

ПИТЪР ДЖЕЙМС УБИЙСТВЕНО ПРОСТО

Част 1 от „Рой Грейс“

Превод от английски: Петя Петкова, 2007

chitanka.info

1

До момента, като се изключат няколко малки засечки, план А вървеше добре. Което си беше късмет, защото всъщност нямаха план Б.

В 8:30 часа една вечер късно през май те разчитаха да хванат малко дневна светлина. Беше още светло по това време предния ден, когато четиримата предприеха същото пътуване, взимайки със себе си празен ковчег и четири лопати. Но сега, докато зеленият микробус форд транзит се носеше по извънградския път в Съсекс, мъглив дъжд се сипеше от небето с цвят на воалиран негатив.

— Вече не сме ли почти там? — обади се Джош отзад, като се опитваше да имитира нетърпеливо дете.

— Великият Ум Га казва: „Където и да отида, там съм“ — отвърна му Робо, който караше и беше поне по-малко пиян от останалите.

В трите кръчми, вече отметнати в списъка през последния час и половина, и още четирите предстоящи по програма той се придържаше към бира с лимонада. Поне такава беше намерението му, но успя да гаврътне две халби чиста „Харвис“ — за да прочисти главата си за шофирането, както обясни на останалите.

— Значи сме там! — възкликна Джош.

— Винаги сме били.

Предупредителен знак с нарисуван елен излетя от мрака и веднага се скри, а светлините на фаровете се плъзнаха по лъскавия асфалт, простиращ се напред в гористата далечина. Малко по-късно подминаха малка бяла къщурка.

Майкъл, излегнат на шарена постелка в задната част на микробуса, с глава, пъхната между дръжките на гаечен ключ, служещи му за възглавница, се чувстваше приятно подпийнал.

— Мишля, ще ишкам още едно питие — изпелтечи той.

Ако здравият му разум не го беше напуснал, може би щеше да долови по изразенията на приятелите си, че нещо не е съвсем наред.

Обикновено не кой знае какъв пияч, тази нощ мозъкът му бе замъглен от повече халби бира и водки за финал, отколкото когато и да било друг път, и в повече кръчми, отколкото бе разумно да посети.

От тях шестимата, които бяха приятели още от ранните си тийнейджърски години, Майкъл Харисън беше водач по рождение. Ако, както казват, тайната на живота е да избереш родителите си разумно, Майкъл беше запълнил доста правилно графите. Беше наследил привлекателната външност на майка си и чара и предприемаческия дух на баща си, но без следи от саморазрушителните гени, които в крайна сметка го унищожиха.

От дванайсетгодишен, на колкото беше, когато Том Харисън се задуши с газ в гаража на семейната им къща и остави след себе си върволица от длъжници, Майкъл порасна бързо — помагаше на майка си да свързва двата края, като разнасяше вестници, а когато поотрасна, се хващаше като черноработник през ваканциите. Израсна със съзнанието колко трудно се изкарват пари и колко лесно се прахосват.

Сега, когато вече беше на двайсет и осем, той беше интелигентен, почтен човек и роден водач. Ако имаше някакви недостатъци, това беше, че е прекалено доверчив и си пада любител на по-солените шеги. А тази вечер именно това пиленце щеше да изскочи от кафеза и да изграчи насреща му. Голям майтап.

Но в този момент нямаше никаква представа какво го чака.

Отново потъна в блажено вцепенение, отдаден само на щастливи мисли, свързани най-вече с годеницата му Ашли. Животът беше прекрасен. Майка му се срещаше със свестен тип, малкият му брат току-що бе влязъл в университета, сестра му Карли пътешестваше из Австралия, дала си свободна година от университета, за да пообиколи света, а бизнесът му вървеше невероятно добре. Но най-хубавото беше, че след три дни щеше да сключи брак с жената, която обича. И обожава. Неговата спътничка в живота.

Ашли.

Не беше забелязал лопатата, която издрънкваше при всяко друсване по пътя, докато колелата тропаха по мокрия асфалт, а дъждът барабанеше върху покрива над него. А и не бе разчел нищо по израженията на двамата си приятели, които се возеха с него отзад, като се подрусваха и фалшиво припяваха на старо парче, Sailing^[1] на Род

Стюарт, долитаща от пращящото радио. Протекла туба с бензин изпълваше микробуса с миризма на петрол.

— Обишам я — провлачи Майкъл. — Обишам Ашли.

— Тя е страхотна жена — отбеляза Робо, като извърна глава от волана. Подмазваше се на Майкъл както винаги. Това беше в природата му. Непохватен с жените, малко тромав, с червендалесто лице, провиснала коса и бирено коремче, опънало тениската му, Робо се държеше за опашката на тази компания, като винаги се опитваше да бъде полезен. А тази вечер по случайност той наистина беше от полза.

— Така е.

— Наближаваме — предупреди ги Люк.

Робо натисна спирачката, когато наближиха отбивката, и в мрака на купето намигна на Люк, седнал до него. Чистачките биеха равномерно по предното стъкло и размазваха падащия дъжд.

— Ишкам да кажа, ще наистина я обишам. Разбирате ли ме?

— Разбираме те — отвърна Пит от името на всички. Джош се наведе към шофьорската седалка, обвил ръка около Пит, глътна малко бира и подаде бутилката на Майкъл. От гърлото ѝ се надигна пяна, когато микробусът рязко наби спирачки. Той се оригна.

— Прощавайте.

— Какво, по дяволите, харесва в теб Ашли?

— Оная ми работа.

— Значи не са парите ти? Нито външността ти? Нито чарът ти?

— Това също, Джош, но най-вече оная ми работа.

Микробусът се наклони, когато рязко направи десен завой, сетне изтрополи покрай мрежа на ограда, последвана от втора, и накрая се озова на кален път. Робо надникна през замъгленото стъкло, нацели коловоза и завъртя кормилото. Пред тях претича заек и се стрелна в храстите. Фаровете се насочиха първо надясно, сетне наляво и за кратко осветиха гъсти борове, ограждащи пътя, преди да изчезнат в тъмнината на огледалото за обратно виждане. Докато Робо превключваше скоростта, Майкъл се обади с променен глас и в неговата доскоро наперена интонация се усети лека нотка на безпокойство:

— Къде отиваме?

— В друга кръчма.

— Добре. Супер — отвърна той, но секунда по-късно добави: — Обещах на Ашли, ше — че — няма да пия много.

— Виждаш ли — подкачи го Пит, — още не си се оженил, а тя вече ти налага правила. Все още си свободен мъж. Само още три дни.

— Три и половина — добави Робо услужливо.

— Нали не сте уредили момичета?

— Искат ли те, а?

— Ще остана верен.

— Ние ще се погрижим да е така.

— Копелета!

Микробусът се наклони и спря, но се върна още малко назад и направи още един десен завои. След това спря отново и Робо изгаси двигателя — а заедно с него и Род Стюарт.

— Arrive^[2]! — обяви той. — Следващата дупка за наквасване. „Ръцете на гробаря“!

— Предпочитам „Краката на голата тайландка“ — вметна Майкъл.

— Тя също е тук.

Някой отвори задната врата на микробуса, но Майкъл не беше сигурен кой. Невидими ръце го хванаха за глезените. Робо сграбчи едната му ръка, а Люк — другата.

— Хей!

— Тежко копеле си ти!

Няколко секунди по-късно Майкъл бе стоварен върху подгизнала пръст, облечен в любимото си спортно сако и най-хубавите си джинси (не най-добрият избор за ергенска вечер, както отбеляза тъничък гласец в главата му), в пълен мрак, нарушаван единствено от червените стопове на микробуса и белия лъч на фенерче. От шибация дъжд очите му залютяха и косата му полепна по челото.

— Дрехите... ми...

След миг ръцете му едва не изскочиха от ставите, когато го вдигнаха във въздуха и веднага след това го стовариха в нещо сухо и подплатено с бял сатен, който го притисна от двете страни.

— Хей! — повтори той.

Четири пияни, ухилени лица го гледаха злобно отгоре. В ръцете му набутаха списание. На светлината от фенерчето той зърна замъгления образ на гола червенокоса мацка с убийствено големи

гърди. Бутилка уиски, малко фенерче, включено, и уоки-токи бяха натрупани върху корема му.

— Какво...?

Парче гума с гаден вкус бе пъхнато в устата му. Майкъл го изплю, чу звук от стържене, след което изведнъж нещо закри лицата. И погълна всички звуци, идващи отвън. Ноздрите му се изпълниха с миризмата на дърво, нов плат и лепило. За момент се почувства приятно и уютно. Сетне паниката се стрелна като мълния.

— Хей, момчета... какво...

Робо взе отвертка, докато Пит осветяваше с фенерче дъбовия ковчег.

— Нали няма да го завинтиш?

— Напротив! — отвърна Робо.

— Мислиш ли, че е добра идея?

— Всичко ще бъде наред — увери го Робо. — Нали има тръба за въздух!

— Наистина не мисля, че трябва да го завинтваме.

— Разбира се, че трябва — иначе ще успее да се измъкне!

— Хей — отново опита Майкъл.

Но вече никой не го чуваше. И той самият не чуваше нищо, освен едва доловимо скърцане над него.

Робо зави всичките четири винта. Това беше луксозен, ръчно издялан ковчег от тик с релефни месингови дръжки, взет назаем от погребалния дом на чичо му, в който той работеше в момента като помощник-балсаматор. Хубави, солидни месингови винтове. Лесно влизаха.

Майкъл погледна нагоре, носът му почти докосваше капака. Лъчът на фенерчето освети белия като слонова кост сатен, който го обгръщаше. Зарита с крака, но те нямаше накъде да помръднат. Опита се да размърда ръце. Но те също нямаше къде да помръднат.

Внезапно изтрезнял за няколко минути, той изведнъж осъзна в какво лежи.

— Хей, хей, вижте, знаете... хей... че имам клаустрофобия... това изобщо не е забавно! Хей! — гласът му се върна обратно при него, странно приглушен.

Пит отвори вратата на микробуса, наведе се напред и включи фаровете. Няколко метра пред тях беше гробът, който изкопаха вчера,

пръстта бе натрупана отстрани, а въжетата за повдигане вече бяха сложени. Голям лист ламарина и две от лопатите лежаха наблизно.

Четиримата приятели отидоха до дупката и надникнаха вътре. Всички внезапно осъзнаха, че нищо в живота не е точно такава, каквото си го представяш, докато го планираш. Тази дупка сега изглеждаше по-дълбока, по-тъмна и повече приличаше на, ами, на гроб всъщност.

Светлината на фенера трепна на дъното.

— Има вода — отбеляза Джош.

— Просто малко дъждовна вода — успокои го Робо.

Джош се намръщи.

— Прекалено много е, това не е дъждовна вода. Сигурно сме уцелили подпочвени води.

— Мамка му — изсумтя Пит. Търговец на коли БМВ, той винаги гледаше какъв е неговият дял, независимо дали е на работа или не. Модерна прическа, контешки костюм, винаги уверен. Но не толкова уверен в настоящия момент.

— Нищо не е — възрази Робо, — само няколко сантиметра.

— Толкова дълбоко ли я изкопахме? — зачуди се Люк, току-що придобил права адвокат, оженил се наскоро, който още не беше готов да загърби напълно младежките си години, но започваше да приема житейските отговорности.

— Това все пак е гроб, нали? — каза Робо. — Решихме, че ще е гроб.

Джош вдигна поглед към засилващия се дъжд.

— Ами ако водата се покачи?

— По дяволите, човече — ядоса се Робо. — Изкопахме го вчера, за двацет и четири часа са се събрали само няколко сантиметра. Няма от какво да се притесняваме.

Джош кимна замислен.

— Но какво ще стане, ако не успеем да го извадим?

— Разбира се, че ще успеем — увери го Робо. — Просто ще развинтим капака.

— Хайде да приключваме с това — намеси се Люк. — Става ли?

— Той си го заслужава по всички параграфи — увери Пит другарите си. — Спомняш ли си какво направи на ергенската ти вечер, Люк?

Люк никога нямаше да забрави. Как се събуди от алкохолно вцепенение и се оказа, че пътува в спален вагон за Единбург. В резултат на което се появи пред олтара с четирийсет минути закъснение.

Пит също нямаше да го забрави никога. Неделята преди сватбата си, облечен в дантелено бельо с къдрички и вибратор, вързан през кръста, той се озова окован на висящия мост „Клифтън Гордж“, където остана чак докато не го спасиха пожарникари. И двата номера бяха идея на Майкъл.

— Типично за Марк — отбеляза Пит. — Проклетото копеле с късмет. Той организира всичко това, а сега го няма...

— Идва. Ще дойде в следващата кръчма, той знае програмата.

— О, нима?

— Звънна, каза, че е на път.

— Мъглата го е задържала в Лийдс. Жестоко! — измърмори недоволно Робо.

— Ще е в „Кралският дъб“, когато се доберем до там.

— Копеле с късмет — повтори Люк думите на Пит. — Пропуска цялата тежка работа.

— И купона — напомни му Робо.

— Това купон ли е? — язвително попита Люк. — Да стоим наскреда калната гора в скапания дъжд? Купон? Боже, жалък си! Да гледа да се появи и да ни помогне да изкараме Майкъл.

Вдигнаха ковчега във въздуха и, препъвайки се, го пренесоха към ръба на гроба, където го стовариха върху въжетата. След това се изкискаха на приглушеното „Ох!“, долетяло отвътре.

Чу се силно удряне.

Майкъл удряше с юмрук по капака.

— Хей! Достатъчно!

Пит, който държеше другото уоки-токи в джоба на самото си, го извади и го включи.

— Проба! — каза той. — Проба!

Вътре в ковчега гласът на Пит прогърмя:

— Проба! Проба!

— Край на майтапа!

— Успокой се, Майкъл! — отвърна му Пит. — Забавлявай се!

— Копелета! Пуснете ме! Пикае ми се!

Пит изключи станцията и я пъкна в джоба на якето си „Барбур“.

— Как точно ще го направим?

— Вдигаме въжетата — обясни Робо, — по един от всеки край.

Пит извади отново уоки-токито и го включи.

— Ще го спуснем с въжета, Майкъл! — съобщи му той, след което го изключи отново.

Четиримата се разсмяха. След това всички хванаха по един край на въжетата и повесиха ковчега.

— Едно... две... три! — отброи Робо.

— Мамка му, тежко е! — възкликна Люк, докато се напрягаше да го вдигне.

Бавно, трмаво, олюлявайки се като ударен кораб, ковчегът потъна в дълбоката дупка.

Когато достигна дъното, те едва го виждаха в мрака.

Пит насочи фенерчето надолу. На светлината различиха тръбата за въздух, която стърчеше отпусната от дупката с диаметър на сламка, изрязана в капака.

Робо грабна станцията:

— Ей, Майкъл, оная ти работа се подава. Кефиш ли се на списанието?

— Окей, майтапът свърши. Сега ме пуснете.

— Отиваме в стриптийз клуб. Жалко, че не можеш да дойдеш с нас!

Робо изключи уоки-токито, преди Майкъл да успее да отговори. След това го прибра в джоба си, взе една от лопатите и започна да хвърля от пръстта до гроба, като се заливаше от смях, докато буците барабаняха по капака на ковчега.

Пит грабна със замах друга лопата и се присъедини към него. Няколко минути и двамата работиха усилено, докато накрая не останаха само няколко непокрити места от ковчега. Съвсем скоро те също бяха засипани с пръст. И двамата продължиха да пълнят гроба, а пиенето форсираше работата им с бесни темпове, докато върху ковчега не се натрупа стабилно количество от няколко метра пръст. Тръбата за въздух едва се подаваше отгоре.

— Хей! — възкликна Люк. — Хей, престанете! Колкото повече го закопавате, толкова повече ще трябва да се мъчим да го изкопаем след два часа.

— Това е гроб! — възрази Робо. — Така се прави с гробовете — покриваш ковчега.

Люк му издърпа лопатата.

— Стига толкова! — каза той твърдо. — Искам да прекарам вечерта в пиене, а не да копая като луд, ясно ли е?

Робо кимна, както винаги не искаше да дразни когото и да било от компанията. Пит, силно запотен, захвърли лопатата си.

— Не мисля, че бих се захванал с такава кариера — запъхтян заяви той.

Издърпаха ламарината отгоре, след това постояха отстрани няколко секунди в гробно мълчание. Дъждът звънеше по метала.

— Добре — заяви Пит накрая. — Омитаме се.

Люк зарови ръце в джобовете на сакото си, замислен.

— Наистина ли сме сигурни в това?

— Разбрахме се, че ще му дадем урок — припомни Робо.

— Ами ако се задави и повърне, или пък се случи нещо друго?

— Всичко ще бъде наред, не е толкова пиян — увери го Джош.
— Да се махаме.

Джош се качи отзад в микробуса, а Люк затвори вратите. След това той, Пит и Робо се напъхаха отпред и Робо запали мотора. Караха обратно по черния път около километър, след което направиха десен завой и излязоха на главния път.

Тогава Робо включи станцията.

— Как си, Майкъл?

— Момчета, вижте, този майтап никак не ми е забавен.

— Нима? — отвърна Робо. — На нас пък ни е!

Люк взе уоки-токите.

— Това се нарича истинско отмъщение, чиста класика, Майкъл.

Всички в микробуса избухнаха в неудържим смях. Сега беше ред на Джош.

— Майкъл, отиваме в жесток клуб с най-красивите мацки, чисто голи се плъзгат по пилони. Наистина ще си бесен, че изпусках това!

Гласът на Майкъл долетя завален, със съвсем лека умолителна нотка.

— Не можем ли да прекратим всичко това, моля ви? Наистина не ми е забавно.

През предното стъкло Робо виждаше задаващ се пътен ремонт, отбелязан със светофар, показващ зелено. Той увеличи скоростта.

Люк изкрещя през рамото на Джош:

— Успокой се, Майкъл, ще се върнем след два часа.

— Как така *два часа!*

Светлината стана червена. Без да има достатъчно време да спре, Робо засили още повече и се стрелна.

— Дай ми джаджата — каза той, сграбчи предавателя и с една ръка продължи да маневрира по дълъг завой. Погледна уоки-токите на светлината, идваща от таблото, и натисна копчето предава.

— Ей, Майкъл...

— РОБО! — изкрещя Люк.

Над тях се виждаха фарове, идващи право към микробуса.

Заслепиха ги.

Последва изсвирване на клаксон, дълбоко, мощно, диво.

— РОББББООО! — изкрещя отново Люк.

Робо натисна спирачката в пристъп на паника и изпусна предавателя. Воланът се завъртя в ръцете му, докато той отчаяно се оглеждаше накъде да свие. Отдясно дървета, отляво багер, фарове, прогарящи предното стъкло, които го заслепяваха и като задаващ се влак идваха право насреща му в плющия дъжд.

[1] Плавам (анг.). — Бел.прев. ↑

[2] Пристигнахме (фр.). — Бел.прев. ↑

2

Майкъл със замаяна глава чу крясъци, последвани от шумно тряс, все едно някой е изпуснал станцията.

Сетне тишина.

Той натисна копчето предава.

— Ехо?

В отговор долетя само глухо пращане.

— Ехо? Хей, момчета!

Пак нищо. Той вторачи поглед в двупосочната станция. Беше стабилно устройство с твърдо пластмасово тяло, една къса антена и една по-дълга, и с надпис „Моторола“ върху решетката на микрофона. Имаше и копче за включване и изключване, друго за контрол на звука, селектор на честоти и малка точка зелена светлина, която блестеше ярко в мрака. След това погледна белия сатен, който беше на сантиметри от очите му, опита се да се пребори с паниката и усети, че започва да диша все по-бързо и по-бързо. Страхотно му се пикаеше, почти неистово.

Къде, по дяволите, се намираше? Къде бяха Джош, Люк, Пит, Робо? Стояха наблизко и се заливаха от смях? Дали копелетата наистина бяха отишли в клуб?

Сетне паниката стихна и алкохолът нахлу отново. Мислите му натежаха и се размътиха. Затвори очи и сънят едва не го засмука.

Отвори очи, сатенът, първоначално замъглен, дойде на фокус, когато една дълга вълна на гадене внезапно се надигна в него, хвърли го нагоре във въздуха и го стовари обратно на дъното на ковчега. Пак горе. Пак долу. Преглътна и отново затвори очи, замаян. Усещаше как ковчегът се люлее, поклаща се настрани, носи се в пространството. Нуждата да се изпикае бавно отстъпваше. Внезапно гаденето вече не беше толкова лошо. Тук беше уютно. Рееше се. Като в голямо легло!

Затвори очи и потъна като камък във водите на съня.

3

Рой Грейс седеше в мрака на своята стара алфа ромео сред върволица от неподвижно задръстване, дъждът барабанеше по покрива, а пръстите му тактуваха върху волана, докато разсеяно слушаше звучащия в колата диск на Дайдо. Чувстваше се напрегнат. Нетърпелив. Тъжен.

Чувстваше се адски скапан.

Утре му предстоеше да се яви в съда и знаеше, че има проблем.

Отпи от бутилката с минерална вода „Евиан“, сложи капачката и пъхна шишето обратно в жабката.

— Хайде, хайде! — нетърпеливо каза той, а пръстите му вече барабаняха по-силно. Закъсняваше с четирийсет минути за срещата си. Мразеше да къснява, винаги имаше чувството, че е проява на грубост, сякаш заявяваш, *моето време е по-важно от твоето, затова мога да те карам да ме чакаш...*

Ако беше тръгнал от работа само минута по-рано, нямаше да късняе: друг щеше да поеме обаждането и обирът в бижутерския магазин в Брайтън, извършен от двама непълнолетни, надрусани с бог знае какво, щеше да е проблем на някой колега, а не негов. Това беше един от професионалните рискове на полицейската работа — лошите не са така добри да спазват работното време.

Не трябваше да излиза тази вечер, знаеше той. Трябваше да си остане вкъщи и да се подготви за утре. Извади бутилката и отпи още малко вода. Устата му беше суха, залепнала. Оловни пеперуди сякаш пърхаха в корема му.

През последните няколко години разни приятели го бяха набутали в десетина срещи с непознати жени и всеки път преди среща той беше кълбо от нерви. Тази вечер нервите му бяха още по-зле и понеже не бе успял да се изкъпе и преоблече, се чувстваше неловко заради външния си вид. Всичките му подробни планове какво да облече бяха изхвърчали през прозореца благодарение на двамата непълнолетни никакъвци.

Единият бе стрелял с пушка с рязана цев срещу ченге, което не беше на смяна, но се бе озовало твърде близо до бижутерския магазин за щастие не прекалено близо, че да е фатално. Рой беше виждал повече пъти, отколкото му се искаше, последствията от дванайсети калибър, изстрелян срещу човек от няколко метра. Можеше да откъсне крак или ръка или да пробие дупка в гърдите с размер на футболна топка. Това ченге, детектив на име Бил Грийн, когото Грейс познаваше — бяха играли ръгби в един отбор няколко пъти, — беше прострелян от трийсет метра. От това разстояние сачмите щяха да повалят фазан или заек, но не и стокилограмов ръгбист, облечен в кожено яке. Бил Грийн донякъде бе извадил късмет — якето беше предпазило тялото му, но няколко сачми се бяха забили в лицето му, включително една беше попаднала в лявото му око.

Когато Грейс се добра до мястото, младежите вече бяха задържани, след като бяха блъснали и преобърнали джипа си. Беше твърдо решен да им лепне опит за убийство в добавка към въоръжения грабеж. Ненавиждаше факта, че все повече престъпници използваха оръжие в доброто старо Обединено кралство и принуждаваха все повече полицаи също да посягат към оръжията. По времето на баща му въоръжените полицаи бяха нещо нечувано. Сега в някои градове полицаите по правило държаха пушки в багажниците на колите си. По природа Грейс не беше склонен към отмъщение, но ако зависеше от него, всеки, който стреля срещу полицай — или невинен човек, — трябва да бъде обесен.

Задръстването не помръдваше. Погледна часовника на таблото, сетне сипещия се дъжд, отново часовника, след това ярките червени светлини на колата пред него — глупакът беше оставил фаровете си за мъгла включени и почти го заслепяваше. Погледна и ръчния си часовник с надеждата, че този на таблото показва грешно време. Но не показваше. Бяха минали цели десет минути, а не бяха помръднали нито на сантиметър. Нито пък имаше някакво движение в отсрещната посока.

Синя светлина проблесна на пресекулки във вътрешното огледало и в страничното. Почти веднага чу и сирена. Патрулна кола профуча край него. След това линейка. Още една патрулна кола премина с пълна газ, последвана от две пожарни.

По дяволите. Имаше пътен ремонт, когато мина оттук преди два дни, и беше предположил, че това е причината за забавянето. Но сега осъзна, че трябва да е станала катастрофа, а по пожарните съдеше, че е тежка.

Мина още една пожарна. Последвана от линейка, виеща с пълна сила. След нея се появи и аварийен камион.

Погледна часовника отново: 9:15 часът. Трябваше да я вземе преди 45 минути от Тънбридж Уелс, което беше на още двацет минути от това задръстване.

Тери Милър, наскоро разведен детектив инспектор от отдела на Грейс, го заливаше с хвалби за завоеванията си от два интернет сайта за запознанство и навиваше Грейс да се регистрира в тях. Рой беше устоял на атаките, но когато започна да открива в електронната си поща предизвикателни имейли от различни жени, за свой ужас откри, че Тери Милър го е регистрирал в сайта Ю-Дейт, без да му каже.

Все още нямаше никаква представа какво точно го бе подтикнало да отговори на едно от писмата. Самотата? Любопитството? Похотта? Не беше сигурен. През последните осем години се справяше с живота, като неотклонно живееше ден за ден. В някои дни се опитваше да забрави, а в други се чувстваше виновен, че не си спомня.

Санди.

Сега внезапно изпита вина, че отива на тази среща.

Тя изглеждаше великолепно — поне на снимката. Хареса му и името ѝ. Клодин. Звучеше френско, някак екзотично. Снимката ѝ беше доста секси. Коса с цвят на кехлибар, сериозно красиво лице, тясна блуза, разкриваща бюст с внушителни размери, седнала на края на легло с мини-пола, вдигната достатъчно, за да се види, че носи чорапи с дантелени жартиери и може би е без бикини.

Бяха провели само един разговор по телефона, в който тя практически го бе съблазнила. Букет цветя, купен от бензиностанция, лежеше на седалката до него. Червени рози — беше изтъркано, добре знаеше той, но това беше старомодният романтик в него. Хората бяха прави — трябваше да продължи все някак. Можеше да преброи срещите си през последните осем години и десет месеца на пръстите на едната си ръка. Просто не можеше да приеме, че някъде може да има още една мис Съвършена. Че някога може да има някоя, която да се мери със Санди.

Може би тази вечер това усещане щеше да се промени?

Клодин Ламон. Хубаво име, хубав глас.

Изключи тези проклетите фарове!

Долови сладката миризма на цветята. Надяваше се, че той също мирише добре.

На светлината от таблото на алфата и от задните фарове на колата отпред Грейс погледна в огледалото, без да е сигурен какво очаква да види. Отсреща го гледаше тъга.

Трябва да продължиш нататък.

Отпи още вода. Мда.

Само след малко повече от два месеца щеше да навърши трийсет и девет.

Само след малко повече от два месеца се задаваше и друга годишнина. На 26 юли щяха да станат девет години, откакто Санди изчезна. Изпари се във въздуха точно на трийсетия му рожден ден. Без следа. Всичките ѝ вещи все още бяха в къщата, с изключение на дамската ѝ чанта.

След седем години можеш законно да обявиш някого за мъртъв. Майка му на леглото си в приюта, дни преди да умре от рак, сестра му, най-добрите му приятели, психоаналитикът му — всички му казваха, че трябва да го направи.

Невъзможно.

Джон Ленън е казал: „Животът е онова, което ти се случва, докато си зает да правиш други планове.“ Това определено беше вярно.

Винаги бе смятал, че когато стане на трийсет и шест, двамата със Санди ще имат семейство. Мечтаеше си за три деца, в идеалния вариант две момчета и едно момиче, а почивните си дни щеше да прекарва, като се занимава с тях. Семейни ваканции. Ходене на плаж. Еднодневни пътувания до интересни места. Игри с топки. Поправяне на разни работи. Вечер да им помага с домашните. Да ги къпе. Всички тези приятни неща, които е преживял със собствените си родители.

Вместо това го опустошаваше вътрешен ураган, който рядко го напускаше дори когато спеше. Дали е жива или е мъртва? Беше прекарал осем години и десет месеца в опити да разбере и все още не беше по-близо до истината, отколкото когато започна.

Извън работата животът му беше празен. Не можеше — или не искаше — да започне друга връзка. Всяка среща, на която бе ходил,

беше истински провал. Понякога му се струваше, че единственият му постоянен спътник в живота е златната му рибка Марлон. Спечели го на панаирно стрелбище преди девет години и той го отказа от всички последвали опити да му намери другарка. Марлон беше мрачен, необщителен тип. Сигурно затова се харесваме, помисли си Рой, защото сме от една порода.

Понякога съжаляваше, че е полицай и е толкова напрегната работата му, при която не може да „спре двигателя“ в пет часа, да отиде в кръчмата, после да се прибере вкъщи и да се излегне с вдигнати пред телевизора крака. Нормален живот. Но не можеше. Имаше някакъв ген на упоритостта или непоколебимостта — или пък цял куп гени — в него и преди това в баща му, които неотменно го караха да преследва факти, да търси истината. Именно тези гени го издигнаха нагоре в йерархията чак до сравнително ранното повишение до старши детектив. Но не му донесоха спокойствие на духа.

Лицето му отново го погледна от огледалото. Грейс направи гримаса при вида на отражението си — късо подстригана коса, съвсем малко повече от лек мъх, нос, смачкан и изкривен след счупване, докато работеше като уличен полицай, което му придаваше вид на пенсиониран професионален боксьор.

На първата им среща Санди му бе казала, че има очи като на Пол Нюман. Това много му хареса. Беше едно от милиона неща, които харесваше в нея. Фактът, че обичаше всичко в него, безусловно.

Рой Грейс знаеше, че физически съвсем не изглежда впечатляващо. Висок метър и седемдесет и седем, той беше само два сантиметра над изисквания минимален ръст, когато започна работа в полицията преди деветнайсет години. Но въпреки любовта си към пиенето, променливата откъм успехи битка с цигарите, благодарение на усилените тренировки в полицейската спортна зала той беше изградил мощна физика и се поддържаше във форма, като тичаше по трийсет километра седмично и все още от време на време играеше ръгби — винаги крило.

Девет и дваисет.

Дяволите да го вземат.

Определено не искаше да остава до късно тази нощ. Не можеше да си го позволи. Утре трябваше да се яви в съда и имаше нужда да се

зареди с пълноценен нощен сън. Само мисълта за предстоящия кръстосан разпит натискаше всякакви неприятни бутони в главата му.

Внезапно отгоре го заля поток от светлина и той чу хлопация звук на хеликоптер. След миг светлината премина напред и той видя машината да се спуска.

Набра номер от мобилния си телефон. Отговориха му почти веднага.

— Здравейте, обажда се старши детектив Грейс. Седя в задръстване на А26 южно от Кроубъроу, изглежда, някъде напред е станала катастрофа — може ли да ми дадете информация?

Свързаха го с операционната зала на централата. Мъжки глас каза:

— Здравейте, старши детектив, станала е голяма катастрофа. Докладваха за смъртни случаи и заклещени хора. Пътят ще бъде затворен известно време — по-добре да обърнете и да използвате друг маршрут.

Рой Грейс му благодари и прекъсна. След това извади своя „Блекбъри“^[1] от джоба на ризата, провери номера на Клодин и ѝ изпрати съобщение. Тя му отговори почти веднага да не се притеснява, просто да отиде когато може.

Това още повече го настрои добре към нея.

И му помогна да забрави за утрешния ден.

[1] Безжичен уред, поддържащ и-мейл, текстови съобщения, пращане на факс по интернет, браузване. — Бел.прев. ↑

4

Такова каране не се случваше много често, но когато се случеше, Боже, Дейви наистина се забавляваше! Той седеше на пътническата седалка до баща си, докато ескортиращата полицейска кола се носеше бясно отпред, сините светлини мигаха, а сирената правеше иу, иу, иу и те караха в отсрещното, като задминаваха километър след километър от задръстването. Боже, това беше по-добро от която и да е панаирна въртележка, на която го бе водил баща му, дори тези в Алтън Тауърс, а те бяха просто най-добрите!

— Ииха! — изкрещя той щастливо. Дейви беше пристрастен към американските полицейски предавания по телевизията, което и беше причината да обича да говори с американски акцент. Понякога беше от Ню Йорк. Друг път от Мисури. Понякога Маями. Но най-често от Ел Ей.

Фил Уилър, едър мъжага с масивно бирено шкембе, облечен в работната си униформа от кафяв док, протъркани ботуши и черно кепе, се усмихна на сина си, който се взеше до него. Преди години жена му бе рухнала психически и се бе отървала от бремето да се грижи за Дейви. През изминалите оттогава седемнайсет години той го бе отгледал сам.

Полицейската кола намали и подмина върволица от тежки ремонтни съоръжения. Аварийната кола имаше надпис „Пътна помощ Уилър“, изрисуван от двете страни, а на покрива на купето светеше жълта лампа. През предното стъкло видяха множество фарове и прожектори да осветяват първо разкъсаната предница на микробуса форд транзит, която все още беше частично забита под предната броня на циментовоза, след това се показа и останалата му част, смачкана като кутийка кока-кола, която лежеше на една страна в съборен жив плет.

Проблясващи снопове синя светлина се плъзгаха по мокрия асфалт и лъщящата трева край пътя. Пожарни, полицейски коли и една линейка все още бяха на местопроизшествието, а наоколо имаше тълпа

от хора, пожарникари и полицаи, облечени предимно в отразяващи якета. Един полицай метеше стъкла от пътя.

Проблесна светкавицата от апарата на полицейския фотограф. Двама следователи на катастрофи налагаха сантиметър по платното. Метални и стъклени боклуци просветваха навсякъде. Фил Уилър видя гаечен ключ, маратонка, килимче, яке.

— Изглежда адски лошо мазало, тате! — тази вечер беше Мисури.

— Много лошо.

Фил Уилър беше обръгнал с годините и вече нищо не го шокираше много. Беше виждал всяка трагедия, която може да се случи с превозно средство. Обезглавен бизнесмен, все още със сако, риза и вратовръзка, седящ с препасан колан на шофьорската седалка в останките на своето ферари, беше сред образите, които си спомняше най-ярко.

Дейви, наскоро навършил двайсет и шест, беше облечен в униформената си бейзболна шапка на „Ню Йорк Янкис“, обърната наопаки, пухено яке, ватирана риза, джинси и тежки ботуши. Обичаше да се облича така, както виждаше да се обличат американците по телевизията. В умствено отношение момчето беше на шестгодишна възраст и това никога нямаше да се промени. Но притежаваше свръхчовешка физическа сила, която често беше от полза в работата. Дейви можеше да огъне метален лист с голи ръце. Веднъж беше вдигнал съвсем сам предницата на кола, премазала мотоциклет.

— Много лошо — съгласи се той. — Сигурно има мъртви хора, нали, тате?

— Надявам се, че не, Дейви.

— Викам, че сигурно има?

Един пътен полицай с островърха шапка и жълта флуоресцентна жилетка се приближи към прозореца от страната на шофьора. Фил свали стъклото и позна полицаия.

— Здравсти, Брайън. Изглежда доста зле.

— На път е аварийна кола с кран за камиона. Ще се заемеш ли с микробуса?

— Нямаш грижи. Какво е станало?

— Челно, транзитът и камионът. Микробусът ни трябва в отделение А1.

— Смятай го за уредено.

Дейви взе фенерчето си и излезе от купето на камиона. Докато баща му говореше с полицаия, той освети наоколо ивиците бензин и пяна по пътя. След това надникна с любопитство към високата квадратна линейка, чиято светлина се процеждаше през дръпнатите завеси на задния прозорец, и се зачуди какво ли става вътре.

Минаха почти два часа, преди да съберат всички части на транзита и да ги натоварят и завържат в ремаркетото. Баща му и пътният полицаи Брайън се отдалечиха на няколко метра. Фил запали цигара със специалната си запалка, която пали на вятър. Дейви ги последва, сви си цигара с една ръка и я запали със зипото си. Линейката и другите коли за спешни случаи бяха заминали, а тежкия кран на аварийния камион повдигаше предницата на камиона, докато колелата — кабината от страната на шофьора беше сплескана и изкривена — не се откъснаха от земята.

Дъждът беше поспрял и в процеп между облаците като язовец се подаваше луната. Баща му и Брайън си говореха за риболов — най-добрата стръв за шаран по това време на годината. Отегчен и усетил, че му се пикае, Дейви се отдалечи по пътя, засмукал свитата си цигара и загледан в небето за прилепи. Обичаше прилепи, мишки, плъхове, полски мишки, всякакви такива гадинки. Всъщност обичаше всички животни. Те никога не му се присмиваха, както правеха хората, когато ходеше на училище. Можеше да отиде до дупката на язовците, когато се приберат. Обичаше да седи там на лунна светлина и да ги гледа как си играят.

Размаха фенерчето и влезе малко по-навътре в храстите, където разкопча дюкяна си и изпразни пикочния си мехур върху туфа коприва. Свършваше, когато точно пред него се провикна някой и му изкара акъла.

— Хей, ехо?

Пращящ, безтелесен глас.

Дейви подскочи.

След това чу гласа отново.

— Ехо?

— Мамка му! — той насочи лъча на фенерчето към храстите, но не видя никого. — Ехо? — извика в отговор. След няколко секунди чу гласа отново:

— Ехо? Хей, ехо? Джош? Люк? Пит? Робо?

Дейви насочи фенера наляво, надясно, сетне далеч напред. Чу се пращане, за миг на светлината изникна заешка опашка и веднага изчезна.

— Кой е там?

Тишина.

Пращане. Пукане. Само на няколко крачки вдясно чу гласа отново.

— Хей? Хей? Хей?

Нещо проблесна в един от храстите. Дейви коленичи. Беше радио с антена. След като го огледа по-отблизо, осъзна с известно възмущение, че това е уоки-токи.

Насочи фенерчето към него и внимателно го разгледа, без да смее да го докосне. Накрая го вдигна. Беше по-тежко, отколкото изглеждаше, беше студено, влажно. Под едно голямо зелено копче прочете надписа предава.

Натисна го и каза:

— Здравсти!

Насреща му веднага откликна глас:

— Кой е там?

В следващия миг от далечината се чу друг глас.

— Дейви!

Баща му.

— Добре, идвам! — изкрещя той в отговор.

Докато вървеше по пътя, натисна зеленото копче отново.

— Тук е Дейви! — каза той. — Ти кой си?

— ДЕЕИВИИИ!

Отново баща му.

В пристъп на паника изпусна радиото. То се удари силно в асфалта, кутията се отвори и батериите изпаднаха.

— ИДВАМ! — изкрещя той.

Коленичи, взе уоки-токи и скришом го напъха в джоба на якето си. После загреба батериите и ги сложи в друг джоб.

— ИДВАМ, ТАТЕ! — провикна се той отново. — ПРОСТО ТРЯБВАШЕ ДА СЕ ИЗПИКАЯ!

С ръка, пъхната в джоба, така че да не личи издутината, Дейви забърза към камиона.

5

Майкъл натисна копчето предава:

— Дейви?

Тишина.

Отново натисна копчето.

— Дейви? Ехо? Дейви?

Сатенено бяла тишина. Пълна и абсолютна тишина, която идваше отгоре, надигаше се под него, притискаше го от всички страни. Опита се да раздвижи ръце, но колкото по-силно ги изтласкваше навън, толкова повече стените ги притискаха. Опита се да разпери крака, но те се сблъскаха със същите непревземаеми стени. Остави станцията на гърдите си и се опита да избута сатенения покрив на сантиметри от очите му. Беше все едно да буташ бетон.

След това се надигна, доколкото бе възможно, хвана червената гумена тръба и надникна през нея, но не видя нищо. Обви ръка около ѝ, притегли я към устата си и се пробва да свирне в нея; но звукът, който излезе, беше жалък.

Отново се отпусна надолу. Главата му бучеше и имаше отчаяна нужда да се изпикае. Натисна копчето за трети път.

— Дейви! Дейви, трябва да се изпикая. Дейви!

Пак тишина.

От годините опит в мореплаването той беше добре запознат с двупосочните предаватели. *Пробвай друга честота*, помисли си. Намери селектора на честоти, но той не помръдваше. Натисна го по-силно, но пак не помръдна. Тогава видя каква е причината — беше залепен със свръхмощно лепило, за да не може да смени честотата. Не можеше да се свърже с канал 16, международната честота за спешни случаи.

— Ей! Стига, копелета такива, хайде, зле ми е!

С възможно най-оскъдните движения, доколкото позволяваше положението му, той успя да поднесе станцията към ухото си и се заслуша.

Нищо.

Сложи радиото на гърдите си и с големи мъки успя да провере дясната си ръка в джоба на коженото си яке и да извади противоударния и водоустойчив мобилен телефон, който Ашли му бе подарила за плаванията. Харесваше го, защото беше различен от обикновените телефони, които всички използват. Натисна едно копче и дисплеят му светна. Надеждите му възкръснаха, но бързо посърнаха отново. Нямаше сигнал.

— Мамка му.

Прелисти телефонния бележник, докато стигна до името на своя съдружник, Марк.

Марк мобил.

Въпреки че нямаше сигнал, натисна копчето за набиране.

Нищо не се случи.

Опита да се обади на Робо, Пит, Люк и Джош един след друг, а отчаянието му все повече нарастваше.

После пак натисна копчето на уоки-токито.

— Момчета! Чувате ли ме? Знам, че ме чувате, мамка му!

Нищо.

Часовникът на дисплея на ериксона показваше 11:13 часа.

Вдигна лявата си ръка с мъка и най-накрая успя да види ръчния си часовник: 11:14.

Опита се да си спомни кога за последен път го е поглеждал. Бяха минали поне два часа. Затвори очи. Няколко минути мисли усилено, опитвайки се да разбере какво точно се случва. На ярката, почти заслепяваща светлина от фенерчето видя бутилката, тикната близо до врата му и лъскавото списание. Дръпна списанието върху гърдите си и успя да маневрира така, че да го сложи върху лицето си, но едва не се задуши от огромните лъщящи гърди, които бяха толкова близо до очите му, че се виждаха размазано.

Копелета такива!

Взе уоки-токито и натисна копчето предава за пореден път.

— Много смешно! Сега ме пуснете, моля ви!

Нищо.

Кой, по дяволите, беше Дейви?

Гърлото му беше пресъхнало. Пиеше му се вода. Главата му се въртеше. Искеше да си е вкъщи, в леглото с Ашли. Щяха да се появят

след няколко минути. Просто трябваше да почака. Утре щяха да му паднат.

Гаденето, връхлетяло го по-рано, се завръщаше. Затвори очи. Плуваше. Носеше се по водата. Отново потъна в сън.

6

В скапания край на един скапан полет целият самолет се разтресе с кънтящ грохот, когато колелата се удариха в пистата точно пет часа и половина след времето за кацане по разписание. Докато самолетът намаляваше скорост, Марк Уорън седеше изморен и отегчен в неудобната седалка с предпазен колан, впиващ се в корема му, който вече го болеше от прекалено многото самолетни соленки и отвратителната мусака, която съжеляваше, че е изял, и погледна за последен път снимките на „Ферари“ 365 в списание „Отокар“.

Искам те, миличка, мислеше си той. Искам те ТОЛКОВА много! О, да, как те искам!

Пистовите светлини, замъглени от дъжда, проблеснаха през прозореца, докато самолетът намаляваше до най-ниска скорост. По уредбата се чу гласът на пилота, който за пореден път сипеше подмазвания и извинения, като стоварваше цялата вина на мъглата.

Проклетата мъгла. Проклето английско време. Марк си мечтаеше за червено ферари, къща в Марбела, живот на вечно слънце и за някого, с когото да го споделя. Една много специална дама. Ако сделката за имота, която договаряше в Лийдс, се осъществеше, щеше да се доближи с една крачка както до къщата, така и до ферарито. Дамата беше друг въпрос.

Откопча колана с досада, извади куфарчето изпод краката си и пъкна списанието в него. Сетне се изправи, свали шлифера си от шкафчето над главата и без да оправя вратовръзката си, се включи в суматохата в самолета; беше твърде уморен, за да го е грижа как изглежда.

За разлика от своя съдружник, който винаги се обличаше небрежно, Марк обикновено беше изключително придирчив към външния си вид. Но също като подредената му светла коса, дрехите му бяха твърде консервативно скроени за неговите двайсет и осем години и в повечето случаи бяха толкова чисти, че изглеждаха съвсем нови, свалени направо от закачалката. Обичаше да си представя, че светът го

възприема като изискан предприемач, но в действителност във всяка група от хора той неизбежно се открояваше като човек, който изглежда така, сякаш е там, за да им продаде нещо.

Часовникът му показваше 11:48 часа вечерта. Включи мобилния си телефон и той намери мрежа. Но преди да успее да се обади, се разнесе предупредителният звук за падналата батерия и дисплеят изгасна. Сложи го обратно в джоба си. Беше прекалено късно, да му се не види, твърде късно. Единственото, което искаше в този момент, е да се прибере вкъщи и да си легне.

Час по-късно той паркираше на заден ход сребристото си БМВ Х5 в подземния паркинг във „Ван Ален“^[1] сградата. Взе асансьора до петия етаж и влезе в апартамента си.

Беше доста голямо финансово усилие да купи това жилище, но то го издигна едно стъпало нагоре в света. Внушителна, модерна сграда в стил арт деко в крайморската част на Брайтън, с един куп знаменитости сред обитателите. Мястото беше класа. Ако живееш във „Ван Ален“, значи си някой. Ако си някой, значи си богат. През целия си живот Марк имаше едничката цел — да бъде богат.

Телефонният секретар мигаше за нови съобщения, докато той премина през голямото общо помещение. Реши за момент да не се занимава с него, стовари куфарчето си, включи мобилния си телефон да се зарежда и отиде право до шкафчето с напитките, където си наля два пръста уиски „Балвени“. След това отиде до прозореца и се загледа в крайбрежния булевард под него, който все още гъмжеше от хора въпреки лошото време и късния час. Отвъд него блестяха ярките светлини на Дворцовия кей на фона на мастиления мрак на морето.

Внезапно мобилният му телефон изпиука. Съобщение. Погледна дисплея. Мамка му. Четиринайсет нови съобщения!

Без да го изважда от зарядното, той набра номера на гласовата си поща. Първото съобщение беше от Пит, получено в 7 часа, питаше го къде е. Второто беше от Робо в 7:45, в което той услужливо му казваше, че се местят в друга кръчма, „Агнето на заклание“. Третото беше получено в 8:30 часа и беше от много пияните Люк и Джош, на които пригласяше Робо. Местеха се от „Агнето“ в „Дракона“ на „Ъкфидд Роуд“.

Следващите две съобщения бяха от посредника на сделката в Лийдс и от техния корпоративен юрист.

Шестото беше получено в 11:05 часа и беше от Ашли, която звучеше много разстроена. Тонът ѝ го стресна. Обикновено Ашли беше спокойна, невъзмутима.

„Марк, моля те, моля те, моля те, обади ми се веднага щом чуеш това“ — умоляваше го тя с приятния си, отчетлив северноамерикански акцент.

Той се поколеба, след което реши да прослуша следващото съобщение. Отново беше от Ашли. Вече беше изпаднала в паника. И следващото, и по-следващото, през десет минути. Десетото съобщение беше от майката на Майкъл. Тя също звучеше разстроена.

„Марк, оставих съобщение и на домашния ти телефон. Моля те, обади ми се, когато получиш това, няма значение по кое време.“

Марк натисна паузата на апарата. *Какво, по дяволите, се бе случило?*

Следващото съобщение беше отново от Ашли. Звучеше почти в истерия.

„Марк, станала е ужасна катастрофа. Пит, Робо и Люк са мъртви. Джош е на системи в интензивното. Никой не знае къде е Майкъл. О, Господи, Марк, моля те, обади ми се веднага щом получиш това.“

Марк пусна отново съобщението, без да може да повярва на онова, което току-що бе чул. Докато го прослушваше, седна тежко на дръжката на дивана.

— Господи.

Прослуша и останалите съобщения. Още в същия дух от Ашли и от майката на Майкъл. *Обади се. Обади се. Моля те, обади се.*

Пресуши уискито и си наля ново, цели три пръста, след което отново отиде до прозореца. През мъглявото очертание на отражението си той отново се загледа в крайбрежната улица, наблюдавайки минаващите коли, а после отпрати поглед към морето. Далеч напред на хоризонта се виждаха две малки точки светлина от товарен кораб или танкер, който прекосяваше Ламанша.

Мислеше.

Аз също щях да съм в тази катастрофа, ако полетът беше навреме.

Но мислеше и за друго.

Отпи от уискито и седна на дивана. След няколко мига телефонът звънна отново. Приблужи се към него и погледна дисплея.

Номерът на Ашли. Иззвъня четири пъти и прекъсна. Секунди по-късно звънна мобилният му телефон. Отново Ашли. Той се поколеба, след което натисна копчето за край на обаждането и го препрати директно към гласовата поща. После изключи телефона, седна, облегна се с крака върху табуретката и обви с ръце чашата.

Кубчетата лед изтракаха в нея; ръцете му трепереха, осъзна той; целият трепереше. Сложи диск с компилация на Моцарт в уредбата си „Бенг енд Олуфсен“. Неговата музика винаги му помагаше да мисли. Внезапно се оказа, че има много за размисъл.

Седна отново, втренчи се в уискито, като напрегнато се взираше в ледените кубчета, сякаш бяха руни. Мина повече от час, преди да вдигне телефона и да се обади.

[1] Сграда, носеща името на Уилям ван Ален (1883–1954 г.), американски арт деко архитект, проектирал небостъргача „Крайслер Билдинг“ в Ню Йорк. — Бел.прев. ↑

Спазмите ставаха все по-чести. Като притискаше бедрата си едно о друго, задържаше дъха си и стискаше очи, Майкъл все още успяваше да се сдържи да не се изпикае в панталоните си. Не можеше да си го позволи, не можеше да понесе мисълта за смеха им, когато копелетата се върнат и открият, че се е напикал.

Но клаустрофобията вече наистина го ужасяваше. Струваше му се, че белият сатен се свива около него и се притиска все по-близо до лицето му.

На светлината от фенерчето Майкъл видя, че ръчният му часовник показва 2:47 часа.

Мамка му.

Каква, по дяволите, беше тая игра? Два и четирийсет и седем. Къде са, да му се не види? Съвсем са се забравили в някой нощен клуб!

Той се втрени в белия сатен, главата му бумтеше, устата му пареше от жажда, а краката му се удряха един в друг, докато се опитваше да потисне болката, пронизваща пикочния му мехур. Нямахше представа още колко време ще издържи.

В пристъп на отчаяние той зачука с кокалчетата на ръцете си по капака и изрева:

— Хей! Копелета такива!

Отново погледна мобилния си телефон. Нямахше сигнал. Въпреки това той намери номера на Люк и натисна копчето за набиране. От машината се чу пронизително изпиукване и на дисплея се изписа *няма сигнал*.

След това напипа предавателя, включи го и извика поред имената на приятелите си. Сетне и името на другия глас, който смътно си спомняше.

— Дейви? Там ли си, Дейви?

Отговори му само пращане.

Отчаяно се нуждаеше от вода, устата му беше пресъхнала и грапава. Бяха ли му оставили вода? Вдигна си врата само няколко сантиметра — колкото бе възможно, без да си удари главата в капака, — видя отблясъка от бутилката и се протегна. Уиски „Феймъс Грауз“.

Разочарован, той разкъса печата, отви капачката и отпи една глътка. За миг усещането за нещо течно подейства като балсам за устата му; но веднага се превърна в огън, изгарящ устата му, а покъсно и гърлото. Почти на секундата обаче се почувства малко по-добре. Отпи още една глътка. Почувства се още по-добре и вдигна бутилката за трета глътка, преди отново да ѝ сложи капачката.

Затвори очи. Главоболието му беше малко по-слабо. Нуждата да се изпикае отминаваше.

— Копелета... — промърмори той.

8

Ашли приличаше на призрак. Дългата ѝ кестенява коса обрамчваше лице, което беше също толкова безцветно, колкото и лицата на пациентите в гората от системи, вентилатори и монитори над леглата, разположени в отделението зад нея. Тя стоеше облакътена на гишето на рецепцията в сестринския отдел на интензивното отделение в Съсекската градска болница. Уязвимостта ѝ я правеше по-красива от всякога, поне за Марк.

Зашеметен от безсънната нощ, облечен в строг костюм и безупречно чисти черни обувки „Гучи“, той се приближи до нея, обви ръце около ѝ и силно я прегърна. Погледът му попадна върху автомат за закуски и напитки, чешмичка с питейна вода и платен телефон в прозрачна пластмасова арка. От болниците винаги го побиваха тръпки. Откакто бе дошъл да види баща си след почти смъртоносен инфаркт и видя този мъж, някога силен и здрав, да изглежда толкова немощен, толкова адски жалък и безполезен... и уплашен. Притисна Ашли, за да утеши и нея, и себе си. Близо до главата ѝ една стрелка мигаше на зелен компютърен екран.

Тя се държеше за него, сякаш той беше самотна мачта на сред бушуващ океан.

— О, Марк, слава Богу, че си тук.

Една сестра говореше по телефона, изглежда, разговаряше с роднина на някой в отделението, а другата, застанала зад гишето близо до тях, пишеше нещо на клавиатура.

— Това е ужасно — промълви Марк. — Невероятно.

Ашли кимна и преглътна с мъка.

— Ако не беше срещата ти, щеше да си...

— Знам. Не мога да спра да мисля за това. Как е Джош?

Косата на Ашли миришеше на свежо, а в дъха ѝ се усещаше лека следа от чесън, която той едва долови. Момичетата имаха моминско парти миналата вечер в някакъв италиански ресторант.

— Не е добре. Зои е при него.

Тя посочи с пръст и Марк проследи погледа ѝ през няколко легла, над съскането и тропането на вентилаторите, мигането на електронните табла, чак до далечния край на отделението, където видя съпругата на Джош, седнала на стол. Беше облечена с бяла тениска, горнище на анцуг и широки панталони, тялото ѝ бе приведено, а разпилените ѝ руси къдрици покриваха лицето ѝ.

— Майкъл още не се е появил. Къде е той, Марк? Със сигурност ти би трябвало да знаеш?

Сестрата свърши разговора си, но в същия момент телефонът иззвъня и тя заговори отново.

— Нямам никаква представа — отвърна той. — Нямам абсолютно никаква представа.

Тя го погледна изпитателно.

— Но вие с момчетата планирахте това от седмици — Люси каза, че ще си отмъстите на Майкъл за всички номера, които е погодил на останалите, преди да се оженят.

Ашли отстъпи крачка назад от него, отметна косата от челото си и Марк видя, че гримът около очите ѝ се е размазал. Тя попи очите си с ръкави.

— Може би момчетата в последния момент са променили решението си — каза ѝ той. — Разбира се, предлагаха какви ли не идеи, като да му сипят нещо в питието и да го качат на самолет за някъде, но аз успях да ги разубедея да не го правят — поне си мислех, че съм.

Тя леко му се усмихна с благодарност.

Марк сви рамене.

— Знаех колко се притесняваш, че ще направим нещо тъпо.

— Така е, ужасно се притеснявах — тя хвърли поглед към сестрата и подсмъркна. — Тогава къде е той?

— Със сигурност не е бил в колата, така ли?

— Абсолютно. Обадих се в полицията, те казаха, че... те казаха... те казаха... те — разхлипа се Ашли.

— Какво казаха?

В пристъп на гняв тя изгърси:

— Те няма да направят нищо.

Продължаваше да плаче, като се мъчеше да овладее раздражението си.

— Казват, че са огледали навсякъде около мястото на катастрофата и няма ни помен от него и че най-вероятно спи някъде със страхотен махмурлук.

Марк изчака да се успокои, но тя продължи да плаче.

— Може и да е така.

Ашли поклати глава.

— Той ми обеща, че няма да се напива — Марк я изгледа. След миг тя кимна. — Това беше ергенската му вечер, нали? Това е, което вие, мъжете, правите на ергенските си вечери, нали? Напивате се като за световно.

Марк се втренчи в сивите плочки на пода.

— Хайде да отидем при Зои — предложи ѝ той най-накрая.

Тя го последва през отделението, като вървеше бавно на няколко метра след него. Зои беше слаба и стройна красавица и на Марк днес му се стори още по-слаба, когато сложи ръка върху рамото ѝ и усети твърдия кокал под меката тъкан на луксозния ѝ анцуг.

— Господи, Зои, съжалявам.

Тя реагира само с леко свиване на раменете.

— Как е той? — Марк се надяваше, че тревогата в гласа му звучи искрено.

Зои извърна глава и го погледна, очите ѝ бяха зачервени, а страните ѝ бяха почти прозрачни, без грим и със следи от сълзи.

— Нищо не могат да направят — отговори тя. — Оперираха го, сега просто трябва да чакаме.

Марк стоеше неподвижен, с поглед, вперен в Джош, който лежеше със затворени очи, лицето му беше осеяно със синини и разкъсвания, а цялото легло бе заобиколено от уреди. Имаше система, вливаща се в ръката му, а друга прозрачна тръбичка беше пъхната в ноздрите. От устата му пък се подаваше дебела тръба за дишане, охранвана от черно духало. От чаршафите и от главата му излизаха жици, които водеха към електронни табла и заострени графики. Плътта, която Марк успя да види, беше с цвят на алабастр. Неговият приятел изглеждаше като лабораторен експеримент.

Но Марк почти не гледаше към Джош. Той наблюдаваше таблата в опити да ги разшифрова, да изчисли какво казват. Мъчеше се да си припомни от времето, когато в същата тази стая стоеше край

умирация си баща, кои графики показват ЕКГ, кислорода в кръвта, кръвното налягане и какво означава всичко това.

И мислеше. Джош винаги е имал всичко. Приятна външност, богати родители. Работата му бе да урежда застрахователни полици, винаги пресмяташе и планираше живота си, непрестанно говореше за петгодишни планове, десетгодишни планове, житейски цели. Той беше първият в тайфата, който се ожени, защото искаше да му се родят деца рано, за да е достатъчно млад да се радва на живота, когато те пораснат. Ожени се за перфектната жена — милото, малко, богато момиче Зои, при това плодовито, което му позволи да изпълни плана си. Тя му роди две също толкова прекрасни бебета скоро едно след друго.

Марк огледа отделението, като се стараеше да наблюдава сестрите, лекарите и да запомни местоположението им, а сетне погледът му се върна на системата, пъхната в ръката на Джош, точно зад пластмасовата табелка с името му. После се насочи към вентилатора. След него дойде ред на ЕКГ. Щяха да прозвучат предупредителни сирени, ако нивото на сърдечната дейност стане твърде ниско. Или нивото на кислорода в кръвта.

Ако Джош оцелееше, това щеше да е проблем — той лежа буден през по-голямата част от нощта, размишлявайки над това, и неохотно стигна до извода, че това не е вариант, който може да допусне.

9

Зала 1 на Кралския съд в Луис винаги пораждаше у Рой Грейс чувството, че е умишлено проектирана така, че да плаши и впечатлява. Тя не се радваше на по-висок статут от останалите съдебни зали в тази сграда, но създаваше усещането, че е по-специална. Построена в джорджиански стил, тя имаше висок, сводест таван, галерия за публиката високо горе, стени, покрити с дъбова ламперия, тъмни дъбови пейки, подсъдима скамейка и свидетелска трибуна с перила. В този момент съдът се ръководеше от съдия Дрискол, човек с отдавна изтекъл срок на годност, който седеше полузадрямал в стол с яркочервена облегалка под герб с надпис „Dieu et mon droit“^[1]. Мястото изглеждаше като театрален декор и миришеше на стара класна стая.

Сега, когато Грейс стоеше на свидетелската трибуна, облечен спретнато както винаги, когато се явяваше в съда — в син костюм, бяла риза, тъмна вратовръзка и лъснати обувки с връзки, при все че изглеждаше добре външно, вътрешно се чувстваше отвратително. Отчасти причината беше липсата на сън заради снощната среща — която се оказа истински провал, — отчасти заради нервите. Хванал Библията с една ръка, той промърмори набързо клетвата, като оглеждаше залата, докато за хиляден път в кариерата си се заклеваше във всемогъщия Бог да каже истината, цялата истина и нищо друго освен истината.

Съдебните заседатели изглеждаха като всички други съдебни заседатели — като тълпа туристи, останали безпомощни на автобусна гара. Сбирщина от размъкнати типове в ярки пуловери, разкопчани ризи и намачкани блузи под море от безизразни лица, всичките бели, подредени в две редици зад кани с вода, чаши и куп изподраскани листа. Зад съдията се виждаха видео, проекционен апарат и огромен магнетофон, наслагани без никакъв ред. Под него превзето надничаше стенографка, отрупана с електронно оборудване. Електрически вентилатор, поставен върху стол, се въртеше наляво и надясно, без да

влият особено на задушния следобеден въздух. Галериите за публиката гъмжаха от журналисти и зяпачи. Нищо не може да привлече сеирджиите така, както процес за убийство. А това беше местният процес на годината.

Големият триумф на Рой Грейс.

На подсъдимата скамейка седеше Суреш Хюсеин — пълен мъж със сипаничаво лице и зализана коса, облечен в кафяв костюм на бели райета и с морава сатенена вратовръзка. Той наблюдаваше случващото се с лаконичен поглед, сякаш мястото е негова собственост и целият този процес е организиран за негово удоволствие. Долен тип, отрепка, царят на бордеите. През последното десетилетие той беше недосегаем, но сега Рой Грейс го беше хванал с изцапани с кръв ръце. Заговор за убийство. Жертвата му беше също толкова отвратителният му съперник в бизнеса, Реймънд Коен. Ако този процес протечеше както трябва, Хюсеин щеше да отиде в затвора за повече години, отколкото може да изживее, а стотици почтени граждани на Брайтън и Хоув щяха да се радват на живота си, свободни от грозната сянка на неговите хора, превръщащи всеки час от живота им в истински ад.

Мислите му се върнаха обратно към миналата нощ. *Клодин. Проклетата Клодин Ламон.* Добре, никак не помогна това, че пристигна за срещата си с час и четирийсет и пет минути закъснение. Но не помогна и това, че снимката ѝ в сайта Ю-Дейт беше поне отпреди десет години в най-добрия случай; нито че бе пропуснала да спомене в информацията за себе си, че е въздържателка и пълна вегетарианка, която мрази полицаите и чийто единствен интерес в живота са деветте ѝ котки, прибрани от улицата.

Грейс обичаше кучета. Нямаше нищо конкретно против котките, но никога не беше срещал някоя, с която да установи връзка, както почти моментално се свързваше с всяко куче. След два и половина часа в долнопробен вегетариански ресторант в Гилфорд, в които последователно бе просвещаван и въртян на шиш за свободния дух на котките, потисническия характер на британската полиция и мъжете, възприемащи жените единствено като сексуални обекти, той си тръгна с облекчение.

Сега след нощта, прекарана в неспокоен сън на пресекулки, и деня, преминал в чакане да бъде повикан, отново щяха да го въртят на

шиш. Все още валеше, но въздухът беше много по-топъл и влажен. Грейс усещаше потта, която се стичаше по кръста му.

Държавният адвокат на защитата, който изненада съда, като призова Грейс за свидетел, беше взел думата и стоеше изправен, с арогантна стойка, къса сива перука, ветрееща се черна тога и устни, извити в усмивка на пресилена сърдечност. Казваше се Ричард Чаруел. Грейс го беше срещал и преди и тогава преживяването не беше никак приятно. Мразеше адвокатите. За тях процесите бяха игра. Никога не им се е налагало да рискуват живота си, за да залавят злодеи. И не даваха пукната пара какви престъпления са извършени.

— Вие ли сте старши детектив Рой Грейс, служител на Централния отдел за криминални разследвания в Съсекс Хаус, Холингбери, Брайтън? — попита адвокатът.

— Да — отвърна Рой. Вместо обичайния му уверен глас отговорът прозвуча като изгракване.

— И вие сте се занимавали с този случай?

— Да — още един сподавен отговор с пресъхнала уста.

— Призовавам този свидетел.

Последва кратка пауза. Никой не продума. Ричард Чаруел бе приковал вниманието на целия съд. Ненадминат актьор с привлекателна външност, той умишлено направи пауза за допълнителен ефект, преди да заговори отново с внезапно променен тон, предполагащ, че той е новият най-добър приятел на Рой Грейс.

— Старши детектив, чудя се дали бихте могли да ни помогнете по един въпрос. Знаете ли нещо за една обувка, свързана с този случай? Кафява обувка от крокодилска кожа със златна верижка?

Грейс го измери с поглед за няколко секунди, преди да отговори.

— Да, знам.

Внезапно усети пронизващото острие на паниката. Още преди адвокатът да изрече следващите си думи, той вече имаше ужасното чувство къде именно ще се объркат нещата.

— Ще ни кажете ли доброволно за човека, на когото занесохте тази обувка, старши детектив, или искате да го изкопча от вас?

— Сър, не съм съвсем сигурен за какво говорите.

— Старши детектив, мисля, че знаете много добре за какво говоря.

Съдия Дрискол се намеси с раздражителността на човек, на когото са прекъснали следобедната дрямка:

— Господин Чаруел, бихте ли минали по същество, нямаме цял ден.

Адвокатът отвърна угоднически:

— Много добре, ваша чест — след което се обърна към Грейс: — Старши детектив, не е ли истина, че сте се намесили във връзка с доказателство от ключово значение за случая? А именно обувката?

Чаруел я взе от таблата с веществените доказателства и я вдигна високо във въздуха, за да я види целият съд, така както би държал току-що спечелен спортен трофей.

— Не бих казал, че съм се намесил — отговори Грейс, разгневен от арогантността на този мъж, но в същото време съзнаваше, че именно това е планът на адвоката — да го разпали и подразни.

Чаруел свали обувката замислен.

— О, разбирам, значи смятате, че не сте се намесили? — без да дочака отговора на полицая, той продължи: — Обвинявам ви, че сте злоупотребили със служебното си положение, като сте изнесли вещественно доказателство и сте го занесли на човек, уж вещь в магиите.

Обръщайки се към съдия Дрискол, той продължи:

— Ваша чест, смятам да покажа на този съд, че ДНК пробата взета от тази обувка, е недостоверна, защото старши детектив Грейс е повлиял на нейната цялост и е причинил вероятно замърсяване на това ключово вещественно доказателство.

След това се обърна отново към Рой:

— Прав съм, нали, старши детектив, че на 9 март тази година вие сте занесли тази обувка на така наречен медиум в Хастингс на име госпожа Стемп? И вероятно сега ще чуем от вас, че тази обувка е била в друг свят? Доста безпльтен, нали?

— Госпожа Стемп е дама, която аз високо ценя — започна Грейс.
— Тя...

— Не ни интересува вашата оценка, старши детектив, за нас са важни фактите.

Но явно любопитството на съдията бе възбудено.

— Смятам, че тези оценки имат съвсем пряко отношение към този въпрос.

След няколко секунди на безсловесен цайтнот между защитата и съдията Чаруел кимна в мълчаливо съгласие.

Грейс продължи:

— Тя ми е помагала при няколко случая в миналото. Преди три години Мери Стемп ми предостави достатъчно информация, за да идентифицирам заподозрян в убийство. Това доведе до неговия арест и осъждане.

Той се поколеба, усещайки напрегнатите вторачени погледи на всички в залата, след това продължи, като се обърна към адвоката:

— Ако разрешите да отговоря относно притесненията ви за целостта на вещественото доказателство, сър. Ако бяхте проверили в протоколите, което сте длъжен да направите, и бяхте погледнали опаковката, щяхте да видите, че етикетът има подпис и дата за деня, в който съм го взел и върнал. Защитата знае от самото начало за това веществено доказателство, открито пред къщата на господин Коен в нощта, в която той изчезна, но никога не е искала да го прегледа.

— Значи вие редовно се обръщате за помощ към магьосничеството в работата си като висш полицейски служител, старши детектив Грейс?

Ясно доловим кикот премина през залата.

— Не бих го нарекъл магьосничество — отвърна Грейс. — Бих го нарекъл алтернативен източник. Полицията е длъжна да използва всичко, с което разполага, когато се опитва да разкрива престъпления.

— Тогава дали би било точно да кажем, че сте човек на окултното? Човек, който вярва в свръхестественото? — попита адвокатът.

Грейс погледна съдия Дрискол, който го зяпаше така, сякаш той самият е подсъдим в този съд. Докато отчаяно се опитваше да измисли подходящ отговор, той хвърли бърз поглед към съдебните заседатели, след това към галерията на публиката, преди отново да погледне адвоката. И внезапно отговорът дойде.

Гласът му внезапно стана по-остър и придоби увереност.

— Какво е първото нещо, което този съд поиска от мен да направя, когато застанах на свидетелската трибуна? — попита той.

Преди адвокатът да успее да отговори, Грейс отвърна вместо него:

— Да се закълна върху светата Библия — той направи пауза, за да изчака думите му да окажат ефект. — Бог е свръхестествено същество — *върховното* свръхестествено същество. В съд, който приема свидетелите да полагат клетва в свръхестествено същество, би било странно, ако аз и всеки друг в тази зала не вярваме в свръхестественото.

— Нямам повече въпроси — обяви адвокатът и си седна на мястото.

Прокурорът, също с перука и копринена тога, се изправи и се обърна към съдия Дрискол:

— Ваша чест, това е въпрос, който искам да повдигна в кабинета ви.

— Доста е необичайно — отговори съдия Дрискол, — но съм доволен, че се разреши подобаващо. Както и да е — и сега погледът му се насочи към Грейс, — надявам се, че случаите, които се разглеждат в моя съд, се основават на доказателства, а не на гаданията на куку и пипе.

Почти цялата зала избухна в смях.

Процесът продължи и бе призован още един свидетел на защитата — пласьор на име Рубиро Валенте, работещ за Суреш Хюсеин. Рой Грейс остана да изслуша как това италианско едноклетъчно сипе куп лъжи, които бързо бяха изобличени от прокурора. Когато дойде време за следобедното прекъсване, залата беше силно възбудена от безочията на лъжите и полицаят започна да се надява, че историята с обувката може да бъде засенчена.

Надеждите му се изпариха, когато излезе на „Луис Хай Стрийт“ да глътне малко свеж въздух и да си вземе сандвич. От другата страна на улицата видя заглавието на цяла страница в местния вестник „Аргъс“, което огласяваше на света:

ПОЛИЦЕЙСКИ СЛУЖИТЕЛ ПРИЗНАВА ЗА ОКУЛТНИ ПРАКТИКИ

Внезапно изпита остра нужда от питие и цигара.

[1] Бог и моето право (фр). — Бел.прев. ↑

10

Гладът не изчезваше, въпреки че Майкъл усилено се опитваше да го прогони от съзнанието си. Стомахът му напомняше за себе си с постоянна тъпа болка, сякаш нещо го гризеше отвътре. Главата му беше някак олекнала, а ръцете му трепереха. Непрекъснато мислеше за храна, за бургери с месо и дебело нарязани пържени картофи с кетчуп. Когато успя да ги изтласка от мислите си, те бяха заменени от миризмата на варени омари; последва царица на скара; гъби с чесън на грил; пържени яйца; наденички; цвъртящ бекон.

Капакът притискаше лицето му и той отново започна да изпада в паника, като мощно си пое въздух с отворена уста, преглъщайки го лакомо. Затвори очи и се опита да си представи, че е добре, намира се някъде на топло, на яхтата си в Средиземно море. Отвсякъде плиска вода, над главата му прелитат чайки, благоуханен средиземноморски въздух. Но стените на ковчега го притискаха. Стягаха го. Напипа фенерчето върху гърдите си и го включи, батерията беше слаба и бързо падаше. Разви внимателно капачката на бутилката уиски с треперещи пръсти и поднесе гърлото ѝ към устните си. След това отпи една малка глътка и изплакна с течността пресъхналата си залепнала уста, като задържахше всяка капка колкото се може по-дълго и се наслаждаваше на всяка секунда. Паниката стихна и дишането му се успокои.

Само няколко минути след като преглътна и топлото парещо усещане, разляло се по гърлото и сетне в стомаха, избледня, той насочи вниманието си към задачата да завие капачката. Оставаше половин бутилка. Една глътка на всеки кръгъл час.

Режим.

Изключи фенерчето, за да запази последните му останали сили. Всяко движение изискваше усилие. Крайниците му бяха вдървени и трепереше от студ, а в следващия миг го обливаше студена, трескава пот. Главата му бумтеше ли, бумтеше — отчаяно се нуждаеше от парацетамол. Отчаяно се нуждаеше от шум над него, от гласове. Да се измъкне.

Храна.

По някакво малко чудо батериите в уоки-токито бяха същите като тези на фенерчето. Поне все още имаше тях за резерва. Имаше поне една добра новина. Единствената добра новина. А другата беше, че след час ще има още една глътка уиски.

Режимът предотвратяваше пристъпите на паника.

Запазваш разума си, ако имаш режим. Преди пет години се включи в екипажа на единайсетметров платноход, който прекоси Атлантическия океан от Чичестър до Барбадос. Двайсет и седем дни в открито море. През петнайсет от тях плаваха във вихър, който нито веднъж не падна под седма степен, а на моменти изригваше до десета и единайсета. Петнайсет дни ад. Дежурства на смени от по четири часа. Вълните разтърсваха всяка кост в тялото му, докато се разбиваха отново и отново, всяка верига дрънчеше, всяко въже плющеше върху палубата или такелажа, всеки нож, вилица и чиния тракаше в чекмеджето си. Бяха оцелели благодарение на режима. Като измерваха всеки ден на групи от часове. И след това изпълваха тези часове с малки удоволствия. Шоколадови десерти. Глътки алкохол. Страници от роман. Гледане на компас. Редуване при изпомпването на водата от дъното.

Режимът ти дава структура. Структурата ти дава перспектива. А перспективата ти дава хоризонт.

Когато погледнеш към хоризонта, се чувстваш по-спокойно.

Сега той измерваше всеки час с малка глътка уиски. Беше останала половин бутилка и хоризонтът му беше часовата стрелка на часовника. Часовникът, който Ашли му купи — „Лонжин“ със сребърен обков и светещи римски цифри. Това беше най-изисканият часовник, който някога е притежавал. Тя имаше вкус към изисканото. Всичко в нея беше изискано, извивката на дългата ѝ кестенява коса, походката ѝ, увереността, с която говори, класическата ѝ красота. Обичаше да е с нея. Където и да е! Всички извъръщаха погледи и я зяпваха. Господи, как обичаше Майкъл това! Имаше нещо особено в нея. Напълно уникално.

Майка му казваше същото, а обикновено тя не одобряваше приятелките му. Но Ашли беше различна. Тя беше намерила подход към майка му и я бе очаровала. Това беше другото нещо, което обичаше в нея — тя можеше да очарова всеки. Дори най-

отвратителния проклет клиент. Той се влюби в нея в деня, в който влезе в офиса им с Марк на интервю за работа. Сега, шест месеца по-късно, се женеха.

Слабините и бедрата го сърбяха неистово. Обрив от урината. Отдавна се беше отказал да стиска пикочния си мехур. Бяха минали двайсет и шест часа.

Сигурно се е случило нещо, но той нямаше никаква представа какво. Двайсет и шест проклетни часа, през които крещеше в станцията, набираше мобилния си телефон и получаваше едно и също скапано съобщение. *Няма обхват.*

Вторник. Ашли искаше ергенското парти да е доста преди сватбата. *Ще се напиеш и ще се чувстваш скапан. Не искам да се чувстваш така на сватбения ни ден. Направи го рано през седмицата, за да имаш време да се оправииш.*

Той блъсна с ръце капака за стотен път. Може би беше за двеста. Може би дори хиляда. Нямаше никаква разлика. Вече се бе опитал да издълбае дупка в капака с единствения твърд предмет, с който разполагаше — кутията на уоки-токието. Мобилният телефон и фенерчето бяха пластмасови. Но кутията също не беше достатъчно твърда.

Отново включи станцията.

— Ехо? Има ли някой там? Ехо?

Прашенето му отговори за пореден път.

Врълхлетя го мрачна мисъл. Дали Ашли участваше във всичко това? Затова ли настояваше да направи ергенското парти рано през седмицата, във вторник? За да може той да бъде заключен тук — където и да беше това тук — цели двайсет и четири часа, че и повече, без партито да създаде никакви проблеми?

Никога. Тя знаеше, че има клаустрофобия, а и в нея нямаше жестокост. Винаги поставяше другите на първо място, винаги мислеше за техните нужди.

Количеството подаръци, които купи за майка му и за него самия, го изуми. И всичко беше идеално подбрано. Любимият ѝ парфюм. Диск на любимия ѝ певец, Роби Уилямс, кашмирнен пуловер, по който въздишаше. Радио „Босе“^[1], за което той мечтаеше. Как Ашли бе разбрала за всичките тези неща? Това беше умение, дарба, поредното в

безкрайния списък с качества, които я правеха толкова специална личност.

А него — най-големия късметлия в света.

Лъчът на фенерчето отслабна видимо. Той го изключи, за да пази батерията, и отново остана неподвижен в мрака. Чуваше как дишането му се ускорява. Ами ако?

Ако никога не се върнат?

Беше почти 11:30 часът. Той зачака, заслушан да чуе врявата от гласове, по която ще разбере, че приятелите му са се върнали.

Исусе, когато излезе от тук, горчиво ще съжаляват за това. Отново погледна часовника си. Оставаха двайсет и пет минути до полунощ. Ще се появят скоро, всеки момент.

Трябва да се появят.

[1] Джагдиш Чандра Босе (1858–1937 г.) — индийски физик, един от пионерите в изследването на радио- и микровълновата оптика. — Бел.прев. ↑

11

Санди стоеше над него засмяна и нарочно скриваше светлината, за да го предизвика. Русата ѝ коса се спускаше от двете страни на обсипаното ѝ с лунички лице и докосваше бузите ѝ.

— Хей! Имам да чета... този доклад... аз...

— Толкова си скучен, Грейс, винаги имаш да четеш! — тя го целуна по челото. — Четене, четене, четене, работа, работа, работа! — отново го целуна по челото. — Не ме ли желаш вече?

Беше облечена в тясна рокля с огромно деколте, което откриваше гърдите ѝ; той зърна дългите ѝ почернели крака, линията, очертаваща бедрата ѝ, и внезапно почувства, че се възбужда.

Протегна ръце да покрие лицето ѝ, притегли я към себе си, вгледан в тези доверчиви сини очи, и усети, че е толкова невероятно, силно, дълбоко влюбен в нея.

— Обожавам те — каза ѝ.

— Така ли, Грейс? — флиртуваше. — Наистина ли ме обожаваш повече от работата си? — тя отдръпна глава назад и издаде устни в изпитателно цупене.

— Обичам те повече от всичко на...

Внезапно стана тъмно. Сякаш някой е извадил щепсела.

Грейс чу ехото на гласа си в студения, празен въздух.

— Санди! — изкрещя той, но звукът заседна в гърлото му.

Слънчевата светлина избледня до слабо оранжево мъждукане; улична лампа, процеждаща се през завесите на спалнята.

Електронният часовник край леглото показваше 3:02 часа сутринта.

Беше облян в пот, с широко отворени очи, а сърцето му се мяташе в гърдите като шамандура в бурно море. Чу да изтрополява кофа — сигурно ровеше някоя котка или лисица. Секунди след това се чу шум на дизелов двигател — най-вероятно беше съседът през три врати, който караше такси и работеше до късно.

Известно време лежа неподвижен. Затвори очи, успокои дишането си, опита се да се върне в съня си, като се вкопчи колкото се може по-силно в спомена. Подобно на всички често повтарящи се сънища за Санди, този също изглеждаше толкова реален. Сякаш все още бяха заедно, но в различно измерение. Ако само можеше да намери начин да открие портала и да прекоси разделителната черта, те наистина ще са заедно отново, ще са добре, ще са щастливи.

Толкова щастливи.

Огромна вълна тъга се разля в него. След това премина в ужас, когато започна да си спомня. Вестникът. Проклетото заглавие в „Аргъс“ миналата вечер. Припомняше си всичко. О, Господи, о, Господи. Какво щяха да кажат сутрешните вестници? С критиките щеше да се справи. С присмеха беше по-трудно. Вече доста полицаи го бяха критикували, че се занимава със свръхестественото. Беше получил предупреждение от предишния началник на полицията, също искрено заинтригуван от паранормалното, че ако показва интересите си открито, може да осуети шансовете му за повишение.

— Всички знаят, че си специален случай, Рой, това, че загуби Санди. Никой няма да те обвини, че преобръщаш всеки камък на проклетата планета. Ние всички бихме сторили същото на твоето място. Но го дръж за себе си, не го пренасяй в работата си.

Имаше моменти, в които смяташе, че я преодолява, че отново става силен. Но имаше и мигове като този сега, когато осъзнаваше, че изобщо няма никакъв напредък. Просто отчаяно искаше да може да я обгърне с ръка, да се гушне в нея и да обсъдят проблема. Тя беше от хората, за които чашата е наполовина пълна, винаги положително настроена и толкова умна. Беше му помогнала да се справи с дисциплинарен съд в началото на кариерата му в полицията, който можеше да сложи края ѝ, когато от Отдела за оплаквания срещу полицията го обвиниха, че е използвал неправомерно сила срещу арестуван нападател. Тогава беше оправдан, до голяма степен защото бе следвал съветите на Санди. Щеше да знае какво трябва да направи сега.

Понякога се чудеше дали тези сънища бяха опити от нейна страна да общува с него. Откъдето и да се намира.

Сестра му Джоуди казваше, че е време да продължи нататък, че трябва да приеме Санди за мъртва, да изтрие гласа ѝ от телефонния

секретар, да махне дрехите ѝ от спалнята и тоалетните ѝ принадлежности от банята, накратко — а Джоуди можеше да е много кратка, — да престане да живее в нещо като нейно светилище и да започне отначало.

Но как би могъл да продължи нататък? Ами ако беше жива, ако беше заложница на някой маниак? Трябваше да продължи да я търси, да държи досието отворено, да подновява снимките, които показват как би изглеждала сега, да сканира всяко лице, което подминава на улицата или вижда в тълпата. Щеше да продължи, докато...

Докато.

Точка.

На сутринта на трийсетия му рожден ден Санди го събуди с поднос, върху който имаше малка торта с една свещичка, чаша шампанско и много семпла картичка. Той отвори подаръците, които му даде, и после правиха любов. Тръгна от къщи по-късно от обикновено, в 9:15 часа, и стигна до офиса си в Брайтън малко след 9:30, като така закъсня за оперативка относно случай на убийство. Беше обещал да се прибере рано и да излязат на празнична вечеря с друга двойка — най-добрия му приятел по това време, Дик Поуп, също детектив, и съпругата му Лесли, с която Санди се разбираше добре, — но денят беше много напрегнат и той се прибра близо два часа по-късно, отколкото бе възнамерявал. Нямаше и помен от Санди.

Първоначално реши, че му е сърдита, задето е закъснял, и по този начин протестира. Къщата беше подредена, колата и ръчната ѝ чанта липсваха, нямаше следи от борба.

След това, двацет и четири часа по-късно, откриха колата ѝ в ниша на платения паркинг при летище „Гетуик“. Имаше две трансакции на кредитната ѝ карта от сутринта на изчезването ѝ — една за 7:50 лири в „Буутс“^[1] и една за 16:42 лири за бензин в местен клон на „Теско“^[2].

Не беше взела със себе си никакви дрехи, нито каквито и да било лични вещи.

Съседите му на тази спокойна жилищна улица, съвсем близо до крайбрежието, не бяха видели нищо. От едната страна на къщата му живееше изключително приятелски настроено гръцко семейство, което притежаваше няколко кафенета в града, но те бяха заминали на почивка, а от другата страна съседка му беше застаряваща вдовица с

проблем със слуха, която спеше с усилен до максимум звук на телевизора. В момента, в 3:45 часа сутринта, той чуваше американска полицейска драма през общата стена между техните долепени къщи. Гърмяха оръжия, свистяха гуми, виеха сирени. Тя не беше видяла нищо.

Норийн Гринстед, живееща отсреща, беше единствената, която може би е забелязала нещо. Неспокойна шейсетинагодишна жена с орлов поглед, тя знаеше всичко за всеки на улицата. Когато не се грижеше за съпруга си Ланс, който неотклонно вървеше към края на дните си с Алцхаймер, тя непрекъснато беше отпред и екипирана с жълти гумени ръкавици, миеше сребристия си нисан, поливаше с маркуч и търкаше алеята или прозорците на къщата, или нещо друго, което се нуждаеше или не се нуждаеше от миене. Дори изнасяше разни неща от къщата, за да ги почиства на алеята.

Много малко неща убягваха от погледа ѝ. Но кой знае как изчезването на Санди ѝ бе убягнало.

Той включи осветлението и стана от леглото, като се спря пред снимката им със Санди на тоалетката. Беше направена в хотел в Оксфорд, на конференция за ДНК на пръстови отпечатъци, няколко месеца преди да изчезне. Той се беше излегнал с костюм и вратовръзка на шезлонг. Санди, облечена във вечерна рокля, се бе облегла на него, косата ѝ беше вдигната на руси къдрици, а на устата ѝ бе изписана вечната ѝ лъчезарна усмивка, насочена към сервитьора, когото бяха повикали да ги снима.

Той се приближи, взе рамката, целуна снимката, след което я остави на мястото ѝ и отиде в тоалетната да се изпикае. Да се събужда посред нощ, за да пикае, беше новопоявил се недъг, резултат от скорошната му мания по здравословен живот, според която трябваше да изпива най-малко осем чаши вода на ден. Щом приключи, той се запъти към долния етаж, облечен само в тениската, с която спеше.

Санди имаше страхотен вкус. Къщата беше скромна като всички други на улицата, сграда в псевдотюдорски стил с три спални, построена през трийсетте години, но тя бе успяла да я направи красива. Обичаше да разглежда неделни притурки, женски списания и издания за дизайн, като често късаше страници и му показваше различни идеи. Прекараха цели часове заедно в сваляне на тапети, циклене на подовите, лакиране, боядисване.

Санди се запали по фън шуй и направи малка водна градина. Напълни къщата със свещи. Купуваше здравословна храна винаги когато можеше. Мислеше за всичко, поставяше под въпрос всичко, интересуваеше се от всичко и той обичаше това. Бяха хубавите времена, когато градяха бъдещето си, циментираха съвместния си живот, правеха всичките си планове.

Тя беше и добър градинар. Разбираше от цветя, растения, храсти, дървета. Кога да се засадят, кога да се подрязват. Грейс обичаше да коси ливадата, но уменията му се простираха дотук. Сега градината стоеше занемарена и той се чувстваше виновен, като понякога се чудеше какво би казала тя, ако се върне.

Колата ѝ продължаваше да стои в гаража. Специалистите от съдебна медицина щателно я изследваха, когато бе открита, след което той я докара вкъщи и я прибра в гаража. В продължение на години зареждаше акумулатора за всеки случай... по същия начин както държеше чехлите ѝ на пода в спалнята, нощницата ѝ на закачалката, четката ѝ за зъби в чашката.

Чакаха я да се върне.

Вече съвсем разсънен, той си наля два пръста „Гленфидих“, след което седна в белия си фотьойл в изцяло бялата всекидневна с дървен под и натисна дистанционното на телевизора. Превключи три филма един след друг, после мина през цял куп други канали, но нищо не грабна вниманието му за повече от няколко минути. Пусна си музика, като неспокойно премина от „Бийтълс“ през Майлс Дейвис на Софи Елис-Бакстър и отново се върна към тишината.

Взе една от любимите си книги, „Окултното“ от Колин Уилсън, от редиците с книги за паранормалното, които изпълваха всеки сантиметър от рафтовете на библиотеката му, седна и прелисти апатично страниците, отпивайки от уискито, но не успя да се съсредоточи над повече от два абзаца.

Този проклет адвокат на защитата, който важничеше в съда днес, му беше влязъл в главата и сега се перчеше в мислите му. Проклетият Ричард Чаруел. Надуто гадно копеле. Още по-лошо — Грейс знаеше, че онзи го е надхитрил. Изиграл и надхитрил. А това наистина го бе засегнало.

Взе отново дистанционното и пусна новините по телетекста. Нищо освен историите, които се въртяха от два дни и вече ставаха

банални. Нямаше избухнал политически скандал, нито терористична акция, нито земетресение, нито самолетна катастрофа. Не желаше никому зло, но се бе надявал нещо да запълни сутрешните заглавия на вестниците и новините по телевизията и радиото. Нещо друго освен процеса за убийство на Суреш Хюсеин.

Нямаше този късмет.

[1] Верига аптеки във Великобритания. — Бел.прев. ↑

[2] Основана във Великобритания международна верига супермаркети. — Бел.прев. ↑

12

Два национални вестника в малък формат и един в голям имаха водещи заглавия на първа страница за процеса на Суреш Хюсеин, а всички останали британски сутрешни вестници поместваха информация за него във вътрешните си страници.

Обект на техния интерес беше не самият процес, а думите, изречени на свидетелската трибуна от старши детектив Рой Грейс, който в 8:30 часа сутринта стоеше на килима пред шефа си Алисън Воспър с чувството, че часовникът се е върнал три десетилетия назад и той отново е в училище и трепери пред директорката.

Един от колегите на Грейс ѝ бе лепнал прякора „Номер 27“ и той се бе задържал трайно. Номер 27 беше сладко-кисело ястие в менюто на местната китайска закувалня с храна за вкъщи. Обратното, когато поръчваша ястието, то винаги бе наричано Алисън Воспър. Точно такава беше тя — сладка и кисела.

В началото на четирийсетте, с рядка русолява коса, подстригана консервативно късо и обрамчваща сурово, но привлекателно лице, заместник-началникът на полицията Алисън Воспър определено беше много кисела тази сутрин. Дори силният цветен аромат на парфюма ѝ имаше остра жилка.

Облечена като за ръководния си пост в черен костюм със снежнобяла блуза, тя седеше зад лакирано бюро от палисандър в безупречния си кабинет с изглед към окосена ливада, разположен на приземния етаж в сградата на централата на полицията в Луис. Бюрото беше празно, като се изключат вазата с три морави лалета, снимките на съпруга ѝ (също полицай, няколко години по-стар от нея, но с три нива по-нисък чин) и двете ѝ деца, амонитна поставка за химикалки и купчина сутрешни вестници, разпръснати във ветрило като победна ръка на покер.

Грейс винаги се чудеше как неговите началници поддържаха кабинетите си — и бюрата си — толкова спретнати. През целия си професионален живот на неговото работно място цареше пълен хаос.

Склад за разпръснати папки, кореспонденция, на която не беше отговорил, загубени химикалки, пътнически квитанции и подноси за изходящи материали, които отдавна бяха се отказали да се състезават с тези за входящите. За да стигнеш до самия връх, реши той, се иска умение да боравиш с бумащина, което на него определено му липсваше.

Носеше се слух, че Алисън Воспър бе претърпяла операция от рак на гърдата преди три години. Но Грейс знаеше, че ще си остане само слух, защото заместник-началникът на полицията издигаше стена около себе си. Въпреки това зад черупката ѝ на твърдо ченге се криеше известна уязвимост, която той долавяше. В действителност на моменти изпитваше привличане към нея и имаше случаи, когато тези сприхави кафяви очи проблясваха закачливо и той усещаше, че тя почти флиртува с него. Тази сутрин обаче не беше от тях.

Нямаше ръкостискане. Нито поздрав. Само кратко кимване да седне на един от двата стола с високи облегалки пред бюрото ѝ. Тя се приведе право напред с поглед, който беше отчасти обвинителен, отчасти издаваше чист и неподправен гняв.

— Какво, по дяволите, е това, Рой?

— Съжалявам.

— *Съжаляваш!*

Той кимна.

— Аз... виж, цялото това нещо беше извадено от контекста...

Тя го прекъсна, преди да успее да продължи:

— Осъзнаваш ли, че това може да преобърне целия случай и да го отнесем ние?

— Мисля, че можем да овладеем ситуацията.

— Тази сутрин получих вече над десет обаждания от национални вестници. Ти се превърна в посмешище. Направи ни да изглеждаме като сбирщина идиоти. Защо?

Грейс помълча няколко секунди.

— Тя е необикновен човек, тази жена медиум; помагала ни е в миналото. Никога не ми е хрумвало, че някой може да го открие.

Воспър се облегна на стола си, без да откъсва поглед от Грейс, и поклати глава.

— Възлагах големи надежди за теб. Повишиха те заради мен. Заложих си главата заради теб, Рой. Знаеш го, нали?

Това не беше съвсем вярно, но сега не беше моментът да си изясняват отношенията.

— Знам — отвърна той — и го оценявам. Тя посочи вестниците.

— И това ли е начинът да го покажеш? Така ли се отплащаш?

— Стига, Алисън. Аз хванах Хюсеин.

— И сега даваш на защитата му достатъчно голяма пукнатина да прекара през нея кон с каруца.

— Не — възрази той. — Тази обувка вече беше минала през съдебна медицина. Не могат да ме обвинят в замърсяване на вещественно доказателство. Могат да се опитват да ме нападнат заради методите ми, но това няма да има отражение върху случая.

Тя вдигна пръстите си с маникюр и започна да ги оглежда. Рой видя, че върховете им са почернели от вестникарското мастило. Миризмата ѝ ставаше все по-силна, сякаш беше животно, което отделя отрова.

— Ти си старши полицейски служител, това е твоят случай. Ако ги оставиш да те дискредитират, това би имало много голямо отражение върху изхода на процеса. Защо, по дяволите, го направи?

— Имаме процес за убийство, но нямаме тяло. Знаем, че Хюсеин е поръчал убийството на Реймънд Коен, нали?

Тя кимна. Доказателствата, събрани от Грейс, бяха впечатляващи и убедителни.

— Но без тяло винаги има слабо място във веригата — той сви рамене. — В миналото сме имали добри резултати при работа с медиуми. Всяко полицейско управление в страната ги използва при един или друг случай. Лесли Уитъл например.

Лесли Уитъл беше знаменит случай. През 1975 г. седемнайсетгодишната наследница на богато семейство бе отвлечена и изчезна, сякаш се изпари. След като не успя да намери никакви следи за местонахождението ѝ, полицията в крайна сметка действа по информация от ясновидец, използващ техника на търсене с пръчки, който ги отведе в дренажна шахта и там откриха злощастното момиче вързано за кол и мъртво.

— Лесли Уитъл не беше точно триумф на полицейската работа, Рой.

— Оттогава е имало и други случаи — възрази той.

Алисън го изглежда мълчаливо. По бузите ѝ се появиха трапчинки, като че ли бе на път да омекне; но гласът ѝ остана хладен и строг.

— Можеш да запишеш броя на успехите ни с помощта на ясновидци на гърба на пощенска марка.

— Това не е вярно и го знаеш.

— Рой, онова, което знам, е, че си интелигентен човек. Знам, че си изучавал паранормалното и вярваш в него. Виждала съм книгите в кабинета ти и уважавам всеки полицай, който може да мисли извън калъпа. Но ние имаме дълг към обществото. Онова, което се случва зад затворените ни врати, е едно нещо. Образът, който представяме пред хората, е съвсем друго.

— Хората вярват, Алисън. През 1925 г. е проведено проучване за броя на учените, които вярват в Бог. Четирийсет и три процента. Направили са същото проучване през 1998 г. и познай какво? Отново четирийсет и три процента. Единствената промяна е, че има по-малко вярващи биолози, но математиците и физиците са повече. Има и друго проучване, проведено миналата година, за хората, които са имали някакво свръхестествено преживяване. Деветдесет процента! — той се наведе напред. — Деветдесет процента!

— Рой, обикновените хора искат да вярват, че полицията харчи парите на данъкоплатците за разкриване на престъпления и залавяне на лошите с традиционни полицейски процедури. Искат да вярват, че преобръщаме страната в търсене на отпечатъци и ДНК проби и имаме лаборатории, пълни с учени, които ги проучват; че обикаляме полета, гори, претърсваме езера, чукаме по врати и разпитваме свидетели. Не искат да мислят, че говорим с Мадам Арката в края на брайтънския кей, че зяпаме в кристални топки или местим обърнати наопаки водни чаши по редици с букви върху скапана дъска уиджа! Не искат да смятат, че прекарваме времето си в опити да призовем мъртвите. Не искат да вярват, че техните полицаи стоят на крепостни валове като Хамлет и говорят с духовете на бащите си. Разбираш ли ме?

— Да, разбирам. Но не съм съгласен с теб. Работата ни е да разкриваме престъпления. Трябва да използваме всякакви средства.

Тя поклати глава.

— Никога няма да можем да разрешим всички престъпления и трябва да се примирим с този факт. Онова, което трябва да правим, е

да вдъхваме увереност на хората. Да ги караме да се чувстват в безопасност у дома и на улицата.

— Това са пълни глупости — възкликна Грейс — и ти го знаеш! Знаеш адски добре, че можеш да манипулираш статистиката на престъпленията както пожелаеш — още преди да довърши думите си, той съжали за тях.

На лицето на Алисън се изписа тънка, ледена усмивка.

— Накарай правителството да ни даде още сто милиона лири годишно и ще изкореним престъпността в Съсекс. При липсата на тези пари единственото, което ни остава, е да боравим с ресурсите си колкото се може по-икономично и докъдето ни стигат.

— Медиумите са евтини — отбеляза Грейс.

— Не и когато разрушават доверието в нас — тя погледна вестниците. — Когато застрашават съдебен случай, те стават по-скъпи, отколкото можем да си позволим. Чу ли ме?

— Силно, ако не ясно — Рой не можа да се въздържи, наглостта просто изби. Тя го дразнеше. Някаква шовинистична нотка в него, която не можеше да овладее, го караше по-трудно да приеме мъмрене от жена, отколкото от мъж.

— Ще ти го кажа направо. Късметлия си, че все още имаш работа тази сутрин. Шефът изобщо не цъфти от щастие. Толкова е бесен, че заплашва да те извади завинаги от публичното пространство и да те прикове към бюро за остатъка от кариерата ти. Това ли искаш?

— Не.

— Тогава се дръж като полицай, а не като откачалка.

13

За първи път откакто работеше в полицията, Рой Грейс се замисли дали изобщо е трябвало да става полицай. Още от съвсем малък единствено такъв искаше да бъде, а когато поотрасна, почти не обмисляше възможността за друга професия.

Баща му Джак се бе издигнал до чин детектив инспектор и някои от по-старите служители още говореха за него с топло чувство. Грейс го обожаваше още от дете, обичаше да слуша разказите му, да излиза с него — понякога го качваше в полицейска кола или пък го водеше в участъка. Като малък животът на неговия баща му се струваше много по-приключенски и бляскав от скучното ежедневие на бащите на повечето му приятели.

Грейс беше пристрастен към полицейските филми по телевизията, към книгите за детективи и полицаи от всякакъв вид — от Шерлок Холмс до Ед Макбейн^[1]. Имаше памет, която граничеше с фотографска, обичаше главоблъсканиците и притежаваше достатъчно физическа сила. А и по това, което виждаше и чуваше от баща си, в полицейския живот имаше екипна работа и другарство, които наистина го привличаха.

Но сега в дни като този осъзнаваше, че да бъдеш полицай не значи толкова да даваш най-доброто от себе си, а по-скоро да се съобразяваш с някакво предопределено ниво на посредственост. В този съвременен свят, основаващ се на политическата коректност, можеш в един момент да си полицай на върха на кариерата си, а в следващия да се окажеш политическа пионка.

Последното му повишение, с което стана вторият най-млад старши детектив в историята на съсекската полиция и което толкова го развълнува само преди три месеца, бързо започваше да се оказва чаша, пълна с отрова.

Заради повишението се наложи да се премести от вечно жужащия брайтънски полицейски участък в сърцето на града, където бяха повечето му приятели, в относително спокойната бивша фабрика

в индустриалната зона в покрайнините, която наскоро бе преустроена, за да приюти дирекцията на съсекския отдел за криминални разследвания.

След трийсетгодишна служба се пенсионираш от полицията с пълна пенсия. Ако просто издържи дотогава, без значение колко му е тежко, ще бъде финансово обезпечен до края на дните си. Това не беше начинът, по който искаше да възприема работата и кариерата си. Поне не обикновено.

Но днес беше различно. Днес беше същински ад. Ден за връщане към реалността. Обстоятелствата се променят, мислеше си той, седнал прегърбен на бюрото си, без да обръща внимание на звуковите сигнали от пристигащите имейли на екрана на компютъра му, докато дъвчеше сандвич с яйце и кресон и зяпаше съдебните записи от процеса на Суреш Хюсеин пред него. Животът никога не се застопорява на едно място. Понякога промените са добри, понякога точно обратното. След малко повече от година ще стане на четирийсет. Косата му побеляваше.

И новият му кабинет беше твърде малък.

Неговата гордост, колекцията от трийсетина маркови запалки, заемаше претрупана лавица между предната част на бюрото и прозореца, който, за разлика от хубавата гледка от кабинета на Алисън Воспър, гледаше към паркинга и ареста зад него. На стената зад него централно място бе отредено на голям кръгъл дървен часовник, реквизит в измисления полицейски участък от филма „Сметката“. Беше подарък от Санди за двайсет и шестия му рожден ден.

Под него беше поставена препарирана трикилограмова кафява пъстърва, която бе хванал при едно посещение в Ирландия преди няколко години. Държеше я под часовника, за да може да илюстрира пред подчинените си шегата за търпението и голямата риба.

От двете ѝ страни бяха сместени няколко сертификата в рамки и групова снимка с надпис „Полицейски колеж Брамсхил. Работа с тежки и серийни престъпления. 1997 г.“ и две негови карикатури в оперативното помещение в полицията, нарисувани от колега, сбъркал истинското си призвание. Отсрещната стена беше заета от книжни рафтове, препълнени с част от колекцията му с книги за окултното, и от шкафове с папки.

На бюрото му, разположено под ъгъл, имаше компютър, преливащи подноси за изходящи и входящи материали, „Блекбъри“,

отделни купчини с кореспонденция, някои подредени, други не особено, както и последния брой на списание със заглавие, което беше лоша игра на думи, „Фингърпринт Хорлд“^[2]. Насред цялата тази бъркотия стърчеше цитат в рамка: „Не се издигаме до нивото на възможностите си, а падаме до нивото на извиненията си.“

Останалата част от пространството се заемаше от телевизор и видео, кръгла маса, четири стола и купчини с папки и хвърчащи листа, както и кожената му служебна чанта, в която беше комплектът му за оглед на местопрестъпления. На масата лежеше отворено куфарчето му, а до него бяха мобилният телефон, диктофонът и записи от разпити, които бе взел у дома предната вечер.

Хвърли половината си сандвич в кофата. Нямаше апетит. Отпи от чашата с кафе, провери последните имейли, след това се включи към сайта на съсекската полиция и се загледа в списъка с файлове, които бе наследил като част от повишението си.

Всеки файл съдържаше подробности за неразкрито убийство. То представляваше купчина от двайсетина кутии с папки, може би дори повече, натрупани на пода или преливащи от шкафа в някой кабинет, или заключени да плесенясват във влажен полицейски гараж на участъка в района, където е извършено убийството. Папките съдържаха снимки от местопрестъплението, доклади от съдебните лекари, запечатани в пликосе доказателства, свидетелски показания, съдебни протоколи, всички те отделени в подредени вързопи и привързани с цветна панделка. Това беше част от новата му работа — да разрови неразкритите убийства в областта, да се свърже с участъка, където се е случило престъплението, и да потърси нещо, което може да се е променило през изминалите години и би оправдало отварянето на случая.

Знаеше по-голямата част от съдържанието им наизуст — ползата от почти фотографската му памет, която му бе помагала за изпитите както в училище, така и в полицията. За него всяка купчина представляваше повече от човешки живот, който е бил отнет — и убиец, който все още е на свобода, — тя символизираше нещо много близо до сърцето му. Означаваше, че едно семейство не е погребало миналото, защото загадката не е била разгадана, не е била въздадена справедливост. И знаеше, че за някои от тези досиета, които бяха

отпреди повече от трийсет години, той вероятно беше последната надежда за жертвите и техните роднини.

Ричард Вентнър, ветеринар хомосексуалист, пребит до смърт в кабинета си преди дванайсет години. Сюзън Дауни, красиво момиче, изнасилено, удушено и захвърлено в черковен двор преди петнайсет години. Памела Чизъм, богата вдовица, открита мъртва в повредената ѝ кола — но с друг вид наранявания, а не като от пътна злополука. Скелетните останки на Пратап Гокхале, деветгодишно индий-че, открито под дъските на пода в апартамента на заподозрян педофил отдавна изчезнал. Това бяха само няколко от многото случаи, които Грейс помнеше.

Въпреки че бяха погребани или бяха разпръснали праха им преди много време, обстоятелствата също се бяха променили за тях. Технологиата бе въвела ДНК тестовете, които изваждаха на бял свят нови доказателства и нови заподозрени. Интернет беше донесъл нови начини на общуване. Лоялността между хората се бе променила. Бяха изплували нови свидетели. Хора се бяха развели. Разделили се бяха с приятели. Някой, който преди двайсет години не би свидетелствал срещу приятел, сега го мразеше. Досиетата на убийства никога не се затваряха. Бавно темпо, казват хората.

Телефонът иззвъня. Беше офис мениджмънт асистентката, която споделяше с прекия си началник, заместник-шефа на полицията, питаше го дали иска да приеме обаждане от детектив. Цялата работа с политическата коректност все повече го дразнеше, а тя беше особено силна в полицията. Не беше толкова отдавна, когато ги наричаха секретари, а не офис мениджмънт асистенти.

Каза ѝ да го свърже и секунди по-късно чу познат глас. Глен Брансън, талантлив детектив сержант, с когото бе работил няколко пъти в миналото, изключително амбициозен и с ум, остър като бръснач, освен това и ходеща енциклопедия в областта на киното. Харесваше Глен Брансън. Беше може би най-близкият приятел, който имаше.

- Рой? Как си? Видях, че днес си звезда по вестниците.
- М-да, можеш да го духаш. Какво искаш?
- Добре ли си?
- Не, не съм добре.
- Зает ли си в момента?

— Какво разбираш под зает?

— Някога в живота си да си давал отговор, който да не е въпрос?

Грейс се усмихна.

— А ти?

— Виж, тормози ме една жена — става въпрос за годеника ѝ. Изглежда, че някакъв майтапчийки номер за ергенска вечер се е прецакал и той е в неизвестност от вторник вечер.

Грейс трябваше да провери наум кой ден е. Сега беше четвъртък следобед.

— Казвай?

— Мислех, че днес ще си в съда. Пробвах да се обадя на мобилния ти, но беше изключен.

— Обядвам. Имам пауза в съда — съдия Дрискол заседава в кабинета си, разглежда искания на защитата.

Едно от големите неудобства на това да доведеш дадено обвинение до съд беше времето, което отнема процесът. Като старши служител Грейс трябваше или да е в съда, или да е в непосредствена близост през целия процес. Този конкретно вероятно щеше да продължи поне три месеца — а голяма част от това време беше просто размотаване.

— Нямам чувството, че това е обикновен сигнал за изчезнал човек — бих искал да напрегна мозъка ти. Случайно да си свободен този следобед? — попита Глен Брансън.

Грейс би отказал на всеки друг, но знаеше, че Брансън не е човек, който губи времето на другите — а и да му се не види, точно сега с радост би си намерил повод да се махне от кабинета си въпреки скапаното време.

— Разбира се, мога да намеря малко време.

— Супер — последва миг мълчание, след което детективът каза: — Виж, може ли да се срещнем в апартамента на този тип — мисля, че ще е от полза да го видиш ти — мога да взема ключа и да те чакам там.

Брансън му даде адреса.

Грейс погледна часовника си, след това бележника на своя „Блекбъри“.

— Какво ще кажеш да се срещнем там в пет и половина? Можем да отидем да пийнем нещо.

— Не ти трябва три часа да стигнеш... о, да, предполагам, че човек на твоята възраст трябва да го дава по-бавно. До скоро.

Грейс трепна. Не му беше приятно да му припомнят задаващата се голяма годишнина на четири-нула. Не му харесваше мисълта да е на четирийсет — това беше възраст, на която хората правят равносметка на живота си. Някъде беше чел, че когато станеш на четирийсет, достигаш формата, която животът ти ще приеме завинаги. По някакъв начин това да си на трийсет и осем не беше проблем. Но трийсет и девет означаваше, че определено приближаваш четирийсет. А не беше толкова отдавна, когато смяташе, че хората на четирийсет са стари. Мамка му.

Отново погледна списъка с файлове на екрана. Понякога се чувстваше по-близък с тези хора, отколкото с когото и да било друг. Двайсет жертви на убийства, които разчитаха на него да въздаде справедливост на убийците им. Двайсет призрака, които витаеха в много от мислите му, когато беше буден — а понякога и в сънищата му.

[1] Псевдоним на американския писател и сценарист Ивън Хънтър (1926–2005 г.), творил в различни жанрове, включително и криминални романи. — Бел.прев. ↑

[2] От fingerprint — пръстов отпечатък и комбинация между whorl — спираловидна извика на пръстов отпечатък, и world — свят. — Бел.прев. ↑

Трябваше да използва служебен автомобил, но вместо това предпочете своята алфа ромео. Грейс харесваше колата; харесваше твърдите седалки, твърдото возене, почти спартанската функционалност на интериора, странния звук от ауспуха, усещането за прецизност и светлите, спортни циферблати на таблото. В тази кола имаше усещане за точност, което допадаше на характера му.

Големите, плътни чистачки преминаха със замах отпред и размазаха дъжда по стъклото, гумите изсвистяха по мокрия асфалт, а от уредбата звучеше бърза песен на Елвис Костело. Околовръстното шосе мина през хребет и се спусна в долината. През булото на дъжда се виждаха простиращите се напред сгради на крайбрежната курортна част на Брайтън и Хоув, а зад единствения останал комин от старата електроцентра на Шорхем се подаваше блестяща сива ивица, едва-едва различима от небето — Ламанша.

Беше израснал тук, на тези улици и сред техните престъпници. Баща му често изреждаше на един дъх имената им, клановете, въртящи търговията с наркотици, салоните за масажи, изисканите мошеници — търговци на антики, продаващи крадени бижута и мебели, пласьорите на крадени телевизори и уредби.

Някога това е било контрабандистко селище. По-късно Джордж IV построява дворец само на няколко метра от дома на любовницата си. Брайтън някак си така и не успява да се отърси от криминалното си минало, нито от репутацията на място за сексвакации. Но това отличаваше Брайтън и Хоув от всеки друг провинциален курорт в Англия, мислеше си той, докато се отклоняваше от околовръстното.

„Грасмер Корт“ беше жилищен блок с апартаменти, построен преди около трийсетина години в луксозна част на Хоув, буржоазния район на града. Фасадата гледаше към главния път, а задната част — към тенис корт. Живеещите бяха смесица от различни възрасти, предимно двајсетина-тријсетинагодишни несемейни и пенсионирани

възрастни хора. В брошура на жилищен брокер навярно сградата щеше да е определена като особено привлекателна.

Загърнат в обемист анорак, Глен Брансън чакаше на верандата и говореше по телефона си — беше висок, черен и плешив като метеорит. В този момент приличаше повече на наркодилър, отколкото на ченге. Грейс се усмихна масивното, мускулесто телосложение на колегата му, постигнато с години постоянни занимания с бодибилдинг, му напомни за описание на Арнолд Шварценегер, направено от телевизионния водещ Клайв Джеймс: че изглежда като презерватив, напълнен с лешници.

— Йо, старче! — поздрави го Брансън.

— Гледай си работата, само седем години съм по-стар от тебе. Един ден ти също ще стигнеш до тази възраст и хич няма да ти е забавно — ухили се той.

Удариха ръце в приятелски поздрав и Брансън каза намръщено:

— Изглеждаш адски зле. Наистина, говоря сериозно.

— Общественото мнение нещо не е на моя страна.

— М-да, нямаше как да не забележа, че си завоювал място в парцалите от тази сутрин...

— Ти, както и всеки друг на планетата.

— Човече, да знаеш, че за стара пушка си доста тъп.

— Тъп?

— Не поумняваш, Грейс. Продължавай да си вириш главата над окопа и един ден някой ще те гръмне. Има дни, в които си мисля, че си най-големият задник, когото познавам.

Той отключи предната врата на блока и я отвори.

Грейс го последва с думите:

— Благодаря ти, наистина знаеш как да окуражиш човек.

След това сбърчи нос. Дори и със затворени очи, винаги можеш да познаеш, че си в стара жилищна сграда. Универсалната миризма на износени килими, изтъркана боя и зеленчуци, които се варят зад някоя от затворените врати.

— Как е госпожата? — попита той, докато чакаха асансьора.

— Супер.

— А децата?

— Сами е страхотен. Реми се превръща в истински ужас — отвърна Брансън и натисна копчето за асансьора.

След няколко секунди Грейс се обади:

— Не беше така, както го представя пресата, Глен.

— Човече, знам, защото те познавам. От пресата не те познават, а дори и да те познаваха, не биха дали пукната пара. Те искат сензации, а ти си достатъчно глупав да им се поднесеш на тепсия.

Слязоха от асансьора на шестия етаж. Апартаментът беше в дъното на коридора. Брансън отключи вратата и влязоха.

Жилището беше малко, с комбиниран салон и трапезария, малка кухня с гранитен плот и кръгла стоманена мивка, две спални, едната от които бе преобразувана в кабинет с компютър и бюро. Останалата част от помещението беше запълнена с книжни лавици, претърпкани предимно с документи.

За разлика от скучния екстериор, допълнен от мрачните стълбища и коридори на сградата, апартаментът изглеждаше свежо и модерно. Стените бяха боядисани в бяло, със съвсем лек сив нюанс, а мебелите бяха модернистични, с отчетливо японско влияние. Имаше нисък диван, изчистени репродукции по стените, телевизор с плосък екран и DVD плейър под него, както и доста качествена уредба с високи, тънки колони. В спалнята имаше голямо неоправено легло, гардероб с красиво резбовани врати, още един телевизор с плосък екран и ниски нощни масички със свръхмодерни лампи. На пода лежах чифт маратонки „Найк“.

Грейс и Брансън се спогледаха.

— Хубава бърлога — отбеляза Грейс.

— Тъх — съгласи се Брансън. — „Животът е прекрасен“.

Приятелят му го изглежда.

— Пропуснах го, когато го давах по кината. Гледах го по „Скай“. Невероятен филм — гледал ли си го?

Грейс поклати глава отрицателно.

— Действието се развива в концентрационен лагер. Разказва се за един баща, който убеждава детето си, че играят игра. Ако спечелят, получават истински танк. Казвам ти, трогна ме повече от „Списъкът на Шиндлер“ и „Пианистът“.

— Никога не съм го чувал.

— Понякога се чудя на коя планета живееш.

Грейс се загледа в рамкирана снимка до леглото. На нея имаше добре изглеждащ мъж, двайсет и няколко годишен, със светла коса,

черна тениска и джинси, праметнал ръка върху впечатляващо привлекателна жена, също на двайсет и няколко, с дълга тъмна коса.

— Това ли е той?

— И тя. Майкъл Харисън и Ашли Харпър. Красива двойка, нали?

Грейс кимна, без да откъсва поглед от тях.

— Женят се в събота. Поне такъв е планът.

— Тоест?

— Тоест ако той се появи. За момента нещата не изглеждат добре. Каза, че го няма от вторник вечерта?

Грейс погледна през прозореца. Отдолу се виждаше как дъждът бие по широката улица, задръстена от движение. Появи се автобус.

— Какво знаеш за него?

— Местно момче, което е успяло. Строителен предприемач. Сериозен играч. „Дабъл-М Пропъртис“. Има съдружник, казва се Марк Уорън. Наскоро са направили страхотен удар — стар склад в пристанищния район на Шорхем. Преобразували са го в трийсет и два апартамента, всичките са били продадени още преди да свършат строежа. В бизнеса са от седем години, направили са доста неща в региона, някои преобразувания, някои нови строежи. Мацката е секретарка на Майкъл, страхотно пиленце, направо прекрасно.

— Мислиш ли, че е избягал от сватбата?

Брансън поклати глава.

— Не.

Рой взе снимката и се вгледа по-отблизо в нея.

— Да му се не види, аз бих се оженил за нея.

— Точно това имам предвид.

Старши детективът се намръщи.

— Извинявай, бавно схващам, имах дълъг ден.

— Ти ще се ожениш за нея! Ако бях ерген, аз щях да се ожения за нея. *Всеки, който е с акъла си, би се оженил за нея, нали?*

— Наистина е прекрасна.

— Така е, прекрасна е.

Грейс го погледна безизразно.

Приятелят му възкликна с престорено раздражение:

— Господи, нещо губиш връзката ли, старче, или какво?

— Може би — отвърна той все така безизразно. — Какво искаш да кажеш?

Брансън поклати глава.

— Искам да кажа точно това. Ако ти щеше да се жениш за това бебче в събота, би ли избягал от сватбата?

— Не, освен ако не съм луд.

— Тогава ако не е избягал, къде е?

Грейс се замисли за миг.

— По телефона каза нещо за майтапчийски номер за ергенско парти, който може би се е прецакал?

— Това ми каза годеницата му. Такава беше първата ми мисъл. Ергенските вечери понякога са брутални. Дори когато вчера не се появи през целия ден, аз продължих да си мисля така. Но да го няма две нощи?

— Да го е хванало шубето? Или пък да има друго пиленце?

— Всичко е възможно. Но искам да ти покажа нещо. Грейс го последва в кабинета. Глен седна пред компютъра и затрака по клавиатурата. Беше магьосник на компютрите. Грейс имаше добри технически познания и беше в крачка с повечето модерни технологии, но Брансън беше на светлинни години пред него.

На екрана се появи команда за парола. Брансън затрака бясно и след няколко секунди екранът се изпълни с данни.

— Как го направи? — попита Рой удивен. — Откъде знаеш паролата?

Приятелят му го погледна през рамо.

— Няма парола. Повечето хора виждат команда за парола и се опитват да въведат такава. Защо му е парола, след като не дели компютъра си с никого?

— Впечатлен съм. Наистина си скрит гений.

Без да обръща внимание на последната забележка, Брансън каза:

— Искам добре да видиш това.

Грейс отиде при него и седна пред монитора.

Само на няколко километра оттам Марк Уорън също седеше приведен пред компютъра си. Часовникът на екрана показваше 6:10 часа. Ръкавите на ризата му бяха навити, до него стоеше забравена чаша с капучино „Старбъкс“^[1], а челото му беше сбръчкано. Обикновено подреденото му бюро в кабинета, който споделяше с Майкъл през последните седем години, сега бе отрупано с документи.

„Дабъл-М Пропъртис“ заемаше третия етаж на пететажна сграда с тераса от периода на регентството, разположена недалеч от брайтънската гара, и това беше първият им съвместен строителен обект. Освен кабинета, в който се намираше, имаше заседателна зала за срещи с клиенти, малка приемна и кухня. Обзавеждането беше модерно и функционално. По стените имаше снимки на трите състезателни яхти, които притежаваха заедно с Майкъл, и по тях можеше да се проследи пътят на успеха им — от първата им лодка, „Никълсън-27“, през по-голямата „Контеса-33“ до определено луксозната „Ойстър-42“, която беше най-новата им играчка.

Имаше и снимки на техните строителни обекти. Складът с изглед към морето на пристанището в Шорхем, който бяха превърнали в трийсет и два апартамента. Стар крайбрежен хотел от периода на регентството на „Кемп Таун“, който бяха преобразували в десет апартамента, и две частни къщи в задния двор. И последният им, най-амбициозен проект — рисунка на петакров парцел в гора, където имаха разрешение да построят двайсет къщи.

Очите му бяха зачервени от двете безсънни нощи и за да си почине малко от монитора, Марк погледна през прозореца. Отсреща имаше казино и магазин за преоценени килими. В слънчево време това беше идеалното място да наблюдаваш красивите момичета, минаващи по улицата — но сега валеше като из ведро и хората бързаха, сгушени под чадъри или опаковани в палта с вдигнати яки и ръце в джобовете. А и Марк не беше в настроение да мисли за каквото и да било, освен за задачата пред него.

На всеки няколко минути, както беше правил през целия ден, той набираще номера на мобилния телефон на Майкъл. Но всеки път попадеше направо на гласова поща. Освен ако телефонът не бе изключен или батерията не беше изтощена, това показваше, че Майкъл все още е долу. Никой не беше чул нищо. Ако се съди по времето на катастрофата, трябва да са го заровили към 9 часа по-миналата вечер. Досега бяха минали около четирийсет и пет часа.

Телефонът иззвъня. Марк чу приглушения звук и видя светлината на антената. Вдигна го, като се опита да прикрие нервното треперене на гласа си, появяващо се всеки път, щом заговори.

— „Дабъл-М Пропъртис“.

Мъжки глас.

— Здравейте, обаждам се за обекта ви в Ашдаун Филдс. Имате ли някакви брошури или ценови листи?

— За съжаление не, господине, още не — отвърна Марк. — Ще са готови след няколко седмици. Има информация на сайта ни... а, добре, значи вече сте я видели. Ако искате, оставете ми името си, ще кажа да се свържат с вас.

При нормални обстоятелства щеше да се радва, че има толкова рано запитване за обект, но в момента продажбите бяха последното нещо, което го вълнуваше.

Важно беше да не изпада в паника, знаеше той. Беше чел достатъчно криминални романи и беше гледал достатъчно полицейски филми, за да знае, че именно тези, които изпадат в паника, ги залавят. Просто трябва да си спокоен.

Продължавай да унищожаваш имейли.

Входящи съобщения. Изпратени съобщения. Унищожена папка. Всички други папки.

Беше невъзможно да изтрие имейлите напълно, щяха да останат все някъде, съхранени на някой сървър в киберпространството, но със сигурност никой нямаше да търси чак там или пък щеше?

Изписваше ключова дума след ключова дума и пускаше подробна търсачка за всяка от тях. Майкъл. Ергенска. Вечер. Джош. Пит. Робо. Люк. Ашли. Планове! Операция Отмъщение! Проверяваше всеки имейл и унищожаваше онези, които трябва. Прикриваше всички следи.

Джош беше на животоподдържащи системи, състоянието му беше критично и почти със сигурност имаше тежки мозъчни увреждания. Най-вероятно щеше да е просто вегетиращо подобие на човек, ако оживее. Марк преглътна, устата му бе пресъхнала. Познаваше Джош от тринайсетгодишна възраст, когато учеше в училище „Варндийн“. Както и Люк и Майкъл, разбира се. Пит и Робо се появиха по-късно: запознаха се в кръчма в Брайтън през една пиянска вечер като тийнейджъри. Също като него самия Джош беше методичен и амбициозен. И изглеждаше добре. Жените винаги се тълпяха около него по същия начин, по който си падаха по Майкъл. Някои хора имаха природни дадености, докато други, като него самия, трябваше да извоюват всеки сантиметър от успеха си. Но дори сравнително млад, само на двайсет и осем години, Марк беше видял достатъчно от живота, за да знае, че нищо не остава едно и също прекалено дълго. Ако си търпелив, ако изчакваш времето си, рано или късно ще направиш големия удар. Най-добрите хищници са най-търпеливите.

Не можеше да забрави документален филм по телевизията, заснет в пещера с прилепи в Южна Америка. Някакъв нищожен микроорганизъм се хранеше с изпражненията на прилепите по пода на пещерата; личинка изяждаше микроорганизма; бръмбар изяждаше личинката; паяк изяждаше бръмбара; накрая прилепът изяждаше паяка. Беше съвършена хранителна верига. Прилепът беше умен, единственото, което трябваше да прави, бе да ака и да чака.

Звънна мобилният му телефон. Беше майката на Майкъл, третото ѝ обаждане за този следобед и Бог знае кое за деня. Той беше все така неизменно учтив и приятелски настроен както винаги. Все още няма никаква вест от Майкъл, каза ѝ. Ужасно е, нямаше никаква представа какво му се е случило, планът беше просто да направят обиколка по кръчмите, не можеше да си представи къде би могъл да е Майкъл сега.

— Мислиш ли, че може да е с друга жена? — попита Джил Харисън със своя боязлив, дрезгав глас.

Марк винаги се бе разбирал доста добре с нея, доколкото е възможно. Съпругът ѝ се бе задушил с газ, преди двамата с Майкъл да се запознаят, и той му бе казал, че майка му се е свила в черупката си и оттогава е останала в нея. Ако се съдеше по снимките из къщата им, трябва да е била доста красива като по-млада, руса бомба. Но откакто

Марк я познаваше, косата ѝ беше преждевременно побеляла, лицето ѝ — изсъхнало и набръчкано от страстното пушене, а духът ѝ — помръкнал.

— Предполагам, че всичко е възможно, госпожо Харисън — отвърна Марк. Той се замисли за миг и внимателно подбра думите си. — Но той обожава Ашли.

— Тя е прекрасно момиче.

— Така е, не бихме могли да се справим без нея — най-добрата секретарка, която сме имали — той си поигра с мишката за малко, като местеше курсора напосоки из екрана. — Но нали знаете, пиенето понякога кара мъжете да правят безумни неща...

В момента, в който го каза, моментално съжали за думите си. Майкъл не му ли бе казал веднъж, че баща му е бил пиан, преди да се самоубие?

Последва дълго мълчание от другата страна, накрая тя каза много спокойно:

— Майкъл е добър и предан човек. Каквото и да е направил пиан, никога не би наранил Ашли. Трябва да му се е случило нещо, иначе би се обадил. Познавам сина си — тя се поколеба. — Ашли е в ужасно състояние. Ще я държиш ли под око?

— Разбира се.

Отново настъпи пауза, след което Джил попита:

— Как е Джош?

— Все така. Зои стои при него в болницата. Ще отида при нея веднага щом приключа с работата.

— Нали ще ми се обадиш в мига, щом разбереш нещо?

— Непременно.

Той затвори, втренчи поглед в бюрото и взе един документ, но нещо привлече погледа му под него. Неговият „Палм“^[2].

Загледан в него, усети как в тялото му се разлива студен страх. *О, мамка му, помисли си. О, мамка му, мамка му, мамка му.*

[1] Най-голяма в света международна верига кафенета. — Бел.прев. ↑

[2] Серия преносими дигитални устройства, производство на „Палм Къмпютинг“. — Бел.прев. ↑

Глен Брансън се раздели със старши детектив Грейс и се отправи обратно към града със служебната кола, която беше взел, син воксхол, смърдящ на дезинфектант — наследство от това, че някой е повръщал или е кървял последния път, когато е била използвана. Остави я на мястото ѝ на паркинга зад сградата на брайтънския полицейски участък, след което влезе през задния вход и се изкачи по каменните стълби до помещението, който делеше с още десет детективи.

Беше 6:20 часът; технически погледнато, тази седмица смяната му свършваше всеки ден в 6 часа, но беше затънал в бумащина след голяма акция по залавяне на наркотрафиканти в понеделник и имаше разрешение да работи извънредно — а и се нуждаеше от допълнителни доходи. Но днес щеше да остане само един час, до седем. Ари щеше да излиза, отиваше на поредния курс по самоусъвършенстване. В понеделниците имаше вечерни часове по английска литература, а четвъртъците бяха посветени на курс по архитектура. Откакто се роди дъщеря им, тя изпадна в трайна паника заради липсата на образование, която си бе внушила, и се страхуваше, че няма да може да отговори на въпросите на децата си, когато пораснат.

Въпреки че повечето компютри бяха изключени, никое от бюрата не беше подредено. Всяка празна кабинка изглеждаше както обикновено, сякаш обитателят ѝ я бе оставил набързо и скоро ще се завърне.

Имаше само двама колеги, които още бяха на работа — Ник Никол, двацет и няколко годишен, висок като върлина, запален детектив и бърз футболен нападател, и Бела Мой, трийсет и пет годишна, с весело лице под гъсто кълбо кестенява коса.

Никой от тях не го погледна. Мина покрай Ник Никол, който беше изцяло погълнат от попълването на някакъв формуляр, седеше с присвити устни като дете на изпит и изписваше печатните букви с химикалка. Бела се беше втренчила в монитора си, докато лявата ѝ ръка като автомат взимаше молтизърс^[1] от кутия на бюрото и ги

пъхаше в устата си. Беше слаба жена, но ядеше повече от всяко човешко същество, което Глен Брансън някога бе виждал.

Когато седна на бюрото си, светлината за съобщенията мигаше както обикновено. Съпругата му Ари, осемгодишният им син Сами и Реми, тригодишната им дъщеричка, му се усмихваха от снимка на бюрото.

Погледна часовника си, трябваше да следи времето. Ари побесняваше, ако закъснее и заради него пропусне началото на часа си. А и не беше нещо неприятно — имаше малко неща, които ценеше повече от това да прекарва времето си с децата. Телефонът му иззвъня.

Търсеха го от рецепцията. Някаква жена го чакала от час и не искала да си тръгне. Ще има ли нещо против да поговори с нея? Всички други са заети.

— Да бе, все едно аз не съм зает? — каза Глен на служителката на входа, като позволи раздражението да проличи в гласа му. — Какво иска?

— Свързано е със злополуката от вторник — изчезналият младоженец.

Той моментално омекна.

— Добре, ще слеза.

Въпреки бледността си Ашли Харпър изглеждаше също толкова красива на живо, колкото на снимката, която току-що бе видял в апартамента на Майкъл Харисън. Беше облечена в маркови джинси със скъп колан и луксозна чанта. Заведе я в една стая за разпити, взе от автомата кафе за двамата, затвори вратата и седна срещу нея. Като всички стаи за разпити и тази беше малка и без прозорци, боядисана в скучно граховозелено, с кафяв килим, сиви метални столове и маса и смърдеше на застоял цигарен дим.

Тя сложи чантата си на пода. Красиви сиви очи, очертани от размазан грим, гледаха от изнурено лице, съсипано от мъка. Кичури от кестенявата ѝ коса падаха върху челото ѝ, а останалата част беше праметната от едната страна на лицето ѝ и падаше върху раменете. Ноктите ѝ бяха свършени, все едно беше дошла направо след маникюр. Изглеждаше безупречно и това малко го изненада. Хората в нейното състояние обикновено не ги беше грижа за вида им, но тя беше убийствено облечена.

Но той също толкова добре знаеше колко е трудно да разбереш жените. Веднъж когато връзката им преминаваше през трудна фаза, Ари му даде да прочете книгата „Мъжете са от Марс, жените са от Венера“. Беше му помогнало да измине някаква част от пътя към разбирането на пропастта между начина на мислене на мъжете и жените (но не и целия път).

— Трудно е да се добере човек до вас — каза Ашли и тръсна глава, като отметна дългата кестенява коса от очите си. — Оставих ви четири съобщения.

— Да, съжалявам — вдигна ръце Брансън. — Двама души от екипа ми са болни, а други двама са в отпуска. Разбирам как се чувствате.

— Нима? Имате ли някаква представа как се чувствам? Предполага се, че ще се омъжвам в събота, а годеникът ми е в неизвестност от вторник вечерта. Църквата е запазена, шивачката ми ще дойде за последна проба, поканени са двеста души, засипват ме със сватбени подаръци. Имате ли някаква представа как се чувствам?

— Вижте, съжалявам. Работя по изчезването на вашия... Майкъл... вашия годеник, откакто говорихме сутринта.

— И? — тя попи около очите си.

Той обви с ръце пластмасовата чаша с кафе, което още беше прекалено горещо. Трябваше да изчака да изстине.

— Боя се, че все още няма какво да ви съобщя — не беше съвсем вярно, но искаше да чуе какво има да каже тя.

— Какво точно правите вие и хората ви?

— Както ви казах сутринта по телефона, обикновено когато някой изчезне...

Ашли го прекъсна по средата на изречението:

— Това не е обикновено за Бога. Майкъл е в неизвестност от вторник вечер. Когато сме разделени, той ми звъни по пет, десет пъти на ден. Цели два дни, за Бога!

Брансън внимателно изучаваше лицето ѝ в търсене на нещо, което да я издаде. Но не намери нищо. Просто млада жена, която отчаяно иска да чуе новини за любимия си. Или — винаги циник — *просто добра актриса.*

— Ще ме чуете ли? Два дни при нормални обстоятелства не са достатъчни за тревога. Но съм съгласен, че в този случай е странно.

— Нещо му се е случило, разбирате ли? Това не е просто обикновен случай на изчезване. Неговите приятели са му направили нещо, изпратили са го някъде, не знам какво, по дяволите, са му сторили... аз... — тя сведе глава, все едно искаше да скрие сълзите си, зарови в чантата си, извади хартиена кърпичка и избърса очите си, като не спираше да клати глава.

Глен беше трогнат. Жената нямаше представа и сега не беше моментът да ѝ каже.

— Правим всичко възможно, за да намерим Майкъл — каза ѝ той нежно.

— Като например? Какво правите?

Скръбта ѝ се надигна моментално, сякаш я носеше като воал. Сетне последва нов порой от сълзи и дълбоки хлипания.

— Претърсихме района в непосредствена близост до мястото на катастрофата и все още има наши хора там — понякога хората загубват ориентация след злополука, така че претърсваме целия район наоколо — и сега сме пуснали сигнал за тревога. Всички полицейски сили са получили информация. Летища и пристанища...

Ашли отново го прекъсна:

— Мислите, че е избягал? Господи! Защо би го направил?

За да разбере дали го лъже, реши да приложи една хитра техника, която беше научил от Рой Грейс, и попита:

— Какво обядвахте днес?

Тя го погледна изненадано.

— Какво обядвах днес ли?

— Да.

Внимателно наблюдаваше очите ѝ. Насочиха се надясно. Режим на паметта.

Човешкият мозък е разделен на ляво и дясно полукълбо. Едното съдържа дългосрочното хранилище на паметта, а в другото протичат творческите процеси. Когато им се зададе въпрос, почти винаги очите на хората се насочват в посоката на полукълбото, което използват. При някои хора хранилището на паметта е в дясното полукълбо, а при други — в лявото; творческото полукълбо е срещуположното.

Когато хората казват истината, очите им се насочват към полукълбото на паметта; когато лъжат — към творческото. Брансън се беше научил да проследява как реагират очите им на обикновен

контролен въпрос като този, който току-що зададе и при който няма нужда да се лъже.

— Днес не обядвах.

Сега прецени, че е време да й каже.

— До каква степен сте запозната с бизнес делата на вашия годеник, госпожице Харпър?

— Бях негова секретарка в продължение на шест месеца. Не мисля, че има много неща, които да не зная.

— Значи знаете за неговата компания на Каймановите острови?

На лицето й се изписа искрена изненада. Очите й се стрелнаха наляво. Режим на творчество. Лъжеше.

— Каймановите острови? — повтори тя.

— Той и неговият съдружник — спря, извади бележника си и прелисти няколко страници — Марк Уорън. Запозната ли сте с компанията, която имат там? „ХВ Пропъртис Интернешънъл“?

Ашли го зяпна, без да каже нищо.

— „ХВ Пропъртис Интернешънъл“? — повтори накрая тя.

— Аха.

— Не, не знам нищо.

Брансън кимна.

— Добре.

Тонът на гласа й леко се бе променил. Благодарение на Рой Грейс той знаеше какво означава това.

— Кажете ми нещо повече за това.

— Не знам много повече, надявах се вие да ми кажете.

Очите й отново се стрелнаха наляво. Отново режим на творчество.

— Не — отвърна тя, — съжалявам.

— Така или иначе може би не е важно — каза й той. — В края на краищата кой не иска да избегне данъчния?

— Майкъл е хитър. Той е умен бизнесмен. Но никога не би направил нещо незаконно.

— Не твърдя това, госпожице Харпър. Опитвам се да установя, че може би не знаете всичко за човека, за когото се омъжвате, това е всичко.

— Което ще рече какво?

Глен отново вдигна ръце във въздуха. Беше седем без пет. Време беше да тръгва.

— Не означава непременно нещо. Но е нещо, с което трябва да сме наясно — усмихна й се той.

Но не получи усмивка в отговор.

[1] Вид шоколадов десерт, продукт на компанията „Марс“. — Бел.прев. ↑

На нестабилния телевизионен екран в безпорядъка на пристройката към къщата на баща му в покрайнините на Луис, с изглед към двора, пълен с останки от коли, Дейви гледаше американското полицейско шоу „Закон и ред“. Любимият му герой, ченге с ум като бръснач на име Рейналдо Къртис, се беше втренчил в някаква отрепка, хванал го за гърлото със свит юмрук.

— Дишам ти във врата, схващаш ли к’во казвам? — изрева Рейналдо Къртис.

Облечен в широки джинси и бейзболна шапка, нахлупена на главата му, Дейви лежеше на разнебитения си диван и дъвчеше „Туинки“ от доставката, която всяка седмица получаваше по поръчка от Щатите. В този момент изкрещя:

— Да, боклук! Дишам ти във врата, схващаш ли к’во казвам?

Останките от вечерята му, състояща се от кралски „Мақдоналдс“ хамбургер и пържени картофи, лежаха върху навития килим в краката му сред купчини боклуци — повечето прибрани при работата с баща му — които покриваха почти всеки сантиметър от пода, лавицата и масата в неговото царство.

До него лежаха частите на уоки-токито, което намери преди две нощи. Имаше намерение да се опита да го поправи, но още не беше стигнал до него. Той лениво надигна основната част и надникна в него.

Кутията беше пукната лошо. Имаше отчупено парче с фланци и две батерии от волт и половина, които бе вдигнал от пътя, когато изпусна станцията. Наистина имаше намерение да го сглоби наново, но някак си бе изхвърчало от ума му. Много неща изхвърчаха от ума му. Повечето неща изхвърчаха от главата му толкова бързо, колкото са влезли.

Неща.

През цялото време имаше неща, които нямаха смисъл.

Животът е като пъзел, в който винаги има липсващи парчета. Важните парчета. Сега пъзелът на уоки-токито имаше четири парчета.

Пукнатата кутия, двете батерии и нещото, което приличаше на капак.

Довърши десерта си, облиза опаковката и я захвърли на пода.

— Схващаш ли к'во казвам?

Изкиска се доволно. Имаше рекламна пауза. Някакъв мазен идиот говореше за лихви на заеми. Дейви, вече губещ търпение, възкликна:

— Хайде, бейби, да се върнем на шоуто.

Вместо това обаче се появи нова реклама. На екрана бебе пълзеше по килим и говореше с дълбок глас на възрастен мъж. Дейви гледа няколко секунди омагьосан — чудеше се как бебе може да се научи да говори така. След това вниманието му се насочи отново към станцията. Имаше сгъваема антена, която той изтегли докрай, а после я прибра отново.

— Керлоинк! — възкликна той. След това отново: — Керлоинк!

Насочи я към телевизионния екран, като гледаше по дължината ѝ, сякаш се прицелва с пушка. След това отново се появи шоуто.

Гледаше чисто новия си ръчен часовник, който баща му подари за рождения му ден вчера. Беше специален модел за засичане на времето на автомобилни състезания и имаше всевъзможни копчета, циферблати и електронни дисплеи, които все още не беше разбрал съвсем за какво служат от книжката с указанията. Баща му бе обещал да му помогне да я прочете, да му обясни сложните думи. Трябваше му за тази неделя, когато беше „Гран При Монако“, важно беше да е готов дотогава.

Чу се почукване и вратата се откряна няколко сантиметра. Баща му стоеше на прага, облечен с ловджийска шапка с наушници, старо дълго непромокаемо яке и гумени ботуши.

— Пет минути, Дейви.

— Ооо. Дават „Закон и ред“. Не може ли да ги направим петнайсет?

В стаята нахлу цигарен дим. Дейви видя червената светлинка, когато баща му си дръпна.

— Ако искаш да дойдеш на лов за зайци, трябва да тръгнем след пет минути. Сигурно си гледал всяка серия на „Закон и ред“, излизала на бял свят.

Рекламите свършиха, даваха отново шоуто. Дейви поднесе пръст към устните си. Фил Уилър се ухили с изражение на пресилено

отчаяние и излезе от стаята.

— Пет минути — повтори той, докато затваряше вратата.

— Десет! — изкрещя синът му след него, после добави вече с американски акцент: — Направи компромис! Схващаш ли к'во казвам?

Насочи вниманието си отново към станцията и му мина през ум, че може да е готино да го вземе със себе си на лов за зайци. Надникна отблизо в отделението за батериите, прецени в каква посока трябва да бъдат и ги сложи. После натисна едното от двете копчета отстрани. Нищо не се случи. Опита второто копче и моментално се чу пращане.

Поднесе слушалката към ухото си и заслуша. Само пращане. Изведнъж се чу мъжки глас, който беше толкова силен, все едно е в стаята:

— Ало?

Стреснат, Дейви изпусна уоки-токито на пода.

— Ало? Ало?

Младият мъж се втрени в станцията, сияещ от удоволствие. Но отново се почука на вратата и баща му се провикна:

— Взех пушката ти, да вървим!

Внезапно изплашен, че баща му може да се вбеси, ако види уоки-токито — той не трябваше да взема нищо от катастрофиралите коли, — Дейви клекна на пода, натисна другото копче, за което предположи, че е копчето за предава и изсъска с американски акцент:

— Съжалявам, не мога да говоря, диша ми във врата — чаткаш ли?

След това пъкна уоки-токито под леглото и бързо излезе от стаята, като остави телевизора и детектив Рейналдо Къртис да се оправят без него.

— Хей! Ало! Ало! Ало!

Отново сатенено бяла тишина.

— Хей, моля те, помогни ми!

Майкъл хлипаше и отчаяно натискаше копчето *предава*:

— Моля те, помогни ми, моля те, помогни ми!

Чуваше се само пращане.

Съжалявам, не мога да говоря, диша ми във врата — чаткаш ли?

Странен глас, като някакъв некадърен актьор, който играе американски гангстер. Дали всичко това беше част от шегата? Майкъл остави солените сълзи да се стекат към сухите му напукани устни и за един кратък, жалък миг вкуси влагата, преди езикът му да ги погълне като попивателна.

Погледна часовника си. Бяха минали още часове: 8:50. Колко още щеше да продължи този кошмар? Как може да им се размине това? Със сигурност Ашли, майка му, всички, за Бога, вече са нападнали момчетата. Той е тук от... от...

Внезапно го завладя паника. Дали беше 8:50 часът сутринта или вечерта?

Съвсем наскоро беше следобед, нали? Беше проследил всеки изминал час. Определено не би могъл да е толкова небрежен, че да пропусне цял двайсет и четири часов отрязък? Сега би трябвало да е вечер, нощ, тази вечер, а не утре сутрин.

Почти четирийсет и осем часа.

Какво, по дяволите, правите всички?

Той притисна ръце към дъното и се изпъна нагоре за миг, като се опита да раздвижи кръвообращението на изтръпналия си гръб. Рамената го боляха от прегърбването, всяка става на тялото му пулсираше от болка от липсата на движение — и обезводняването, — а той знаеше какви са опасностите от това от плаването. Главата му бумтеше непрекъснато. Можеше да спре пулсацията за няколко

секунди, като притиска ръце в главата си и забива пръсти в слепоочията, но след това болката се връщаше по-силна отпреди.

— Господи, женя се в събота, идиоти такива! Извадете ме оттук! — изкрещя той колкото се може по-силно и заудря капака и стените с ръце и крака.

Малоумници. Утре беше петък. Денят преди сватбата. Трябваше да вземе костюма си. Да се подстриже. В събота през нощта заминаваха на сватбено пътешествие в Тайланд — трябваше да свърши куп неща в офиса, преди да замине за две седмици.

О, хайде, момчета, има толкова неща, които трябва да свърши! Върнахте си, нали? За всички гадости, които съм ви правил? Върнахте си тъпкано. Голям купон!

Спусна ръка до чатала си, напипа фенерчето и го включи за няколко безценни секунди, пестейки батерията. Белият сатен изглеждаше по-близо от всякога; последния път, когато го погледна, изглеждаше на дванайсетина сантиметра от лицето му, а сега на не повече от шест, сякаш кутията, ковчегът или каквото там беше бавно, но сигурно го смачкваше.

Хвана тръбата, висяща отпусната пред лицето му, и отново надникна, опитвайки се да види нещо през нея, но не успя. После провери дали натиска правилното копче на станцията. След това натисна всички копчета едно след друго. Първо чу пращането и натисна предава, изкрещя с пълна сила и веднага натисна отново приема. Нищо.

— Nada!^[1] — извика той. — Съвсем нищичко! Няма пукната наденица!^[2]

Моментално в мислите му изникна картина на тиган за пържене, сложен върху печката на майка му. Тиган, пълен с наденици, яйца, бекон, домати, които пращяха, цвърчаха, пукаха, съскаха. Усещаше миризмата им, да му се не види, усещаше и аромата на хляб, който се пържи в друг тиган, докато се затопля печеният боб.

О, Господи. Толкова съм гладен.

Отклони мислите си от храната, от болката в стомаха, която беше толкова силна, сякаш собствените му стомашни киселини разяждаха вътрешностите му. Някъде в пулсиращия му череп мозъкът напомняше за нещо, което беше чел; беше за вид жаби или крастави жаби — не можеше да се сети в момента, — които носеха малките си в стомаха, а

не в утробата. По някаква причина стомашните киселини не вредяха на бебетата.

Какво пречи на хората да смелят собствените си стомаси?, внезапно му мина през главата. Умът му препускаше бясно и си спомняше какви ли не неща.

Спомняше си, че преди години беше чел теория за циркадните ритми^[3]. Всички други организми на планетата живеят на двайсет и четири часов цикъл, но не и хората — средната продължителност на нашия е двайсет и пет часа и четвърт. Правени са опити, при които хора се затварят на тъмни места за по цели седмици, без часовник. Те неизменно са смятали, че са били затворени за по-кратък период от действителния.

Страхотно, мога да съм едно от опитните им зайчета.

Устните му бяха толкова пресъхнали, че бяха залепнали и изпитваше болка при раздалечаването им. Сякаш кожата им беше раздрана.

Насочи фенерчето право нагоре към ставащата все по-дълбока бразда, която беше направил в дървото над лицето си. Взе кожата си колан и отново започна да търка металната катарамна напред-назад в твърдия тик — знаеше достатъчно за дървения материал, за да е наясно, че това е тик и е едно от най-твърдите дървета. Затвори очи от болка, когато в тях попаднаха малки стърготини, и постепенно катарамата се нагорещи толкова много, че се наложи да спре.

Съжалявам, не мога да говоря, диша ми във врата — чаткаш ли?

Майкъл се намръщи. Кой, по дяволите, беше този тип, който говореше с фалшив американски акцент?

Как може някой от тях да мисли, че това е забавно? Какво, за Бога, бяха казали на Ашли? На майка му?

След няколко минути спря да стърже, беше се изморил. Трябваше да продължи, добре го знаеше. От обезводняването се изморяваш по-лесно. Трябваше да се пребори с умората. Трябваше да се измъкне от тази проклета кутия. Трябваше да излезе и да намери тези копелета — скъпо щяха да му платят.

Продължи да се бори още няколко минути. Стържеше, като от време на време си помагаше, хващайки кокалчетата на пръстите си. Опитваше се да държи очите си стиснати, за да ги предпази от

стърготините, които падаха и гъделичкаха лицето му. Накрая вече бе прекалено изморен, за да продължи. Ръцете му се стовариха и обтегнатите мускули на врата му се отпуснаха. Главата му леко се килна назад.

Заспа.

[1] Нищо (исп.). — Бел прев. ↑

[2] Британски жаргонен израз, който означава „Абсолютно нищо“. — Бел.прев. ↑

[3] Циркаден ритъм — приблизително двайсет и четири часовият цикъл на физиологичните процеси при живите същества, включително растения, животни и бактерии. — Бел.прев. ↑

Тази вечер се мръкна преждевременно. Марк паркира колата си точно след автобусна спирка малко по-нагоре по пътя и изчака няколко минути. Широката улица, излъскана в черно от поройния дъжд, беше тиха, а потокът от коли — доста вял. Нямаше пешеходци; нямаше кой да го забележи.

Нахлупи бейзболната шапка над лицето си, вдигна яката на анорака си и изтича до покрития портал пред блока на Майкъл, откъдето огледа всяка от паркираните коли, за да провери дали някой не седи вътре. Майкъл винаги казваше, че в тяхното съдружие Марк е човекът, който се занимава с детайлите. Сетне поясняваше със забележка, която Марк ненавиждаше. *Марк е по анализите.*

Но Марк знаеше, че е прав, и именно затова „Дабъл-М Пропъртис“ беше толкова успешна — защото той беше този, който вършеше същинската работа. Неговата роля бе внимателно да преглежда всеки ред от изчисленията на строителя, да бъде на терена, да одобрява всеки закупуван материал, да следи сроковете и да пресмята всичко до последното пени. Докато Майкъл прекарваше половината си време в шляене и женкарство и рядко приемаше нещо на сериозно. Успехът на бизнеса им се дължеше на Марк, смяташе той, само на него. Но въпреки това Майкъл държеше по-големия дял от акциите, просто защото бе вложил повече пари в брой, когато стартираха.

Имаше четирийсет и два звънеца на домофона. Натисна един напосоки, като умишлено избра различен етаж от този на Майкъл. Никой не отговори. Опита друг, до който седеше името Маранело.

След няколко секунди се обади дрезгав мъжки глас с плътен италиански акцент:

— Ало? Да? Ало?

— Доставка — изкрещя Марк.

— Каква доставка?

— Федекс. От Америка, за Маранело.

— Какво? Доставка? Аз... аз не... аз... не...

Последва миг мълчание. След това рязко избръмчаване на електрическа ключалка.

Марк бутна вратата и влезе. Отиде право при асансьора и слезе на шестия етаж, където се запъти по коридора към апартамента на Майкъл. Знаеше, че той държи резервен ключ под изтривалката, в случай че се заключи — както и направи веднъж, пиян и без дрехи. За негова радост все още беше там. Единичен ключ „Йейл“, покрит с валмо от пращинки.

За всеки случай позвъни и изчака, без да изпуска от поглед коридора, притеснен, че някой може да се появи и да го види. Накрая отвори вратата, пъкна се вътре и бързо затвори след себе си, след което извади малко фенерче от джоба си. Апартаментът на Майкъл гледаше към улицата. Отсреща имаше друг жилищен блок. Сигурно нямаше никаква опасност да включи лампите, но Марк не искаше да рискува. Би могло някой да наблюдава.

Свали подгизналата си шапка и якето и ги сложи на закачалката на стената, след което се ослуша нервно. През стената се чуваше нещо като маршова музика, идваща от телевизор, надут до край. С помощта на фенерчето започна търсенето.

Влезе първо в хола, комбиниран с трапезария, и освети с фенерчето всички повърхности. Огледа купчината мръсни чинии на бюфета, изпитата наполовина бутилка кианти, запушена с тапа, сетне се насочи към масата за кафе, върху която лежеше дистанционното редом със стъклена купа с голяма свещ, изгоряла донякъде. Купчина списания, до тях червената лампичка на телефонния секретар мигаше енергично.

Прослуша съобщенията. Последното, оставено само преди час, беше от майката на Майкъл и гласът ѝ звучеше напрегнато.

— Здравей, Майкъл, просто проверявам дали не си се върнал.

Имаше друго от Ашли, която звучеше така, сякаш се обажда от мобилния си в район със слаб обхват.

— Майкъл, скъпи, обаждам се само да проверя дали случайно не си се прибрал. Моля те, моля те, обади ми се в момента, в който получиш това. Толкова те обичам.

Следващото беше от служител, който питаше дали Майкъл би искал да се възползва от нова услуга за заеми, която „Баркли Банк“

предлага на клиентите, ползващи нейни карти.

Марк прослуша всички съобщения докрай, но нямаше нищо интересно. Огледа двата дивана, столовете, страничните маси, сетне се отправи към кабинета.

На бюрото пред компютъра лежах клавиатура, безжична мишка, флуоресцираща подложка за мишка, стъклено преспание във формата на сърце, калкулатор, зарядно устройство за мобилен телефон и черна кутия, претъпкана с химикалки и моливи. Онова, което търсеше, не беше там. Нито беше по лавиците с книги, нито пък в разхвърляната спалня на Майкъл.

Мамка му.

Мамка му, мамка му, мамка му.

Излезе от апартаментата, спусна се по аварийното стълбище и мина през задния вход, водещ към тъмен паркинг. *Лоша новина*, помисли си той, докато се прокрадваше по улицата. *Това беше наистина лоша новина.*

* * *

Петнайсет минути по-късно Марк вече караше своето БМВ Х5 нагоре по стръмния хълм покрай огромния, разпростиращ се по дължина комплекс на съсекската градска болница. Паркира при отделението за злополуки и спешни случаи. Мина покрай две чакащи линейки и влезе в ярко осветената част на чакалнята и приемната, позната му от посещението предишния ден.

Мина покрай десетина души, които скръбно чакаха на пластмасови седалки под табела с надпис „ВРЕМЕ ЗА ЧАКАНЕ — ТРИ ЧАСА“.

Продължи през няколко коридора, докато стигна до асансьора и го взе до четвъртия етаж.

Там последва табелите, сочещи към интензивното, а в ноздрите му нахлу миризмата на дезинфектанти и болнична храна. Зави зад ъгъл, мина покрай автомат за храни и напитки и платен телефон в прозрачна арка и се озова пред рецепцията на интензивното отделение. Зад гишетото стояха две сестри, едната говореше по телефона, а другата разговаряше с възрастна жена с притеснен вид.

Отправи се към отделението, мина покрай четири заети легла, за да стигне до ъгъла, където предната нощ лежеше Джош, като очакваше да види Зои до леглото. Видя обаче съсухрен старец с буйна бяла коса и хлътнали, обсипани с кафяви петна страни, целият надупчен от системи и тръби, с шумящ над него вентилатор.

Марк огледа останалите легла, нямаше и следа от Джош.

Уплашен, че състоянието му се е подобрило и са го преместили в друго отделение, той бързо тръгна към рецепцията и застана пред сестрата, която говореше по телефона — закръглена жена, около трийсетгодишна, с жизнерадостен вид, старомодна прическа тип „паница“ и табелка, на която пише „Медицинска сестра МАРИГОЛД УОТС, интензивно отделение“. Ако се съдеше по държанието ѝ, явно си бърбеше с приятеля си.

Той зачака нетърпеливо, сложил ръце на дървеното гише, с поглед, втренчен в редицата черни и бели монитори, показващи всяко легло, и цветните електронни дисплеи под всеки от тях. Няколко пъти смени позата си в опит да привлече вниманието на сестрата, но тя очевидно се вълнуваше най-вече от вечерята си.

— Китайска, мисля, че ми се яде китайска храна. Патица по пекински. Някъде, където правят патица по пекински, с палачинки и...

В този момент тя най-сетне го забеляза за първи път.

— Виж, трябва да затварям. Ще ти звънна по-късно. И аз те обичам — каза тя и затвори, след което се обърна към Марк с широка усмивка: — Да, с какво мога да ви помогна?

— Джош Уокър — той посочи към отделението. — Беше ето там... ъ... вчера. В кое отделение е преместен?

Лицето ѝ се вкамени, сякаш бяха ѝ ввели конска доза ботокс. Гласът ѝ също се промени и стана силно отбранителен:

— Вие негов роднина ли сте?

— Не, аз съм негов съдружник — Майкъл моментално съобрази и изруга наум себе си, задето не каза, че му е брат. Тя нямаше откъде да разбере.

— Съжалявам — каза тя прискърбно, сякаш съжаляваше, че е прекратила разговора си заради него. — Даваме информация само на роднини.

— Не можете ли просто да ми кажете къде е преместен? Чу се сирена. Тя погледна към екраните, до един от тях мигаше червена

светлина.

— Трябва да вървя — заяви му. — Съжалявам. След което се втурна към отделението.

Марк извади мобилния си телефон. Но точно тогава видя голяма табела с надпис:

„ИЗПОЛЗВАНЕТО НА МОБИЛНИ ТЕЛЕФОНИ
Е СТРОГО ЗАБРАНЕНО В БОЛНИЦАТА.“

Забързано тръгна обратно към асансьора и слезе на приземния етаж. Оттам преодоля лабиринта от коридори, докато най-сетне не стигна до главния вход.

Когато минаваше покрай рецепцията, чу силен, почти истеричен глас и видя Зои — очите ѝ бяха зачервени, по бузите ѝ се стичаха сълзи, а русите ѝ къдрици бяха в пълен безпорядък.

— Ти и твоят приятел Майкъл, и всичките ви проклетите тъпи шеги — изкрещя тя. — Тъпи, недорасли кретени.

Без да продума, Марк се вторачи в нея. А Зои се хвърли в прегръдките му, хлипайки неудържимо.

— Мъртъв е, Марк, току-що умря. Джош е мъртъв. О, Господи, той е мъртъв. Моля те, помогни ми, какво ще правя?

Той обви ръце около нея.

— Аз... аз мислех, че е добре, че ще се оправи — поде неуверено той.

— Казаха, че с нищо не могат да му помогнат.

— Казаха, че ако беше оживял, щеше да е подобие на човек. О, Господи. О, Господи, моля те, помогни ми, Марк. Какво ще кажа? Как ще кажа на децата, че татко им никога няма да се прибере у дома? Какво да им кажа?

— Искаш ли, искаш ли... чаша чай или нещо друго? Между дълбоките ридания Зои избълва:

— Не, не искам чаша чай, мамка му. Искам си моя Джош. О, Господи, откараха го в моргата. О, Исусе. О, Господи, какво ще правя?

Марк стоеше в мълчание, притискаше я здраво в обятията си и галеше гърба ѝ, силно притеснен да не проличи облекчението му.

Майкъл се събуди стреснат от странен, объркан сън и се опита да седне, но главата му се удари в капака на ковчега. Изрева от болка и се опита да раздвижи ръцете си, но раменете му срещнаха непробиваемия сатен, първо отляво, после отдясно. Започна да се мята и удря във внезапен пристъп на клаустрофобична паника.

— Измъкнете ме оттук! — изкрещя той, като се въртеше и удряше, жадно гълташе въздух и едновременно се потеше и трепереше.

— О, моля ви, измъкнете ме оттук!

Гласът му беше приглушен. Глух. Не отиваше наникъде, беше хванат в капан тук, също като него.

Ръцете му търсеха фенерчето, но все не го намираха заради обзелата го паника. Най-после го откри, включи го, погледна нагоре и настрани към стените на своя затвор. Сетне провери часовника си: 11:15 часът.

През нощта?

Утре?

Нощ, трябва да е още нощ, четвъртък през нощта.

По тялото му се стичаха струи пот. Образуваха локва под него. Изви врата си, за да погледне през рамо, насочи фенерчето надолу и видя отражението му. Вода.

Цели два сантиметра.

Погледна надолу шокиран. Не беше възможно. Не, абсолютно не бе възможно да се е потил толкова много.

Цели четири сантиметра.

Отново свали ръката си. Насочи фенерчето. Държеше кутрето си изпънато като измерван на автомобилно масло. Водата стигаше чак до втората фаланга. Изключено беше да се е потил толкова много. Сви ръце в шепи, загреба малко вода и отпи от нея жадно, без да обръща внимание на соления ѝ вкус на кал. Пи още и още; няколко минути му се струваше, че колкото повече пие, толкова повече ожаднява.

Когато най-после свърши, в уравнението с надигащата се вода се появи нов елемент. Грабна катарамата и бясно започна да дълбае капака, докато след няколко минути той се нагорещи толкова много, че изгаряше пръстите му.

Мамка му.

Взе бутилката с уиски. Все още оставаше една трета от съдържанието ѝ. Силно замахна и удари горната част на бутилката в дървото над него. Нищо не се случи. Опита отново и чу тъп удар. Отчупи се малко парче стъкло. Беше жалко да го хаби. Сложи гърлото в устата си, наклони го и пое глътка от изгарящата течност. Господи, беше толкова вкусно. Отпусна се назад, прикрепи бутилката към устата си и я остави да се излива, като преглъщаше ли, преглъщаше, докато не се задави.

Хвана бутилката и я изправи, примижа в нея на светлината, но му беше трудно да фокусира сега, когато главата му се замая. Беше останало малко уиски. Само около...

Внезапно се чу думкане точно над главата му. Усети, че ковчегът се мести!

Последва ново думкане.

Като стъпки.

Все едно някой стоеше на капака на ковчега точно над него!

Надеждата избухна във всеки нерв на тялото му. *О, Господи, най-после ще ме измъкнат оттук!*

— Добре, копелета! — изкрещя той, гласът му беше по-слаб, отколкото бе възнамерявал. Пое си дъх и чу ново стържене над него. *Най-после, да му се не види!*

— Какво, по дяволите, ви забави толкова?

Тишина.

Заудря с юмрук по капака, заваляйки думите:

— Хей! Какво, по дяволите, ви забави толкова? Джош? Люк? Пит? Робо? Имате ли представа от колко време съм тук? Това изобщо не е толкова забавно, изобщо не е забавно. Чувате ли ме?

Тишина.

Майкъл се послуша.

Дали не си беше въобразил?

— Ехо! Хей, ехо! Тишина.

Изключено бе да си е въобразил. Бяха стъпки. Диво животно? Не, бяха по-тежки. Тежки като на човек.

Бясно заудря с бутилката, а после и с юмруци.

В следващия миг съвсем ненадейно, много тихо, все едно гледаше някакъв фокус по телевизията, тръбата за въздух се плъзна нагоре и изчезна.

Няколко зрънца пръст паднаха през дупката, която тя освободи.

21

Марк едва виждаше. Червената мъгла на паниката го завладя, виждаше размазано, а мозъкът му беше като във воал. Гласът на Майкъл, беше чул проклетия приглушен глас на Майкъл. О, Господи!

Затвори вратата на беемвето си в тъмната гора наред шибация дъжд и се опита да напъха ключа, за да запали колата. Ботушите му бяха натежали и лепкави от калта, а по лицето му се стичаше вода от бейзболната шапка.

Ръката му с ръкавица завъртя ключа и когато моторът запали, предните фарове грейнаха с искрящо бяло сияние. В светлината им той видя гроба и дърветата зад него. Някакво животно се завря в храстите, листа и растения се мятаха от вятъра и дъжда и за миг като в сюрреалистична картина се превърнаха във водорасли на дъното на океана.

Продължи да гледа гроба, ламарината, която внимателно бе сложил отново отгоре, и храстите, които бе изтръгнал и наслагал върху нея, за да го скрие. В този момент видя втората лопата да се подава от земята и изруга. Слезе от колата, изтича, грабна я и я пъкна в багажника. После се качи в колата, затръшна вратата и огледа мястото, доколкото позволяваше замъгленият му поглед.

Мислеше. Строежът нямаше да започне поне още месец, все още предстоеше да се уредят и приключат някои въпроси около планирането. Нямаше причина някой да идва. От комисията по планирането вече бяха направили инспекция и всичко сега беше в застой, в очакване на последния формален печат.

Трепереше, когато подкара колата надолу по черния път през двете огради, сложени там най-вероятно от комисията по горите, за да пречат на елените да изскачат на пътя.

Когато излезе на пътя, Марк включи радиото и започна да натиска копче след копче, търсейки някаква музика. Имаше новини. Разговор. Реклама. Натисна копчето за плейъра и прегледа всички дискове, но нито един не му хареса. Изключи устройството.

Няколко минути по-късно, докато минаваше един завой, лъчът на фаровете улови редица венци на мантизелата. Гледката преобърна стомаха му. От отсрещната страна се зададоха фарове и отминаха. Сетне още фарове. Стискаше волана силно, в главата му беше пълен хаос и той се опитваше да се съсредоточи, да мисли ясно. След малко стигна следващ завой, още по-остър, а той караше прекалено бързо. Изпаднал в паника, натисна спирачките рязко, твърде рязко, усети вибрацията, когато антиблокиращата система се включи, и чу удар — тръбата за въздух изхвърча от седалката до него и падна на земята.

Успя да мине завоя, след който видя отбивка и спря. Натисна копчето за сателитна навигация и въведе язовир Арлингтън. След няколко секунди безтелесният женски глас на системата обяви: „Маршрутът е изчислен.“

Двайсет и пет минути по-късно той паркира в началото на дървен пристан на пустия бряг при яхтклуба край дългия осем километра язовир и изгаси двигателя. Взе фенерчето си, слезе и застана в мрака, ослушвайки се. Единственият звук беше потракването на такелажа, развяван от вятъра. Никъде не светеше. Сградата на клуба беше тиха. Погледна часовника си. Десет минути след полунощ.

Извади тръбата за въздух от колата, сетне измъкна и двете лопати от багажника и отиде до края на кея. Двамата с Майкъл бяха започнали да плават тук като деца, преди да се увлекат от по-голямата авантюра и да започнат да се занимават с океанско плаване. По негови спомени водата тук беше дълбока около шест метра, което би трябвало да е достатъчно. Хвърли тръбата и двете лопати в мастилената, леко накъдрена повърхност и се загледа как изчезват. Сетне свали ботушите си и също ги хвърли. Потънаха моментално.

Марк се върна на пръсти до колата, обу мокасините, които си бе подготвил, и пое към къщи, изведнъж изпитал силна умора. Караше бавно и внимателно, за да не го засекат пътни камери, нито да привлече вниманието на някоя полицейска кола.

На сутринта първата му работа ще е да закара колата право в една автомивка близо до гарата в Хоув. Място, използвано от местните таксиметрови шофьори, където винаги бе пълно, където мръсните коли бяха нещо обичайно, където винаги имаше опашка, където никой нямаше да обърне никакво внимание на потънало в кал БМВ Х5.

Грейс извади тлеещата угарка на пура от устата си, прозя се и отново захапа угарката, стиснал я между зъбите във внезапен прилив на съсредоточеност, докато загребваше петте си карти от набръчканото зелено сукно. В средата на масата лежеше малка купчина от чипове по петдесет пенса, входната миза на всеки играч. Пред него стояха чаши с уиски и вино, купчини от пари и чипове, както и няколко препълнени пепелника, сред трохи от соленки и сандвичи. Стаята беше потънала в дим и застоял въздух, а навън дъждът и вятърът шибаха високите прозорци, които гледаха към Ламанша и светлините на Дворцовия кей.

Винаги играеха „Избора на дилъра“ и всеки път когато беше негов ред, Боб Торнтън, отдавна пенсиониран детектив-инспектор, избираше дроу — вида покер, който Грейс най-малко харесваше. Погледна часовника си: 12:38 часът през нощта. Съгласно традицията на седмичните им игри на покер всеки четвъртък последното завъртане беше започнало половин час след полунощ и след тази щеше да има само още две ръце.

Не му вървеше тази нощ, макар че носеше късметлийските си тюркоазеносини чорапи и късметлийската си риза на сини райета, му се падаха слаби карти, направи няколко лоши анонса и блъф, който му излезе доста солено. Цялата игра беше тръгнала както всичко друго тази седмица: на зле. До момента беше минус сто и петдесет, а последното раздаване обикновено беше най-коварното.

Погледна набързо картите си, тъй като вниманието му бе насочено върху реакциите на петимата му колеги за техните карти, но внезапно се оживи леко. Три десетки. Първата добра ръка, която имаше за последните два часа. Но и опасна — достатъчно добра, за да е глупак да не я изиграе, но не беше и забивка.

Боб Торнтън беше труден за разгадаване. В средата на седемдесетте, той беше едър, енергичен мъж, който все още редовно играеше скуош, имаше ястребово лице и ръце, обсипани с кафяви петна, напомнящи за лапи на влечуго. Носеше зелена жилетка върху

карирана риза, кадифени панталони и гуменки за тенис. При доста голяма разлика във възрастта, той беше най-старият в основното ядро от десет редовни играчи, от които всеки четвъртък се появяваха достатъчно на брой, за да стане игра. Една седмица те има, една — не, една година те има, една — не. Съгласно уговорката всеки играч поемаше домакинството на сбирката, когато му дойдеше редът.

Традицията бе създадена много преди Грейс да се присъедини към полицията. Боб беше с ум като бръснач, труден за разгадаване, хитър и много агресивен играч. Малко бяха случаите през годините, в които Боб да не си е тръгнал с печалба — в потвърждение на това и сега пред него имаше планина от чипове и пари в брой. Грейс го наблюдаваше как свива рамене, докато оглежда и подрежда картите близо до гърдите си и наднича в тях през очилата си с будни, лакоми очи. След това отвори и затвори уста, прокарвайки езика по устните си подобно на змия, и старши детективът моментално разбра, че може да не се притеснява за ръката на Боб — освен ако не извади късмет при тегленето на карти.

Беше ред на Грейс да сложи начало на залагането. Той огледа останалите си другари.

Том Алън, трийсет и четири годишен, детектив в брайтънския отдел за криминални разследвания, със сериозно, момчешко лице и гъста къдрава коса. Облечен в пуловер върху тениска, той надничаше в картите си невъзмутимо. На Рой винаги му беше трудно да го разгадае.

До Том седеше Крие Кроук, моторизиран полицаи в пътна полиция или охрана на пътищата, както сега се наричаше отделът. Слаб и жилиав, с доста приятна външност, къса руса коса, сини очи и бързо действащ чар, Кроук беше ненадминат женкар, който живееше по-скоро като плейбой, отколкото като ченге. Тази вечер той беше домакин на играта в своя крещящо луксозен апартамент на петия етаж в най-изисканата жилищна сграда в града, „Ван Ален“. При нормални обстоятелства полицаи, водещ толкова шикозен начин на живот, би породил подозрения у Грейс, но се знаеше, че бившата госпожа Кроук беше жена от хайлайфа, наследница на огромно състояние от печалба при футболни залагания.

Кроук се запознал с нея, когато я спрял за превишена скорост, и се хвалеше, че въпреки глобата тя все пак се е омъжила за него.

Каквато и да е истината, това вече беше история, но безспорно той беше извлякъл полза от брака, защото когато най-после се измори от нередовното работно време, участта на всяка съпруга на полицаи, тя му даде част от наследството си.

Кроук беше дързък и непредвидим. През седемте години, откакто играеше с него, Грейс се затрудняваше да намери път към разшифроване на езика на тялото му. Никога не го беше грижа дали печели или губи; беше далеч по-лесно да разгадаваш хора, които имат интерес да спечелят.

Рой насочи вниманието си към Тревър Картър, тих, оплешивяващ мъж, който работеше в компютърния отдел на брайтънския полицейски участък. Облечен консервативно в сива риза с навити ръкави, старомодно големи очила и бозави кафяви панталони, Картър беше пестелив, семеен човек, който играеше така, сякаш благополучието на четирите му деца зависи от това. Рядко блъфираше, рядко вдигаше мизата и поради това рядко завършваше някоя вечер с печалба. Онова, което обикновено издаваше Картър, бе нервно потрепване на дясното око — сигурен сигнал, че има силна ръка. Сега потрепваше.

Последен погледна Джеф Паноне, трийсетгодишен детектив от отдела за наркотици, облечен в черна тениска, бели джинси и сандали, със стигаща почти до раменете черна коса и златна обица, който в момента пуфтеше огромна пура. От наблюденията си през последните две години Грейс бе научил, че когато има добра ръка при дроу покер, той систематично пренареждаше картите в ръката си. За негово нещастие сега пренареждаше картите си.

— Кажи си залога, Рой — каза му Боб Торнтън.

Лимитът винаги беше потът^[1] на масата. Никой не можеше да залага повече, което поддържаше залозите на поносимо ниво. Шестимата влязоха с общо три лири, което беше началният таван. Тъй като не искаше да се издаде, а същевременно искаше всички да се включат в играта, Грейс откри с една лира. Всички се включиха със същата сума, докато Тревър Картър не вдигна до три лири, като трептенето в окото му още повече се засили.

Джеф подхвърли още две лири. Боб Торнтън се поколеба за части от секундата, напълно достатъчно за Грейс да разбере, че той няма

добра ръка до момента и поема риска, защото е последно раздаване. Реши да се възползва от възможността и да вдигне с още три лири.

Всички го погледнаха. Знаеха, че имаше лоша вечер и това определено го издаваше. Но вече беше прекалено късно да направи каквото и да било.

Том хвърли картите си и поклати глава. Крие се поколеба няколко секунди и накрая сложи пет лири. Тревър и Джеф също покачиха залозите си с по толкова. Боб Торнтън ги последва.

— Колко карти? — обърна се Боб към Грейс.

Ако сменеше две, щеше да се разкрие, че има три от един вид. Но това би му дало по-добри позиции. Избра стратегията си и смени само една, като се раздели с тройка спатия и запази седмица пика. Падна му се седмица купа.

Сърцето му подскочи. Фул хаус! Не беше върхът, но определено беше доста силна ръка. Десетки на седмици. Сега беше в играта!

Сигурен, че след смяната на карти той има най-силната ръка, Рой реши да се възползва от възможността и да заложи на максимум. За негово учудване всеки от следващите трима играчи се отказа и той разбра, че е изсилил нещата. Но за негово облекчение Тревър Картър се включи и качи.

Грейс самоуверено извади портфейла си и качи още залога. Тревър вдигна още няколко пъти подред, докато накрая старши детективът не изгуби търпение. Извади още няколко банкноти от портфейла си и го накара да си покаже картите.

Нервно си дръпна от пурата, докато Картър свалеше картите си една по една.

О, мамка му, о, мамка му, о, мамка му.

Флош — 7, 8, 9, 10 и вале за капак.

— Велико, да му се не види! — възкликна Кроук.

— Добре изиграно! — възхити се Боб Торнтън. — Боже мой, доста добре го скри!

— Изтеглих ги — възкликна изпадналият в екстаз Тревър Картър. — Изтеглих ги!

Грейс се облегна изумен. Беше ръка едно на милион — може би дори повече. Невъзможно беше да се предскаже. Но трябваше да се досети от нетипичната сила на залозите на Тревър, че той ще го бие — и трябваше да го накара да си свали картите много по-рано.

— Явно свръхестествените ти способности се нуждаят от малко смазване, Рой — изчурулика Кроук.

Всички се засмяха.

— Майната ти! — отвърна Грейс по-добронамерено, отколкото му идваше. Заместник-началник Алисън Воспър беше права. Хората наистина му се присмиваха. Тук беше добронамерено, сред приятели. Но имаше други в полицията, за които не беше шега. Ако не внимаваше, кариерата му щеше да изпадне в застои и той щеше да се озове в периферията.

А точно сега беше загубил ни повече, ни по-малко от триста лири.

Когато и останалите три игри бяха изиграни, Грейс бе успял да увеличи загубите си за вечерта до четиристотин двайсет и две лири и петдесет пенса.

Изобщо не преливаше от щастие, когато взе асансьора до подземния паркинг на сградата. Докато вървеше към своята алфа ромео, паркирана в частта за посетители, все още беше толкова ядосан на себе си и на приятелите си, че почти не забеляза потъналото в кал БМВ Х5, което влизаше.

[1] Пот — всички пари по средата на масата, които отиват при печеления раздаването. — Бел.прев. ↑

23

— Иха!

Дейви, подгизнал до кости, отключи вратата на пристройката си, ритна я и наперено влезе вътре.

— Иха! — обяви той на вечно включения телевизор, поздравявайки всичките си другари, които се размотаваха по екрана.

Спря се, от бейзболната му шапка, мушамата и калните ботуши се стичаше вода по дунапренения килим, но трябваше да нагледа хората си по телевизията. Джеймс Спейдър беше в кабинета си и говореше с някаква мацка, която не разпозна.

— Видях сметката на двеста парчета от тази проклета паплач. Схващаш ли к'во казвам?

Но Спейдър не му обърна никакво внимание и продължи да разговаря с мацката. Дейви взе дистанционното от леглото си и го насочи към телевизора.

— Да бе, добре, и ти не си ми притрябвал, схващаш ли к'во казвам?

Смени канала. Сега видя двама типове, които не познаваше, бяха застанали един срещу друг и спореха. Щрак.

Джеймс Гандолфино вървеше между колите в салон на „Мерцедес-Бенц“, запътил се към красива жена с дълга черна коса.

Дейви превключи и той изчезна.

Премина през куп канали, но, изглежда, никой не проявяваше интерес да си говори с него. Отиде до хладилника.

— Само ще си взема биричка от минибара — обяви той, извади кока-кола, отвори я с една ръка, пресуши кутийката, след което седна на леглото и се оригна. Часовникът му показваше 2:21 часа.

Изобщо не му се спеше. Искаше да говори с някого, да му каже за всички зайци, които бе застрелял с баща си тази нощ.

— Ето каква е работата — отбеляза той и се оригна отново.

Провери джобовете на мушамата си, извади два патрона за пушка и закачи дрехата на кукичката ѝ на стената. Седна на ръба на

легло с досада, както беше виждал да сядат Клинт, когато сваля ботушите си, и пуска своите един след друг на пода.

След това погали двата неизползвани патрона.

— Върху тях е твоето име — информира той Шон Пен, който вървеше срещу него. Но Шон също не беше в настроение за разговор.

В този момент Дейви си спомни. Имаше някой, който щеше да говори с него. Коленичи на пода, пресегна се под леглото за уокитокито и изтегли антената докрай. *Керлоинк!*

Натисна копчето *приема* и чу пращането. След това пробва копчето *предава*.

Майкъл лежеше буден и плачеше. Не знаеше какво да прави, чувстваше се толкова безпомощен. Минаваше два часа сутринта, петък сутринта, утре беше сватбата. Имаше милион неща, които трябваше да свърши.

Кой или какво, по дяволите, беше взел тръбата за въздух? Дали е язовец, който е замъкнал нещото в леговицето си? За какво му е притрябвала на язовец гумена тръба? Освен това стъпките бяха прекалено тежки. Трябва да е бил човек, със сигурност.

Кой?

Защо?

Къде беше Ашли, неговата любима, скъпа, прекрасна, грижовна Ашли? Какво ли си мислеше точно сега, какво ли й минаваше през ума?

Продължаваше да се надява, че всеки момент този ужасен кошмар ще свърши и след миг ще се събуди в леглото си с Ашли до него. Просто това, което се случваше, нямаше никакъв смисъл.

Внезапно се чу просъскване, ясно и отчетливо. Уоки-токите!

В следващия момент се обади завалящ по южняшки глас:

— Имаш ли изобщо представа колко много вреди причиняват?
А? Имаш ли представа?

Майкъл зарови за фенерчето обезумял.

Гласът продължаваше:

— Да знаеш, повечето хора хабер си нямат. Дай им на скапаните природозащитници да говорят за опазването на дивите животни, но тия типове нищо не знаят, схващаш ли к'во ти казвам?

Майкъл намери фенерчето, включи го, откри предавателя и натисна копчето *предава*.

— Ало? — каза той. — Ало? Дейви?

— Тъхъ, на теб говоря! Бас ловя, че нямаш никаква идея, нали?

— Здравсти, кой си ти?

— Ей, пич, не трябва да се притесняваш кой съм аз. Работата е там, че пет скапани заека изяждат почти същото количество трева, което изяжда една овца. Само си представи.

Майкъл стискаше черната кутия напълно объркан и се чудеше дали не халюцинира. Какво, по дяволите, става?

— Може ли да говоря с Марк? Или Джош? Или Люк? Или Пит? Робо?

Настъпи тишина за няколко секунди.

— Ало? — обади се Майкъл. — Там ли си още?

— Приятелче, никъде няма да ходя.

— Кой си ти?

— Може би съм Мъжът без име.

— Виж, Дейви, шегата продължава твърде дълго, разбираш ли? Прекалено дълго, да му се не види. Моля те, измъкни ме оттук.

— Сигурно си впечатлен от двеста заека, нали?

Майкъл зяпна уоки-токито. Всички ли са напълно полудели? Дали това е ненормалникът, който току-що извади тръбата за въздух? Майкъл отчаяно се опитваше да мисли ясно.

— Слушай — поде той. — Попаднах тук заради една шега на приятелите ми. Можеш ли да ме измъкнеш оттук, моля те?

— Ти си загазил яката, а? — каза американският глас.

Все още несигурен дали това не е някаква игра, Майкъл отвърна:

— Яката съм загазил, прав си.

— Какво мислиш за двеста заека?

— Какво исках да мисля за двеста заека?

— Добре, пич, искам да мислиш, че всеки, който е затрил двеста заека, трябва да е готин пич, схващаш ли к'во казвам?

— Напълно — отговори Майкъл. — Напълно съм съгласен с теб.

— Окей, значи сме на едно мнение, супер.

— Така е. Супер.

— Ама не ставай много супер, пич, ясно ли е?

— Схванах — отвърна Майкъл, опитвайки се да му угоди. — Тогава може би ще вдигнеш капака, за да изляза, и ще го обсъдим очи в очи?

— В момента съм малко уморен. Май ще опъна кълки, ще притворя очи, схващаш ли к'во казвам?

Майкъл изпадна в паника и бързо рече:

— Хей, не, не го прави, хайде да продължим да си говорим.
Разкажи ми повече за зайците, Дейви.

— Казах ти, аз съм Мъжът без име.

— Добре, Мъжът без име, случайно да ти се намират един-два панадола, че имам зверско главоболие?

— Панадол?

— Да.

Последва тишина. Чуваше се само пращане.

— Ало? — обади се Майкъл. — Там ли си още?

Чу се изхилване.

— Панадол?

— Хайде, моля те, измъкни ме оттук.

След още една продължителна пауза гласът най-накрая каза:

— Май зависи от това къде е тук.

— Аз съм в проклетия ковчег.

— Ебаваш ме.

— Без майтап.

Още едно изхилване.

— Без майтап, Шерлок, нали?

— Точно така, без майтап, Шерлок.

— Трябва да вървя, късно е. Затварят ми се очите.

— Хей, моля те, почакай... моля те...

Предавателят замлъкна.

На отслабващата светлина от фенерчето Майкъл видя, че водата значително се е покачила в последния час. Отново провери дълбочината с ръка. Преди час стигаше до кокалчето на показалеца му.

Сега покриваше дланта му напълно.

Рой Грейс, облечен в риза с къс ръкав, с тъмна вратовръзка, но с разкопчана яка, погледна съобщението на телефона си и се намръщи:

Не мога да спра да мисля за теб! Клодин ХХ

Клодин? Седнал в кабинета си малко след девет часа пред компютърния екран, на който непрекъснато прииждаха нови имейли, той се чувстваше уморен като куче и с жестоко главоболие, като на всичкото отгоре му беше студено. Навън се сипеше дъжд, а в стаята се усещаше ледено течение. Няколко секунди наблюдава как дъждът се стича по прозореца, втренчен в безрадостната гледка на стената отсреща, след това разви капачката на бутилката с минерална вода, която беше купил от бензиностанция по пътя, порови в чекмедже на бюрото си и извади опаковка с панадол. Извади две капсули от фолиото, глътна ги и погледна в колко часа е било изпратено съобщението: 2:14 сутринта.

Клодин.

О, Господи. Сега се сети.

Неговата среща от вторник вечерта с жената от Ю-Дейт, която мрази мъжете и е вегетарианка. Тя беше отвратителна, вечерта беше пълен провал, а сега му пращаше съобщение. Страхотно.

Държеше телефона си в ръка и се чудеше дали да ѝ отговори или просто да изтрие съобщението, когато вратата се отвори и влезе Брансън, облечен в тежкарски кафяв костюм, ярка вратовръзка и подходящи обувки в кафяво и бежово, хванал кафе „Старбъкс“ в чаша с капаче в едната ръка и два хартиени плика — в другата.

— Йо, пич! — поздрави го Брансън нехайно както обикновено и се плъсна в стола срещу Грейс, като сложи кафето и пликите на масата. — Още имаш риза на гърба си, виждам.

— Много смешно — отвърна Рой.

— Спечели ли вчера?

— Не, не спечелих, по дяволите — той още страдаше за загубата си. Четиристотин и двайсет кинта. Парите не бяха проблем за него, но

мразеше да губи, особено да губи тежко.

— Изглеждаш като боклук.

— Мерси.

— Не, наистина. Изглеждаш като пълен боклук.

— Много мило, че си бил целия този път да ми го кажеш.

— Гледал ли си „Хлапето от Синсинати“?

— Не си спомням.

— Стив Маккуин. Направо го съсипаха на игра на карти. Имаше суперкрай — би го запомнил, хлапето на улицата, което го предизвиква да заложил, и той му хвърля последната си монета — Брансън свали капачето на чашата, разливайки кафе по бюрото, и извади от единия плик кроасан с бадеми, от който се поръси захар точно до разлятото кафе. Той го поднесе на Грейс. — Искаш ли да си хапнеш?

Приятелят му поклати глава отрицателно.

— Трябва да ядеш нещо по-здравословно за закуска.

— О, няма? За да заприличам на теб? Ти какво закуси?
Здравословен овес?

Грейс показа опаковката с панадол.

— Всички хранителни вещества, които са ми необходими. Какво те води насам, в прованса?

— След десет минути имам среща с началника. Включиха ме в комисията по наркотиците.

— Късметлия.

— Всичко опира до профила, нали така ми каза ти? Да те виждат шефовете.

— Добро момче, спомняш си. Впечатлен съм.

— Но не затова съм дошъл при теб, старче — Брансън извади поздравителна картичка от втория плик и я сложи пред Грейс. — Карам всички да се подпишат — за Манди.

— Тя напуска ли? — поинтересува се той.

Брансън кимна и с жест показа бременен корем.

— Въсщност мислех, че днес ще си в съда.

— Отложиха го за понеделник.

Старши детективът се подписа на картичката редом с десетина други имена; кафето и сладкишът внезапно му замирисаха приятно. Докато Брансън отхапваше от кроасана си, той се протегна, извади другия от плика и отхапа от него, като се наслади на мигновения

прилив на сладост. Сдъвка го бавно, без да откъсва поглед от вратовръзката на приятеля си, която имаше толкова натрапчива геометрична шарка, че почти му се зави свят. След това му подаде обратно картичката.

— Рой, онзи апартамент, в който отидохме в сряда, сещаш ли се?

— Надолу по „Драйв“?

— Има нещо, което не схващам. Нужна ми е мъдростта на годинките ти. Имаш ли няколко минути?

— Имам ли избор?

Без да му обръща внимание, Глен продължи:

— Ето каква е работата — той си отхапа още една хапка от кроасана и по костюма и вратовръзката му се посипаха захар и трохи. — Петима души на ергенска вечер, нали? Сега...

На вратата се почука, тя се отвори и Елинор Ходжсън, офис-асистентката на Грейс, донесе купчина листа и папки. Спретната, енергична жена на средна възраст с къса черна коса и обикновена, леко старомодна физиономия, тя винаги изглеждаше нервна за почти всичко. В момента гледаше нервно вратовръзката на Глен Брансън.

— Добро утро, Рой — поздрави тя. — Добро утро, детектив Брансън.

— Как си? — отвърна Глен.

Тя сложи документите на бюрото на Рой.

— Имам два доклада от съдебна медицина, изпратени от Хънтингдън. Единият е този, който чакаше.

— Томи Лайтъл?

— Да. Освен това имам програмата и бележките за срещата ти за бюджета в единайсет.

— Благодаря.

Когато Елинор излезе от стаята, Грейс набързо прегледа купчината и извади доклада на Хънтингдън. Хънтингдън, в Кеймбридж, беше един от центровете по съдебна медицина, които използваше съсекската полиция. Томи Лайтъл беше най-старият „студен случай“ на Грейс. На единайсетгодишна възраст преди двайсет и седем години Томи си тръгва от училище в един петък. Никога повече не го виждат. Единствената следа на времето е бил микробус „Морис Майнър“, видян от свидетел, който е бил достатъчно съобразителен да запише номера. Но никога не е установена връзка със

собственика, самотник особняк с досие за сексуални посегателства над малолетни. А сега преди няколко месеца по случайност автомобилът се появи на радар на Грейс, когато любител на класическите коли бе спрял за шофиране в нетрезво състояние.

Напредъкът в областта на съдебната медицина през тези двайсет и седем години беше колосален. С помощта на съвременното ДНК тестване, както се хвалеха полицейските съдебни лекари не без основание, ако някога даден човек е бил в стая, без значение колко отдавна, стига да разполагат с достатъчно време, ще успеят да намерят доказателства. Само една кожна клетка, избегнала прахосмукачката, или косъм, или влакно от дреха. Може би нещо, което е сто пъти по-малко от глава на топлийка. Ще има следа.

А сега разполагаха с микробуса. И първоначалният заподозрян все още беше жив. А специалистите от съдебна медицина бяха огледали микробуса с микроскопи!

Въпреки че държеше на Брансън, Грейс вече нямаше търпение той да си тръгне, за да може да прочете доклада. Ако разрешеше този случай, това щеше да е най-старият студен случай, разкрит в страната.

Брансън напъха останките от кроасана в устата си и продължи да говори, докато дъвчеше:

— Петима приятели излизат на ергенска вечер, нали? Младоженецът е голям майтапчия — правил е номера на всяко от момчетата в миналото. Приковал с белезници един нещастен тип за седалката на нощния влак до Единбург, когато трябвало да се жени в Брайтън на следващия ден.

— Готин тип — отбеляза Грейс.

— Да, точно забавният тип, който би искал да ти е най-добър приятел. Така. Нека да видим какво имаме. Петимата излизат по кръчмите. Някъде по пътя губят младоженеца, Майкъл Харисън. След това катастрофират, трима от тях загиват на място, четвъртият е в кома и е починал миналата нощ. Майкъл е изчезнал, никой не е чул нищо. Сега е петък сутринта и той се жени след малко повече от двайсет и четири часа.

Брансън пийна от кафето, изправи се и се разходи из кабинета. Спря и се загледа за момент във флипчарта, върху който със синьо мастило беше изписан примерен списък за нещо. Той го прелисти, взе химикалка и започна да рисува по дъската.

— Имаме Майкъл Харисън — написа името му и нарисува кръг около него. — Имаме четирима мъртви приятели — нарисува втори кръг. — След това имаме годеницата, Ашли Харпър — нарисува и трети кръг около името ѝ. — След това идва неговият съдружник, Марк Уорън — направи четвърти кръг. — И...

Грейс го погледна въпросително.

— Онова, което изровихме вчера от компютъра му, нали?

— Банкова сметка на Кайманите.

Без да оставя химикалката, Брансън отново седна пред бюрото.

Грейс продължи:

— Каза, че съдружникът му не е бил на ергенската вечер.

Брансън никога не преставаше да се впечатлява от паметта на Грейс за подробности. Като че ли винаги задържаше всичко в главата си.

— Точно така.

— Защото полетът му закъснял.

— Такава е версията до момента.

— Какво казва той? Къде мисли, че е отишъл Майкъл Харисън? Дали не се е чупил на Кайманите?

— Рой, видя неговото пиленце. И сме на едно мнение, че никой пич с всичкия си няма да я зарече и да избяга — тя е убийствено красива, а и умна на всичкото отгоре. И... — Брансън сви устни.

— И какво?

— Тя лъже. Направих твоя номер с очите. Попитах я дали знае за сметката на Каймановите острови и мацката каза, че не знае. Лъжеше.

— Вероятно просто се е опитвала да го предпази. Да покрие шефа си — и годеника си — Грейс се разсея за момент от звука на поредния пристигнал имейл. След това се замисли. — Какво е предположението ти до момента?

— Следните вероятни сценарии: възможно е приятелите му да си отмъщават и да са го вързали някъде. Или да е станала някаква злополука с него. Или пък го е хванало шубето и се е чупил. Или Кайманите фигурират някъде във всичко това.

Грейс отвори един от имейлите, който имаше знак за спешност и беше от шефката му, Алисън Воспър. Питаше дали е свободен за кратка среща в 12:30 часа. Написа ѝ, че е свободен, докато говореше с приятеля си.

— Съдружникът, Марк Уорън, би трябвало да знае, ако са планирали някакъв номер, като да го вържат на дърво или нещо такова.

— Госпожица Харпър казва, че той знае, че са планирали нещо, но не знае на какво са се спрели.

— Провери ли кръчмите, които са посетили?

— Ще го направя днес.

— Записите от пътните камери?

— Започвам и с това.

— Провери ли микробуса?

От изражението на внезапна паника по лицето на Брансън старши детективът разбра, че не е.

— Защо, по дяволите, не си го направил? Не е ли това първото място, което да погледнеш?

— Да, прав си. Още не съм набрал скорост по този случай.

— Пусна ли го за издирване?

— Да, снимката му беше разпространена тази сутрин. Сложихме го на сигнал за изчезнали хора.

Грейс се почувства така, сякаш черен облак се стоварва отгоре му. *Изчезнали хора*. Всеки път, когато чуеше фразата, тя му въздействаше и отново връщаше всичко в съзнанието му. Помисли си за тази жена, Ашли, която Брансън описа. Ден преди сватбата нейният човек е в неизвестност. Как ли се чувства?

— Глен, ти каза, че човекът е майтапчия — възможно ли е това да е някакъв номер и той да изникне, ухилен до уши?

— При положение, че четирима от най-добрите му приятели са мъртви? Трябва да е доста извратен — Брансън погледна часовника си. — Какво ще правиш през обедната си почивка?

— Освен ако не получа обаждане от Джулия Робъртс, най-вероятно ще съм свободен... о, при положение, че Номер 27 не ме задържи повече от половин час.

— Как е очарователната Алисън Воспър? Грейс го изглежда безизразно и сви рамене.

— По-кисела, отколкото сладка.

— Някога мислел ли си да я изчукаш?

— Да, около една наносекунда — или дори фемтосекунда — не е ли това най-малката единица време, която съществува?

— Може да е добре за кариерата ти.

— Ще измисля нещо по-добро.

— Като например?

— Като например да не се опитвам да чукам заместник-началника.

— Гледал ли си Сюзън Сарандън в „Лунната миля“?

— Не си го спомням.

— Тя ми напомня за Сюзън Сарандън в този филм. Хареса ми, беше добър. Искаш ли да отидем заедно до хранилището за конфискувани коли по обяд и да поговорим още по пътя? Ще ти взема халба бира и суперсандвич.

— Обяд в хранилището за коли? Уау, това доказва онова, което си помислих, когато видях вратовръзката ти. Наистина имаш стил.

Водата продължаваше да се покачва. Майкъл изчисли, че нивото ѝ се повишава с два сантиметра на всеки три часа. Сега беше точно под ушите му. Трепереше от студ, тресеше го.

Беше работил бясно през нощта, стържейки със стъклото, и сега беше стигнал до последното парче от бутилката уиски, а ръцете го боляха от умора. Беше направил дълбок жлеб в дървото, но все още не го беше пробил.

Беше си създал ритъм, два часа работа, половин час почивка, като си представяше, че плава. Но губеше. Водата се покачваше по-бързо, отколкото се разширяваше дупката. Главата му щеше да е под вода, преди да стане достатъчно дълбока да се провере през нея.

На всеки петнайсет минути натискаше копчето *предава* на уоки-токието. Всеки път чуваше само пращане.

Сега беше 11:30 часът сутринта. Петък.

Той стържеше и непрекъснато се сипеха стъкло на прах и мокра почва, а последното парче стъкло намаляваше с всяка изминала минута, докато той не спираше да мисли. Когато стъклото свършеше, все още му оставаше катарамата на колана. А когато тя също свърши, с какви други инструменти можеше да дълбае дървото? Стъклото на фенерчето? Батериите?

Чу се рязко изсъскване, когато уоки-токието се върна към живот и отново долетя фалшивият американски акцент:

— Привет, приятел, как я караш?

Този път го позна.

Майкъл натисна копчето *предава*.

— Дейви? — каза той. — Ти ли си?

— Точно гледам новините по телевизията — уведоми го Дейви. — Показват една катастрофирала кола, при която отидохме с баща ми във вторник! Човече, това беше страшна катастрофа! Всички са мъртви, а един е в неизвестност!

Майкъл внезапно сграбчи предавателя, напрегнат докрай.

— Дейви? Каква беше колата?

— Форд транзит. Човече, беше помляна!

— Каж ми повече, Дейви.

— Имаше един, който се подаваше през предното стъкло, половината му глава липсваше. Леле, направо се виждаше как изтича мозъкът му. Веднага разбрах, че е пътник. Само един оцелял, но и той е умрял.

Майкъл се разтресе неконтролируемо.

— Този, който е в неизвестност. Знаеш ли кой е?

— Тъх!

— Каж ми кой е?

— Трябва да вървя след минута, отивам да помагам на баща ми.

— Дейви, чуй ме. Аз може да съм този човек.

— Ебаваш ли ме?

— Как се казва той, Дейви?

— Ъ... не знам. Само казват, че утре щял да се жени.

Майкъл затвори очи. *О, не, Господи, о, не.*

— Дейви, тази катастрофа — тази катастрофирала кола — около девет часа във вторник вечерта ли я видя?

— Каж-речи.

С нов прилив на настойчивост Майкъл поднесе уоки-токито до устата си.

— Дейви, аз съм този човек! Аз съм този, който се жени утре!

— Ебаваш ли ме?

— Не, Дейви. Слушай ме внимателно.

— Трябва да вървя — ще говорим по-късно.

Майкъл му изкрещя:

— **ДЕЙВИ, НЕ СИ ОТИВАЙ, МОЛЯ ТЕ, НЕ СИ ОТИВАЙ! ТИ СИ ЕДИНСТВЕНИЯТ, КОЙТО МОЖЕ ДА МЕ СПАСИ!**

Отговори му тишина. Чуваше се само пращенето, което му подсказваше, че непознатият още е на линията.

— Дейви?

— Трябва да тръгвам, схващаш ли к'во казвам?

— Дейви, нуждая се от помощта ти. Ти си единственият човек на този свят, който може да ми помогне. Искаш ли да ми помогнеш?

Отново продължително мълчание. След което се чу:

— Как каза, че ти е името?

— Майкъл Харисън.

— Току-що казаха името ти по телевизията!

— Имаш ли кола, Дейви? Можеш ли да караш?

— Баща ми има камион.

— Може ли да говоря с баща ти?

— Ъ... аз... не знам. Той е доста зает, трябва да излезем и да изтеглим една катастрофирала кола.

Майкъл мислеше отчаяно как да се справи с този образ.

— Дейви, искаш ли да станеш герой? Искаш ли да те дават по телевизията?

Гласът стана глуповато весел.

— Аз по телевизията? Искаш да кажеш да съм като кинозвезда?

— Да, можеш да станеш кинозвезда! Просто ми дай да говоря с баща ти и аз ще му кажа как можеш да станеш кинозвезда. Защо не го повикаш и не му дадеш да говори по уоки-токито? Какво ще кажеш?

— Де да знам.

— Дейви, моля те, доведи баща ти.

— Има проблем. Баща ми не знае, че съм взел станцията, разбираш ли, много ще се ядоса, ако разбере, че е у мен.

Майкъл се опита да го поласкае:

— Мисля, че баща ти ще се гордее с теб, ако знае, че си герой.

— Смяташ ли?

— Смятам.

— Трябва да вървя. До скоро! Край!

Станцията отново замлъкна.

Молейки с цялото си сърце, Майкъл крещеше:

— Дейви, моля те, Дейви, не ме оставяй, моля те, извикай баща ти, моля те, Дейви!

Но Дейви го нямаше.

Ашли седеше с безизразна физиономия в старо, дълбоко кресло в малката всекидневна в къщата на майката на Майкъл и гледаше невиждащо през пелена от сълзи. Погледна без апетит недокоснатата чиния с бисквити на масичката, сетне очите ѝ се насочиха към цветната снимка на полицата над имитиращата камина електрическа печка, на която дванайсетгодишният Майкъл беше на колело, и накрая се загледа през тюлените пердета навън, където отвъд шибаната от дъжда улица се простираха спортните площадки точно под брайтънския колодрум.

— Шивачката ще дойде в два — каза тя. — Какво според теб трябва да направя?

Отпи от кафето си и изтри очите си с хартиена кърпичка. Бобо, дребният бял ши-тцу с панделка на главата, погледна към Ашли и изскимтя умолително за бисквитка. В отговор тя погали меката козина по коремчето му.

Джил Харисън седеше на края на дивана срещу нея. Беше облечена в безформена бяла тениска, долнище на анцуг и евтини гуменки. Тънка лента от дим се извиваше от цигарата между пръстите ѝ. Диамантеният ѝ годежен пръстен, прекалено голям, за да е истински, проблясваше до тънка златна сватбена халка. На китката ѝ висеше широка гривна.

Говореше дрезгаво с груб съсекски акцент и в гласа ѝ се усещаше колко е напрегната.

— Той е добро момче. Никога не е изоставял никого през целия си живот — това казах на полицаите, които идваха при мен. Той не е такъв — Джил поклати глава и си дръпна силно от цигарата. — Обича шегите... — засмя се тя кисело. — Като малък беше истински кошмар с пърдящите възглавнички. Винаги стряскаше хората. Но не е такъв, Ашли, не би избягал.

— Знам.

— Нещо му се е случило. Момчетата са му направили нещо. Или той също е претърпял злополука. Не е избягал от теб. В неделя беше тук, пихме чай заедно. Казваше ми колко много те обича, колко е щастлив, благословен да е. Ти го направи толкова щастлив. Разказваше ми за къщата, която си намерила извън града и искате да купите, описваше ми плановете ви за нея — дръпна си отново от цигарата и се изкашля. — Той е изобретателно момче. Откакто баща му... — тя сви устни и Ашли разбра, че наистина ѝ е трудно да говори за това. — Откакто баща му — казвал ли ти е за това?

Ашли кимна.

— Той зае неговото място. Не бих могла да се справя без Майкъл. Беше толкова силен. Истинска опора за мен и Карли — ще я харесаш. Изпрати ѝ пари за билета от Австралия, за да може да е тук за сватбата, благословен да е. Трябва да пристигне всеки момент. Обади ми се от летището преди два часа.

Джил поклати глава отчаяно.

Ашли, облечена в широки кафяви джинси и небрежна бяла риза, ѝ се усмихна в отговор.

— Запознах се с Карли точно преди да замине за Австралия — дойде в офиса.

— Тя е добро момиче.

— Щом е твоя дъщеря, не се съмнявам!

Госпожа Харисън се наведе напред и изгаси цигарата си.

— Ти знаеш, Ашли, през целия си живот Майкъл се е трудил много. Като дете разнасяше вестници, за да ни помага на нас с Карли, а после започна бизнеса с Марк. Никой никога не го оценява. Марк е добро момче, но...

— Но какво?

Джил поклати глава.

— Каж ми!

— Познавам го от дете. Двамата с Майкъл бяха неразделни. Но Марк винаги му дишаше праха. Понякога си мисля, че малко му завижда.

— Мислех, че са добър отбор — отбеляза Ашли.

Джил извади пакет „Дънхил“ от чантата си, изтръска още една цигара и я пъкна в устата си.

— Винаги съм му казвала да внимава с Марк. Майкъл е толкова наивен, лесно се доверява на хората.

— Какво имаш предвид?

Джил извади евтина запалка от чантата си и запали цигарата.

— Ти имаш добро влияние над Майкъл. Ще се погрижиш той да е добре, нали?

Бобо отново започна да скимти за бисквита. Без да му обръща внимание, Ашли отвърна:

— Майкъл е силен. Той е добре, всичко е наред.

— Да, разбира се — тя хвърли бърз поглед към телефона на масата в ъгъла. — Той е добре. Ще се обади всеки момент. Горките момчета. Те бяха такава част от живота на Майкъл. Не мога да повярвам...

— Аз също.

— Не отменяй часа с шивачката, скъпа. Трябва да го направиш. Шоуто трябва да продължи. Майкъл ще се появи, нали вярваш в това?

След кратко колебание Ашли отговори:

— Разбира се, че вярвам.

— Да се чуем по-късно.

Ашли се изправи, приближи се до бъдещата си свекърва и я прегърна силно.

— Всичко ще бъде наред.

— Ти си най-хубавото нещо, което някога му се е случвало. Ти си чудесен човек, Ашли. Толкова се зарадвах, когато Майкъл ми каза, че... че... — тя се мъчеше да продължи, но емоциите задушаваша думите ѝ. — Че вие... че вие двамата...

Ашли я целуна по челото.

Грейс седеше със свити устни в синия форд, здраво стиснал седалката от двете ѝ страни, и нервно следеше селския път през чистачките и силния дъжд. Без да забелязва страха на спътника си, Глен Брансън преминаваше през серия от завой, като гордо демонстрираше уменията си, придобити наскоро от полицейски курс по бързо шофиране. Радиото, включено на рап станция, беше с прекалено висок за Грейс звук.

— Добре се справям, нали?

— Ъ... м-да — отвърна Грейс, като реши, че колкото по-малко говорят, толкова по-малко ще се разсейва Брансън, което от своя страна означаваше по-голяма продължителност на живота и за двамата. Протегна се напред и намали звука.

— Джей-Зи — уведоми го Брансън. — Страхотен е, нали?

— Страхотен.

Влязоха в дълъг десен завой.

— Учат те да държиш наляво, за да имаш изглед; жесток съвет, определено.

Задаваше се ляв завой и според Грейс се движеха прекалено бързо, за да го минат.

— Жесток съвет — съгласи се той, а гласът му излезе някъде дълбоко от гърлото.

Успяха да минат, след което хлътнаха в падина.

— Страх ли те е?

— Съвсем малко.

— Ти си женчо. Сигурно е от възрастта. Сещаш ли се за „Булит“?

— Стив Маккуин? Харесваш го, нали?

— Невероятен е! Най-доброто филмово преследване с коли.

— Завърши с доста кофти размазване на колите.

— Невероятен е този филм — каза Брансън, без да схване намека — или по-вероятно, помисли си Грейс, умишлено го пренебрегна.

Санди също караше бързо. Това беше част от присъщото ѝ безразсъдство. Той толкова се страхуваше, че някой ден ще претърпи тежка катастрофа, защото като че ли не проумяваше природните закони на физиката, които определят кога една кола ще успее да завие и кога не. Но въпреки това за всичките седем години, през които бяха заедно, тя нито веднъж не катастрофира, дори не одраска колата си.

За негово облекчение видя отпред табелата „Хранилище за коли Болни“, прикрепена към висока ламаринена ограда, покрита с бодлива тел. Брансън наби спирачки и зави покрай предупредителен знак за кучета пазачи, след който се озоваха в двора на голяма модерна складова сграда.

Взеха набързо чадър от багажника и сгушени под него, звъннаха на домофона до сива врата. Секунди по-късно отвори пълен мъж с мазна коса на около трийсет години, облечен в син работен комбинезон върху мръсна тениска, държащ наполовина изяден сандвич в татуираната си ръка.

— Детектив сержант Брансън и старши детектив Грейс — представи ги Брансън. — Обадох се по-рано днес.

Без да спира да дъвче, мъжът погледна неразбиращо за момент. Зад него в склада се виждаха няколко разглобени коли и микробуси. Очите му се завъртяха замислено.

— Транзита, нали?

— Аха.

— Бял? Пристигна във вторник от Уилър?

— Точно той.

— Навън е.

Те се регистрираха и го последваха през склада, след което излязоха през странична врата в оградено място, голямо поне един акър, прецени Грейс, препълнено с разнебитени коли докъдето стигаше погледът. Някои бяха покрити с платнища, но повечето бяха изложени на природните стихии.

Вдигнал високо чадъра точно над главата на Брансън, той погледна микробуса рентокил, който бе изгорял след челен сблъсък — трудно би си представил, че някой е оцелял в него. След това забеляза спортното порше, смачкано до три метра на дължина. И тойота салон с отрязан покрив.

От това място винаги го побиваха тръпки. Никога не беше работил в пътна полиция, но в дните си като уличен патрул беше видял своя дял от пътни злополуки и беше невъзможно да не му въздействат. Винаги може да се случи на всеки. Тръгваш на път, щастлив, пълен с планове, и малко по-късно, за части от секундата, дори може да не е по твоя вина, колата ти се превръща в чудовище, което те смачква на парчета, отсича крайниците ти и дори те сварява жив.

Грейс потрепери. Колите, озоваващи се тук под ключ, бяха тези от района, които са участвали в тежки или фатални катастрофи. Държаха ги тук, докато от отдела по разследване на катастрофи, а понякога и следователите на местопрестъпления, получеха цялата им необходима информация, след което ги пращаха в авто-морга.

Дебелакът в комбинезон им посочи изкривена купчина в бяло с липсващи части от покрива, купе без предно стъкло, отделено от останалата част на микробуса, и по-голямата част от вътрешността, покрита с бял найлон.

— Това е.

Грейс и Брансън го наблюдаваха в пълно мълчание. Грейс не можа да се сдържи и за няколко неловки секунди съзнанието му бе погълнато от неподправения ужас, който вдъхваше гледката. Двамата обиколиха микробуса. Грейс забеляза засъхнала кал по главините на колелата и още тежка кал по первазите, както и кални петна по боята, които бавно се размиваха от дъжда.

Той подаде чадъра на колегата си и дръпна силно изкривената врата откъм шофьора, като моментално го връхлетя тежката, наситена миризма на гниеща кръв. Без значение колко пъти се е сблъсквал с нея, всеки път беше еднакво зле. Беше миризмата на самата смърт.

Задържайки дъха си в опит да я отблъсне, той дръпна найлона. Воланът беше откъртен и мястото на шофьора от предната обща седалка беше изметнато назад. Имаше петна от кръв по предната седалка, пода и таблото.

Грейс ги покри отново с найлона и влезе вътре. Беше тъмно и неестествено тихо. Побиха го тръпки. Част от двигателя беше изскочила от пода и педалите бяха вдигнати в несвойствено положение. Той се протегна и отвори жабката, откъдето извади наръчник на собственика, тесте талони за паркиране, няколко касови бележки за гориво и две ненадписани касети. Подаде касетите на Глен.

— Най-добре да ги прослушаме.

Брансън ги пъкна в джоба си.

Грейс приведе глава под нащърбения прорез на покрива и се прехвърли в задната част на автомобила, а обувките му отекнаха по изкорубения под. Брансън отвори задните врати и така влезе повече светлина. Рой видя празна туба за бензин, резервна гума, гаечен ключ и глоба за неправилно паркиране в найлоново пликче. Извади фиша за глобата и видя, че датата е няколко дни преди катастрофата. Подаде го на приятеля си да го прибере в плик за веществени доказателства. Имаше лява маратонка „Адидас“, която също подаде на Брансън, както и найлоново яке бомбър. Опипа джобовете, от които извади пакет цигари, пластмасова запалка и бележка за химическо чистене с адрес в Брайтън. Колегата му прибра всичките.

Грейс внимателно огледа вътрешността, за да провери дали не е пропуснал нещо, като в същото време продължаваше да мисли усилено. След това слезе и се подслони под чадъра, обръщайки се към Брансън:

— Кой е собственикът на микробуса?

— Хулихан — гробари в Брайтън. Едно от загиналите момчета е работело там — фирмата е на чичо му.

— Четири погребения. Сигурно ще получат голяма отстъпка за количество — мрачно отбеляза Грейс.

— Понякога си наистина извратено копеле, знаеш ли? Без да му обръща внимание, Грейс се замисли.

— Говорил ли си с някого от Хулихан?

— Разпитах собственика Шон Хулихан вчера следобед. Доста е разстроен, както можеш да си представиш. Каза ми, че племенникът му е бил работливо хлапе, което винаги е горяло от желание да угоди.

— Не са ли всички такива? И той му е разрешил да използва микробуса?

Брансън поклати глава отрицателно.

— Не. Но казва, че в момента не им е трябвал.

Рой Грейс се замисли за миг.

— За какво използват микробуса обикновено?

— Превозват трупове. Болници, приюти, домове на стари хора, места, където биха си изкарвали акъла, ако видят катафалка. Гладен ли си?

— Бях, преди да дойда тук.

Десет минути по-късно двамата седяха на разнебитена ъглова маса в почти празна селска кръчма. Грейс държеше халба „Гинес“, а Брансън — диетична кола, докато чакаха храната си. До тях имаше ниша с камина, в която бяха натрупани пънове, а от стените висяха множество стари земеделски сечива. Беше типът кръчма, който Грейс харесваше, истинска селска кръчма. Мразеше тематичните кръчми с техните измислени имена, които коварно ставаха част от все по-безличния пейзаж на всеки град.

— Провери ли мобилния му телефон?

— Трябва да получа разпечатката следобед — отвърна Брансън.

— Номер дванайсет?

Грейс вдигна поглед и видя сервитьорката, която държеше поднос с храната им. Пържола и пудинг с бъбреци за него, риба меч и салата за Глен.

Рой разряза лоения пудинг с ножа си и моментално от него изригнаха пара и сос.

— Това на чинията ти е моментален инфаркт — смъмри го Брансън. — Знаеш ли какво е лойта? Телешка сланина. Бла.

Рой си сипа малко горчица в чинията и отбеляза:

— Проблемът не е в това какво ядеш, а в това, че се притесняваш какво ядеш. Притеснението те убива.

Брансън набоде на вилицата си малко риба и я пъкна в устата си. Докато дъвчеше, приятелят му продължи:

— Четох, че количеството живак в морската риба е достигнало опасно ниво заради замърсяването. Не трябва да ядеш риба повече от веднъж седмично.

Глен забави дъвченето, видимо притеснен.

— Къде го прочете?

— Мисля, че беше доклад, публикуван в „Нейчър“. Това е може би най-уважаваното научно списание в света — Грейс се усмихна, наслаждавайки се на изражението на приятеля си.

— Мамка му, ние ядем риба почти всяка вечер. *Живак?*

— Накрая ще станеше като термометър.

— Това въобще не е смешно... имам предвид — той бе прекъснат от две поредни изпиуквания.

Грейс измъкна мобилния си телефон от джоба и се втренчи в екрана.

Защо не отговори на съобщението ми, голямо момче? Клодин
ХХ

— Господи, само това ми липсва — въздъхна той. — Сварена зайка^[1].

Брансън вдигна вежди.

— Здравословно месо е заешкото. Понеже расте сред природата.

— Тази въобще не е здравословна и не яде месо. Имам предвид зайка, откачалка, която ти се лепва като в онзи стар филм с Глен Клоуз.

— „Фатално привличане“? Майкъл Дъглас и Ан Арчър, 1987 г. Страхотен филм — давах го по „Скай“ в неделя.

Грейс му показва съобщението. Приятелят му се ухили.

— Голямо момче, а?

— Не е стигнало толкова далеч и няма и да стигне.

В този момент извъня мобилният телефон на Брансън. Той го извади от джоба на якето си и се обади:

— Глен Брансън. Да? Добре, супер, ще съм там след час — той затвори и остави телефона си на масата. Погледна към Грейс и каза: — Току-що е пристигнала разпечатката от „Водафон“ на телефона на Майкъл. Искаш ли да дойдеш с мен и да ми помогнеш с нея?

Старши детективът се замисли за миг и погледна графика си на своя „Блекбъри“. Беше си оставил следобеда свободен, имаше намерение да се занимава с някои документи по процеса срещу Суреш Хюсеин, които Алисън Воспър бе поискала на срещата в 12:30 часа, а след това да прочете доклада по случая Томи Лайтъл. Но той беше чакал двайсет и седем години и един ден така или иначе нямаше да промени нещата кой знае колко. Докато изчезването на Майкъл Харисън беше спешно. Въпреки че не познаваше героите на тази история, той се чувстваше съпричастен. Особено спрямо годеницата; много добре знаеше колко е мъчително, когато любим човек е в неизвестност. Ако в този момент имаше някакъв начин да помогне, трябваше да го направи.

— Добре — отвърна той. — Няма проблем.

Брансън изяде салатата си, но остави остатъка от рибата си недокосната, докато Грейс с удоволствие се нахвърли лакомо върху пържолата и пудинга с бъбреци.

— Преди време четох, че французите пият повече червено вино от англичаните, но живеят по-дълго. Японците ядат повече риба от англичаните, пият по-малко вино, но живеят по-дълго. Германците ядат повече червено месо и пият повече бира от англичаните, но също живеят по-дълго. Знаеш ли каква е поуката от всичко това?

— Не.

— Няма значение какво ядеш или пиеш — говоренето на английски те убива.

Брансън се ухили.

— Не знам защо те харесвам. Винаги успяваш да ме накараш да се чувствам виновен за нещо.

— Тогава да вървим да намерим Майкъл. След това ще можеш да се радваш на почивните дни.

Глен избута рибата си отстрани на чинията и пресуши диетичната кола.

— Това нещо е пълно с аспартам^[2] — отбеляза Грейс, като изгледа неодобрително чашата. — Четох теория в интернет, че от него можеш да получиш лупус^[3].

— Какво е лупус?

— Далеч по-лошо е от живака.

— Благодаря ти, голямо момче.

— Сега вече просто завиждаш.

* * *

Когато влязоха от паркинга през задния вход на шестетажната сграда, която приютяваше брайтънската полиция, Грейс изпита внезапен пристъп на носталгия. Тази сграда имаше репутацията, че е най-оживеният полицейски участък във Великобритания. Мястото кипеше и жужеше и той обичаше времето, което бе работил тук — почти петнайсет години. Най-много му липсваше именно кипещт, откакто наскоро го прехвърлиха в сравнително спокойните води на

главното управление на отдела по криминални разследвания в покрайнините.

Докато се изкачваха по циментовото стълбище покрай сините стени от двете страни и познатите табла с обяви за събития и процедури, той можа да усети, че е в оживен полицейски участък. Не беше атмосферата на болница или училище, нито на държавно ведомство, въздухът беше наситен с енергия.

Минаха покрай третия етаж, където се намираше старият му кабинет, след това прекосиха коридор на четвъртия етаж, подминаха голям надпис, разпънат на цяло табло:

„ОБЩО НИВО НА РАЗКРИВАНЕ НА
ПРЕСТЪПЛЕНИЯ. АПРИЛ 2004. 27,8%“.

Накрая последва Брансън в дългия, тесен кабинет, който неговият колега бе обособил като стая за случая Майкъл Харисън. Шест бюра, всяко с компютър на него. На две от тях седяха детективи, които познаваше и харесваше — Ник Никол и Бела Мой. Имаше флипчарт на статив и празна бяла дъска на стената, редом с карта на Съсекс в едър мащаб, върху която бяха набодени цветни кабарчета.

— Кафе? — предложи Брансън.

— Сега не искам.

Спряха при бюрото на Бела с подредени купчини хартия, сред които се подаваше отворена кутия молтизърс. Тя посочи към хартиите и каза:

— Имам разпечатка от „Водафон“ на телефона на Майкъл Харисън от вторник сутринта до девет часа тази сутрин. Освен това реших, че ще е добре да вземем разпечатки от телефоните и на останалите четирима.

— Добро хрумване — похвали я Брансън, впечатлен от нейната инициативност.

Тя посочи компютърния си екран, на който имаше карта:

— Отбелязала съм всички кули на мобилните оператори, които четиримата използват — „Ориндж“, „Водафон“ и „Т-Мобайл“. „Ориндж“ и „Т-Мобайл“ работят на по-висока честота от „Водафон“ — това е мобилният оператор на Майкъл Харисън. Последният сигнал от

неговия телефон е дошъл от базовата станция на кулата в Пипингфорд парк на А22. Открих, че не можем да разчитаме, че това е най-близката, защото ако мрежата е натоварена, тя прехвърляла сигналите на следващата по близост кула.

Далеч ще стигне тази млада дама, мислеше си Грейс. След като огледа картата за момент, той попита:

— Какво е разстоянието между кулите?

— В градовете е около петстотин метра. Но в провинцията са няколко километра.

От опит Грейс знаеше, че компаниите за мобилните телефони използват мрежа от радиокули, които действат като радиостанции. Мобилните телефони, независимо дали са в режим на говорене или стендбай, изпращат непрекъснати сигнали до най-близката радиостанция. Беше проста задача да проследиш движенията на всеки ползвател на мобилен телефон от тази информация. Но това очевидно беше далеч по-лесно в градовете, отколкото в провинцията.

Бела се изправи и отиде при картата на Съсекс върху стената. Посочи синьо кабарче в центъра на Брайтън, заобиколено от зелено, мораво, жълто и бяло кабарче.

— Отбелязала съм телефона на Майкъл Харисън със синьо кабарче. Останалите четири имат различни цветове.

Грейс проследи пръста ѝ, докато тя обясняваше.

— Виждаме, че всичките пет остават заедно от седем часа вечерта до девет — тя посочи три различни местоположения. — На всяко от тези места има кръчма — каза тя. — Но ето къде става интересно — посочи място на няколко километра северно от Брайтън. — Всичките пет са близо едно до друго тук. След това имаме само четири. Ето тук.

Брансън потвърди:

— Зелено, мораво, жълто и бяло. Няма синьо.

— Точно така — съгласи се Бела.

— Какво е движението на синьото след това?

— Никакво — отговори тя натъртено.

— Значи са се разделили — заключи старши детективът, — към осем и четирийсет и пет?

— Освен ако не е изпуснал телефона си някъде.

— Разбира се.

— Значи говорим за радиус от осем километра на двайсет и четири километра северно от Брайтън? — отбеляза Грейс, който определено се разсейваше от съчетанието на остър ум и красива външност у Бела. Беше я срещал и преди, но никога не я беше забелязвал. Имаше наистина красиво лице и освен ако не носеше камъни в сutiена си, доста големи гърди — нещо, което винаги го възбуждаше. Той откъсна мислите си от нея и се върна към работата. Но преди това хвърли поглед към ръката ѝ, за да види дали носи някакви пръстени. Имаше един пръстен със сапфир, но не на безименния. Запамети го в съзнанието си.

— Последният сигнал е от осем и четирийсет и пет във вторник вечерта. Оттогава няма нищо.

— Какво е мнението ти, Бела? — попита Грейс.

Младата жена се замисли за момент, втренчила в него будните си сини очи. Но в изражението ѝ не се четеше нищо друго освен делова почит към висшестоящия.

— Говорих с техник в телефонната компания. Казва, че или телефонът му е изключен от вторник вечерта до сега, или е в район без сигнал.

Рой кимна:

— Този Майкъл Харисън е амбициозен и зает бизнесмен. Утре би трябвало да се ожени за много красива жена, както казват всички. Двайсет минути преди фатална автомобилна катастрофа, в която загиват четиримата му най-близки приятели, телефонът му губи връзка. През последната година той тайно е прехвърлял пари от компанията си в банкова сметка на Кайманите — поне един милион лири, доколкото знаем ние. А неговият съдружник, който е трябвало да бъде на ергенската вечер, по някаква причина не е бил. До момента правилно ли представям фактите?

— Да — потвърди Глен Брансън.

— Значи може да е мъртъв. Или да е скроил доста хитро изчезване.

— Трябва да проверим района, който е оградила Бела. Да отидем до всички кръчми, които вероятно е посетил. Да говорим с всеки, който го познава.

— И след това?

— Фактите — отговори Глен. — Нека първо съберем всички факти. Ако те не ни отведат до него, тогава можем да започнем да градим предположения.

Телефонът на бюрото на Бела иззвъня. Тя вдигна и почти веднага по изражението ѝ пролича, че става въпрос за нещо важно.

— Сигурни ли сте? — попита тя. — От вторник? Не можете да сте сигурен, че е вторник? Никой друг не би могъл да го вземе? — след няколко секунди добави: — Не, съгласна съм. Благодаря ви, това може да се окаже много важно. Бихте ли ми оставили телефонния си номер?

Грейс я наблюдаваше как записва в тефтер името Шон Хулихан, последвано от номер.

— Благодаря ви, господин Хулихан, много ви благодаря, ще се свържем с вас.

Бела затвори и погледна Грейс, след това Брансън.

— Беше господин Хулихан, собственикът на погребалното бюро, където е работел Робърт Хулихан, негов племенник. Току-що са открили, че им липсва един ковчег.

[1] Израз за вманиачена жена, преследваща мъж. — Бел.прев. ↑

[2] Изкуствен подсладител на основата на аспаргиновата киселина. — Бел.прев. ↑

[3] Автоимунна болест, която най-често уврежда бъбреците, сърцето, кожата или белите дробове. — Бел.прев. ↑

30

— Липсва им ковчег? — повтори Глен Брансън.

— Не е нещо, което хората обикновено крадат, нали? — отбеляза Бела Мой.

Грейс замълча за момент, разсеян от синята муха, която шумно избръмча из стаята и се удари в прозореца. На долния етаж беше съдебната медицина. Изцапаните в кръв дрехи и предмети бяха магнит за мухите. Рой ги мразеше. Сините мухи — или *мухи месарки* — бяха лешоядите в света на насекомите.

— Този тип, Робърт Хулихан, е взел микробуса на погребалното бюро без разрешение. Възможно е да е взел и ковчег без разрешение — той погледна въпросително Брансън, след това Бела и Ник Никол. — Дали нямаме работа с един много извратен номер?

— Да не би да намекваш, че приятелите му са го сложили в ковчег?

— Имаш ли по-добро предположение?

Глен се усмихна нервно.

— Да се придържахме към фактите. Става ли?

Гледайки Бела, като подсъзнателно си мислеше колко е привлекателна, Грейс каза:

— Доколко е сигурен този Хулихан, че ковчегът е бил взет, а не са го преместили някъде другаде?

— Хората могат да преместят на друго място ключовете от вратата си, не мисля, че това важи за ковчези — отвърна Брансън леко шеговито.

Бела се намеси:

— Напълно сигурен е. Това е бил най-скъпият ковчег в каталога му, индийски тик, казва, че ще издържи стотици години, но този е имал дефект — дървото е било изкорубено или нещо такова, не е прилепвало добре на дъното и заради това е имал разправия с производителите в Индия.

— Не мога да повярвам, че трябва да внасяме ковчези от Индия! Нямаме ли си дърводелци в Англия? — възмути се Глен.

Приятелят му оглеждаше картата. Той очерта ъгъл с пръста си.

— Това е доста голям район.

— Колко време може да оцелее човек в ковчег? — попита Бела.

— Ако капакът е сложен като хората, зависи дали има въздух, вода и храна. Без въздух няма да е дълго. Няколко часа, може би ден — отговори Грейс.

— Вече са минали три дни — отбеляза Бела. Старши детективът си спомни, че бе чел за човек, който бил изваден жив от развалините на дома си дванайсет дни след земетресение в Турция.

— С въздух, поне седмица, може и повече — продължи той. — Трябва да допуснем, че ако са му скроили някакъв адски тъп номер, биха му оставили въздух. Ако не са го направили, значи търсим труп.

Той огледа екипа.

— Вероятно сте говорили с Марк Уорън, съдружника му?

— Той освен това е и негов кум — отговори Никол. — Казва, че няма никаква представа какво се е случило. Отивали са на ергенска обиколка по кръчмите, а той е бил задържан извън града и е пропуснал събитието.

Грейс се намръщи и погледна към часовника си, ясно осъзнаваше, че времето изтича.

— Едно е да отидеш на ергенска обиколка по кръчмите, съвсем друго е да вземеш ковчег със себе си. Не решаваш да вземеш ковчег импулсивно, нали? — той изгледа многозначително всеки един от присъстващите.

И тримата поклатиха глава.

— Някой говорил ли е с всички приятелки, съпруги?

— Да, аз — отвърна Бела. — Трудно е, защото са в шок, но една от тях беше много ядосана — Зои... — тя взе бележника си и прелисти няколко страници. — Зои Уокър — вдовицата на Джош Уокър. Каза, че Майкъл винаги е правел тъпи номера и е сигурна, че те са планирали да му отмъстят.

— А кумът да не знае нищо за това? Не ми се вярва — отбеляза Грейс.

— Напълно съм убеден, че не знае нищо. Защо да лъже? — попита Никол.

Рой се учуди на наивността на младия детектив, но смяташе, че на начинаещите трябва да се дава възможност да покажат способностите си. Реши да не се занимава за момента, но си отбеляза наум да се върне на това по-късно през деня.

— Ама и това е много голям район за претърсване — вметна Брансън. — Доста е залесено; ще са нужни стотина души за прецизно претърсване.

— Трябва да се опитаме да го стесним — каза Грейс в отговор. Взе маркер от бюрото на Бела и очерта син кръг на картата, след което се обърна към детектив Никол. — Ник, нужен ни е списък на всички кръчми в този участък. Оттук трябва да започнем — после се обърна към приятеля си. — Имаш ли снимки на момчетата от микробуса?

— Да.

— Добро момче. Два комплекта?

— Имам десетина.

— Ще се разделим на две групи, Брансън и аз ще поемем половината кръчми, а вие двамата — останалите. Ще видя дали мога да осигуря хеликоптер да огледаме района — въпреки че има доста дървета, имаме по-голям шанс да видим нещо от въздуха.

* * *

Час по-късно Глен Брансън паркира колата си в празния преден двор на кръчма, наречена „Главата на краля“, която се намиреше на „Рингмър Роуд“, в периметъра на кръга. Слязоха от колата и се приближиха до вратата. „Джон и Маргарет Хобс, собственици“.

Вътре частта на бара беше пуста, същото важеше и за мрачната ресторантска част вляво. Мястото миришеше на лак за мебели и застояла бира. Ротативка проблясваше и мигаше в далечния ъгъл, близо до мишена за стрелички.

— Ехо? — провикна се Брансън. — Ехо?

Грейс надникна над бара и видя отворена врата към мазе. Вдигна капака на тезгяха, мина от вътрешната страна, коленичи и се провикна в мазето, осветено от слаба крушка.

— Ехо? Има ли някой там?

Долетя сърдит глас:

— Ще се кача след секунда.

Чу стържещ звук, след което се появи сиво буре за бира с надпис „ХАРВИС“ отстрани, хванато от масивни мръсни ръце, последвани от широкоплещест червендалест мъж в бяла риза и джинси, потящ се обилно. Имаше размерите и счупения нос на бивш боксьор.

— Да, господа?

Брансън му показва служебната си карта.

— Детектив сержант Брансън и старши детектив Грейс от съсекската полиция. Търсим собственика. Господин Хобс?

— Намерихте го — той изхриптя, изкачи се по стълбите и ги изгледа предпазливо. Смърдеше на телесна миризма.

— Дали имате нещо против да погледнете тези снимки и да кажете дали разпознавате някое от лицата. Може би са идвали тук този вторник вечерта — Брансън сложи снимките на тезгяха.

Джон Хобс огледа една след друга всяка от снимките. След това поклати глава отрицателно.

— Не, никога не съм ги виждал.

— Вие ли работите във вторник вечер? — попита го Грейс.

— Аз съм тук всяка проклетата вечер — отвърна той. — Седем дни седмично. Благодарение на вашите хора.

— Нашите хора? — не разбра Рой.

— Отделът за пътна полиция. Никак не е лесно да държиш кръчма, когато вашите момчета от пътната се навъртат наоколо и проверяват клиентите ми за алкохол.

Без да обръща внимание на забележката, Грейс попита:

— Съвсем сигурен ли сте, че не ги познавате?

— Вечер през седмицата имам по десетина клиенти, и на това съм доволен. Ако са били тук, щях да ги видя. Не ги познавам. А по каква причина трябва да ги познавам?

В моменти като тези Рой Грейс наистина се ядосваше на пътната полиция. За повечето хора да те спрат за превишена скорост или да ти направят проверка за алкохол беше единственият им допир с полицията. Поради това вместо да разглеждат полицаите като свои приятели и пазители на спокойствието им, те ги възприемаха като врагове.

— Гледате ли телевизия? Четете ли местните вестници? — попита Грейс.

— Не — отговори онзи. — Прекалено съм зает за това. Престъпление ли е?

— Четири от тези момчета са мъртви — отвърна Глен Брансън, разгневен от отношението на мъжа. — Загинали са в пътна злополука във вторник вечерта.

— Идвате тук и ми се правите на важни, понеже търсите някой нещастен собственик на кръчма, за да го обвините, че ги е наливал с питие!

— Не съм казал това — отговори Грейс. — Не, не съм. Търсим този човек, който е бил с тях — той посочи снимката на Майкъл.

Кръчмарят поклати глава.

— Не е идвал тук — заяви той.

Брансън огледа стените и попита:

— Имате ли камери?

— Това някаква шега ли е? Все едно имам пари да си купя засукани охранителни джаджи? Знаете ли какви камери използвам? — той посочи очите си. — Ето тези. Получаваш ги безплатно с раждането. А сега ще ме извините, имам да сменям буре.

Никой от двамата не си направи труда да отговори.

31

Майкъл потрепери. Нещо пълзеше в косата му. Напредваше решително право към челото му. Приличаше на паяк.

Обзет от паника, той изпусна катарамата, рязко вдигна ръце и бясно зарови из косата си с пръсти, възпалени и разкъравени от търкането на капака.

След това нещото се озова на лицето му, прекоси бузата, устата и брадичката.

— Господи, разкарай се, гадино!

Замахна с две ръце към лицето си и усети нещо малко и лепкаво. Беше мъртво, каквото и да е било. Избърса останките, които усещаше по гъстата си набола брада, която го сърбеше.

Винаги се е разбирал добре с повечето животинки, но не и с паяците. Като дете бе прочел в местен вестник история за зарзаватчия, който бил ухапан от тарантула, скрита във връзка банани, и едва не умрял.

Лъчът на фенерчето вече беше много слаб и осветяваше вътрешността на ковчега в тъмен кехлибар. Трябваше да държи главата си исправена, за да не влиза надигащата се вода в очите и устата му. Някакво друго насекомо го беше ухапало по глезена и мястото го сърбеше.

Разклати фенерчето. За миг крушката изгасна напълно. След това съвсем тъничка нишка проблесна за няколко секунди.

Замръзваше от студ. Дълбаенето на капака беше единственото нещо, което му пречеше да не измръзне съвсем. Все още не го беше пробил. Трябваше, трябваше, преди водата... опита се да прогони от съзнанието си немислимата мисъл, но не успя. Водата продължаваше да се надига, вече покриваше краката му и част от гърдите. С една ръка придържаше станцията в пролуката между гърдния си кош и капака, за да не потъне във вода.

Отчаянието, също като водата, упорито го поглъщаше. Думите на Дейви непрекъснато се въртяха в мислите му.

Имаше един, който се подаваше през предното стъкло, половината му глава липсваше. Леле, направо се виждаше как изтича мозъкът му. Веднага разбрах, че е пътник. Само един оцелял, но и той е умрял.

Микробус транзит, катастрофирал на време и място, които съвпаднаха. Пит, Люк, Джош, Робо — наистина ли всички те са мъртви? И това е причината никой да не дойде да го спаси? Но Марк трябва да е знаел какво планират, той беше негов кум, за Бога! Сигурно Марк водеше хора, които да го търсят? Освен, помисли си той мрачно, ако нещо не му се е случило и на него. Може би се е присъединил към тях в следващата кръчма и е бил с тях в микробуса?

Беше четири и десет, петък следобед. Опита се да си представи какво се случва в този момент. Какво правеше Ашли? Майка му? Дали всичко за утре оставаше, както е планирано?

Вдигна глава, така че устата му за няколко ценни минути да е поблизо до капака, и изкрещя, както периодично правеше:

— Помощ! Помогнете ми! Помощ!

Нищо освен вцепняваща тишина.

Трябва да изляза.

Чу се изпукване, след това съскане и за миг Майкъл си помисли, че дървото се разцепва, но след това чу познато прашене. Последвано от безтелесен южняшки глас:

— Сериозно ли беше онова, което каза за мен, че ще ме дадат по телевизията?

— Дейви?

— Здравсти, приятел, току-що се върнахме — това беше истинска развалина, човече! Не би искал да си в тази кола, казвам ти. Трябваша им два часа, за да измъкнат шофьора от нея, беше в доста кофти състояние. Но по-добре от жената в другата кола, схващаш ли к'во казвам?

— Да, схващам — отвърна Майкъл в опит да му угоди.

— Не съм много сигурен. Казвам, че е мъртва. Чаткаш ли?

— Мъртва? Да, чаткам.

— Само като ги погледнеш, можеш да кажеш кои са мъртви и кои ще оцелеят. Не всеки път. Но, казвам ти, това беше страшно!

— Дейви, катастрофиралата кола, при която отидохте във вторник вечерта, можеш ли да си спомниш колко души бяха вътре в

нея?

След няколко секунди мълчание Дейви отговори:

— Само да преброя линейките. При лошите злополуки има по една линейка за всеки. Там имаше една, която тръгваше, когато ние пристигнахме, и друга, която още беше там.

— Дейви, случайно да знаеш имената на жертвите? Почти моментално за изненада на Майкъл младежът му ги изрецитира:

— Джош Уокър, Люк Гиъринг, Питър Уоринг, Робърт Хулихан.

— Имаш много добра памет, Дейви — похвали го Майкъл. — Имаше ли някой друг? Имаше ли човек на име Марк Уорън?

Дейви се засмя.

— Никога не забравям име. Ако Марк Уорън беше в тази кола, щях да знам. Помня всяко име, което съм чул, помня къде съм го чул и кога. Никога не ми е било грам от полза.

— Може би е било полезно за часовете по история в училище.

— Може — отговори той уклончиво.

Майкъл успя да се пребори с изкушението да му се разкреци от напрежение. Вместо това запази търпение и попита:

— Спомняш ли си къде беше катастрофата?

— А26. На три километра и осемстотин метра от Кроубъро.

Майкъл усети как в него светва лъч надежда.

— Мисля, че не съм много далеч оттам. Можеш ли да караш, Дейви?

— Имаш предвид автомобил?

— Да, точно това имам предвид.

— Предполагам, че зависи как точно разбираш *карам*.

Майкъл затвори очи за няколко секунди. Трябваше да има начин да успее да подходи правилно към този тип. *Как?*

— Дейви, нужда се от помощта ти, наистина. Обичаш ли игри?

— Имаш предвид компютърни игри? О, да! Имаш ли „Плейстейшън“-2?

— Не, не тук, не при мен.

— Можем да се свържем онлайн тогава?

Вода нахлу в устата на Майкъл. Той я изплю, уплашен. Господи, надигаше се точно сега.

— Дейви, ако ти дам един телефонен номер, можеш ли да го набереш заради мен? Искам да кажеш на един човек къде се намирам.

Можеш ли да се свържеш с някой, докато говориш с мен?

— Хюстън, имаме проблем.^[1]

— Кажи ми какъв е проблемът?

— Телефонът е в къщата на баща ми. Той не знае, че уоки-токито е у мен — не би трябвало да го взимам. Това е наша тайна.

— Добре, мога да пазя тайни.

— Баща ми доста ще се ядоса.

— Не мислиш ли, че ще се ядоса още повече, ако разбере, че си можел да спасиш живота ми, а си ме оставил да умра? Може би си единственият човек на света, който знае къде съм.

— Добре, няма да кажа на никого.

Още вода нахлу в устата на Майкъл; мръсна, кална, солена вода. Той я изплю, а ръцете, раменете, мускулите на врата, всичко го болеше от усилието да държи главата си над покачващата се вода.

— Дейви, ще умра, ако не ми помогнеш. Можеш да станеш герой. Искаш ли да бъдеш герой?

— Трябва да вървя — отвърна Дейви. — Виждам баща ми отвън — има нужда от мен.

Майкъл изпусна нервите си и се разкрещя:

— Не, Дейви, няма да ходиш никъде, мамка му! Трябва да ми помогнеш! ТРЯБВА ДА МИ ПОМОГНЕШ, МАМКА МУ!

Последва поредната тишина, много дълга този път, и Майкъл се притесни, че е прекалил.

— Дейви? — обади се той по-нежно. — Още ли си там, Дейви?

— Още съм тук — гласът на Дейви беше променен. Внезапно бе станал смирен и покорен. Звучеше като малко, виновно момче, което се извинява.

— Дейви, ще ти дам един телефонен номер. Съгласен ли си да го запишеш и след това да се обадиш от мое име? Ще им кажеш ли, че трябва да говорят с мен на уоки-токито ти... и че е много, много спешно. Ще направиш ли това за мен?

— Добре. Ще им кажа, че е много, много спешно. Майкъл му продиктува номера. Дейви му каза, че ще отиде да се обади, а след това ще се свърже отново с него.

След пет мъчително дълги минути гласът на Дейви долетя от станцията.

— Свързах се с гласова поща — обясни той. Майкъл стисна ръце, притеснен.

— Остави ли съобщение?

— Не. Ти не ми каза да оставя.

[1] Израз за възникнал проблем, произлизащ от фраза, която са използвали от екипажа на „Аполо“ 13, за да докладват в базата в Хюстън за възникнала техническа неизправност. — Бел.прев. ↑

Собственичката на „Монасите“ в Ъкфийлд беше висока, размъкната жена, приближаваща петдесетте, с щръкнала руса коса и изглеждаше доста вряла и кипяла в живота. Поздрави Грейс и Брансън с приятелска усмивка и огледа снимките, които Грейс внимателно нареди по бара.

— Ъхъ — изсумтя тя. — Бяха тук и петимата. Нека да помисля... Около осем часа във вторник.

— Сигурна ли сте? — попита я Брансън.

Тя посочи снимката на Майкъл:

— Той изглеждаше малко подпийнал, но беше много сладък — след това посочи снимката на Джош. — Този купуваше питиетата. Мисля, че поръча бира за всички и по едно малко за финал. Този младеж — тя отново показа Майкъл — ми каза, че се жени в събота. Заяви, че съм най-красивата жена, която някога е виждал, и че ако ме беше срещнал по-рано, щеше да се ожени за мен.

Тя се ухили на Брансън, след което дари Грейс с флиртуваща усмивка. Беше наясно как да се държи с полицаите, помисли си той. Без съмнение местните блюстителите на закона бяха в джоба ѝ.

— Дали случайно сте ги чули да си говорят нещо за плановете си? — попита Грейс.

— Не, скъпи. Те всичките бяха в прекрасно настроение. Нямахме много хора и те седяха в онзи ъгъл — тя посочи към ниша в дъното на празния салон, в която имаше маса и столове, а над тях висяха няколко украшения за конски сбруи. — Не им обърнах кой знае колко внимание, защото един от редовните ми клиенти споделяше брачните си неволи. Знаете как е.

— О, да — потвърди Грейс.

— Значи не знаете къде са отишли след това? — попита Брансън.

Тя поклати глава отрицателно.

— Сигурно бяха тръгнали на гуляй. Изпиха си питиетата и поеха.

— Имате ли охранителни камери тук?

Тя отново удостои Рой със съблазнителна усмивка.

— Не, миличък. Съжалявам.

Когато излязоха от кръчмата и забързаха към колата в предния двор, приведени заради късния следобеден дъжд, Грейс чу далечен шум на хеликоптер. Погледна нагоре, но не видя нищо, а междуременно Брансън отключи колата.

Приятелят му седна вътре и затръшна вратата, за да попречи на природните стихии да нахлуят, след което се обади на Бела и Ник.

— Как я карате?

— Нищо особено — отвърна Никол. — Никакъв успех. Остават ни още две кръчми. А при вас?

— Още три — отговори Грейс.

Брансън запали колата.

— Апетитна стара развратница — каза той на колегата си. — Може и да ти излезе късметът.

— Благодаря — изсумтя Рой. — След теб.

— Аз съм щастливо женен мъж. Ти трябва да се пуснеш малко по течението.

Старши детективът погледна мобилния си телефон. Съобщенията от Клодин, вегетарианката от Гилдфорд, която мразеше ченгетата.

— Късметлия си ти — отбеляза той. — Имам чувството, че половината жени, които не са омъжени, са луди.

Помълча малко и каза:

— Катастрофата е станала след девет. Това може да е последната кръчма, в която са били, преди да го сложат в ковчега.

— Може и да са вместили още една в програмата.

Посетиха трите останали кръчми, но никой не помнеше момчетата. Ник и Бела бяха открили още един съдържател, който ги бе познал. Тръгнали са си към 8:30 часа. Всички са изглеждали доста пияни. Тази кръчма беше на около осем километра. Грейс беше обезкуражен от тази новина. От информацията, получена до момента, не бяха по-близо до установяването на местонахождението на Майкъл, отколкото когато започнаха.

— Трябва да отидем да поговорим с неговия съдружник — предложи Грейс. — Ако той е кумът, би *трябвало* да знае нещо. Не

мислиш ли?

— Според мен трябва да организираме претърсване на района.

— Да, но трябва да стесним кръга.

Брансън запали колата.

— Преди време ми каза, че познаваш някакъв дядка, който открива загубени неща, като движи махало по карта.

— Мислех, че не вярваш в такива неща? Ти си този, който винаги ми казва, че съм идиот да се бутам в тази област. Сега ми предлагаш да отидем при такъв човек?

— Отчайвам се, Рой. Не знам какво друго да направя.

— Ще продължим напред, това ще направим.

— Може би си струва да го пробваме.

Грейс се усмихна.

— Мислех, че ти си големият скептик.

— Такъв съм. Но имаме един човек, който утре в два часа би трябвало да застане пред олтара в църквата, и имаме — той погледна часовника си — само двацет и два часа да го заведем там. И близо осемдесет квадратни километра гора за претърсване с оставащи ни около четири часа дневна светлина. Какво ще кажеш?

Лично според Грейс си струваше да пробват с Хари Фрейм. Но след фиаското в съда в сряда не беше сигурен, че си заслужава да рискува кариерата си, ако Алисън Воспър разбере.

— Хайде първо да изчерпим всички други възможности, а след това ще видим, става ли?

— Притесняваш се какво ще каже шефът? — присмя му се Брансън.

— Като станеш на моите години, ще започнеш да мислиш за пенсията си.

— Ще го имам предвид след около трийсет години.

Ашли Харпър живееше в малка викторианска къща с тераса близо до железопътната линия в район, който някога е бил работнически квартал на Хоув, но сега беше изключително модерен — и скъп — участък за неженени и новодомци. Личеше си по качеството на колите, паркирани по улицата, и по изисканите входни врати.

Грейс и Брансън слязоха от колата, минаха покрай голф и Рено кабрио и звъннаха на номер 119, пред който беше паркирано сребристо Ауди.

След няколко секунди вратата се отвори от много красива жена на около двайсет и пет години. Тя се усмихна тъжно на Брансън, разпознавайки го.

— Здравейте, Ашли — поздрави я той. — Това е мой колега, старши детектив Грейс. Може ли да поговорим?

— Разбира се, заповядайте. Имате ли някакви новини? — тя погледна към Грейс.

Той беше шокиран от контраста между вътрешността на къщата и начина, по който изглеждаше отвън. Бяха попаднали в оазис на хладен минимализъм. Бял килим, бели мебели, сиви метални щори, на стената висеше голяма репродукция на Джак Ветриано^[1] на четири контета в елегантни костюми, която Грейс разпозна, а върху окачената на стената музикална уредба мигаха малки точки цветни светлини. Стрелките на часовник без циферблат сочеха 6:20 вечерта.

Тя им предложи нещо за пиене и Брансън получи минерална вода в изящна чаша, а Грейс, седнал до него на дълъг диван — кафе в елегантна бяла голяма чаша.

— Трима души потвърдиха, че са видели годеника ви във вторник вечерта в кръчми в района на Ащдаун Форест — уведоми я Брансън. — Те също така потвърдиха, че е бил с четирима приятели — тези, за които знаете. Но нямаме информация какво са планирали, освен да се напият.

— Майкъл не е пияч — каза тя безизразно, стиснала голяма чаша червено вино между ръцете си.

— Разкажете ми за Майкъл — помоли я Грейс, като внимателно я наблюдаваше.

— Какво по-точно?

— Каквото и да е. Как се запознахте?

Тя се усмихна и за момент видимо се отпусна.

— Отидох на интервю за работа в неговата фирма. Бяха Майкъл и съдружникът му.

— Марк Уорън? — попита Рой.

Мимолетно колебание, толкова малко, че едва се забелязваше. Но Грейс го видя.

— Да.

— Къде работехте преди това? — попита той.

— Работех във фирма за недвижимо имущество в Торонто, Канада. Върнах се в Англия малко преди да получа тази работа.

— Върнахте се?

— Аз съм от Англия по принцип — корените ми са оттук — тя се усмихна.

— Каква фирма в Торонто?

— Познавате ли града? — попита Ашли, леко изненадана.

— Преди десетина години гостувах за седмица на тяхната федерална полиция — в лабораторията за убийства.

— Ясно. Работех в малка фирма — част от групата „Бей“.

Грейс кимна.

— Значи Майкъл Харисън и Марк Уорън ви наеха.

— Аха, миналия ноември.

— И?

— Беше страхотна работа — с добро заплащане, — исках да се запозная с бизнеса с имоти и те изглеждаха наистина симпатични хора. Аз... ъ... аз — тя се изчерви — си помислих, че Майкъл е много привлекателен, но бях убедена, че е женен или има приятелка.

— Извинете ме за личния въпрос — прекъсна я той, — но кога с Майкъл станяхте двойка?

След кратка пауза тя отговори:

— Много бързо — след два месеца. Но трябваше да го пазим в тайна, защото Майкъл се притесняваше да не разбере Марк. Мислеше,

че на Марк ще му е трудно, ако той има — нали разбирате — връзка с мен.

Старши детективът кимна с разбиране.

— Кога разбра той?

Ашли поруменя.

— Един ден се върна в офиса, когато не го очаквахме. Грейс й се усмихна. Съчувстваше й, в нея имаше ранимост, която би накарала почти всеки мъж да се стреми да я защитава. Той самият вече се чувстваше така, а я познаваше само от няколко минути.

— И после?

— Известно време беше малко неловко. Казах на Майкъл, че според мен трябва да напусна, но той беше много убедителен.

— А Марк?

Рой забеляза съвсем леко потрепване. Едва доловимо изпъване на лицевите й мускули.

— Той нямаше проблем с това.

— Значи връзката ви не се отрази на професионалните ви взаимоотношения?

— Не.

Без да откъсва поглед от очите й, той попита:

— Знаете ли, че имат офшорен бизнес на Кайманите?

Погледът й се стрелна към Брансън и отново се насочи към Грейс.

— Не... аз... не знам за това.

— Майкъл говорил ли е някога с вас за укриване на данъци, негови и на Марк Уорън?

Лицето на Ашли почервения толкова силно и внезапно, че Рой се изуми.

— Какво е това? Вие от полицията ли сте или от данъчното?

— Ако искате да ни помогнете да открием годеника ви, трябва да ни позволите да го опознаем. Кажете ни всичко, дори нещата, които според вас нямат връзка.

— Аз просто искам да го намерите. Жив. Моля те, Господи.

— Годеникът ви не е говорил с вас за ергенската си вечер? — попита Грейс и си спомни собствената си ергенска вечер, когато бе дал на Санди подробна програма и тя го бе спасила в ранните часове на

следващата сутрин — изоставен на малка улица в Брайтън, напълно гол, само по чифт чорапи.

Тя поклати глава.

— Просто щяха да излязат за по няколко питиета, това ми каза той.

— Какво ще правите, ако не се появи, докато дойде време за сватбата ви утре? — попита Брансън.

По бузите ѝ се стекоха сълзи. Излезе от стаята и се върна с бродирана кърпичка, с която попиваше очите си. След това започна да хлипа:

— Не знам. Наистина не знам. Моля ви, намерете го. Толкова много го обичам, не мога да понеса това.

Изчакаха я да се успокои и без да престава внимателно да наблюдава очите ѝ, старши детективът я попита:

— Била сте секретарка и на двамата. Марк Уорън не ви ли е казал какво са планирали?

— Просто излизане с момчетата. Аз щях да изляза с приятелки на моминско парти. Това беше всичко.

— Знаете ли, че Майкъл има репутация на майтапчия? — попита Грейс.

— Майкъл има страхотно чувство за хумор — това е едно от нещата, които обичам в него.

— Случайно да знаете нещо за ковчег?

Ашли се изпъна и едва не разля виното си.

— Ковчег? Какво имате предвид?

Брансън внимателно ѝ обясни:

— Едно от момчетата, Робърт Хулихан — познавате ли го?

— Срещала съм го няколко пъти, да. Пада си малко неудачник.

— О, нима?

— Това каза за него М... Майкъл. Той се влачеше подир компанията им, но всъщност не беше част от нея.

— Но е бил достатъчно част от нея, за да се включи в ергенското парти? — настоя Брансън.

— Майкъл не обича да наранява хората. Предполагам, защото покани останалите за шафери, но не и Робо.

Грейс отпи от кафето си.

— Не сте се карали с Майкъл, нали? Не се е случило нищо, което да ви кара да смятате, че може да се е разколебал за сватбата?

— Господи — промълви тя. — Не. Съвсем не. Аз... той...

— Къде ще заминете на сватбено пътешествие? — попита Рой.

— На Малдивите. Майкъл е запазил места на фантастично място... той обича водата — лодки, гмуркане. Същински рай.

— В момента го издирваме с хеликоптер. Свикали сме сто полицаи и ако не се появи до довечера, ще започнем пълно претърсване на района, където е видян за последно. Но не искам да пропиляя стотици ценни часове от работното време на толкова полицаи, само за да узная, че се препича на Кайманите, рая за британския данъкоплатец. Разбирате ли ме?

Ашли кимна.

— Съвсем ясно — каза тя с горчивина. — Става въпрос за пари, а не да се открие Майкъл.

— Не — възрази Грейс със смекчен тон. — Не става въпрос за пари. Готов съм да не жаля средства за намирането на Майкъл.

— Тогава, моля ви, започнете още сега — присвила слабите си рамене, тя тъжно гледаше чашата си с вино. — Познавам ви от статията в „Аргъс“ за вас. Опитвах се да ви се присмеят, задето сте отишъл при медиум, нали?

— Да.

— Аз вярвам във всичко това. Не познавате ли човек, който може да помогне? Нали разбирате, с вашите контакти? Няма ли медуими, екстрасенси, които намират изчезнали хора?

Грейс хвърли бърз поглед към Брансън и отново погледна Ашли.

— Има, да.

— Не можете ли да отидете при някого или да ме свържете с човек по ваша препоръка?

Старши детективът се замисли съсредоточено за момент.

— Имате ли някаква вещ на Майкъл? — усещаше как очите на Глен Брансън го изгарят.

— Каква например?

— Каквото и да е. Някакъв предмет. Дреха? Бижу? Нещо, с което е имал контакт?

— Ще намеря нещо. Само ми дайте няколко минути.

— Няма проблем.

[1] Шотландски художник. — Бел.прев. ↑

34

— Да не си откачил? — възмути се Брансън, докато се отдалечаваха с колата от къщата на Ашли.

Хванал в ръка медната гривна, дадена му от нея, Грейс отвърна:

— Ти го предложи.

От радиото долиташе басово бумтене. Рой намали звука.

— Е, да, но нямах предвид да питаш нея.

— Искаше да свием нещо от жилището му ли?

— Да вземем назаем. Човече, ти живееш опасно. Ами ако тя се раздрънка пред пресата?

— Помоли ме да ти помогна.

Брансън го изглежда косо.

— Какво мислиш за нея?

— Знае повече, отколкото казва.

— Значи се опитва да го защити?

Приятелят му завъртя гривната в ръцете си. Три тънки медни ленти, заварени една за друга, всяка с два малки диска в края.

— Ти какво мислиш?

— Ето пак — обичайната ти стратегия да отговаряш на въпроса с въпрос.

Известно време Грейс не каза нищо, потънал в мисли. Припомняше си сцената в дома на Ашли Харпър. Безпокойството ѝ, отговорите на въпросите. За деветнайсет години в полицията беше научил много неща. Вероятно най-важното сред тях бе, че истината не е непременно онова, което се вижда на пръв поглед. Тя знаеше повече, отколкото казва, в това беше сигурен. Погледът ѝ я издаваше.

Може би, реши той, съсипаната от скръб Ашли се притеснява да не излезе наяве данъчната измама на Кайманите, в която Майкъл Харисън вероятно е замесен. И въпреки това имаше чувството, че това не е всичко.

* * *

След двацет минути паркираха в жълта зона на крайбрежната улица „Кемп Таун“, извисяваща се над плажа и Ламанша, и излязоха от колата.

Дъждът продължаваше да се лее като из ведро и с изключение на сивото петно на някой танкер или товарен кораб на хоризонта, морето беше пусто. Покрай тях течеше постоянен поток от коли и камиони. От другата страна вдясно Грейс виждаше Дворцовия кей с неговите бели куполи, кичозни светлини и стръмната пързалка, извисяваща се като колона в края.

„Марин Парейд“, широкият булевард, който опасваше около километър и половина красиви фасади от регентския период, гледащи към морето, гъмжеше от движение и в двете посоки. „Ван Ален“ беше една от малкото модерни сгради, представител на архитектурата на двацети век, по-конкретно на арт деко. Звъннаха на апартамент 407 на домофона и след минути долетя дрезгав глас:

— Да?

— Марк Уорън? — обади се Глен Брансън.

— Да, кой е?

— Полиция. Може ли да поговорим за Майкъл Харисън?

— Разбира се. Качете се, на четвъртия етаж съм.

Чу се рязко избръмчаване и Грейс отвори предната врата.

— Странно съвпадение — каза той на Брансън, когато влязоха в асансьора. — Бях тук миналата вечер на сбирка за покер.

— Кого познаваш тук?

— Крие Кроук.

— Крие Кроук — смешникът от пътна полиция?

— Той е свестен.

— Как може да си позволи жилище на място като това?

— Ами бракът му е донесъл пари — по-скоро разводът. Има богата госпожа — баща ѝ е спечелил от лотарията, каза ми той веднъж — и добър бракоразводен адвокат.

— Умно копеле.

Слязоха на четвъртия етаж, минаха по плюшен син килим и спряха пред 407. Брансън натисна звънеца.

След няколко секунди вратата отвори мъж около трийсетте, облечен в делова риза с отворена яка, панталон на тънки райета и черни обувки със златна верига.

— Господа — поздрави ги той приветливо, — моля, заповядайте.

Грейс го изгледа и му се стори бегло познат. Беше виждал този мъж преди, при това наскоро. Къде? Къде, по дяволите, го бе виждал?

Брансън надлежно показа служебната си карта, но Марк Уорън почти не я погледна. Последваха го през малък коридор в огромно общо помещение с два червени дивана, събрани под ъгъл, и дълга, тясна черна лакирана маса, която отделяше кухнята от трапезарията.

Рой забеляза, че по стил мястото напомня за дома на Ашли Харпър, но тук определено бяха прахосани повече средства. В единия ъгъл върху висока черна колона стоеше африканска маска. Стилни, макар и непонятни, абстрактни картини запълваха стените и имаше широк прозорец с изглед към морето, от който се разкриваше хубава панорама на Дворцовия кей. Новинарска програма без звук течеше по плоския екран на телевизора „Бенг енд Олуфсен“.

— Да ви предложи нещо за пиене? — попита Марк Уорън, кършейки ръце.

Грейс го наблюдаваше внимателно, следеше езика на тялото му и слушаше начина, по който говори. Мъжът излъчваше тревога. Неспокойствие. Това едва ли беше изненадващо, като се има предвид какво преживява. Един от най-големите проблеми за хората, оцелели след злополуки, знаеше старши детективът от опит, бе това да се справиш с чувството за вина.

— Няма нужда, благодаря — отговори Брансън. — Не искаме да ви отнемаме много време — имаме само няколко въпроса.

— Имате ли някакви новини от Майкъл?

Грейс му разказа за резултата от обиколката по кръчмите и за изчезналия ковчег. Но нещо в начина, по който той реагира, запали червена лампа в главата на детектива. Съвсем малка, почти като лампичка от коледна украса.

— Не мога да повярвам, че са взели ковчег — озадачи се Марк Уорън.

— Би трябвало да знаете за това — възрази Рой. — Не се ли предполага, че именно кумът организира ергенската вечер?

— Така съм чел в материалите, които свалих от интернет — отвърна му той.

Грейс се намръщи.

— Значи не сте участвали в никакви планове? Съвсем никакви?

Марк изглеждаше объркан. Когато заговори отново, гласът му прозвуча странно, но бързо се успокои:

— Аз... не, не казвам това. Тоест... мисълта ми е... сецате се... Люк искаше да организира изненада със стриптийзърка, но това е толкова остаряло — искахме нещо по-оригинално.

— Да си отмъстите на Майкъл Харисън за всички номера, които ви е скроил?

Марк отново се смути за миг, но бързо отговори:

— Да, обсъждахме такъв вариант.

— Но не сте говорили за ковчег? — попита старши детективът с поглед, прикован в очите на събеседника си.

— Съвсем не — в гласа му пролича възмущение.

— Ковчег от тик — настоя Грейс.

— Аз... не знам нищо за никакъв ковчег.

— Искате да кажете, че сте негов кум, но не знаете нищо за плановете за ергенската вечер?

Дълго колебание. Марк Уорън хвърли продължителни погледи първо на единия полицаи, сетне на другия.

— Да — отговори той накрая.

— Не го вярвам, Марк — заяви Рой. — Съжалявам, но не го вярвам.

— Обвинявате ме в лъжа? Извинете, господа, но срещата приключи. Трябва да говоря с адвоката си.

— За вас това е по-важно от това да намерим съдружника ви? — поинтересува се Грейс. — Утре е сватбата му. Наясно ли сте с това?

— Аз съм неговият кум.

Старши детективът бе впил поглед в лицето на Марк Уорън и внезапно си спомни къде го е виждал преди. Поне къде си *мислеше*, че го е виждал.

— Каква кола карате, Марк? — попита той.

— БМВ.

— Какъв модел? Тройка? Петица? Седмица?

— Х5 — каза Марк.

— Този с четворна трансмисия?

— Да, точно така.

Грейс кимна, без да каже нищо; мозъкът му работеше на бързи обороти.

Докато чакаха асансьора в коридора, Брансън наблюдаваше вратата на Марк Уорън и чак когато се увери, че е затворена, каза:

— Защо беше това — тази работа с колата?

Влязоха в асансьора и Грейс натисна копчето с буквата Г. Все така потънал в дълбок размисъл, той не отговори.

Приятелят му го наблюдаваше.

— Нещо с този тип не е наред. И ти ли мислиш така?

Отново не получи отговор.

— Трябваше да натиснеш П за партера — оттам дойдохме.

Рой слезе в подземния гараж и Брансън го последва. Мястото беше сухо, слабо осветено и се усещаше лека миризма на автомобилно гориво. Минаха покрай ферари, ягуар и спортна мазда, както и покрай малък закрит Форд, след това покрай няколко празни места за паркиране, докато накрая Грейс спря пред лъскав сребрист джип БМВ Х5. Огледа колата. По боята все още се виждаха капки дъжд.

— Страхотни машини са тези — отбеляза Брансън. — Но отзад няма много място. В рейндж роувър и кайен има далеч повече.

Грейс огледа гумите, а после коленичи и погледна под перваза на вратата.

— Когато бях тук миналата вечер — каза той най-сетне — и слязох да си взема колата някъде към един без петнайсет през нощта, това БМВ влезе цялото покрито в кал. Забелязах го, защото изглеждаше малко необичайно — не се вижда често мръсна кола с четворна трансмисия в центъра на Брайтън, те се използват предимно от майките, които правят пазарни обиколки.

— Сигурен си, че беше *тази* кола.

Приятелят му потупа слепоочието си.

— Номерът на колата.

— Твоята фотографска памет — все още работи въпреки напредналата ти възраст...

— Все още работи.

— Какво ти е предположението?

— А твоето?

— Изчезнал ковчег. Гора. Кола, покрита с кал. Кум, който е единственият оцелял и иска да говори с адвокатата си. Банкова сметка на Кайманите. Нещо намирисва.

— Не намирисва, а направо вони.

— Какво ще правим сега?

Рой извади медната гривна от джоба си и му я показва.

— Ето това.

— Наистина ли го мислиш?

— Имаш ли по-добро предложение?

— Да приберем Марк Уорън за разпит.

Колегата му поклати глава в знак на несъгласие.

— Този тип е умен. Ние трябва да сме по-умни.

— Да отидем при откачен, размахващ махало, е по-умно?

— Довери ми се.

Трябва да останеш буден. Това е ключът към оцеляването. От хипотермията ти се доспива, а когато заспиш, изпадаш в кома и умираш.

Майкъл трепереше, беше не на себе си. Студено, толкова ужасно студено; чуваше гласове, чуваше Ашли да шепти в ухото му; протегна се да я докосне и пръстите му се удариха в твърдия тик.

В устата му нахлу вода и той я изплю. Лицето му беше притиснато до капака на ковчега. Фенерчето вече не работеше, опитваше се да държи радиостанцията над водата, но ръката го болеше толкова много, че нямаше да издържи още дълго.

Пъхна мобилния си телефон, който беше напълно безполезен, в задния джоб на джинсите си. Беше му неудобно, но така печелеше още около три сантиметра. Каквато и да беше ползата от това. Щеше да умре; не знаеше още колко му остава, но не беше много.

— Ашли — промълви той. — Ашли, скъпа моя.

Още вода изпълни устата му.

Търкаше с фенерчето все по-широкия и дълбок процеп в капака. Мислеше си за сватбата утре. Майка му показа роклята, която си беше купила, както и шапката, обувките и чантата. Търсеше одобрението му, искаше да знае, че ще изглежда добре на неговия специален ден, искаше двамата с Ашли да се гордеят с нея. Спомни си телефонното обаждане от малката си сестричка от Австралия, беше толкова развълнувана от билета, който ѝ бе купил. Карли вече трябва да е пристигнала при майка му и да се приготвя.

Вратът го болеше толкова силно, че не знаеше още колко ще издържи на болката; на всеки няколко минути трябваше да се отпуска, да потъва във водата, задържайки дъха си, и да я остави да покрие лицето му, след което да се отгласка отново. Скоро това вече нямаше да е възможно.

Със сълзи на мъка и ужас той замахна към капака и го удари с юмрук. Натисна копчето предава за пореден път.

— Дейви! Дейви! Хей, Дейви?

Изплю още вода.

Всяка молекула на тялото му трепереше. Отново чу само прашене.

Зъбите му тракаха. Пое глътка кална вода, след това още една.

— Моля ви, о, моля ви, някой да ми помогне, моля ви, моля ви, помогнете.

Опита се да се успокои, да помисли за речта си. Трябваше да благодари на шаферките. Да вдигне тост в тяхна чест. Да си спомни първо да благодари на майка си. Да довърши тоста за шаферките. Да разкаже някакви забавни истории. Имаше една страхотна шега, която Пит му беше дал. За двойка, която заминава на сватбено пътешествие...

Сватбеното пътешествие.

Всичко беше резервирано. Отлитаха утре вечер в девет часа за Малдивите. Първа класа — Ашли не знаеше, това беше тайната му изненада.

О, измъкнете ме оттук, идиоти. Ще пропусна сватбата си, сватбеното пътешествие. Хайде! Още сега!

Часовникът на таблото на форда показваше 7:13, когато Брансън мина покрай елегантните регентски фасади на „Кемп Таун“, а след това излезе на магистралата покрай неоготическите сгради на роидианското девическо училище и покрай арт деко сградата на Дома за слепи „Сейнт Дънстан“. Дъждът се лееше, а вятърът бясно шибаше колата. Вече няколко дни не спираше. Глен включи радиото, като заглуши непрекъснатото прашене на полицейската радиостанция, и започна да се кълчи в ритъма на музиката на „Сизър Систърс“.

Грейс търпя няколко секунди и накрая отново намали радиото.

— Какъв ти е проблемът, човече, тази група е толкова яка — отбеляза Брансън.

— Върхът — промърмори Рой.

— Искаш да хванеш мацка, нали? Трябва да влезеш в крак с културата.

— Ти ще си моето културно гуру, така ли?

Неговият приятел му хвърли бърз кос поглед.

— Трябва да ти бъда и моден гуру. Имам страхотен фризьор, при който трябва да отидеш — Ян Хабин в „Пойнт“. Накарай го да ти скъси косата — изглеждаш толкова вчерашно.

— Започвам да се чувствам вчерашен — отговори Грейс. — Покани ме да обядвам с теб. Сега мина времето за чай и приближава време за вечеря. С това темпо ще закусваме заедно.

— Откога пък имаш личен живот? — в момента, в който думите излязоха от устата му, Брансън съжали за тях. Той видя болката, изписана по лицето на приятеля си, дори без да се извъръща да го погледне. — Съжалявам, човече — каза му.

Минаха през спретнатото селце Ротингдийн, кацнало на една скала, след това през стремително издигане и спускане, последвано от ново издигане, покрай хаотичните предградия със следвоенни къщи на Солтдийн и Пийсхейвън.

— На следващия разклон завий вляво — инструктира Грейс колегата си. Сетне продължи да го напътства в лабиринт от хълмисти улици, претъпкани с бунгала и скромни прилепени една до друга къщи, докато не паркираха пред малко, доста разнебитено бунгало с още по-разнебитена каравана, паркирана отпред.

Забързано се отправиха в дъжда към навеса пред входната врата, под който се скриха от свистящия вятър, и позвъниха на звънеца. След няколко секунди се появи дребен, жилав човек, надхвърлил седемдесетте, с козя брадичка, дълга побеляла коса, вързана на опашка, облечен в кафтан и джинси и окичен с медальон анкх^[1] на златна верижка. Той ги поздрави прочувствено с писклив глас, личеше си, че е истинско кълбо от енергия. Хвана ръката на Грейс и го загледа с радостта на отдавна загубен приятел.

— Старши детектив Грейс! Толкова се радвам, че те виждам отново!

— И аз теб, приятелю. Това е детектив сержант Брансън. Глен, това е Хари Фрейм.

Хари сграбчи ръката на Глен Брансън със сила, която не предполагаша както годините, така и ръстът му, и се втренчи в него с пронизващите си зелени очи.

— За мен е удоволствие да се запозная с вас. Влизайте, влизайте.

Последваха го в слабо осветен от висящ фенер тесен коридор, издържан в мореплавателска тема, центърът на която беше голяма месингова амбразура на стената. После стигнаха до всекидневна с лавици, претъпкани с кораби в бутилки. Имаше бозава гарнитура от три части с покривчици за облегалките, телевизор и кръгла дъбова маса с четири дървени стола край прозореца, към която именно бяха насочени те. На стената Брансън мерна клиширана репродукция на къщата на Ан Хатауей^[2] и мото в рамка, което гласеше: „Съзнание, което веднъж се е разширило, никога не може да се върне до първоначалните си размери“.

— Чай, господа?

— Благодаря — отвърна Грейс.

Брансън погледна към него в опит да отгатне по изражението му какво трябва да направи, след което каза:

— Бих пил с удоволствие.

Хари Фрейм бързо излезе от стаята. Глен се втренчи в запалената бяла свещ в стъклен свещник, сложен на масата, и погледна към колегата си с изражение, което сякаш казва: *Каква е тази глупост?*

Грейс му се усмихна. *Имай търпение.*

След няколко минути една жизнерадостна, тантуреста жена с побеляла коса, облечена в нескопосано оплетен пуловер с широка яка, кафяви полиестерни панталони и чисто нови гуменки, донесе поднос с три чаши чай и чиния с бисквити „Бърбън“, който постави на масата.

— Здравей, Рой — поздрави тя приятелски старши детектива, след което се обърна към Брансън със закачливо пламъче в очите: — Аз съм Максин. *Онази, на която трябва да се подчиняват!*^[3]

— Приятно ми е. Детектив сержант Брансън. След нея дойде съпругът ѝ, който носеше карта. Грейс взе чашата си и забеляза, че чаят е с воднисто зелен цвят. Видя, че Глен го поглежда със съмнение.

— И така, господа — поде Хари, след като се настани срещу тях, — имате изчезнал човек?

— Майкъл Харисън — осведоми го Рой.

— Младият човек, за когото пишеше в „Аргъс“? Ужасно нещо, тази катастрофа. Всички те са били призовани толкова млади.

— Призовани? — учуди се Брансън.

— Очевидно духовете са ги искали.

Брансън хвърли на приятеля си многозначителен поглед, който последният решително пренебрегна.

Фрейм премести бисквитите и свещта настрани и разгъна на масата картата на Южен Съсекс, изготвена от Кралското картографско управление.

Брансън си взе бисквита. Грейс прерови джобовете си и подаде на медиума медната гривна.

— Каза ми да донеса нещо, което е принадлежало на изчезналия.

Фрейм я взе, стисна я здраво и затвори очи. И двамата полицаи го наблюдаваха напрегнато. Очите му останаха затворени около минута, докато накрая започна да кима.

— Ъмм — измърмори той, без да отваря очи. — Ъмм, да, ъмм.

В следващия момент Хари стреснато отвори очи и изгледа двамата детективи така, сякаш е изненадан да ги види в стаята. Приблужи се по-близо до картата и извади от джоба на панталоните си парче конец с малка оловна тежест в края.

— Да видим какво ще открием — поде той. — Да, наистина, да видим. Харесва ли ви чаят?

Грейс отпи от неговия. Беше горещ и имаше леко кисел вкус.

— Чудесен е — отвърна той.

Брансън също отпи по задължение.

— Хубав е — присъедини се той.

Хари Фрейм грейна, искрено зарадван.

— Така, така...

Той опря лактите си о масата, зарови лице в дланите си, сякаш се молеше, и започна да мърмори. Рой избягваше погледа на Брансън.

— Яръмммм — каза Фрейм на себе си. — Яръмммм. Бръннн. Яръмммм.

В следващия момент се изпъна като жица, провеси конеца над картата между показалеца и палеца си и остави оловната тежест да се люлее напред-назад като махало. После сви устни съсредоточено и енергично залюля тежестта в плътен кръг, покривайки картата сантиметър по сантиметър.

— Ъкфийлд? — каза той. — Кроубъро? Ашдаун Форест?

Погледна въпросително и двамата мъже. Те кимнаха.

Но Хари Фрейм поклати глава.

— Не, не виждам нищо в този район, съжалявам. Ще пробвам с друга карта, с по-малък мащаб.

— Съвсем сигурни сме, че е в този район, Хари — каза му старши детективът.

Фрейм поклати глава решително.

— Не, махалото не ми казва това. Трябва да погледнем по-голяма територия.

Грейс *усещаше* как скептицизмът на Брансън гори като фурна. Загледан в новата карта, която показваше цял Източен и Западен Съсекс, той видя как махалото се завърта в малка дъга над Брайтън.

— Ето къде е той — промърмори Брансън.

— Брайтън ли? Не мисля — възрази Грейс.

Фрейм извади улична карта на Брайтън в голям мащаб и залюля махалото над нея. След няколко секунди то започна да очертава плътен кръг над „Кемп Таун“.

— Да — заяви той. — Да, ето къде е той.

Грейс най-после погледна другаря си, сякаш споделяше мислите му.

— Грещиш, Хари — каза той.

— Не, не мисля, Рой. Ето къде е твоят човек.

Детективът поклати глава.

— Току-що идваме от „Кемп Таун“... говорихме с неговия съдружник, сигурен ли си, че не е свързано с това?

Хари Фрейм взе медната гривна.

— Това е негова гривна, нали? На Майкъл Харисън?

— Да.

— Тогава ето къде е той. Махалото ми никога не грещи.

— Можете ли да ни дадете адрес? — намеси се Брансън.

— Не, не и адрес — прекалено гъсто населено е. Но там трябва да търсите, там ще го намерите.

[1] Египетски йероглиф, наричан още „египетски кръст“. — Бел.прев. ↑

[2] Съпругата на Уилям Шекспир. — Бел.прев. ↑

[3] Популярен цитат от романа „Тя“ на английския приключенски писател Хенри Райдър Хагард (1856–1925 г.). — Бел.прев. ↑

— Пълна откачалка — заяви Брансън, докато се отдалечаваха от къщата на Хари Фрейм.

Старши детективът бе потънал в дълбок размисъл и продължи да мълчи. През последния един час дъждът най-после бе спрял и ивици от късна вечерна светлина прорязваха мрежата от сиви облаци, надвиснала над морето.

— Хайде да приемем за момент, че е прав.

— Хайде да пийнем и хапнем нещо — предложи Глен. — Умирам от глад, направо ще се гътна след малко.

Часовникът показваше 8:31 часа.

— Добра идея.

Брансън се обади на жена си от мобилния телефон. Грейс се заслуша в разговора. Беше доста напрегнат и завърши с това, че той затвори по средата на обаждането.

— Направо е бясна.

Приятелят му се усмихна съчувствено. Беше наясно, че не трябва да коментира чужда семейна ситуация.

Няколко минути по-късно в бара на кръчма „Убежището на язовеца“ Грейс държеше голям „Гленфидих“ с лед, без да му убягва, че неговият другар бързо напредва с халба бира, въпреки че шофира.

— Постъпих в полицията — поде Брансън, — за да имам работа, с която децата ми да се гордеят. Мамка му. Като охранител поне имах личен живот. Можех да къпя моя Сами, да го слагам да си легне и имах време да му прочета приказка, преди да тръгна за работа. Знаеш ли какво ми каза Ари току-що?

— Какво? — попита Рой, загледан в специалитетите за деня, изписани на дъската.

— Каза, че Сами и Реми плачат, защото съм обещал да се прибера и да им прочета приказка довечера.

— Тогава се прибирай — каза Грейс внимателно и наистина го мислеше.

Глен пресуши халбата си и поръча втора.

— Не мога да го направя, знаеш, че не мога. Това не е работа с нормално работно време от девет до пет. Не мога просто да си тръгна от работа като някой скапан държавен служител и да забравя всичко до понеделник. Дължа го на Ашли Харпър и на Майкъл Харисън. Нали?

— Трябва да се научиш кога да казваш „Стига“ — каза му Грейс.

— О, няма? И кога точно да кажа „Стига“?

Рой допи уискито си. Беше приятно. Парещо усещане първо в гърлото, после в стомаха. Подаде чашата си на бармана, поръча още едно двойно и извади една банкнота от двайсет лири, като помоли за дребни за автоматата за цигари. От няколко дни не беше пушил, но тази вечер жаждата му за тютюн беше твърде силна.

Пакетът „Силк Кът“ падна на таблата на автоматата. Скъса целофана и помоли бармана за кибрит. След това запали цигара и всмука дима дълбоко и с наслада. Вкусът беше повече от прекрасен.

— Мислех, че си ги отказал — отбеляза Брансън.

— Така е.

Той получи новото си питие и се чукна с приятеля си.

— Ти нямаш живот, а аз разрушавам своя. Добре дошъл в полицията!

Брансън поклати глава.

— Твоят приятел Хари Фрейм е откачен тип. Какъв психар!

— Помниш ли Абигейл Матюс?

— Хлапето отпреди две години? Осемгодишно, нали?

— Точно така.

— Бяха я отвлекли пред дома на родителите ѝ. Намери я в щайга в хангар на летище „Гетуик“.

— Нигерийците. Беше продадена на банда, занимаваща се с проституция на малолетни в Холандия.

— Това беше страхотна детективска работа. Този случай не беше ли една от причините да те повишат толкова бързо?

— Така е. Само че никога не съм казвал на никого истината за това как я открих — сега говореше по-скоро уискито, а не Рой Грейс.

— Никога не съм казвал на никого, защото...

— Защото?

— Не беше страхотна детективска работа, Глен, ето защо. Хари Фрейм я намери с махалото си. Разбираш ли?

Брансън помълча известно време.

— Ето защо вярваш в него.

— Бил е прав и за други случаи. Но не говоря много за него. Алисън Воспър и нейните високопоставени приятелчета не обичат нещо да излиза извън техните шаблони. Ако искаш да направиш кариера в полицията, трябва да те виждат, че играеш по правилата. Трябва да те виждат, схващаш ли? Не трябва наистина да играеш по тях, стига те да мислят, че не излизаш извън рамката — той изпи второто уиски далеч по-бързо, отколкото бе възнамерявал. — Хайде да вземем кльопачка.

Брансън поръча скариди с масло и чесън. Грейс избра открито нездравословна храна — пържола от бут с две пържени яйца и пържени картофи, после запали още една цигара и поръча по още едно питие.

— Какво ще правим сега, старче?

Рой изгледа Брансън изпод вежди.

— Можем да се натряскаме — отвърна той.

— Това точно няма да ни помогне да намерим Майкъл Харисън, нали? Или пропускам нещо?

— Не пропускаш нищо — поне доколкото виждам. Но сега е около... — Рой погледна часовника си — девет часът, петък вечер. Освен да се запътим към Ашдаун Форест с лопата и фенерче, не виждам какво друго можем да направим.

— Трябва да има нещо, което пропускаме.

— Винаги има нещо, Глен. Малцина разбират колко важно е в нашата професия умението да откриваш дребни неща.

— Имаш предвид късмета?

— Знаеш ли стария виц за играча на голф?

— Слушам те.

— Той казва: „Странно нещо... колкото повече се упражнявам, толкова по-голям късмет имам.“

Брансън се ухили.

— Значи може би не сме се упражнявали достатъчно.

— Според мен се упражнявахме достатъчно. Утре е големият ден. Ако господин Майкъл Харисън е спретнал коронния си номер, то утре ще настъпи мигът на истината.

— А ако не е?

— Тогава преминаваме към план Б.
— Който е?
— Нямам представа — Грейс му хвърли бърз поглед над чашата си. — Аз съм просто срещата ти за обяд. Не помниш ли?

Ашли, облечена в белия си хавлиен халат, се бе излегнала на леглото си и гледаше повторение на „Сексът и градът“ на плазмения телевизор, когато телефонът внезапно иззвъня. Тя се стресна и едва не разля виното совињон блан в чашата, която държеше. Будилникът ѝ показваше 11:18 часа. Беше късно.

Тя вдигна и нервно, почти на един дъх каза:

— Да ало?

— Ашли? Надявам се, че не съм те събудила, скъпа?

Тя остави чашата на нощната си масичка, грабна дистанционното и изключи звука на телевизора. Беше Джил Харисън, майката на Майкъл.

— Не — отвърна ѝ. — Съвсем не. Така или иначе не мога да заспя. Не съм мигнала от... вторник. След малко ще взема хапче — лекарят ми предписа някакви. Каза, че ще ме приспи моментално — тя дочу Боб, малкия бял ши-тцу на Джил, да лае приглушено.

— Искам да си помислиш пак, Ашли. Наистина смятам, че трябва да отмениш утрешното тържество.

Младата жена си пое дълбоко дъх.

— Джил, обсъждахме го вчера и днес. Няма да ни върнат никакви пари, ако го отменим толкова късно; има хора, които ще дойдат откъде ли не — като чичо ми от Канада, който ще ме заведе до олгара.

— Той е симпатичен човек — каза Джил. — Горкият, да бие целия този път.

— Ние сме много привързани един към друг — обясни Ашли. — Той си взе отпусका цяла седмица, за да може да присъства на репетицията в понеделник.

— Къде е отседнал?

— В Лондон, „Лейнсбъро“. Винаги отсяда на най-доброто място — тя замълча за момент. — Разбира се, аз му казах за случилото се, но той заяви, че въпреки това ще дойде, за да ме подкрепи. Успях да спра

приятелките си от Канада — щяха да дойдат четири — и имам други приятели от Лондон, които убедих да не идват, телефонът направо прегря през последните два дни.

— И тук също.

— Проблемът е, че Майкъл е поканил приятели и колеги от цяла Англия и от Европа. Опитах се да се свържа с колкото се може повече хора, както и Марк, но... поне трябва да се погрижим за тези, които ще се появят. А и аз все още мисля, че Майкъл може да се появи.

— Не мисля така, мила, поне не сега.

— Джил, той е погаждал какви ли не номера на приятелите си, когато те са се женили — двама от тях са успели да стигнат до църквата само няколко минути преди да започне сватбата заради онова, което той е направил. Майкъл може още да е някъде, затворен или вързан, без да знае какво се е случило, би могъл още да възнамерява — или да се опитва — да дойде.

— Ти си прекрасно момиче и добър човек — за теб ще е съкрушително да отидеш в църквата и той да не се появи. Трябва да приемеш, че нещо му се е случило. Четирима души са мъртви, скъпа. Майкъл трябва да е чул за тях... ако е добре.

Ашли подсмъркна и започна да хлипа. Известно време плака неутешимо, като попиваше очите си с кърпичка, която бе измъкнала от кутията на нощната масичка. Накрая подсмъркна отново и каза:

— Толкова много се старая, но не мога да се справя. Аз просто... аз... непрекъснато се моля той да се появи. Всеки път, когато телефонът звънне, мисля, че е той... че ще се засмее и ще ми обясни, че всичко това е било някаква тъпа шега.

— Синът ми е добро момче — каза Джил. — Никога не е бил жесток, а това е прекалено жестоко. Не би го сторил; не е такъв.

Последва дълга тишина. Накрая Ашли я наруши:

— Ти добре ли си?

— Освен че умирам от притеснение за Майкъл, да, добре съм, благодаря. Карли е при мен.

— Тя пристигна ли?

— Да, преди два часа. Сигурно утре ще е малко замаяна от часовата разлика.

— Трябваше да дойда да я видя — тя замълча за момент.

— Разбираш ли какво имам предвид... всички тези хора, които идват от къде ли не... трябва поне да сме в църквата и да ги посрещнем... и да им предложим някаква храна. Можеш ли да си представиш да не сме там, а Майкъл да се появи?

— Той ще разбере — че сме я отменили от уважение към момчетата, които загинаха.

С още по-силно хлипане Ашли каза умоляващо:

— Моля те, Джил, моля те, да отидем в църквата и да видим какво ще стане.

— Взemi хапче и поспи, скъпа.

— Ще ти се обадя сутринта.

— Да. Ще стана рано.

— Благодаря ти, че се обади.

— Лека нощ.

— Лека! — отвърна Ашли.

Тя постави слушалката и с внезапен прилив на енергия се претърколи, гърдите ѝ изскочиха от отворения халат, а тя се загледа в Марк, който лежеше гол под завивките до нея.

— Глупава крава, нищо не подозира! — устните ѝ се разтеглиха в огромна усмивка и цялото ѝ лице грейна от щастие. — Нищичко!

Обви ръце около врата му, притисна го силно и го целуна страстно, първо по устата, после бавно, постепенно, мъчително за него, заслиза надолу по тялото му.

Потеше се под юргана. Прекалено горещо, беше твърде горещо, някак си беше покрил главата му и той едва дишаше. Струйки вода се стичаха по лицето му, спускаха се по ръцете, краката, кръста му. Отметна юргана, седна и усети тъп удар по черепа, след което се отпусна отново.

Пляс.

О, Господи.

Навсякъде около него плискаше вода. И имаше чувството, че тя е и в него, сякаш кръвта във вените му и водата, в която се намираше, бяха взаимозаменяеми. Имаше някаква дума за това. Някаква дума, която се мъчеше да си спомни и му убягваше, изплъзваше се от мисълта му всеки път, когато я доближеше. Като сапун във вана, помисли си.

Сега беше студено. Непоносимо горещо преди миг, а сега студено. Толкова студено. О, толкова студено, че зъбите му тракаха. Главата го цепеше неимоверно.

— Само ще отида да проверя дали има парацетамол в шкафчето в банята — обяви той. На тишината, която му отговори, обеща: — Няма да се бавя. Само ще отскоча до аптеката.

Гладът беше изчезнал преди няколко часа, но сега се връщаше с отмъстителна сила. Стомахът му гореше, сякаш киселините се бяха насочили към вътрешностите му поради липса на друго, което да разграждат. Устата му беше пресъхнала. Пъхна ръка и загреба вода в шепата си, но въпреки жаждата му костваше голямо усилие да я пие.

Осмоза!

— ОСМОЗА! — в пристъп на въодушевление Майкъл изкрещя думата с колкото му глас държи, след което я повтори отново и отново. — Осмоза! Осмоза! Осмоза!

В този момент внезапно отново му стана горещо. Потеше се.

— Някой да изключи термостата! — изкрещя той в мрака. — За Бога, ще се сварим тук, долу; какво си мислите, че сме, омари ли?

Захили се на репликата си. В този момент точно над лицето му капакът на ковчега започна да се отваря. Бавно, постепенно, безшумно, докато пред погледа му се разкри нощното небе, гъмжащо от препускащи комети. От него самия струеше лъч светлина, в който мързеливо се носеха малки пращинки, и внезапно осъзна, че всички звезди на небесната твърд са прожектирани от светлината. Небето беше неговият екран! След това видя да се приближава едно лице, което мина през лъча, през пращинките. Ашли. Сякаш гледаше към нея от дъното на плувен басейн, а тя се носеше над него с лице надолу.

Появи се и друго лице — майка му. Сетне Карли, неговата малка сестра. После баща му, облечен в строг кафяв костюм, бежова риза и червена копринена вратовръзка, с които Майкъл си го спомняше най-добре. Не разбираше как баща му може да е в басейна, а дрехите му да са сухи.

— Умиращ, синко — каза Том Харисън. — Скоро ще си с нас.

— Не мисля, че съм готов, татко.

Баща му се усмихна кисело.

— Там е работата, синко, кой е?

— Намерих думата, която търсех — каза му Майкъл. — *Осмоза*.

— Това е хубава дума, синко.

— Как си ти, татко?

— Тук, горе, има добри сделки, синко. Страхотни сделки. Далеч по-добре е. Тук, горе, не трябва да си скъсваш задника в опити да скриеш парите си на Кайманите. Каквото изкараш, остава за теб — харесва ли ти как звучи?

— Да, татко...

Само че вече не говореше с баща си, а със свещеника, преподобния Сомпинг, нисък, високомерен мъж, приближаващ шейсетте, с побеляла вълниста коса и брада, която само отчасти прикриваше червендалестите му бузи — червени не от здравословен живот сред природата, а от спуканите капиляри заради дългите години на тежко пиянство.

— Много ще закъснееш, Майкъл, ако не се измъкнеш оттук. Нали осъзнаваш, че ако не дойдеш в църквата до залез слънце, не мога да те оженя по закон?

— Аз не... аз...

Той се протегна да докосне свещеника, да хване ръката му, но се удари в твърдия, непробиваем тик.

Мрак.

Водата се разплиска от движението.

В следващия момент той забеляза нещо. Провери с ръце — водата вече не стигаше до бузите му, беше се снижила и стигаше до врата му.

— Нося я като вратовръзка — отбеляза той. — Можеш ли да носиш вода като вратовръзка?

Треперенето отново го завладя и сви ръцете му така, че лактите му се заудряха в ребрата, стъпалата му се блъскаха бясно в пода, дишането му ставаше все по-бързо, докато накрая започна да хипервентилира.

Ще умра, ще умра, тук, сам, на сватбения си ден. Те идват за мен, духовете, идват тук, долу, в тази кутия и...

Той сложи двете си трепереци ръце върху лицето. Не можеше да си спомни кога за последен път се бе молил — беше доста преди да умре баща му. Смъртта на Том Харисън за него беше окончателното потвърждение, че няма Бог. Но сега думите на божията молитва се сипеха в главата му и той ги шептеше в шепи, сякаш не искаше да го чуят.

От вгльбената молитва го извади внезапно изпращяване. Последва шум от дрънчаща кънтри музика. И накрая глас.

— Добро утро, почитатели на спорта, това е радио „Бъфало“, което ви представя най-новото от спорта, новините и времето в тази дъждовна съботна утрин! Миналата вечер в плейофите...

Майкъл бясно затърси станцията. Събори я от гърдите си и тя падна във водата.

— О, мамка му, не, о, мамка му, мамка му!

Извади я и я изтръска, доколкото успя, а сетне намери копчето *предава* и го натисна:

— Дейви? Дейви, ти ли си?

Ново съскане и изпращяване.

— Хей, пич! Ти си пичът с приятелите от катастрофата във вторник, нали?

— Да.

— Хей, радвам се да те чуя отново!

— Дейви, наистина искам да направиш нещо за мен. След това можеш да станеш голяма новина по радиото.

— Зависи какви други новини има за деня — заяви младежът пренебрежително.

— Добре — Майкъл се пребори с желанието да му се сопне. — Искам или да се свържеш с някого по телефона и аз да говоря с него през станцията, или двамата с баща ти да дойдете и да ме спасите.

— Зависи дали си в район, който ние покриваме, схващаш ли к'во казвам?

— Да, Дейви. Много добре схващам какво казваш.

По-късно излегната гола в леглото сред десетина ароматни свещи, запалени из стаята, на фона на музиката на Нора Джоунс, звучаща от уредбата, Ашли запали цигара и я поднесе към устните на Марк. Той си дръпна дълбоко и бавно.

— Джил е права — заяви той. — Мисля, че не трябва да ходиш в църквата и трябва да отмениш приема.

Тя поклати глава енергично.

— Точно обратното. Не разбираш ли? Аз ще се появя в църквата... — тя направи пауза, за да си дръпне от цигарата, и издуха дима бавно и блажено към тавана. — Всички ще ме видят, горката изоставена булка, и ще ме съжалят.

— Не съм съгласен; може да се обърне срещу теб.

— Как?

— Ами могат да решат, че си безчувствена, като настояваш да продължите с всичко това, че не уважаваш Пит, Люк, Джош и Робо. И двамата трябва да се държим така, сякаш ни е грижа за тях.

— Ние поддържаме връзка със семействата им. Написахме им съболезнователни писма, правим нещата, които трябва да се правят. Но обсъждаме сватбата през последните три дни. Продължаваме напред със сватбата! Така или иначе трябва да платим на проклетата фирма с кетъринга, така че можем да се погрижим за хората, които са си направили труда да дойдат. Вероятно няма да са много — но със сигурност можем да направим поне това, нали?

Марк взе цигарата от нея и си дръпна силно, като пое дима дълбоко в дробовете си.

— Ашли, хората ще разберат. Набиваш ми твоята логика от три дни и не ме слушаш. Мисля, че това е голяма грешка.

— Довери ми се — отвърна тя и го изгледа злобно. — Не се размеквай точно сега.

— Господи, не се размеквам, аз просто...

— Искаш да се откажеш?

— Не става въпрос за отказване.

— Хайде, партньоре, бъди силен.

— Силен съм.

Ашли се изви надолу в тялото му и зарови лице в слабините му, а бузата ѝ докосна отпуснатия му пенис.

— На това не му казвам силен — каза тя закачливо.

Грейс започна уикенда както обичаше — със сутрешен съботен крос от девет километра по крайбрежието на Брайтън и Хоув. Днес отново валеше силно, но това нямаше значение; носеше бейзболна шапка с ниско нахлупена козирка, която да предпазва лицето, и бе облечен с лек анцуг и чисто нови маратонки „Найк“. Движеше се с добро, бързо темпо и скоро забрави за дъжда, забрави всичките си грижи, просто дишаше дълбоко, минаваше крачка след крачка, а в главата му кой знае защо звучеше песента на Стиви Уондър „Signed, Sealed, Delivered“^[1].

Тананикайки си, мина покрай старец в дъждобран с пудел на каишка, а след това покрай двама велосипедисти, облечени в дрехи от ликра, които караха планински бегачи. Беше отлив. Долу в тинята двама рибари изравяха червеи за стръв.

Усетил лек вкус на сол по устните, Грейс мина покрай оградата на крайбрежния булевард, покрай скелета на Западния кей, след това надолу по рампата стигна до самия плаж, където местните рибари оставяха лодките си, вързани достатъчно далеч, за да не бъдат отнесени от най-високите вълни. Прочете някои от имената им — „Дейзи Лий“, „Брайтънска красавица“, „Сами“ — и вдъхна миризмата на боя, насмолено въже и разлагаща се риба. Претича покрай все още затворените кафенета, увеселителни пасажи и художествени галерии на Арчис, покрай клуба по уиндсърф, езеро за лодки зад ниска циментова ограда и детски басейн, сетне подмина гредите на Дворцовия кей, където преди седемнайсет години двамата със Санди се бяха целунали за първи път, и продължи напред, вече леко изморен, но твърдо решен да стигне до Черната скала, преди да обърне към къщи.

В този момент мобилният му телефон изпиука със звука за съобщение.

Спря, извади го от закопчания си с цип джоб и погледна екрана.

Не можеш да дразниш едно момиче така, голямо момче.

Клодин ХХ

Господи! Остави ме на мира. Цяла вечер ме напада, задето съм ченге, а сега ми досаждаш. Единственият му опит със среща през интернет не се развиваше много добре. Дали всички са като Клодин? Агресивни, самотни жени, на които им хлопа дъската? Сигурно не, трябва да има и някакви нормални жени. Нали?

Прибра телефона и продължи да тича. Знаеше, че трябва да ѝ отговори, но се чудеше дали не е по-добре да продължи да я избягва. Какво да ѝ каже? *Разкарай се и престани да ме тормозиш? Беше ми приятно да се запознаем, но осъзнах, че съм гей?*

Най-накрая реши да ѝ прати съобщение, когато се прибере. Щеше да действа с тактиката на страхливеца: *Съжалявам, реших, че не съм готов за връзка.*

Съзнанието му се успокои и мислите му се върнаха към работата, към планините от хартия, които като че ли непрекъснато се увеличаваха. Нигерийският трафик на млади жени; процесът на Суреш Хюсеин; студеният случай на малкия Томас Лайтъл; а сега и изчезването на Майкъл Харисън.

Това наистина го тормозеше. А една конкретна мисъл го бе събудила през нощта и оттогава не го напускаше. Той достигна пътеката под скалата, претича под белите варовикови тераси, извисяващи се високо над крайбрежието с неговите редици от потони и гора от мачти, хотели, магазини и ресторанти, и продължи още три километра.

След това зави, усетил паренето в дробовете си, и хукна обратно с високо вдигнати крака от прекаленото налягане. Накрая стигна до място, което беше близо до сградата „Ван Ален“. Изтича нагоре по рампата на крайбрежния булевард, изчака пролука в натовареното движение по „Марин Парейд“ и пресече. Пое по тясната улица отстрани на сградата и спря пред входа на подземния паркинг.

Късметът беше на негова страна. След няколко минути вратите се отвориха и излезе тъмносиньо порше бокстър. Зад волана му седеше блондинка с хищнически вид и тъмни очила — въпреки мрачния

дъждовен ден. Той се вмъкна, преди вратите да се затворят. Почувства се добре, когато се махна от дъжда.

Вдъхна сухия въздух с миризма на моторно масло и се затича надолу по твърдия цимент покрай ферарито, което помнеше отпреди, и няколко други коли, които също му бяха познати, докато стигна до лъскавия, безупречно чист джип БМВ Х5.

Вгледа се в номера. W 796 LDY. След това огледа мястото. Беше пусто. Приблужи се, коленичи до предната гума, а после легна по гръб и се пъкна под перваза, за да надникне в дъгата на колелото. Беше покрита с кал.

Извади носната кърпа от джоба си, разтвори я в лявата си длан, а с дясната ръка застърга засъхналата кал, докато няколко парчета от нея не паднаха в кърпата.

Затвори я внимателно, върза я на възел и я сложи обратно в джоба. След това се затича обратно нагоре, отиде до входа на гаража и размаха ръце пред инфрачервения лъч. След секунди вратите се отвориха със силно дрънчене и бръмчене.

Когато излезе, огледа улицата в двете посоки и се затича обратно към дома си.

[1] Подписано, запечатано, доставено (англ.). — Бел.прев. ↑

В 9:30 часа, след като се изкъпа и закуси спокойно с бъркани яйца и препечени органични домати — органичната храна беше скорошно увлечение, на което се отдаваше вкъщи, за да уравни всички онази нездравословна храна, която често изяждаше по време на работа, — Грейс изчете с удоволствие „Дейли Мейл“, след което прегледа жадно последния тест на „Астън Мартин“ в „Отокар“. После отиде в кабинета, който бе обособил в малка задна стая на къщата с изглед към неговата миниатюрна, все по-запусната градина и засрамващите го добре поддържани градини на съседите му от двете страни. Там седна на бюрото си пред компютъра и набра домашния номер на Глен Брансън. Кърпата с пръстта, остъргана от колата на Марк Уорън, лежеше на бюрото в малка найлонова торбичка.

Телефона вдигна Ари, съпругата на Брансън. Въпреки че двамата с Глен си бяха паснали още от деня, в който се срещнаха, на Грейс му беше доста трудно да се разбира с половинката на приятеля си. Често беше рязка с него, сякаш подозираше, че понеже е свободен мъж, може да се опита да отклони съпруга ѝ от правия път.

През годините Рой усилено се стараяше да я спечели — винаги отбелязваше рождените дни на децата им с картички и щедри подаръци, а на нея поднасяше цветя, в редките случаи, когато го канеха на вечеря. Имаше моменти, когато смяташе, че има напредък с нея, но не и тази сутрин. Тя не беше никак доволна, че го чува.

— Здравсти, Рой — поздрави го отсечено Ари, — искаш да говориш с Глен ли?

Не, всъщност искам да говоря с човека на луната, едва не каза той, но се въздържа. Вместо това малко неуверено попита:

— Той нблизо ли е?

— Доста бързаме — отвърна жената. Грейс чу, че някое от децата пици. А тя изкрещя: — Сами! Дай ѝ го, твоят ред мина, сега го дай на сестра ти!

Пищенето стана по-силно. Най-накрая Брансън се обади.

— Йо, старче, станал си рано.

— Много забавно. Какво каза, че ще правиш днес?

— Сестрата на Ари ще празнува трийсетия си рожден ден в Солихъл. Явно трябва да избирам — да открия Майкъл Харисън или да спася брака си. Ти какво би направил?

— Бих спасил брака си. Бъди благодарен, че имаш приятели, които нямат личен живот и могат да прекарат почивните си дни, вършейки твоята работа.

— Благодарен съм. Какво ще правиш?

— Отивам на сватба.

— Ти си такъв сантиментален тип. Цилиндър? Фрак? Всичко изпрано и колосано?

— Някой някога да ти е казвал какъв гадняр си?

— Съпругата, която почти нямам вече.

Грейс усети болезнено пробождане. Знаеше, че Глен не е злонамерен, но думите го засегнаха. Всяка вечер, макар и късно, макар и да го очакваше скандал, Глен се прибираше у дома при любящи деца и красива жена в топлото легло. Хората, които имат това, са неспособни да разберат какво е да живееш сам.

Самота.

Самотата може да е истинска гадост.

Беше гадост.

Грейс вече се изморяваше от нея, но не знаеше какво да направи по въпроса. Какво ще стане, ако намери някоя жена? Влюби се и всичко е прекрасно? А в следващия момент внезапно се появи Санди? Какво щеше да прави?

В мислите си знаеше, че тя никога няма да се появи, но част от сърцето му отказваше да го приеме, сякаш беше зациклила като старомодна грамофонна игла на един вечен музикален мотив. Веднъж или два пъти годишно, когато се чувстваше паднал духом, той отиваше при медиум и се опитваше да установи контакт с нея или поне да намери някаква следа за това какво може да ѝ се е случило. Но Санди му се изплъзваше, беше фотографски негатив, който оставаше завинаги черен и без очертания в реактивната течност на ваничката за проявяване.

Пожела на Брансън приятен уикенд, завиждайки му за живота, за недоволната жена и прекрасните деца, за проклетата нормалност. Изми

съдовете си от закуска, загледан през кухненския прозорец отсреща към Норийн Грийн, облечена в кафяв екип от полиестер, престилка и жълти гумени ръкавици, както и с найлонова шапка, пазеща я от дъжда, докато енергично сапунисваше своя сребрист нисан на пътеката пред къщата. Черно-бяла котка се стрелна през улицата. По радиото водещият на предаването „Домашни истини“ интервюираше жена, чиито родители не са си казали нито дума, докато тя е била дете.

За деветнайсет години в полицията бе научил никога да не подценява странната природа на човешкия вид. Но не минаваше и ден, без да му се струва, че той става още по-странен.

Върна се в кабинета си, набра номера на брайтънския полицейски участък и попита дали някой от отдела за изследване на местопрестъпления е на работа. След няколко секунди го свързаха с Джо Тиндал — човек, когото ценеше високо.

Тиндал беше педантично точен, трудолюбив и безкрайно находчив. Нисък, слаб мъж с очила и изтъняваща щръкнала коса, той можеше да мине за луд професор, изваден директно от „Сентръл Кастинг“^[1]. Преди да започне работа в полицията, Тиндал беше работил няколко години като археолог в Британския музей. Джо беше човекът, с когото Грейс работеше по случая на Томи Лайтъл.

— Хей, Джо! — поздрави го той. — Не почиваш ли?

— Ха! Трябва да направя балистичната експертиза на обира на бижутерския магазин — всички други се спасиха. А имам да се занимавам и с намушкването от сряда, така че много ти благодаря за въпроса.

Грейс си спомни, че един мъж беше намушкан в Брайтън в сряда през нощта. Никой не знаеше дали е грабеж или свада между любовници хомосексуалисти.

— Джо, нужна ми е малко помощ. Имам почвена проба, която взех от колата на заподозрян. Как мога да разбера много бързо от коя част на Съсекс е тази почва? Колко точно може да се определи?

— Колко ти трябва?

— В рамките на няколко квадратни метра.

— Много смешно, Рой.

— Не се усмихвам.

— Имаш ли проба от района, за който се съмняваш? Мога да направя тестове и да видя дали съвпадат. В Съсекс имаме варовик,

глина, ситен чакъл и пясък.

— Районът е Ашдаун Форест.

— Почвата там е предимно пясък и глина. Можем да проверим за съвпадения на полени, вкаменелости, семена, животински изпражнения, треви, вода, всякакви неща. Колко конкретен можеш да си?

— В рамките на няколко квадратни километра.

— Трябва ни доста по-тесен кръг. Из цяла Англия има райони, които биха съвпаднали с Ашдаун Форест.

— Колко време ще отнеме да се определи мястото без проба от даден район?

— Говорим за седмици — а ще ми трябва и огромен екип. Както и адски сериозен бюджет.

— Но можеш да го направиш?

— Ако имам неограничени средства и достатъчно време, мога да ти дам съвпадане за малък район.

— Колко малък?

— Зависи. Може би няколкостотин квадратни метра.

— Добре, благодаря. Имам нещо, което искам да ти донеса — там ли си още известно време?

— Цял ден, Рой.

[1] Американска компания за кастинги, чието име се е превърнало в нарицателно за място, откъдето можеш да вземеш характерни типажки. — Бел.прев. ↑

Час по-късно, облечен в син костюм, бяла риза и светла вратовръзка, Грейс навлезе в разпрострелия се хълмист индустриален район на Холингбери в покрайнините на Брайтън, мина покрай магазин АСДА, грозна ниска сграда от петдесетте години, и намали скоростта, когато стигна до дългата ниска сграда в арт деко, приютяваща централния отдел на съсекското управление за криминални разследвания.

Първоначално построена за фабрика, преди няколко години тя бе купена от полицията и преобразувана за нуждите ѝ. Ако не беше набиващият се на очи полицейски герб на фасадата, случаен минувач би я взел за претенциозен хотел.

Грейс паркира между полицейски джип и микробус и се запъти към задния вход, където прилепи служебната си карта към електронния панел, за да отвори вратата. Показа картата си на охраната на рецепцията и се отправи нагоре по стълбите, застлани с плюшена пътека, покрай старовремските полицейски палки, закачени на сини табла, и още две големи сини табла по средата на стълбището, на които бяха сложени снимки на някои от ключовите полицаи, работещи в тази част на сградата.

Познаваше всички лица. Ян Стийл и Верити Сمارт от отдела за специални разследвания, Дейвид Дейвисън от отдела за политика на престъпността, Уил Греъм и Кристофър Дерикот от отдела за научна поддръжка, Джеймс Симпсън от отдела за операции и разузнаване, Терина Клифтън-Мур от отдела за семейни връзки и още двайсетина други.

После мина през просторна зала, препълнена с бюра, повечето от които бяха празни днес, и опасана от двете страни от кабинети, на чиито врати висяха табелки с имената на обитателите им и емблемата на съсекската полиция.

Мина покрай големия кабинет на главен детектив Гари Уестън, който беше началник на съсекското управление за криминални

разследвания. Стигна до друга врата и постави картата си пред охранителния панел, за да бъде допуснат в дълъг, боядисан в бежово коридор, по стените на който бяха окачени процедурите за разкриване на тежки престъпления. Една беше с надпис „Диаграма — възможни мотиви“, на друга пишеше „Модел за разследване на убийство“, а на трета — „Оценка на местопрестъпление“.

Мястото създаваше усещане за модерно и напредничаво, което му допадаше. Беше прекарал по-голямата част от кариерата си в стари, неудобни сгради, които бяха като развъдници за зайци; обнадеждаваше се от усещането, че обичната му полиция, на която бе посветил живота си, наистина навлиза двайсет и първи век. Въпреки че сградата имаше един недостатък, от който всички се оплакваха — нямаше бюфет.

Продължи по коридора покрай врати, обозначени със съкращения. Първата беше зала за големи произшествия, приютяваща общото оперативно помещение за сериозни престъпления. Следваха стая за разкриване на престъпления, стая за наблюдение на пътни камери, стая за разузнавателната служба, кабинет на екипа по външни проучвания, след който го връхлетя смрадта, първоначално по-леко, но ставаше по-силна с всяка измината крачка.

Плътната, наситена миризма на гниене на човешка плът, предизвикваща гадене, която му бе станала твърде позната през годините. Прекалено позната. Нямаше друга такава миризма; обгръщаше те като невидима мъгла, процеждаше се в порите на кожата ти, навлизаше дълбоко в ноздрите, дробовете и стомаха ти, в косата и във влакната на дрехите ти така, че я отнасяш със себе си и продължаваш да я усещаш с часове.

Когато отвори вратата на малкия, чист кабинет за изследване на местопрестъпления, той съзря причината: във фотографското студио на следователите се работеше с пълна пара. Хавайска риза, разкъсана и обилно изцапана с кръв, лежеше под светлината на ярки прожектори върху маса, на която бе разстлана кафява хартия за фон. Близо до нея в пластмасови пликосе лежаха панталони и чифт жълтеникаво кафяви обувки.

Когато надникна навътре в стаята, Грейс видя мъж, облечен в бял гащеризон, забил лице във фотоапарат „Хаселбад“, и за момент не го позна. В следващия миг осъзна, че външността на Тиндал е претърпяла промяна, откакто го видя за последен път преди няколко месеца. Сега

главата му бе обръсната напълно, тясна ивица се спускаше от средата на долната му устна до средата на брадичката му, а очите му бяха скрити зад модерни правоъгълни очила със сини стъкла. Приличаше повече на някакъв модерен тип от телевизията, отколкото на сериозен учен.

— Нова жена в живота ти? — попита го Грейс вместо поздрав.

Тиндал го погледна изненадано.

— Рой, радвам се да те видя! Да, всъщност си прав — кой ти каза?

Грейс се ухили и се вгледа в него по-отблизо, като почти очакваше да зърне и обица на ухото.

— Млада е, нали?

— Всъщност... да... откъде знаеш?

Детективът се ухили отново и се загледа в обръснатото му теме и модерните очила.

— Поддържа те млад, нали?

Тогава патологът най-сетне разбра и се ухили глуповато.

— Направо ще ме убие, Рой. По три пъти всяка нощ.

— *Опитваш* по три пъти на нощ или успяваш по три пъти?

— О, разкарай се! — той огледа Грейс от горе до долу. — Изглеждаш доста издокаран като за събота. Да не би ти самият да имаш някоя палава среща?

— Сватба всъщност.

— Поздравления — коя е щастливката?

— Не е чак такава щастливка — отвърна Рой и сложи малкото найлоново пликче с пръстта от беembeто на Марк Уорън върху масата до ризата. — Искам да побързам.

— Винаги искаш да побързам. Всеки иска.

— Не е вярно, Джо. Дадох ти материала за Томи Лайтъл и ти казах, че имаш време до края на света. Това е различно. Има изчезнал човек — от това колко бързо ще анализираш тази проба може да зависи животът му.

Джо Тиндал взе плика и го погледна. Поклати го внимателно, без да откъсва поглед от него.

— Доста е песъчлива — отбеляза той.

— Какво ти говори това?

— Спомена Ашдаун Форест по телефона?

— Тъхъ.

— Това може да е видът почва, разпространен там.

— *Може?*

— Обединеното кралство е потънало в пясъчлива почва, Рой. В Ашдаун Форест има пясъчлива, но същото важи и за безброй други места.

— Трябва ми район, който е дълъг около два метра и широк около деветдесет сантиметра.

— Прилича ми на гроб.

— Гроб е.

Джо Тиндал кимна и отново се вгледа отблизо в почвата.

— Искаш да определя местоположението на гроб наред Ашдаун Форест по това малко пликче почва?

— Взе да схващаш.

Полицаят от отдела за разследване на местопрестъпления свали очилата си, сякаш за да засили зрението си, след което ги сложи отново.

— Ето каква е сделката, Рой. Намери гроба и аз ще ти направя анализ дали тази почва съвпада или не.

— Всъщност ми трябва точно обратното.

Тиндал вдигна пликчето.

— Разбирам. Кой си мислиш, че съм аз? Дейвид Блейн^[1]? Дарън Браун^[2]? Размахвам това във въздуха и магически се появява гроб наред десет хиляди хектара гора?

— Имаш ли проблем с това?

— Всъщност да, имам проблем с това.

[1] Американски фокусник и илюзионист. — Бел.прев. ↑

[2] Британски психологически илюзионист, използващ техники като четене на мисли, контакт с духове. — Бел.прев. ↑

Няколко часа по-късно Грейс бавно премина с колата си по стръмния хълм, на който се намираше църквата „Вси светии“ в Патчам Вилидж, където една определена сватба трябваше да се състои в два часа този следобед — точно след четирийсет и пет минути.

Това беше любимата му църква в района. Класическа ранноготическа енорийска църква, уютна, проста, със сива каменна зидария без украси, с малка кула и красив стъклопис зад олтара и вековни надгробни камъни в тревясалото гробище, заобикалящо сградата.

Силният дъжд беше намалял до лек ръмеж, докато седеше в алфата, паркирана близо до входа, на тревиста тераса срещу църквата с чудесен изглед към гостите, които щяха да започнат да пристигат. По мокрия асфалт имаше пръснати мръсни конфети, останали от предишна сватба, вероятно състояла се тази сутрин.

Наблюдаваше възрастна жена в мушамен дъждобран с качулка, която буташе кошница за пазар на колелца. Тя спря да размени няколко думи с огромен мъж в анорак с малко кученце на каишка, който вървеше в обратната посока. Кучето вдигна крак на стълб на лампа.

Появи се син форд фокус, който паркира, и от него излезе мъж с няколко фотоапарата, праметнати през врата. Грейс го наблюдаваше, помисли си дали това е официалният сватбен фотограф или е представител на пресата. След няколко минути малък кафяв воксхол паркира зад него и се появи млад мъж в анорак, който държеше репортерски бележник. Двамата се поздравиха и започнаха да си бърбят, докато се оглеждаха в очакване.

След десетина минути пред църквата спря сребрист джип БМВ. Заради затъмнените стъкла и дъжда не можа да види кой е вътре, но разпозна номера на колата на Марк Уорън. Секунди по-късно самият Уорън, наметнал черен дъждобран, изскочи от джипа и забързано тръгна по пътеката към главния вход на църквата. Скри се вътре, но излезе почти веднага и се върна бързо до колата.

Паркира такси и висок, изискан мъж със сребриста коса, облечен в сватбен фрак с червен карамфил в бутониерата и със сив цилиндър в ръка, затвори задната врата и се запъти към църквата. Явно беше платено на таксито да изчака. Малко след това паркира спортен модел ауди ТТ. Грейс си спомни, че бе видял такава кола пред къщата на Ашли Харпър.

Вратата откъм шофьора се отвори и се появи Ашли с чадър в ръка, облечена в стилна бяла сватбена рокля и с вдигната коса. От другата предна врата се появи по-възрастна жена в синя рокля с бял кант и прибрана сребристосива коса. Ашли махна с ръка на беемвето и се мушна под чадъра. Двете се отпавиха бързо по пътеката и се скриха в църквата. Марк Уорън ги последва.

Малко по-късно, в два без пет, Грейс видя свещеникът да прекосява гробището и да влиза в църквата и реши, че е време да направи своя ход. Навлече жълто-синия си анорак „Томи Хилфигър“ и излезе от колата. Докато пресичаше улицата, младият мъж с бележника се приближи към него. Беше на около двацет и пет, с продълговато лице, облечен в евтин сив костюм с вратовръзка, вързана на дебел възел, но хлабаво, така че най-горното копче на бялата му риза се подаваше, а в устата си премятеше дъвка.

— Старши детектив Грейс, нали?

Рой го изгледа, беше свикнал да го познават от пресата, но все пак беше нащрек.

— А вие сте?

— Кевин Спинела от „Аргъс“. Искан да попитам дали имате някаква нова информация за Майкъл Харисън, която да ни предоставите?

— Все още нищо, съжалявам. Ще изчакаме да видим дали няма да се появи за сватбата си.

Репортерът погледна часовника си.

— Малко закъснява, нали?

— Няма да е първият случай, когато младоженецът закъснява — усмихна се Грейс и понечи да се отдалечи от Спинела.

Той забърза подире му и попита:

— Мислите ли, че Майкъл Харисън е жив, старши детектив?

Грейс спря за миг и отговори:

— За момента разглеждаме случая като издирване на изчезнал човек.

— За момента?

— Нямам какво повече да кажа, благодаря ви.

Грейс блъсна тежката врата, влезе в сумрака на преддверието и затвори след себе си.

Всеки път, когато влизаше в църква, той изпитваше усещане за конфликт. Трябваше ли да коленичи на пода върху специалната дъска и да се моли както повечето хора? Както правеше като дете с майка си и баща си в неделните утрини. Или просто да седне на скамейката и да изрази гнева си от Господ, в когото вече не вярваше? Дълго време след като Санди изчезна, той ходеше на църква и се молеше тя да се върне. Понякога посещаваше служби, но най-вече отиваше в празна църква. Санди никога не е била вярваща и през последните години, когато молитвите му не намериха отговор, той самият все повече се превръщаше в атеист. Вече му се струваше, че е излишно да се моли.

Върни ми Санди и аз ще ти се моля с цялото си сърце. Но не и преди това, господин Бог, става ли?

Мина покрай редица мокри чадъри, дъска за съобщения с напречни линии и купчина листа с напечатан надпис *Майкъл Джон Харисън и Ашли Лорън Харпър*, след което влезе в самата църква, като моментално вдъхна познатата миризма на сухо, старо дърво, стар плат, прах и едва доловим нюанс на горящ восък. Мястото беше украсено с цветя, но нямаше и помен от уханието им.

Около десетина души стояха на пътеката между редовете и в нефа, всичките мълчаливи, очакващи, сякаш бяха статисти във филмов декор, които очакват нареждане от режисьора, за да се раздвижат.

Грейс бързо огледа групата, кимна на Ашли, която беше преbledняла като платно и стискаше ръката на високия мъж във фрак, вероятно баща ѝ. До нея стоеше жената, появила се от колата на Ашли — красива дама на петдесетина години, но с напрегнатото изражение на човек, преживял доста тежки моменти. Марк Уорън, в тъмносин костюм с бял карамфил, стоеше до красива двойка на около трийсет години.

Осъзна, че всички гледат към него. С треперещ глас Ашли разчупи леда, като му благодари, че е дошъл, и го представи първо на майката на Майкъл, която изглеждаше доста разсеяна, а след това на

красивия, изискан мъж, който се оказа чичо й. Той сърдечно се ръкува с Грейс, представяйки му се като Брадли Кънингам, и приковал в него поглед, каза:

— Приятно ми е да се запознаем, старши детектив.

Усетил северноамериканския му акцент, Грейс попита:

— Откъде в Щатите сте?

Мъжът се намръщи, сякаш му бе нанесена обида.

— Всъщност аз съм канадец, от Онтарио.

— Извинявам се.

— Няма проблем, това е честа грешка, която правите вие, англичаните.

— Предполагам, че и за вас е трудно да различавате местните акценти във Великобритания — отвърна Грейс.

— Всъщност сте прав.

Грейс се усмихна и огледа одобрително фрака му.

— Приятно е да видиш някой, облечен като за сватба.

— Но тези гащи са ми страшно неудобни — призна Кънингам.

— Наех костюма от прекрасния ви „Мос Брос“, но май ми дадоха друг чифт гащи! — лицето му придоби сериозно изражение. — Както и да е, това, което се случва, е ужасно нещо, нали?

— Да — отвърна Грейс разсеяно. — Ужасно.

Ашли ги прекъсна, за да представи Грейс на свещеника, преподобния Сомпинг — нисък мъж с брада в бяло расо и висока яка, със сълзящи, кръвясали очи, които определено изглеждаха гневни.

— Казах на госпожица Харпър, че трябваше да отменим сватбата изцяло — заяви той. — Абсурдно е да подлагаш някого на това мъчение — ами гостите? Това е пълна глупост.

— Той ще се появи — изплака Ашли. — Ще се появи, знам, че ще се появи — тя погледна Грейс умоляващо. — Моля ви, кажете му, че Майкъл е на път.

Грейс погледна булката, която изглеждаше толкова тъжна и безпомощна, и едва се сдържа да не протегне ръце, за да я прегърне. Тя изглеждаше толкова безнадеждна, отчаяна. Идеше му да шибне аrogантния свещеник в лицето.

— Майкъл Харисън все пак може да се появи — заяви той.

— Ще трябва да го направи съвсем скоро — хладно отбеляза Сомпинг. — Имам друга сватба в четири часа.

— Мислех, че това е църква — заяде се Грейс, ядосан от безчувствието му към Ашли. — А не супермаркет.

Преподобният Сомпинг се опита да го изгледа злобно. След това каза примирително:

— Работя за Господ. Той ми дава разписанието си.

— В такъв случай предлагам да помолите шефа ви да докара младоженеца, пронто — сопна му се детективът.

В два и четирийсет, макар да беше съвсем ненужно предвид малкия брой присъстващи, преподобният Сомпинг се покачи по стълбите на амвона с усилието на човек, изкачващ Еверест. Положи ръце на дървения парапет, наведе се напред със сериозно изражение и обяви:

— Бях помолен от младоженката, госпожица Ашли Харпър, и от майката на младоженеца, госпожа Джилиан Харисън, да ви уведомя, че тази сватба се отлага за неопределено време, в очакване на появата на Майкъл Харисън. Онова, което трябва да е радостен повод, единението на две млади, влюбени души в очите на нашия Бог, беше осуетено поради отсъствието на Майкъл. Никой от нас не знае какво му се случило, но нашите мисли и молитви са с него, семейството му и бъдещата му съпруга.

Той направи пауза и изгледа предизвикателно хората пред себе си, преди да продължи:

— Госпожица Харпър и госпожа Харисън щедро предложиха, при все че сватбата не се състоя, поне да почетете тържеството в зала „Куин Мери“ на Брайтънския кралски павилион. Те ще ви бъдат благодарни, ако се присъедините към тях там, след като кажем молитва за благо на Майкъл.

След което свещеникът се впусна в кратка, забързана молитва. Накрая някой отвори вратите на църквата.

Грейс наблюдаваше как хората се изнизват мълчаливо. Атмосферата беше като на погребение. През следващата седмица няколко от тукашните гости щяха да присъстват на четири погребения. А той се надяваше, че отсъствието на Майкъл Харисън на сватбата не означава, че може и да са пет. Но не беше добър знак, всъщност беше много лош знак. Вероятността Майкъл Харисън да си прави шега сега вече бе напълно изключена от сметките.

А имаше и нещо друго, което го тормозеше.

* * *

Час по-късно на приема в зала „Куин Мери“ на Кралския павилион, украсена с красиви маслени платна в златни рамки, закачени върху розови стени, нямаше и помен от радостното оживление на тържество, а единствено няколко сковани разговора накъсваха тишината. Бяха заети само няколко от двайсетте маси, красиво подредени за двеста гости и украсени с орхидеи. Двама готвачи в бели престилки и шапки се грижеха за отрупаните маси на бюфета, обслужван от армия от сервитьори и сервитьорки, а сватбената торта на етажи стоеше отделно като нежелано напомняне за причината всички тези хора да са тук. Въпреки това няколко души лакомо ядяха от чиниите, препълнени с храна, и гълтаха жадно шампанско и вино.

Грейс, който беше поканен от Ашли, се забави, защото разговаря по телефона с детективите Никол и Мой за увеличаване на екипа. Една от новите сътруднички, която Бела високо ценеше, в момента бе свободна. Казваше се Ема-Джейн Баутууд и Грейс подкрепи предложението на Бела Ема-Джейн незабавно да се присъедини към екипа.

Сега той внимателно наблюдаваше Ашли и Марк Уорън. Макар че в очите ѝ имаше сълзи, по изражението ѝ личеше, че запазва самообладание, седнала на маса с млад мъж от едната страна и жена — от другата, които старши детективът не разпозна от църквата. Изглежда, още няколко души се бяха появили тук, вероятно Ашли им беше казала, че тържеството продължава за всеки, който пожелае да дойде.

— Той ще се появи — чу я да казва Грейс. — Има някаква причина за всичко това — след което добави: — Това е толкова нелепо — нали сватбеният ти ден трябва да е най-щастливият в живота ти?

На друга маса Рой забеляза майката на Майкъл и чичото на Ашли, седнали един до друг. Няколко секунди замислено наблюдава Брадли Кънингам. Мислите му прекъсна Марк Уорън, който с бял карамфил в бутониерата и с празна чаша от шампанско в ръката се приближи лице в лице до полицая:

— Детектив сержант Грейс? — попита той завалено.

— Старши детектив — поправи го Рой.

— Съжалявам — не знаех, че сте повишен.

— Не съм, господин Уорън.

Марк се отдръпна за момент и си пролича, че се готви за спор. Изглежда го колкото може по-високомерно, а от алкохола очите му примижаха. Присъствието му видимо правеше Ашли неспокойна — Грейс я видя да поглежда от масата си.

— Не мошете ли да оштавите тази млада дама на мира? Имате ли представа какво преживява?

— Затова съм тук — спокойно отвърна полицаят.

— Трябва да сте навън, да се опитвате да намерите Майкъл, а не да висите тук и да пиете на аванта.

— Марк! — предупреди го Ашли.

— Майната му — избухна той, без да ѝ обръща внимание, и отново изглежда детектива. — Какво, по дяволите, правите за тази ситуация?

Ядосан от поведението му, но привидно спокоен, Грейс отговори:

— Екипът ми прави всичко възможно.

— Не ми изглежда така. Позволено ли ви е да пиете по време на работа?

— Това е минерална вода.

Марк присви очи към чашата на Рой.

Ашли стана и дойде при тях, обръщайки се към Уорън:

— Защо не се поразходиш?

Грейс усети особена нотка в гласа ѝ. Нещо определено не беше наред, но още не можеше да прецени какво точно.

В следващия момент Марк Уорън го бутна в гърдите.

— Знаете ли какъв ви е проблемът? Не давате пукната пара, нали?

— Защо смятате така?

Марк се изхили глуповато и повиши глас:

— Хайде, стига. Не обичате богатите хора, нали? Да идем да се гръмнем, нали? Прекалено сте заети да следите пътните камери за превишена скорост и да хващате шофьори. Защо трябва да давате пукната пара за някакво нещастно богато копеле, станало жертва на някакъв номер, който се е прецакал? Когато можете да сте на улицата и да изкарвате тлъсти пачки, докато хващате пияни шофьори?

Грейс нарочно понижи глас почти до шепот, знаейки, че така ще принуди Марк Уорън също да говори по-тихо:

— Господин Уорън, нямам нищо общо с пътна полиция. Тук съм, защото се опитвам да помогна.

Марк се наведе по-близо до него, напрягайки се да го чуе.

— Съжалявам, не ви чух. Какво казахте?

Със същия умишлено тих тон детективът отговори:

— Когато бях в полицейския колеж, ни строяваха за парад и ни проверяваха. Бях излъскал катарамата на колана си така, че блестеше като огледало. Директорът ме накара да сваля колана си и да покажа задната му част пред всички. Изобщо не го бях лъскал отвътре и се засрамах. Това ме научи на ценен урок — не само онова, което виждаш, е важно — той изгледа Марк изпитателно.

— Какво тошно трябва да значи това?

— Оставям ви да размишлявате над това, господин Уорън, следващия път, когато ви мият беемвето.

След което се обърна и се отдалечи.

Седнал в колата си, докато дъждът барабанеше по предния прозорец, Грейс беше потънал в дълбок размисъл. Толкова дълбок, че минаха няколко минути, преди да забележи фиша за глоба за неправилно паркиране под чистачката.

Копелета.

Излезе от колата, дръпна фиша и го извади от целофанената му опаковка. Трийсетачка, задето е пресрочил с пет минути времето на ваучера — а нямаше никакъв шанс да го представи за служебен разход. Началникът беше наложил строги ограничения на тази практика.

Надявам се, че ще го оцениш, господин Брансън, докато се забавляваш в Солихъл. Той направи гримаса и захвърли фиша на земята с отвращение. Мислите му отново се върнаха към Марк Уорън. После пет години назад, към двуседмичния курс по съдебна психология, който бе изкарал в тренировъчния център на ФБР в Куантико, Вирджиния. Той не беше достатъчен, за да стане специалист, но там бе научил да цени инстинктите си и да разбира езика на тялото.

А езикът на тялото на Марк Уорън беше абсолютно сбъркан.

Беше загубил четирима близки приятели. Съдружникът му бе изчезнал и вероятно бе мъртъв. Много вероятно. Трябваше да е в шок, вцепенен, съсипан. Не и ядосан. Беше прекалено рано за гняв.

А беше забелязал и реакцията му за колата. Очевидно беше засегнал някакъв нерв.

Не знам каква игра играете, господин Уорън, но ще се постарая да разбера.

Взе мобилния си телефон, набра номер и зачака. В събота следобед очакваше да се свърже с телефонен секретар, но вместо това чу глас. Женски. Мек и сърдечен. Невъзможно беше да се отгатне по гласа ѝ с какво си изкарва прехраната.

— Градска морга на Брайтън и Хоув — каза тя.

— Клео, обажда се Рой Грейс.

— Привет, Рой, как си? — обикновено изисканият тон на Клео Мори сега звучеше доста закачливо.

Неволно Грейс започна да флиртува с нея по телефона.

— М-да, добре. Впечатлен съм, че работиш в събота следобед.

— Мъртвите не знаят кой ден от седмицата е — тя се поколеба.

— Не мисля, че и живите кой знае колко ги е грижа. Поне повечето от тях — добави след кратък размисъл Клео.

— Повечето от тях?

— Струва ми се, че повечето живи хора в действителност не знаят кой ден от седмицата е — създават впечатлението, че знаят, но всъщност не е така. Не мислиш ли?

— Това е твърде тежка философия за един мокър съботен следобед — отвърна Грейс.

— Ами аз правя магистратура по философия в свободния университет, така че трябва да упражнявам аргументите си върху някого — а не получавам кой знае каква реакция от хората тук.

Грейс се засмя.

— Как си?

— Добре.

— Звучиш малко... унила.

— Никога не съм била по-добре, Рой. Уморена съм, това е всичко. Цяла седмица съм тук сама. Недостиг на персонал — Дъг е в отпуск.

— Онези младежи, които загинаха във вторник вечерта — още ли са в моргата?

— Тук са. Както и Джош Уокър.

— Онзи, който умря в болницата след това?

— Да.

— Трябва да дойда и да ги погледна. Удобно ли е сега?

— Никъде няма да ходят.

Грейс винаги се забавляваше с черния ѝ хумор.

— Ще съм при теб след десетина минути — каза ѝ той.

* * *

Движението в събота следобед беше по-натоварено, отколкото бе очаквал, така че минаха близо дващсет минути, преди да влезе в натовареното кръгово, откъдето зави надясно покрай табела с надпис „Градска морга на Брайтън и Хоув“ и мина през порти от ковано желязо с тухлени колони. Те непрекъснато стояха отворени, дващсет и четири часа. Сякаш символизираха, помисли си той, че мъртвите не се съобразяват с работно време.

Грейс познаваше това място прекалено добре. Беше безлична сграда с ужасяваща атмосфера. Дълга, едноетажна, със сива каменна облицовка на стените и покрит навес за паркиране от едната страна, достатъчно дълъг да поеме линейка или голям микробус. Моргата беше транзитна спирка в еднопосочното пътуване към гроба или пещта за кремация за хора, умрели внезапно от насилствена или необяснима смърт — или от някаква скоротечна болест като вирусен менингит, при която аутопсията би помогнала с нещо на медицината.

Въпреки това аутопсията беше крайната деградация. Човешко същество, което само преди ден-два е ходело, говорело, четяло, правило любов — бива разрязвано и изкормване като прасе на касапска маса.

Не искаше да мисли за това, но не можеше да прогони мислите си, беше виждал прекалено много аутопсии и знаеше какво се случва. Обелват скалпа, изрязват дупка в черепа, за да извадят мозъка и да го нарежат на парчета. Отварят гръдния кош, изваждат всички вътрешни органи, нарязват ги и ги претеглят, като някои от тях изпращат за патологичен анализ, а останалите натъпкват в бяла найлонова торба и напъхват в трупа като пилешки дреболии.

Паркира зад малка синя спортна кола, за която предположи, че е на Клео, и бързо тръгна в дъжда към входа, където позвъни на звънеца. Синята врата с матиран прозорец изглеждаше като взета направо от някоя къща в предградията.

Малко след това Клео Мори я отвори със сърдечна усмивка. Беше я виждал много пъти, но така и не успя да свикне с усещането за противоречие, което предизвикваше тази изключително привлекателна млада жена, приближаваща трийсетте, с дълга руса коса, облечена в зелена хирургическа престилка, с мушамена зелена препаска отпред и бели гумени ботуши. С външността си тя спокойно би могла да е модел или актриса, а с ума си можеше да има каквато кариера си

пожелае, но бе избрала тази. Регистрираше трупове, подготвяше ги за аутопсия, почистваше след това и се опитваше да предложи нищожна утеха на изпадналите в шок семейства на покойниците, които идваха да идентифицират телата. А през повечето време работеше тук сама.

Миризмата както винаги моментално връхлетя Рой, онази противно сладникава смрад на дезинфектант, която се бе просмукала в цялото място и от която червата му се бунтуваха.

Поеха вляво от тясното антре и влязоха в погребалното бюро, което служеше и като приемна. Беше малко помещение с духаща печка на пода, розови стени, розов килим, редица столове за посетители, поставени под ъгъл, и малко метално бюро, на което стояха три телефона, купчина малки кафяви пликове, върху които бяха напечатани думите „Лични вещи“, и голяма книга в зелено и червено с надпис „Регистър на моргата“, изписан със златни печатни букви.

На стената имаше вградена лампа за гледане на снимки, както и редица от рамкирани сертификати от „Обществено здраве и хигиена“, както и един от „Британски институт на балсаматорите“ с името на Клео Мори, вписано отдолу. На другата стена имаше монитор за наблюдение на охранителните камери, който показваше в непрекъснатата, бързо сменяща се последователност изглед от предната част, от задната, сетне от всички страни на сградата и накрая близък план на входа.

— Чаша чай, Рой?

Светлите ѝ сини очи се задържаха върху неговите само секунда повече от необходимото. Усмихнати очи. Невероятно сърдечни очи.

— С удоволствие бих изпил чаша чай.

— „Инглиш Брекфаст“, „Ърл Грей“, „Дарджилинг“, китайски, лайка, мента, зелен?

— Мислех, че това е морга, а не закусвалня — удиви се той.

Тя се засмя.

— Предлагаме и кафе. Еспресо, лате, колумбийско, мока...

Той вдигна ръка да я прекъсне.

— Обикновен следобеден чай ме устройва.

— Пълномаслено мляко, обезмаслено, с лимон...

Той вдигна и двете си ръце.

— Каквото мляко имаш отворено. Джо още ли не е дошъл?

Беше помолил Джо Тиндал също да присъства.

— Не още, искаш ли да го изчакаме?

— Да, налага се.

Клео включи електрическия чайник и изчезна в съблекалнята отсреща. Докато чайникът завря, тя се върна със зелена престилка, сини шушони, маска за лице и бели латексови ръкавици, които му подаде.

Грейс се облече, а Мори направи чая му и отвори кутия с бисквити. Той взе една и я захапа.

— Значи си тук съвсем сама цяла седмица? Не падаш ли духом? Без разговори?

— Непрекъснато съм заета — имаме по десет трупа на седмица. От Ийстбърн щяха да изпратят човек от тяхната морга, но те също са много заети. Сигурно има нещо по-особено в последната седмица на май.

Грейс нахлузи маската през главата си и я остави да виси под брадичката си; младите мъже бяха мъртви отскоро и разложението още не бе засегнало телата им, знаеше той от опит.

— Близките и на четиримата ли дойдоха?

Клео кимна утвърдително.

— А онзи, който е изчезнал, появи ли се?

— Току-що идвам от сватбата — отговори Грейс.

— Стори ми се, че изглеждаш малко издокаран за събота, Рой — захили се тя. — Значи поне това се разреши от само себе си?

— Не — отговори той. — Тъкмо затова съм тук.

Тя вдигна вежди, но не направи никакъв коментар.

— Искаш ли да видиш нещо конкретно? Мога да ти дам копия от доклада на патолога за следователя на смъртни случаи.

— Онова, с което искам да започнем, когато Джо се появи — отвърна той, — са ноктите на ръцете им.

Следван от Джо Тиндал, който надяваше ръкавиците си, Грейс вървеше след Клео по твърдия пъстър под и наблюдаваше русата ѝ коса, разпиляна по яката на зелената ѝ престилка. Минаха покрай стъкления прозорец на изолираната стая за инфекциозни случаи и влязоха в главната зала за аутопсии.

В нея имаше две стоманени маси — едната неподвижна, другата на колела — син хидравличен подежник и редица камери с врати от пода до тавана. Стените бяха облепени със сиви плочки и цялата стая беше опасана с канал. Покрай едната стена имаше мивки и навит жълт маркуч. При другата — широк работен тезгях, метална дъска за рязане и шкаф със стъкло, пълен с инструменти и опаковки с батерии „Дюрасел“. До шкафа беше окачена таблица с имената на всички мъртъвци и колони за тежестта на мозъка, белия дроб, сърцето, черния дроб, бъбреците и далака. Едно мъжко име, Адриан Пени, и неговата мрачна статистика бяха изписани със син тънкописец.

Когато видя накъде е насочен погледът на Грейс, Клео жизнерадостно обясни:

— Мотоциклетист, когото аутопсирахме вчера. Изпреварил камион и не забелязал стоманена греда, подаваща се отстрани — отсякла е главата на горкия човек.

— Как, по дяволите, оставаш с всичкия си? — зачуди се той.

Тя отговори с усмивка:

— Кой казва, че съм с всичкия си?

— Не знам как си вършиш работата.

— Не мъртвите вредят на хората, Рой, а живите.

— Добре казано — съгласи се той. Чудеше се какво ли мисли тя за духовете. Но сега не беше моментът да задава такива въпроси.

В стаята беше студено. Чуваше се жуженето на охладителната система и рязко прещракване над главите им, идващо от флуоресцентна лампа, която не можеше да се запали.

— Някакви предпочитания кого искаш да видиш първо?

— Не, искам да ги видя всичките.

Клео се насочи към вратата с номер 4 и я отвори. Усетиха полъх на леден въздух, но не студът накара Грейс да потрепери. Беше гледката на човешки очертания под белите найлонови чаршафи на всяко от четирите нива плъзгащи се метални табли.

Клео придърпа подечника, запали го, издърпа най-горната табла върху него и затвори вратата на камерата. Дръпна чаршафа и под него се показа закръглен бял мъж с рядка коса. Тялото и восъчнобялото му лице бяха покрити с рани и порязвания, очите му бяха широко отворени и излъчваха ужас дори в стъклената си застиналоост, а пенисът му беше свит и отпуснат в гъста туфа срамни косми като някакъв гризач, заспал зимен сън. Грейс погледна табелката, окачена на палеца на крака. Пишеше „Робърт Хулихан“.

Очите на полицая се насочиха право към ръцете на мъжа. Бяха големи, груби ръце с много мръсни нокти.

— Всичките им дрехи ли са тук?

— Да.

— Добре — Грейс накара Тиндал да вземе проба от под ноктите му.

Служителят на отдела за изследване на местопрестъпления избра остър уред от поставката за инструменти, поиска от Клео плик за проби и внимателно остърга пръстта от всеки нокът в пликчето, надписа го и го запечата.

Ръцете на следващия труп, Люк Гиъринг, бяха силно разкъсани от катастрофата, но като се изключи кръвта под тях, ноктите, изгризани до кожа, бяха сравнително чисти. Нямахше кал и по ръцете на Джош Уокър. Но тези на Питър Уоринг бяха мръсни. Тиндал взе проба и от неговите нокти и я запечата.

След това двамата с Грейс внимателно огледаха дрехите им. Имаше кал по обувките на всички и доста мръсотия по дрехите на Робърт Хулихан и Питър Уоринг. Тиндал прибра всички тези проби в отделни пликове.

— Сега ще се върнеш ли в лабораторията? — попита го Грейс.

— Мислех да се прибера вкъщи — би било много хубаво да си видя дома, преди да свърши уикендът, и все пак да разбере нещо от живота — или някакво подобие на живот.

— Не искам да ти причинявам това, Джо, но наистина трябва да започнеш да работиш по това още сега.

— Страхотно! Искаш да се откажа от билетите си за концерта на Ю Ту довечера, за които платих по петдесетачка на парче, да си отложат срещата и да си извадя спалния чувал от шкафа в работата?

— Ю Ту — наистина е млада, нали?

— Да, и знаеш ли какво, Рой, и е доста избухлива. Тя е висока топка.

— Може би залогът е човешки живот.

Без да скрива надигания се гняв, Тиндал отвърна:

— Искам парите за билетите си от твоя бюджет.

— Случаят не е мой, Джо.

— Нима, а чий е тогава?

— На Глен Брансън.

— А къде, по дяволите, е той?

— На рожден ден в Солихъл.

— Става все по-прекрасно.

В съблекалнята Тиндал свали и изхвърли предпазното си облекло, след което заяви:

— Пожелавам ти приятна вечер, Рой, следващия път иди да развалиш нечий друг уикенд.

— Ще дойда да ти правя компания.

— Не си прави труда.

Тиндал затръшна вратата след себе си. Малко след това Грейс чу гневния рев на автомобилен двигател. В същия момент забеляза, че в яда си специалистът по съдебна медицина беше забравил черната торба с пликовете за веществени доказателства, в които бяха пробите. Помисли си дали да го настигне, но реши да му ги занесе лично и да се опита да го успокои. Разбираше гнева му, той също щеше да е ядосан при подобни обстоятелства.

Влезе в приемната, взе си още една бисквита и изпи остатъка от чая си, който вече бе изстинал. Сетне взе плика с пробите и Клео го изпрати до вратата. Тъкмо когато се канеше да излезе на дъжда, той се обърна към нея:

— Кога свършваш работа днес?

— След час и нещо, ако имам късмет — тоест ако никой не умре този следобед.

Грейс се загледа в нея, мислеше си, че тя наистина изглежда невероятно красива, и внезапно се почувства като кълбо от нерви, когато хвърли бърз поглед към ръцете ѝ и видя, че няма пръстени. Разбира се, възможно бе да ги маха, докато работи.

— Аз... — понечи той. — Аз... просто се чудех... дали... ами... имам предвид... имаш ли някакви планове за тази вечер?

Очите ѝ грейнаха.

— Всъщност имам среща и ще ходя на кино — отговори тя. След това добави: — Със стара приятелка, която преживява тежък развод.

Цялата му обичайна увереност го бе напуснала, когато ѝ каза:

— Не знаех... дали си омъжена... или имаш приятел... аз...

— Нито едното — отговори тя и му хвърли продължителен очаквателен поглед.

— Би ли... някой път... може би... да пийнем по нещо някоя вечер?

Без да откъсва поглед от него, устните на Клео бавно се разшириха в усмивка и тя отвърна:

— Ще ми бъде много приятно.

Грейс буквално се носеше във въздуха, когато тръгна към колата си, забравил за ръмящия дъжд. Точно когато натискаше дистанционното да отключи вратата, Клео се провикна:

— Рой! Май забрави нещо!

Той се обърна и видя в ръцете ѝ големия черен плик с пробите.

— Идиот такъв — изсъска Ашли на Марк, който се беше отпуснал изтощен до нея на задната седалка на лимузината. — Не мога да повярвам, че се държа така — защо, по дяволите, трябваше да си толкова агресивен с това ченге? — тя се наведе напред и провери дали стъклената преграда към шофьора е добре затворена.

Марк сложи ръка на глезена ѝ и я прокара нагоре по крака ѝ под сватбената рокля. Ашли рязко го отблъсна.

— Дръж се прилично! — каза му тя остро. — За Бога.

— Той е глупак.

— Направо си си загубил акъла. Какво, по дяволите, си мислеше, че правиш, като го нападна за пътните камери?

Марк я погледна косо.

— Пращам го по лъжлива следа.

Тя видя през прозореца, че приближават сградата „Ван Ален“. Беше пет и половина.

— Как точно го пращаш по лъжлива следа!

— Не би очаквал да съм груб, ако имам нещо да крия, нали?

— А какво точно имаше предвид той, като каза да си миеш беемвето?

— Нямам представа.

— Трябва да имаш някаква идея — какво искаше да каже с това?

Интеркомът внезапно се включи и шофьорът попита:

— Предният вход?

— Добре — отвърна Марк. След това се обърна към Ашли. — Искаш ли да се качиш за едно питие?

— Не знам какво искам. Иде ми да те убия.

— Какво представление беше.

— Беше добро представление — преди ти почти да го съсипеш.

Марк се свлече от колата, като едва не падна по очи на тротоара. Единствено придържащата го ръка на Ашли го спаси. Няколко

минувачи ги зяпнаха, но тя не им обърна внимание — единствената ѝ цел бе да вкара Марк в сградата, преди да направи някоя друга глупост.

Тя освободи шофьора и помогна на Марк да се добере до предния вход, където той се втрени със замъглен поглед в охранителния панел на вратата и мина известно време, преди да успее да въведе кода си за достъп.

Няколко минути по-късно вече бяха в апартамента му. Марк затвори вратата и сложи резето.

— Не мога да остана — каза му Ашли.

Той започна да я драска по дрехите. Тя отблъсна ръцете му.

— Хайде да прием кафе и искам да ми обясниш какво имаше предвид детективът, когато ти каза да си измиеш колата.

Марк я огледа. Носеше бяла дантелена сватбена рокля с вдигнат воал. Наведе се към нея и я целуна по устата. Тя му позволи да я целуне по устните и отвърна на целувката неохотно, но веднага го отблъсна.

— Сериозно говоря, не мога да остана. Трябва да отида при майката на Майкъл и да играя ролята на скърбяща изоставена булка — или каквато там шибана роля се предполага, че трябва да играя. Господи, какъв следобед. Какъв кошмар.

Препъвайки се, Марк се запъти към кухнята, отвори един шкаф и извади буркан с кафе. Зяпна го с озадачена физиономия, след което го сложи обратно в шкафа и отвори хладилника, откъдето извади бутилка шампанско „Кристъл“.

— Според мен трябва да вдигнем подобаващ тост за сватбения ти ден — каза ѝ той.

— Това не е никак забавно, а и ти пи повече от достатъчно.

Хванал неотворената бутилка, Марк се стовари на дивана и потупа мястото до себе си приканващо.

След няколко секунди на надменно колебание Ашли седна в другия край на дивана, колкото се може по-далеч от Марк, свали воала си, кръстоса крака и изрита обувките си на земята.

— Искам да знам какво имаше предвид Грейс, когато каза да си измиеш беembeeto.

— Нямам никаква представа.

Тя не каза нищо.

— Обичаш ли ме?

Ашли раздражено поклати глава и се изправи.

— Да, обичам те. Точно в този момент нямам никаква представа защо те обичам, но е така. А майката на Майкъл ме чака да отида при нея и да си изрева очите, което и ще направя.

— Пийни първо.

— Господи, Марк.

Той стана от дивана, запрепъва се към нея, за да я поеме в обятията си, и зарови лице във врата ѝ.

— Знаеш ли, ако не беше станала тази злополука, сватбата щеше да се състои. Сега щеше да си госпожа Майкъл Харисън.

Тя кимна, омеквайки съвсем леко. Марк я погледна в очите.

— Щеше да пътуваш към „Савой“ в Лондон. Щеше да се любиш с него тази нощ, нали?

— Това се предполага, че правят съпругите в сватбената си нощ.

— И как щеше да се чувстваш?

Ашли зарови лице в шепите си и отвърна:

— Щях да си представям, че си ти.

— Щеше ли да слезеш надолу? Щеше ли да поемеш оная му работа с уста?

Тя се отдръпна.

— Марк!

— Щеше ли?

— Няма начин.

— Хайде де!

— Бяхме се разбрали, Марк.

Той отнесе бутилката до мивката, махна станиола и взе две чаши от кухненския шкаф. Извади тапата, напълни чашите и ѝ подаде едната.

Ашли я пое неохотно и се чукна с него.

— Всичко бяхме планирали — каза му тя.

— Имахме план А. Сега сме на план Б — Марк отпи голяма глътка, като пресуши половината от чашата си. — Какво лошо има в това?

— Първото е, че ти си се натряскал. Второто е, че сега по стечение на обстоятелствата не съм госпожа Майкъл Харисън. Което означава, че няма да участвам в неговата половина от „Дабъл-М Пропъртис“.

— Неговите две трети всъщност — поправи я Марк.

— И?

— А аз пък ще участвам съгласно споразумението ни за акционерите и застрахователната ни политика.

— В случай, че той е мъртъв.

— Защо казваш това? *В случай?*

— Запуши дупката за въздух като хората, нали? Използва свръхмощно лепило, както ти казах?

Леко смутен, той отвърна:

— Даа.

Ашли го гледаше съсредоточено, сякаш виждаше през него.

— Сигурен ли си?

— Даа. Капакът беше завинтен. Извадих тръбата и сложих още един тон пръст отгоре. Ако беше жив, щеше да установи контакт, нали?

Тя го изгледа странно.

— Искаш да отида и да го пробода в сърцето ли?

Ашли отпи още от шампанското, сетне отиде до уредбата и огледа рафта с дисковете.

— Колко ме обичаш?

— Колко? Повече отколкото бих могъл да изразя с думи. Тя извади един диск от кутийката му, сложи го на плейъра и натисна копчето. След няколко секунди „Love is All Around“^[1] изпълни стаята. Ашли остави чашата си, взе тази на Марк и също я сложи на масата, след което обви ръце около него и го поведе в танц. Притисна устни към ухото му и каза:

— Ако ме обичаш, винаги ще ми казваш истината, нали? Танцуваха известно време и накрая той промълви:

— Има нещо, което ме тревожи през последните няколко дни.

— Каж ми!

— Знаеш, че двамата с Майкъл използваме палмовете, за да си проверяваме пощата, когато сме извън офиса. Внимавахме да не копираме адреса му в някой от имейлите за неговата ергенска вечер, но може и да съм се объркал.

— Какво имаш предвид?

— Мисля, че го копирах в един погрешка. А той е в него. Тя се отдръпна от него, очите ѝ го пронизваха като остриета.

— Искаш да кажеш, че е в него?

— Възможно е.

— Как така *възможно*?

— Не мога да го намеря в офиса му, нито в апартамента.

— Значи е в гроба с него?

— Може би.

— *Може би?*

Марк сви рамене.

— По-добре да си напълно сигурен, Марк. Той я изгледа мълчаливо.

— Казвам ти го просто защото...

— Защото?

— Защото може да е проблем.

— Най-добре да го вземеш, не мислиш ли?

— Всичко е наред, стига никой да не го намери. Ашли седна на дивана и отпи от шампанското си.

— Не вярвам на това, което чувам. Защо не ми го каза по-рано?

Марк сви рамене.

— Мислех... аз...

— Ти какво?

Марк се присъедини към нея и се опита да чукне чашата ѝ. Тя я отдръпна рязко.

— Най-добре е да го вземеш — заяви тя. — Адски бързо. Като например тази нощ. *Capisce?*^[2]

[1] Любовта е навсякъде. — Бел.прев. ↑

[2] Разбираш ли? (итал.) — Бел.прев. ↑

Докато караше обратно към централата на управлението за криминални разследвания, Грейс включи в мобилния си телефон устройството за хендсфрий и набра Глен Брансън.

— Как е Солихъл? — попита той.

— Скъсва се да вали. Как е Брайтън?

— Скъсва се да вали.

— А сестрата на Ари си легна, понеже има мигрена.

— Значи ще е страхотно парти.

— Все пак събрах доста червени точки, задето отидох. Как беше сватбата?

— Малко като рождения ден, на който ще бъдеш. Домакинът не се появи.

— Не се изненадвам. Кажи ми колко от роднините на Ашли дойдоха?

— Видях само един — отговори Грейс. — Чичо — той спря на светофар. — Исках да те питам дали си проверил банковата сметка и кредитните карти на Майкъл Харисън?

— Непрекъснато ги наблюдаваме. Нищо от вторник следобед. Същото е с мобилния телефон. Някакво развитие при теб?

— Хеликоптерът отново обиколи, но не са видели нищо. Никол и Мой работят през почивните дни — разпратили са снимката на Майкъл до медиите и събират всички записи от пътните камери в района, който подозираме — имам екип, който започва да работи по тях. Ще трябва да решим дали да повикаме доброволци и да направим щателно претърсване на района. И ставам все по-зле настроен към неговия съдружник Марк Уорън.

— Защо?

— Все още нищо конкретно, но мисля, че знае нещо, което не казва. Трябва да проверим миналото му.

— Екипът по „Холмс“^[1] вече работи над това.

— Добро момче. Почакай малко... — Грейс се съсредоточи за миг, докато се отдалечаваше от светофара. — Според мен трябва да проучим внимателно компанията им, „Дабъл-М Пропъртис“. Да видим каква е застрахователната им политика.

— По това също се работи вече — а освен това проверявам и компанията им на Кайманите. Какви са впечатленията ти от Ашли?

— Не знам — отговори Грейс. — Нямам мнение. Изнася убедително представление. Мисля, че трябва да проверим и нея. Знаеш ли кое е странното при нея?

— Това, че липсват роднини? Гледал ли си филма „Последното съблазняване“ с Линда Фиорентино? — внезапно телефонният сигнал отслабна и гласът на Брансън достигаше на пресекулки.

— Не го помня.

— В него играе и Бил Пулман.

— Не ми говори нищо.

— Тя участваше и в „Мъже в черно“.

— Добре.

— Струва си да го гледаш — „Последното съблазняване“. Героинята е жена хищница. Мрачен финал. По някакъв начин тя ми напомня за Ашли.

— Ще го погледна.

— Вземи си го от DVD.Play.com, качеството е страхотно.

— Колко двайсет и седем годишни жени познаваш, които нямат роднини? Ти си на двайсет и седем, омъжваш се, най-важният ден в живота ти, а имаш един-единствен роднина, който да се появи на сватбата ти.

— Може да е сираче. Трябва да проверим миналото й.

— Ще отида да поговоря с майката на Майкъл — тя трябва да знае повече за бъдещата си снаха.

— Моята знаеше повече за Ари, отколкото аз, преди да се ожена.

— Именно — потвърди Грейс.

* * *

Десет минути по-късно Грейс вървеше по коридора на залата за големи произшествия в централното управление, стиснал черната

найлонова торба от моргата. Спря пред окачен на червена дъска бял лист с надпис „Диаграма — възможни мотиви“. Понякога помагаше да освежиш паметта си по тези схеми, въпреки че по-голямата част от тях бе дълбоко запечатана в мозъка му. Прочете я:

Секс. Ревност. Расизъм. Гняв страх. Кражба. Власт.
Поддържане на висок стандарт. Полза. Плащане.
Хомофобия. Омраза. Отмъщение. Психоза.

Премина към следващата дъска с надпис „Ключови действия“. Отдолу пишеше:

1. Определяне на заподозрени
2. Възможности за разузнаване
3. Съдебна медицина
4. Проучване на местопрестъплението
5. Издирване на свидетели
6. Проучване на жертвата
7. Възможни мотиви
8. Медии
9. Аутопсии
10. Разпит на ключов свидетел
11. Други критични действия

Медии, помисли си той. Това беше добра история за медиите. Щеше да се обади на хората си в пресата и да им пусне историята. Може би така топката най-после щеше да се завърти. Продължи нататък и влезе в малкото чисто помещение на следователите на местопрестъпления. Щеше да се обади на репортера от „Аргъс“ Кевин Спинела като за начало, реши той.

Джо Тиндал го очакваше в първата от двете стаи, известна като мократа стая. Имаше купчина кафяви хартиени пликове на пода, всеки с надпис „Плик за доказателства“, руло кафява хартия върху работна маса, мивка и висок пречиствател за въздух.

— Благодаря — каза Джо Тиндал, когато му подаде плика. Тонът му беше далеч не толкова приятелски, колкото когато се видяха по-рано, но поне беше по-спокоен.

Той отвори черната торба и извади пликите с пръст, както и тези с дрехите. Повечето дрехи бяха силно изцапани с кръв. Миризмата на гниене започна да се надига от тях.

— Искаш да знаеш дали тези почвени проби, които взехме от ноктите и обувките на жертвите — поде той, — съвпадат с пробата, която ми донесе по-рано?

— От колата на заподозрения, да. Колко бързо можеш да го направиш?

— Човекът, който ни трябва, е Хилари Флауърс — подходящо име, не смяташ ли?

Грейс се усмихна.

— Работил съм с нея и преди. Добра е.

— Тя е гений, когато става въпрос за полени. Давала ми е няколко пъти резултати по полени, взети от ноздрите на жертвите. Но струва скъпо.

Грейс поклати глава смутен. Когато постъпи в полицията, всичко се свеждаше до разкриване на престъпления. Сега, когато всичко беше преотстъпено на частни фирми, повече опираше до бюджети.

— Колко е бърза?

— Обикновено работи около две седмици.

— Нямам две седмици — говорим за човек, който може би е погребан жив. Всеки час е от значение, Джо.

Тиндал погледна часовника си.

— Шест и двамайсест в събота вечер. Ще сме късметлии, ако я намерим — той взе телефона и набра номера ѝ — Грейс наблюдаваше лицето му нетърпеливо. След няколко секунди Тиндал поклати глава и прошепна: — Гласова поща.

Остави ѝ съобщение, в което я помоли да му се обади спешно, и затвори.

— Това е всичко, което мога да направя, Рой. Ако има съвпадение, тя ще го открие. Полени, ларви на насекоми, изкопаеми, състав на почвата, каквото се сетиш.

— Никой друг ли не ти идва наум?

Джо Тиндал отново погледна часовника си.

— Събота вечер е, Рой. Ако тръгна сега и карам като луд, може да успея за втората половина на концерта на Ю Ту, а след това да се изчукам. Според мен ще установиш, че всеки друг на тази планета, който може да идентифицира почвата, има планове за довечера.

— Моят човек, който е погребан жив, имаше планове за днес, Рой. Трябваше да се ожени.

— Кофти работа.

— Би могъл да го кажеш.

— Не искам да звуча несериозно. Но тази седмица съм работил сто и десет часа до момента.

— Добре дошъл в клуба.

— Не мога да направя нищо, Рой. Нищо. Познаваш ме достатъчно добре — ако имаше нещо, което да предложа, щях да ти кажа. Ако имаше някой някъде в Англия точно в този момент, който да ни даде анализ на почвата тази вечер, щях да се кача на колата и да отида при него. Но не познавам никой друг. Хилари е нашият човек. Ще ти дам номера ѝ и можеш да продължиш да опитваш. Това е всичко, което мога да кажа.

Грейс си записа номера.

[1] Британска компютърна система, използвана от полицията за разследване на тежки престъпления. — Бел.прев. ↑

Докато Грейс се качваше в своята алфа, от мобилния му телефон се чу звук за съобщение.

Кой говори за връзка? Става въпрос за секс. ХХХ

Той поклати глава, изгубил надежда някога да разбере жените. Във вторник вечерта Клодин се държа отвратително с него, нападнаше го заради полицията през по-голямата част от трите часа. Сега в отговор на съобщението му от тази сутрин тя искаше да спи с него.

А най-лошото беше, че той наистина имаше нужда от секс. За пръв път от години. Клодин не беше красавица, но не беше и съвсем за изхвърляне. На фона на поредната скучна съботна вечер, която му предстоеше, идеята да поеме към Гилфорд и да го направи с вегетарианката, която мрази полицаи, беше почти привлекателна.

Но не достатъчно привлекателна. А и в този момент главата му беше пълна с по-прозаични мисли за всички неща, което трябваше да направи във връзка с издирването на Майкъл Харисън.

* * *

Малко след седем часа, когато дъждът вече отслабваше, придружен от Линда Бъкли, униформена полицайка на около трийсет и пет, с къса руса коса и мило, но будно лице, той слезе от колата, тръгна по пътеката през добре поддържаната предна градина на къщата на Джилиан Харисън и позвъни на звънеца. Вратата се отвори и малко бяло куче с розова панделка на главата се втурна и започна да ръфа обувките му.

— Бобо! Ела тук! Бобо!

Показа служебната си карта на жената, която разпозна от несъстоялата се сватба този следобед.

— Госпожо Харисън? Аз съм старши детектив Грейс от брайтънската полиция, а това е служителка на отдела по семейни

въпроси, която сме определили за вас и госпожица Харпър, казва се полицай Бъкли. Ако имате нужда от нещо, тя ще ви помогне.

Боса, с елегантно фризирана сребристосива коса, облечена в изискана синя рокля с бял кант и лъхаша на цигарен дим, тя се усмихна за кратко на полицайката, а сетне изгледа уплашено Грейс и той моментално изпита съжаление към нея.

— Да, помня ви — вие бяхте на приема този следобед.

— Може ли да поговоря с вас за малко?

Очите ѝ бяха зачервени от сълзи и с размазан грим.

— Намерихте ли го? Намерихте ли сина ми?

Той поклати глава отрицателно.

— Страхувам се, че не, съжалявам.

След момент на колебание тя каза:

— Искате ли да влезете?

— Благодаря.

Грейс я последва в малка всекидневна и се настани на креслото, което тя му посочи, близо до незапалената имитация на камина.

— Искате ли нещо за пиене? Чаша вино? Кафе?

— Чаша вода, благодаря — каза Грейс.

— За мен нищо — отвърна полицайката. — Искате ли да ви помогна?

— Не, благодаря ви, много мило от ваша страна.

Кучето го изгледа и изскимтя умолително.

— Бобо, тихо! — заповяда Джил. То тръгна покорно след нея и двамата излязоха от стаята.

Грейс се огледа. На стената имаше репродукция на триптиха на Бош и друга картина на ветрените мелници „Джак и Джил“ в Клейтън, както и голяма снимка в рамка на Майкъл Харисън във фрак, обвил ръка около Ашли Харпър, облечена в дълга вечерна рокля, очевидно заснети на някаква церемония. Следваше друга снимка на малкия Майкъл Харисън с къси панталони на велосипед, както и черно-бяла сватбена снимка на Джил Харисън и покойния ѝ съпруг, предположи той, съдейки по информацията, дадена му от Глен Брансън. Виждаше приликата между Майкъл Харисън и баща му — висок, привлекателен мъж с дълга кестенява коса, достигаща яката на ризата му. По огромните ревери и широките панталони прецени, че е правена в средата на седемдесетте.

Джил Харисън се върна, следвана от кучето, с чаша вода в едната ръка и вино — в другата. Подаде на Грейс водата и седна на дивана срещу него.

— Много съжалявам за днес, госпожо Харисън, сигурно е било много мъчително за вас — подхвана той, след като взе чашата и отпи с удоволствие от студената вода.

В стаята влезе млада жена. Имаше загоряло лице с леко заострен нос, дълга, рошава руса коса и беше облечена с фланелка и джинси. Имаше халки на устата и ушите, както и обица на езика.

— Това е Карли, дъщеря ми. Карли — това са главен инспектор Грейс от управлението за криминални разследвания и полицай Бъкли — представи ги Джил Харисън. — Карли се върна от Австралия за сватбата.

— Видях ви на приема, но нямахме възможност да разговаряме — каза Рой, като се изправи да поеме неохотно подадената ръка и след това седна отново.

— Приятно ми е, Карли — поздрави я Бъкли. Момичето седна на дивана до майка си и обви покровителствено ръка около рамото ѝ.

— Къде бяхте в Австралия? — попита Грейс, опитвайки се да бъде любезен.

— Даруин.

— Не съм бил там. Бил съм в Сидни.

— Една от дъщерите ми живее там — намеси се Линда Бъкли безгрижно в опит да разчупи леда.

Карли сви рамене с безразличие.

— Искях да отменя сватбата и тържеството след това — обясни Джил Харисън. — Ашли беше тази, която настоя. Тя чувстваше...

— Тя е глупава кучка — прекъсна я дъщеря ѝ.

— Карли! — възкликна майката.

— Извинете — заяви Карли. — Всички смятат, че тя е — и тя направи превзето пърхане с ръце като кукла Барби — толкова сладка. Но според мен е пресметлива малка кучка.

— Карли!

Тя целуна майка си по бузата.

— Съжалявам, мамо, но е такава — след това се обърна към Грейс: — На нейно място щяхте ли да настоявате тържеството да се състои?

Грейс, който наблюдаваше и двете, се замисли, преди да отговори.

— Не знам, Карли. Предполагам, че е била между чука и наковалнята.

— Брат ми е най-готиният тип на света — заяви тя. — О, да.

— Явно не харесваш Ашли — отбеляза той, възползвайки се от възможността.

— Не, не я харесвам.

— Защо?

— Мисля, че е прекрасно момиче — намеси се Джил Харисън.

— О, глупости, мамо! Просто отчаяно искаш да имаш внуци. Радваш се, че Майкъл не е гей.

— Карли, не е хубаво да казваш такова нещо.

— Да, ама е истина. Ашли е подла ледена кралица.

Грейс, внезапно развълнуван, се опита да остане невъзмутим.

— Какво те кара да мислиш така, Карли?

— Не я слушайте — намеси се отново Джил Харисън. — Тя е уморена и раздразнена от пътуването и часовата разлика.

— Глупости — възрази дъщерята. — Ашли е мацка, която се залепва за богати мъже.

— Колко добре я познавате и двете? — попита Грейс.

— Срещала съм я веднъж — даже и това ми е много — отговори момичето.

— Според мен е прекрасно момиче — отвърна Джил. — Тя е интелигентна, добре възпитана — можеш да говориш с нея, да проведеш смислен разговор. С мен винаги е била много мила.

— Познавате ли семейството ѝ? — запита ги Грейс.

— Горката, няма друго семейство освен симпатичния ѝ чичо от Канада — отговори майката. — Родителите ѝ са загинали в автомобилна катастрофа по време на ваканция в Шотландия, когато тя е била на три години. Отгледали са я осиновители, които страшно са я тормозели. Първо са живели в Лондон, после са се преместили в Австралия. Когато поотраснала, осиновителят ѝ многократно се опитал да я изнасили. Напуснала ги, когато станала на шестнайсет, и заминала за Канада — в Торонто, — където я приели чичо и леля ѝ — доколкото знам, леля ѝ е умряла наскоро и тя го преживява много тежко. Мисля, че Бродли и съпругата му са единствените хора, които

са се държали човешки с нея. Тя е трябвало да се справя сама в живота. Наистина ѝ се възхищавам.

— Пфу! — изсумтя Карли.

— Защо казвате това? — попита я Грейс.

— Защото не мисля, че беше истинска, когато се запознах с нея.

А след като я видях днес, ми се струва още по-неистинска. Не мога да го обясня, но тя не обича брат ми. Знам го. Може страшно много да е искала да се омъжи за него, но това не е същото, като да го обича. Ако искрено го обичаше, нямаше да се подложи на целия този цирк днес, щеше да е прекалено разстроена.

Грейс я погледна с нарастващ интерес.

— Разбирате ли? — попита го тя. — Говоря ви като жена. Може би жена, уморена от пътуването, както казва майка ми. Но жена. Грижовна жена, която обича брат си. За разлика от неговата годеница, която е кучка, дошла от ада.

— Карли!

— О, разкарай се, мамо.

След като Ашли си тръгна от апартамента, все още бясна, Марк включи телевизора с надеждата да хване местните новини. Пробва и радиото, но точно беше минало седем часът и ги беше изпуснал.

Преоблечен в джинси, маратонки, спортна блуза и тънък анорак, с ниско нахлупена на челото бейзболна шапка, той се тресеше от нерви и от свръхдозата кофеин. Вече беше изпил две големи чаши силно кафе в опити да изтрезнее, а в момента довършваше трета. Изпи и последните капки и се запъти към входната врата на апартамента си. Точно когато я стигна, телефонът иззвъня.

Бързо се върна в дневната и погледна дисплея на телефона. *Непознат номер*. След моментно колебание вдигна слушалката.

— Обажда се Кевин Спинела от „Аргъс“. Бих искал да говоря с господин Марк Уорън.

Марк изруга наум. Ако мисълта му беше по-бистра, можеше да каже, че Марк Уорън го няма, но вместо това се чу да изрича:

— Да, на телефона.

— Господин Уорън, добър вечер, извинявам се, че ви безпокоя в събота вечер. Обаждам се във връзка със съдружника ви Майкъл Харисън. Отидох на сватбата, която трябваше да се състои този следобед в църквата „Вси светии“ в Патчам. Вие бяхте кум и сметнах, че не е уместно да ви досаждам в църквата, но се чудя дали мога да поговоря малко с вас сега?

— Ъ... да, да, разбира се.

— Доколкото разбрах, Майкъл Харисън е изчезнал на ергенската си вечер, когато се случи онази ужасна катастрофа. Любопитно ми е защо вие като кум не присъствахте?

— На ергенската вечер?

— Точно така.

— Трябваше да бъда, разбира се — отговори Марк спокойно, като се опитваше да звучи приятелски и всичко да изглежда съвършено нормално. — Бях извън града, на север, имах среща по работа — бях

планирал всичко така, че да се върна навреме, но полетът ми закъсня заради мъглата — обясни той.

— Къде беше срещата?

— В Лийдс.

— А, ясно. Случват се такива неща, това е проблемът на тази страна.

— Абсолютно! — съгласи се Марк с чувството, че започва да установява приятелски отношения.

— От полицията научих, че нямате никаква представа какво е било запланувано за ергенската вечер. Така ли е?

Марк замълча за момент. Мислеше. *Внимателно.*

— Не отвърна той. — Това не е съвсем вярно. Искам да кажа, че изобщо не е вярно. Бяхме планирали да отидем на обиколка по кръчмите.

— Обиколка по кръчмите! Да, добре. Но не е ли кумът този, който организира ергенската вечер?

— Да, така мисля.

— Но вие не сте организирали тази ергенска вечер?

Марк се опита да събере мислите си. В главата му звъняха предупредителни камбанки.

— Напротив, направих го — Майкъл не искаше нищо претенциозно — просто да обиколи няколко кръчми с приятелите си. Аз имах най-доброто намерение да съм там.

— Какво точно планирахте?

— Ние... ъ... щяхме да правим обичайните неща, сецате се — да отидем в няколко кръчми, Майкъл да се напие до козирката и да го приберем вкъщи. Щяхме да наемем микробус и да уредим шофьор, но един от компанията ни каза, че може да намери микробус и няма нищо против да не пие, така че се спряхме на този вариант.

— Къде точно е ковчегът в този план?

Мамка му. Марк усещаше, че затъва дълбоко в калта.

— Ковчег ли казахте?

— Разбрах, че сте уредили ковчег.

— Не знам абсолютно нищо за никакъв ковчег! — възкликна Марк. — Това е ново за мен — опитвайки се да звучи наистина изненадан, той повтори за по-голяма тежест: — *Ковчег?*

— Смятате ли, че приятелите ви са организирали това без вас? — попита журналистът.

— Абсолютно. Така трябва да е станало. Един от тях, Робърт Хулихан, работи — работеше — за чичо си, собственик на погребално бюро, но никога не сме обсъждали нищо за ковчег. Сигурен ли сте в това?

— От полицията казаха, че според тях в микробуса е имало ковчег преди катастрофата. Имате ли някаква представа какво може да се е случило с Майкъл Харисън?

— Не, никаква. Ужасно съм притеснен.

— Вчера говорих с вдовицата на един от приятелите ви. Госпожа Зои Уокър. Според нея всички вие сте възнамерявали да си отмъстите на Майкъл Харисън, защото редовно ви е правел номера на всичките. Дали ковчегът има нещо общо с това?

— Както казах, не знам нищо за ковчега. Звучи като идея, появила се в последния момент.

— Мислите ли, че приятелите ви са сложили Майкъл Харисън в ковчег и той стои затворен някъде?

Марк помисли усилено, преди да отговори.

— Вижте, знаете как е, когато група момчета се напият. Понякога правят шури неща.

— Добре ми е познато.

И двамата се изхилиха. Марк почувства известно облекчение.

— Добре, благодаря ви за отделеното време. В случай че чуете нещо, ще бъдете ли така любезен да ме осведомите, ако ви оставя телефона си?

— Разбира се — отвърна той и затърси химикалка.

Застанал в асансьора няколко минути по-късно, Марк мислеше за разговора, като адски се надяваше, че не е казал нищо глупаво, и се тревожеше как би реагирала Ашли, ако види да го цитират във вестника. Щеше да е бясна, че изобщо е говорил с тях. Но какъв избор имаше?

Той се изкачи по рампата на подземния паркинг, направи ляв завой и се включи в натовареното съботно движение, като предвидливо намали скоростта, защото знаеше, че сигурно е над допустимата. Последното нещо, което му трябваше, беше да го спрат и да го проверят за алкохол.

След двайсет минути стигна до паркинга на градинския център зад Нюхейвън, пристанището на Ламанша на шестнайсет километра от апартамента му. Оставаше малко време до осем часа, когато затваряха, затова направи скоростна обиколка на магазина, при която купи лопата, отвертка, чук, длето, малко фенерче „Меглайт“, гумени градинарски ръкавици и чифт гумени ботуши. Малко преди осем вече беше отново в колата си на почти празния паркинг. Небето беше учудващо ясно и щяха да минат поне два часа, преди да се стъмни напълно.

Два часа, които трябваше да убие.

Знаеше, че трябва да хапне нещо, но стомахът му беше свит на кълбо. Обмисли вариантите за бургер, китайска или индийска храна. Нито един не му допадна. Ашли му беше ядосана; никога преди това не я беше виждал ядосана и това го притесни и уплаши. Сякаш някаква връзка между тях бе прекъсната. Трябваше да я възстанови и единственият начин бе да ѝ угоди. Да направи каквото казва. Да направи онова, което от няколко дни знаеше, че трябва да направи.

Искаше да ѝ се обади и да ѝ каже, че я обича, да я чуе как тя му казва, че също го обича. Но тя нямаше да го направи, не сега, не още. Беше права да му е ядосана; той постъпи глупаво, едва не провали всичко. Господи, защо се държа толкова идиотски с това ченге?

Запали двигателя и радиото се включи. Осем часът. Новините по местната радиостанция. Първо международните новини, проблеми в Ирак. Последва материал за Тони Блеър и Европейския съюз. В следващия момент наостри уши, когато жизнерадостната говорителка обяви:

— Брайтънската полиция засилва мерките по издирването на строителния предприемач Майкъл Харисън от Брайтън. Неговата годеница Ашли Харпър и техните гости бяха силно разочаровани, когато той не се появи за сватбата си в църквата „Вси светии“ в Патчам този следобед, което потвърди подозренията, че той е изчезнал в резултат на някаква нелепа шега през ергенската му вечер, след която четирима от най-добрите му приятели са мъртви. Старши детектив Рой Грейс от Съсекското управление за криминални разследвания, който ръководи търсенето на Майкъл Харисън, тази сутрин заяви, че полицията вече разглежда случая като особено сериозен и той

преминава от издирване на човек в неизвестност в разследване на тежко произшествие.

Марк усили звука на радиото и чу гласа на старшия детектив:

— Смятаме, че Майкъл Харисън вероятно е жертва на шега, придобила трагичен обрат, и бихме искали всеки, който смята, че има някаква информация относно събитията от миналия вторник вечерта, спешно да се свърже със залата за тежки произшествия в Съсекското управление за криминални разследвания.

Погледът на Марк се замъгли; целият паркинг сякаш вибрираше, а в ушите си чуваше бучене, сякаш се намира в излитащ самолет или пък се гмурка под вода. Стисна ноздрите си да ги издуха и ушите му изпукаха. Ръцете му бяха потни — в следващия момент осъзна, че цялото му тяло е мокро; усещаше капките пот, които се стичаха по кожата му.

Дишай дълбоко, спомни си той. Това беше начинът да се справиш с напрежението. Ашли го беше научила на това преди една среща с особено тежък клиент.

Той седеше в колата си на отслабващата дневна светлина, заслушан в ритъма на туптящото си сърце, и дишаше дълбоко.

Доста дълго време.

След като дадено разследване — като убийство, отвличане, изнасилване, въоръжен грабеж, измама или издирване на изчезнал човек — преминаваше в статута на тежко произшествие, то получаваше кодова дума.

Всички тежки произшествия бяха приоритет на централата на управлението за криминални разследвания в Съсекс Хаус, което беше и причината в осем и двайсет часа в събота вечер, когато повечето нормални хора с личен живот или си бяха вкъщи, или се забавляваха навън, Рой Грейс, сега официално начело на разследването, да се изкачва по стълбите на сградата покрай снимките на ръководители на отдели и витрините с полицейски палки по стените.

Той беше взел решението — и бе предприел съответното действие — да се повиши издирването на Майкъл Харисън до тежко произшествие минути след като си тръгна от къщата на Джил Харисън. Беше сериозно решение, предполагащо огромни разходи и заетост, които трябваше да оправдае пред началника на полицията и Алисън Воспър. Несъмнено щеше да му е доста трудно — вече си представяше някои от унищожителните въпроси, които тя щеше да му подхвърли.

Детектив Ник Никол и детектив Бела Мой, чиито планове за събота вечер така или иначе отдавна бяха станали на пух и прах, пътуваха насам заедно с новото попълнение в екипа, Ема-Джейн Баутууд, и с всичко, събрано по случая на предишното им работно място в брайтънския полицейски участък — което до момента не беше много.

Когато влезе в залата за тежки произшествия, той мина през застланото със зелен килим общо помещение, чиито стени бяха опасани от бюра, заемани от асистирания персонал на висшите служители на управлението. Всеки висш служител имаше собствена стая непосредствено до залата, с неговото или нейното име, изписано на синьо-жълта фотохроматична карта на стената.

Отляво през широко стъкло се виждаше впечатляващият кабинет на човека, който технически беше прекият му началник — въпреки че на практика това беше Алисън Воспър, — главен детектив Гари Уестън. Двамата с Рой Грейс се познаваха отдавна — бяха партньори, когато Грейс започна работа в управлението за криминални разследвания като новобранец, а самият Уестън не беше много по-опитен от него.

Двамата имаха само един месец разлика във възрастта и Грейс се чудеше понякога с известна завист как Гари бе постигнал такова шеметно издигане и несъмнено щеше да стане шеф на полицията някъде из Великобритания в най-скоро време. Но в сърцето си знаеше отговора. Не че Гари Уестън беше по-добър полицаи или по-напреднал от гледна точка на обучението — бяха преминали заедно много от курсовете за усъвършенстване, — просто той беше по-добро политическо животно от Грейс. Не мразеше бившия си партньор за това — бяха останали добри приятели, — но и никога не можеше да е като него, да запазва мненията си за себе си, както често се налагаше да прави Гари.

Нямаше и помен от Уестън в кабинета му сега, в 8:30 часа в събота вечерта. Главният детектив знаеше как да води хубав живот, като с лекота балансира между семейство, удоволствия и работа. Снимките на хрътки и състезателни коне, запълващи стените му, бяха доказателство за страстта му по надбягванията, а настолните рамки с фотографии на привлекателната му съпруга и четирите им деца, стратегически разположени върху всяка плоскост в стаята, не оставяха никакво съмнение у посетителите какви са приоритетите му в живота.

Вероятно тази вечер Гари беше на надбягване с хрътки, предположи Грейс. Вечеря приятно със съпругата си и техни приятели, залага, разпуска, очаква с нетърпение семейната неделя. Видя призрачното отражение на собственото си лице в стъклото и продължи през помещението, покрай мигащи светлини на телефонните секретари по бюрата, замлъкнали факс машини и скрийнсейвъри с техните вечни плетеници. Понякога — в моменти като този, когато се чувстваше толкова откъснат от истинския свят — се чудеше дали това е усещането да си призрак и да преминаваш невидим покрай живота на всички останали.

Поднесе картата си към панела в края на помещението, бутна вратата и влезе в дълъг, притихнал коридор, застлан със сив килим, в който се носеше мирис на боя. Мина покрай голяма червена филцова дъска с надпис „ОПЕРАЦИЯ ЛИСАБОН“, под който имаше снимка на мъж с ориенталски черти и рехава брада, заобиколена от няколко различни снимки на каменистия плаж в подножието на високите скали на местната живописна гордост Бийчи Хед, върху всяка от които бе нарисуван червен кръг.

Този неидентифициран мъж бе намерен преди четири седмици в подножието на скалата. Първоначално бяха решили, че е поредният самоубиец, докато аутопсията не разкри, че вече е бил мъртъв, когато е полетял надолу.

На отсрещната стена беше „ОПЕРАЦИЯ КОРМОРАН“ със снимка на красива девойка с тъмни коси, която бе намерена изнасилена и удушена в покрайнините на Брайтън.

Грейс подмина кабинета на екипа по външни проучвания отляво — голяма стая, в която детективите, привлечени да работят над тежки произшествия, пребиваваха за периода на разследването, — след което влезе през врата, непосредствено срещу нея, с надпис „РАЗУЗНАВАНЕ ЕДНО“.

Стаята на разузнаването беше новият невралгичен център за всички тежки произшествия. Когато влезе, всичко вътре моментално му създаде усещане за ново, миришеше на ново, дори отношението на хората, работещи тук, беше някак ново — като се изключи силната миризма на китайска храна тази вечер. Въпреки матираните прозорци, които бяха твърде високо, за да се вижда нещо навън, със свежите си бели стени стаята създаваше усещане за лекота, хубава светлина, хубава енергия, много различна от хаотичната суматоха на стаите за произшествия в полицейския участък, които Грейс до болка познаваше.

Създаваше футуристично усещане, сякаш съвсем лесно би могла да приютява контролния център за полети на НАСА в Хюстън. Имаше голяма маса под ъгъл, разделена на три работни зони, всяка от които представляваше извито чамово бюро с място за максимум осем души, и масивни бели дъски, едната с надпис „ОПЕРАЦИЯ КОРМОРАН“, другата „ОПЕРАЦИЯ ЛИСАБОН“ и третата „ОПЕРАЦИЯ СНЕЖНА ПРЕСПА“, покрити със снимки на местопрестъплението и диаграми

на развитието на разследването. Съвсем скоро друга бяла дъска щеше да получи надписа „ОПЕРАЦИЯ САЛСА“, произволното название, което компютърът на Централата в Скотланд Ярд бе дал на разследването на Майкъл Харисън.

Най-често имената нямаха нищо общо със самите разследвания и понякога се налагаше да ги променят. Спомняше си един случай, когато името „ОПЕРАЦИЯ КАВКАЗКА РАСА“ получи случай за чернокож мъж, намерен разчленен в багажника на колата си. Беше сменено с нещо не толкова конфликтно. Но с операция „Салса“ глупавият компютър по случайност беше уцелил. Грейс имаше силното чувство, че е въввлечен в песен и танц.

За разлика от работните места в повечето кабинети на полицаи, тук нямаше и помен от личен елемент по бюрата или по стените. Нямаше снимки на семейства, плакати на футболисти, списъци със задачи, нито шеговити картинки. Всеки предмет в тази стая, като се изключи мебелировката и работната техника, беше свързан с разследванията. Освен купата със спагети, които измореният на вид дългокос детектив инспектор Майкъл Коуън ядеше с пластмасова вилица в ъгъла на една от работните зони.

Начело на другата работна зона, залепен за компютъра, с чаша кока-кола в ръка, седеше Джейсън Пиет, един от най-умните детективи, с които Грейс някога бе работил. С удоволствие би се обзаложил, че един ден Пиет ще стане шеф на лондонската полиция — най-желаният висок полицейски пост в страната.

Всяка от зоните имаше офис мениджър, обикновено детектив сержант или детектив инспектор, системен наблюдател, обикновено служител с по-нисък чин, анализатор, отговорник за индекса и машинописец.

Майкъл Коуън, облече в широка карирана риза и джинси, поздрави Грейс сърдечно:

— Как си, Рой? Изгледаш поиздокаран.

— Мислех, че трябва да се пременя за вас — явно не е трябвало да си правя труда.

— Да бе, да!

— Какъв е този боклук, който ядеш? — засече го Грейс. — Имаш ли представа какво съдържа?

Майкъл Коуън завъртя очи, ухилен.

- Химикали, благодарение на тях живея.
- Старши детективът поклати глава.
- Мирише ми на китайска храна за вкъщи.
- М-да, ами, можеш да ме отървеш от китайския ми проблем когато пожелаеш. Отмених среща с мацка, за да съм тук.
- На драго сърце бих се сменил с теб — отвърна Грейс. Майкъл Коуън го изгледа с любопитство.
- Кажи?
- Не ти трябва да знаеш, повярвай ми.
- Толкова ли е зле?
- По-лошо от зле.

На един десен завой на светлината от предните фарове Марк видя купчина венци покрай пътя. Някои лежаха на тревата отстрани, други бяха подпрени на дърво, а останалите — на живия плет.

Отмести крак от педала на газта и намали до пълзене, а в него се надигна тръпка на ужас, дълбоко вътре в него, дълбоко в душата му. Продължаваше да ги гледа на светлината от стоповете, докато изчезнаха в мрака на нощта, изгубиха се, отидоха си, сякаш никога не ги е имало. *Джош, Пит, Люк, Робо.*

И той самият, ако самолетът не беше закъснял.

Тогава, разбира се, проблемът щеше да е друг. Целият настръхна и натисна педала на газта, искаше да се махне отгук; побиваха го тръпки от това място. Мобилният му телефон изпиука, след което зазвъня. Изписа се телефонът на Ашли.

Той се обади, доволен, че я чува, отчаяно търсец човешка компания.

— Здравсти.

— Е? — тя звучеше също толкова ледено, колкото когато си тръгна от апартамента му.

— Пътувам натам.

— Чак сега?

— Трябваше да изчакам да се стъмни. Мисля, че не трябва да говорим по мобилните, да дойда ли да те видя, като се прибера?

— Това би било наистина глупаво, Марк.

— Да. Аз... аз... как е Джил?

— Разстроена. Как очакваш да е?

— Аха.

— Аха? Добре ли си?

— Донякъде.

— Изтрезня ли?

— Разбира се — отвърна той засегнато.

— Не звучиш добре.

— Не се чувствам добре, разбираш ли?

— Да. Но ще го направиш, нали?

— Така се разбрахме.

— Ще ми се обадиш ли след това?

— Естествено.

Затвори. Отпред беше мъгливо и слой от влага покриваше предното стъкло. Чистачките описаха два пъти дъга и гумените им повърхности изпищяха. Спря ги. Храсталакът в края на гората му се стори познат и той намали, не искаше да пропусне отбивката.

След секунди изтрополи по първата ограда, после и по втората, лъчите на фаровете пронизваха мъглата като двойка лазери, колата се клатеше по осеяния с дупки път, докато той форсираше, уплашен от дърветата, които сякаш го притискаха заплашително от двете страни, и от време на време хвърляше поглед в огледалото, просто в случай че...

В случай че какво точно?

Вече приближаваше. Лек шепот от разговор по радиото го разсейваше и той го изключи, почти без да усеща, че дишането му се ускорява, а потта продължава да се стича по слепоочията, по гърба му. Предницата рязко потъна, когато предните гуми попаднаха в дълбока локва, и водата опръска стъклото с твърд звук като от хвърлени камъчета. Отново пусна чистачките и моментално намали скоростта. Господи, беше дълбоко; не беше съобразил колко много бе валяло, откакто за последен път бе тук. И тогава — *мамка му, о, мамка му, не!*

Гумите бяха забуксували в калта.

Натисна педала на газта по-силно, от което беемвето започна да вибрира и се отмести няколко крачки встрани, но отново хлътна в тинята.

О, Господи, не!

Не можеше да заседне, не можеше, не можеше. Как, по дяволите, щеше да обясни защо е тук в десет и половина вечерта?

Дишай дълбоко...

Пое си въздух и се огледа уплашено в мрака, във всяка сянка пред него, встрани, отзад, след което натисна копчето за централно заключване и чу изщракването, но не се почувства по-добре. Включи вътрешното осветление и погледна контролното табло. Имаше уреди за тежки пътни условия, за по-ниска скорост, диференциален затвор;

беше ги виждал стотици пъти, но никога не си беше правил труда да прочете за тях.

Протегна се и извади наръчника от жабката, бясно прелисти на съдържанието и отвори на съответните страници. Бутна един лост, натисна копче, остави наръчника до себе си и предпазливо пробва с педала на газта. Колата се наклони и за негова радост потегли напред.

Продължи със стабилните петнайсет километра в час, колата сега беше много по-устойчива и минаваше през локвите като бронетранспортър. После зави надясно в разклонението, което щеше да го отведе до сечището. Пред него изскочи малко зайче, обърна се и побягна обратно, след което заскача напред и попадна точно под него. Нямаше представа дали го е сгазил, а не го и интересуваше, просто искаше да продължи напред, да поддържа скоростта си, инерцията, да преодолява калта.

Малката поляна с шубраци от мъхове и треви беше точно пред него и за негово облекчение листът ламарина под прикритието от изкоренени растения, които бе пръснал отгоре, все още беше на мястото си.

Добра се до сравнително твърда почва — не искаше да рискува колата да затъне в калта, докато е спряла, сетне изключи двигателя, но остави предните фарове запалени, навлече новите си гумени ботуши, грабна фенера и слезе в размякнатата пръст.

Настъпи миг на пълна тишина. Но изведнъж чу леко прошумоляване в храстите и се обърна, като уплашено насочи лъча на фенера към гората. Притаил дъх, чу изпукване, след това издрънчаване като звук от тенекиена кутия и един голям фазан тромаво се заклатушка между дърветата.

Изплашен до смърт, завъртя фенера отдясно наляво, а после отвори багажника и извади гумените ръкавици и инструментите, които беше купил, и ги отнесе до гроба.

Остана неподвижен няколко секунди, втренчил поглед в ламаринения лист, докато се заслушваше. Двигателят на колата избръмча. Навсякъде в заобикалящата го гора падаха капки вода, но иначе цареше тишина. Пълна тишина. Един охлюв се беше прилепил върху ламарината и черупката му приличаше на раковина върху дъното на потънал кораб. Добре. Тази ламарина изглеждаше така, сякаш лежи тук от години.

Сложи инструментите и фенера на мократа трева, хвана ламаринения лист за единия край и го издърпа назад. Гробът зейна като дълбока пукнатина. Сграбчил фенера, той се изправи, но остана прикован на място, опитвайки се да събере смелост да пристъпи напред.

Все едно Майкъл се беше притаил там, долу, и дебнеше да го сграбчи.

Бавно, стъпка по стъпка се приближи до ръба и в пристъп на паника рязко насочи лъча на фенера към дългата правоъгълна кухня.

Издиша успокоен.

Всичко си беше както го бе оставил. Пръстта беше все така натрупана, непокътната. Известно време гледа надолу виновно.

— Съжалявам, партньоре — прошепна той. — Аз...

Нямаше какво да каже. Върна се до колата и изключи светлините. Нямаше нужда да оповестява присъствието си, ако има някой в гората в този час, в което се съмняваше, но никога не се знае.

Отне му близо час усилено копаене, преди лопатата да се удари в дървото на капака на ковчега. Имаше много повече пръст, отколкото си мислеше — е, да, беше прибавил доста онази ноц, но въпреки това... Продължи да рови, докато не се откри целият капак и медните винтове в ъглите. Малката дупка на тръбата за въздух, която бе натъпкал с пръст, се беше разширила; изглеждаше малко по-голяма... или си въобразяваше?

Протегна се и остави лопатата на земята, взе отвертка та и се захвана да развинтва винтовете. Когато свърши, се сблъска с трудност, която не беше предвидил: ковчегът изпълваше цялата дупка и до него нямаше никаква пролука, а застанал върху него, не можеше да вдигне капака.

Покатери се горе, стисна фенера между зъбите си и без да пуска отвертката, се просна на земята, сгърчен на ръба на гроба, откъдето се протегна надолу. Лесно можеше да достигне капака на ковчега. В този момент се разтрепери. Какво, по дяволите, щеше да открие? Извади фенера от устата си и тихичко извика:

— Майкъл? — след това по-високо: — Майкъл? Ехо? Майкъл?

Почука няколко пъти върху капака с дръжката на отвертката, макар да знаеше, че ако Майкъл беше жив — и в съзнание, — щеше да

чуе стъпките и стърженето на лопатата по капака. Освен ако не беше твърде отпаднал, за да реагира.

Ако още беше жив.

Голямо ако. Бяха минали четири дни и той със сигурност нямаше въздух. Напъха отново дръжката на фенера в устата си и я стисна здраво. *Трябва да го направи. Трябва да свърши тази скапана работа. Трябва да е тук и да вземе проклетия „Палм“ от Майкъл.* Защото един ден някой щеше да открие този гроб, да го отвори, да намери труп и проклетия „Палм“ с всички имейли на него и онова ченге, старши детектив Грейв или както там му беше името, щеше да намери имейла, който беше изпратил на Майкъл в понеделник с думите, че му готвят голяма специална изненада и с някои загадъчни намеци, прекалено загадъчни за Майкъл, за да се досети какво кроят, но напълно прозрачни за полицая.

Марк пъхна острието на отвертката под капака, повдигна го няколко сантиметра, докато успя да промуши пръстите си вътре. Пое тежестта с лявата си ръка, за да сложи отвертката на земята над него, след това вдигна тежкия капак колкото се може по-нависоко и почти не забеляза дълбоката нащърбена вдлъбнатина, издълбана отвътре.

Пред очите му проблесна мастилена вода с подгизналите останки на списание, които се носеха по повърхността, огромни голи гърди, които се виждаха на яркия лъч от фенера.

Марк изкреця и фенерът падна от устата му, цопна във водата и се удари в дъното с глух звук.

Ковчегът беше празен.

Капакът се стовари с трясък, който прозвуча като изстрел. Марк се изправи на крака, препъна се и се просна на калната земя. Успя да застане на колене, завъртя се в пълен кръг, очите му пронизваха мрака, а той хленчеше, задъхваше се, мозъкът му бе завладян от паника и той трескаво обмисляше в коя посока да побегне. Към колата си? В гората?

О, мили Боже. Господи. Господи.

Все още на четири крака, той се отдръпна от гроба и отново се завъртя в пълен кръг. Дали Майкъл е някъде там, наблюдава го и се кани да нападне?

Да го заслепи с фенерче?

Той се изправи и побягна към колата, отвори бясно вратата, качи се, но всички вътрешни светлини моментално се запалиха и той бе окъпан в проклетата светлина! Затръшна вратата, натисна копчето за централно заключване, завъртя ключа за запалване, бутна скоростния лост, включи светлините и натисна газта, след което обърна колата в широка дъга, а светлината от фаровете обходи дърветата, сенките подскочиха и избледняха; направи един кръг, после още един, накрая трети.

О, Господи.

Какво, по дяволите, беше станало?

Не беше взел шибания „Палм“. Трябваше да се върне и да провери. Трябваше.

Как, по дяволите, е успял...?

Как, по дяволите, е успял да се измъкне? Да завинти капака наново? Да натрупа пръст отгоре?

Освен ако?

Никога не е бил там?

Но ако не е бил там, защо не се появи на сватбата?

Мислите бясно прелитаха из главата му. В пълен хаос. Искаше да се обади на Ашли и, о, да, знаеше какво ще е първото нещо, което ще го попита.

Взе ли „Палм“-а?

Отиде с колата до рѣба на гроба и седнал вътре, зачака, озъртайки се. Накрая отвори вратата, скочи на земята и легна по корем и без да си прави труда да навива ръкави, потопаи ръце в студената вода. Докосна мекото сатенено дъно. Опипа стените, сетне отново дъното. Намери фенера и го извади. Вече не работеше. Ръцете му докоснаха нещо малко, кръгло, метално; пръстите му се обвиха около него, извадиха го и го поднесоха на светлината от фаровете. Приличаше на капачка на бутилка от уиски.

Обърна се и огледа уплашено заобикалящата го гора. Сетне отново потопаи ръце в ковчега и го опипа от единия до другия край. Нищо друго. Съвсем нищо. Проклетото нещо беше празно.

Изправи се, сложи обратно ламарината и разсеяно хвърли малко треви върху нея, след което се завърна в безопасното убежище на колата си. Затръшна вратата и отново натисна копчето за централно заключване, после обърна и пое надолу по пътя, форсираше с пълна газ, минаваше с трясък през коловози и локви, докато не изтрополи върху двете огради и не се озова отново на главния път.

Изключи диференциалния затвор и натисна скоростния лост до нормалната трета скорост, след което обърна към Брайтън, втренчил поглед в огледалото за обратно виждане, уплашен от всеки чифт фарове, който се появяваше зад него, и измъчван от неимоверното желание да се обади на Ашли, но беше твърде объркан, за да знае какво да й каже.

Къде, по дяволите, беше Майкъл?

Къде?

Къде?

Мина покрай венците, като хвърли поглед към оранжевата светлина на таблото, после към пътя и отново в огледалото. Дали си беше въобразил? Халюцинация ли беше? *Хайде, момчета, каква е тайната ви? Какво знаете, което аз не знам? Заровили сте празен ковчег ли? Добре, какво тогава направихте с Майкъл?*

Докато караше, той започна леко да се успокоява и да мисли по-ясно, убеждавайки себе си, че в крайна сметка това е без значение в момента. Майкъл не беше там. Нямахше труп. Никой нямаше никакви улики срещу него.

Стисна волана между коленете си, свали гумените ръкавици и ги захвърли на пода пред съседната седалка. Разбира се, това беше точно в стила на Майкъл. Носеше запазената му марка. Майкъл шегаджията. Дали той не е скроил цялата тази проклета история?

Да пропусне сватбения си ден?

В главата му започнаха да се въртят какви ли не мисли. Дали Майкъл се бе усетил за него и Ашли? Дали това беше част от отмъщението му? Двамата се познаваха от много време. От тринайсетгодишни. Майкъл беше умен тип, но се справяше с проблемите по собствен начин. Възможно е да се е досетил — въпреки че двамата с Ашли бяха невероятно предпазливи.

Той се върна назад във времето, докато караше. До деня, в който Ашли се появи за първи път в офиса им по обява за личен асистент, която бяха публикували в „Аргъс“. Тя влезе, толкова умна, толкова красива, на светлинни години пред всички останали, които бяха интервюирали. Беше в съвсем друга категория.

Той току-що бе приключил дълга връзка и бидейки свободен, изпита привличане към нея така, както никога преди не го бе привличала жена. Между тях се осъществи връзка от първия миг, въпреки че Майкъл остана сляп за това. В края на втората си седмица, тайно от съдружника му, те започнаха да спят заедно.

Вече бяха минали два месеца от тайната им връзка, когато тя каза на Марк, че Майкъл си пада по нея и я е поканил на вечеря. Как да постъпи?

Марк почувства гняв, но не се издаде пред Ашли. През целия си живот, откакто се познаваше с Майкъл, той бе живял в сянката му. Майкъл беше този, който обираше най-красивите мацки по купоните и който някак си успя да очарова банковия служител да му отпуснат заем, за да купи първата порутена сграда, и го върна с голяма печалба за себе си, докато Марк преживяваше на оскъдна заплата в малка счетоводна фирма.

Когато решиха да започнат съвместен бизнес, Майкъл беше този, който имаше пари в брой да го финансира — и по тази причина взе две трети от дяловете. Сега имаха бизнес, струващ няколко милиона лири. А Майкъл държеше лъвския пай.

Онзи ден, когато Ашли влезе в офиса им, беше първият случай, в който жена поглежда първо него.

А след това лайното се бе осмелило да я покани на среща.

Случилото се след това беше идея на Ашли. Единственото, което трябваше да направи, бе да се омъжи за Майкъл и след това да уреди развод. Просто да му направи капан с проститутка и някой да снима тайно. Щеше да се съгласи на половината от дяловете му и с трийсет и трите процента на Марк щяха да станат мажоритарни собственици. Контрол на компанията. Довиждане, Майкъл.

Убийствено просто, наистина.

Но убийството никога не е било в плана им.

Ашли, облечена в бяла хавлия, с разпусната коса, разпиляна по раменете ѝ, отвори входната врата на къщата си и се вторачи в изцапаната с кал фигура на Марк със смесица от изумление и гняв.

— Луд ли си да идваш тук? — каза тя вместо поздрав. — И в този час. Дванайсет и двайсет е, Марк!

— Трябва да вляза. Не можех да рискувам да ти се обадя. Трябва да поговорим.

Стресната от отчаяния му тон, тя омекна, но преди това излезе навън и внимателно огледа притихналата улица в двете посоки.

— Нали не са те проследили дотук?

— Не.

Тя погледна краката му.

— Марк, какво, по дяволите, правиш? Виж си ботушите! Той погледна мръсните си гумени ботуши, събу ги и ги внесе вътре. Продължавайки да ги държи в ръка, застана във всекидневната и се загледа в мигащите светлини на стенната уредба с изключен звук.

Ашли затвори входната врата и го изгледа уплашено.

— Изглеждаш ужасно.

— Трябва ми питие.

— Мисля, че пи достатъчно по-рано днес.

— Сега съм прекалено трезвен, дявол да го вземе. Докато му помагаше да свали анорака си, тя го попита:

— Какво искаш? Уиски?

— „Балвени“, ако имаш. Ако не — каквото и да е.

— Имаш нужда от душ — каза Ашли, запътвайки се към кухнята. — И така, кажи ми, ужасно ли беше? Взе ли „Палм“-а?

— Имаме проблем.

Тя се завъртя рязко като простреляна.

— Какъв проблем?

Марк я гледаше безпомощно.

— Той не беше там.

— Не беше там?

— Не... той... не знам... той...

— Искаш да кажеш, че *той* не беше там? *Ковчега* го нямаше?

Марк ѝ разказа какво се бе случило. Първата реакция на Ашли беше да спусне плътно щорите на всички прозорци, след което му сипа уиски, а за себе си направи кафе. После двамата седнаха на срещуположни канапета.

— Възможно ли е да си отишъл на погрешно място?

— Искаш да кажеш да има два различни ковчега? Не. Аз бях този, който предложи това място. Щяхме да го оставим с порносписание и бутилка уиски — и двете бяха там, е, само капачката на бутилката.

— И капакът на ковчега беше завинтен, с пръст отгоре? Хванала кафето си в две ръце, тя духна издигащата се пара от чашата и отпи от нея. Марк наблюдаваше как хавлията ѝ се отвори и се видяха големите ѝ бели гърди. И я пожела веднага, въпреки всичко, въпреки целия си ужас; просто искаше да я сграбчи и да се люби с нея.

— Да, беше точно както го оставих в четвъртък, когато...

— Взе тръбата?

Марк отпи от уискито. Сега тя му се усмихваше съчувствено. Може би ще успее да остане при нея поне час-два. Да се любят. Трябваше да се отпусне след този кошмар.

Но изражението ѝ се помрачи.

— Сигурен ли си, че той беше вътре, когато взе тръбата за дишане?

— Разбира се, че беше там. Чух го да крещи. Господи!

— Не си си въобразил?

— Да си въобразя, че крещи?

— Беше в доста лошо състояние.

— Ти също щеше да си на мое място. Той ми беше съдружник. Най-добрият ми приятел. Аз не съм проклет убиец... аз...

Ашли го изгледа цинично.

— Правя това само... защото... защото те обичам, Ашли — той отпи още уиски.

— Той може да е навън в този момент — каза тя. — Да се спотайва в тъмното и да наблюдава, нали?

Марк поклати глава.

— Не знам. Ако не е бил в ковчега, защо тогава не дойде на сватбата? Но той беше — или някой беше — вътре, има следи по вътрешната страна на капака; някой се е опитвал да издълбае дупка и да се измъкне.

Ашли прие думите му с безразличие.

— Може би знае за нас — това е единственото, което ми хрумва. Че той знае за нас, дявол да го вземе.

— Не знае — заяви тя. — Няма никаква представа. Говорил ми е много за теб, колко много иска да се задомиш с подходящата жена и да имаш деца и че никога не успяваш да си намериш сериозна приятелка.

— О, страхотно, винаги много ме е очуражавал.

— Не говореше по гаден начин, Марк. Той държи на теб.

— Много го защитаваш.

— Той е мой годеник.

— Много смешно — той сложи чашата си на масичката и зарови лице в дланите си.

— Трябва да се стегнеш. Да помислим логично, става ли?

Марк кимна, без да вдига лице от ръцете си.

— Майкъл е бил там в четвъртък през нощта. Взел си тръбата и си запушил дупката, нали така?

Той не отговори.

— Знаем, че е голям шегаджия. Значи, някак си успява да се измъкне от ковчега и решава да направи всичко така, че да изглежда, че още е вътре.

Марк я погледна отчаяно.

— Супершега. Значи се е спасил и знае, че съм взел тръбата, а може да има само една причина да направя това.

— Грещиш. Откъде да знае, че си ти? Може да е бил някой, който се разхожда из гората.

— Стига, Ашли, мисли реално. Някой се разхожда из гората, попада на гроб с тръба, подаваща се от ковчега, маха тръбата и натрупва още един тон пръст върху ковчега?

— Просто се опитвам да предложа варианти.

Марк я изгледа и внезапно му мина през ума, че може би Ашли и Майкъл са замислили нещо заедно. Да го хванат в капан.

Но си помисли за всичките дни и вечери, които бе прекарал с Ашли през последните няколко месеца, за нещата, които му бе казала,

за начина, по който се любеха, планираха, за презрението, с което винаги говореше за Майкъл, и напълно отхвърли тази мисъл.

— Ето ти друга идея — предложи тя. — Останалите — Пит, Люк, Джош и Робо — са знаели, че ще пристигнеш късно. Може би те са ти скроили номер заедно с Майкъл и шегата се е провалила?

— Добре — започна той. — Дори да предположим, че Майкъл не е бил в ковчега, когато отидох там, и аз съм си въобразил, че е извикал, тогава къде, по дяволите, е той? Къде е от вторник вечерта? Защо няма връзка с него; защо не се появи на сватбата? Можеш ли да ми отговориш на този въпрос?

— Не. Освен ако другите не са ви спретнали номер на теб и на него — и той стои вързан и заключен на някакво друго място.

— Или е избягал от сватбата?

— Не е избягал — отговори Ашли. — В това съм сигурна.

— Как можеш да си сигурна?

Погледът ѝ се задържа върху Марк.

— Защото ме обича. Той наистина искрено ме обича. Затова знам, че не е избягал от сватбата. Върна ли всичко както си беше?

Той се поколеба и в крайна сметка излъга, защото не искаше да си признае, че е избягал в паниката си.

— Да.

— Значи или трябва да изчакаме — заяви тя, — или ти трябва да го откриеш и да се справиш с него.

— Да се справя с него?

Погледът ѝ беше достатъчно красноречив.

— Не съм убиец, Ашли. Може да съм много неща...

— Може и да нямаш избор, Марк. Помисли за това.

— Той няма как да ми припише нищо. Нищо съществено, което да издържи в съда — Марк замълча за миг, сетне попита: — Мога ли да изчакам тук?

Ашли се изправи и се приближи до него, постави ръце на рамената му и нежно разтри гърба му. След това го целуна по врата.

— Бих искала да останеш — прошепна тя. — Но би било лудост. Как мислиш, че ще изглежда, ако Майкъл се появи? Или полицията?

Марк извърна глава и се опита да я целуне по устните. Тя му позволи една кратка целувка и веднага се отдръпна.

— Тръгвай — каза му. — Изчезвай. Намери Майкъл, преди той да те намери.

— Не мога да направя това, Ашли.

— Можеш. Вече го направи в четвъртък вечерта. Може да не се е получило, но доказва, че можеш да го направиш. Така че иди и го направи.

Той се запъти обезсърчен да вземе ботушите си, а Ашли донесе подгизналия му кален анорак.

— Трябва да внимаваме какво говорим по телефона — полицията започва да си пъха носа твърде много. По-добре да приемем, че вероятно телефоните се подслушват — каза тя. — Става ли?

— Много съобразително.

— Ще се чуем сутринта.

Марк отвори вратата предпазливо, сякаш очакваше да намери отвън Майкъл с пистолет или нож в ръка. Но го посрещна единствено светлината на уличните лампи, леката лъскавина на притихналите коли и тишината на градска нощ, разкъсвана само от далечния писък на две биещи се котки.

На всеки два месеца Рой Грейс водеше осемгодишната си кръщелница Джей Сомърс на неделна разходка. Родителите ѝ Майкъл и Виктория, и двамата полицаи, бяха сред най-близките им приятели със Санди и му оказаха огромна подкрепа през тежките години след изчезването ѝ. Заедно с четирите си деца, на възраст от две до единайсет години, те почти се превърнаха в негово второ семейство.

Днес трябваше да разочарова Джей, като ѝ обясни, още щом я взе от тях, че има само два свободни часа и трябва да се върне на работа, за да помогне на някой, който е в беда.

Никога не ѝ казваше предварително какво неделно развлечение ѝ е приготвил, така че тя винаги с радост се впускаше в игра на отгатване през първите няколко минути на пътуването им в колата.

— Мисля, че днес ще видим животни! — започна Джей.

— Така ли?

— Да.

Тя беше хубаво дете с дълга златисторуса коса, ангелско ведро лице и заразителен смях. Днес беше както обикновено добре облечена, със зелена рокля с бяла дантела и маратонки на краката. Понякога израженията ѝ и нещата, които казваше, изглеждаха невероятно зрели. Имаше моменти, в които Грейс изпитваше чувството, че е излязъл с миниатюрен възрастен, а не с дете.

— Какво те кара да мислиш така?

— Хм, да видим — Джей се наведе напред, завъртя копчетата на радиото на Грейс, избра диск и натисна номер. Засвири първата песен от албум на „Блу“.

— Харесваш ли „Блу“?

— Аха.

— Аз харесвам „Сизър Систърс“.

— Така ли?

— Те са жестоки. Знаеш ли ги?

Грейс си спомни, че Глен Брансън си падаше по тях.

— Разбира се.

— Определено ще видим животни.

— Какви животни ще видим според теб?

Джей увеличи музиката и замаха с ръце в такт с нея.

— Жирафи.

— Искаш да видиш жирафи?

— Жирафите не сънуват много — осведоми го тя.

— Наистина ли? Говорила си с жирафи за сънищата им?

— В училище имаме проект за сънищата при животните.

Кучетата сънуват много. Също и котките.

— Но не и жирафите?

— Не.

Той се засмя.

— Добре, откъде го знаеш?

— Просто го знам.

— Ами ламите?

Джей сви рамене.

Беше приятно утро през късна пролет, слънцето беше ярко и топло и грееше право в предното стъкло, затова Грейс извади слънчевите си очила от жабката. Днес поне имаше леко загатване, че най-сетне може би идва край на лошото време. А Джей беше слънчев човек, компанията ѝ му беше много приятна. Обикновено забравяше грижите си през няколкото ценни часа, които прекарваше с нея.

— Какво друго правите в училище?

— Разни неща.

— Какви неща?

— Училището е пълна скука в момента.

Шофираше много внимателно, когато взеше Джей, и сега бавно напускаше Брайтън в посока към провинцията.

— Последния път, когато излизахме, каза, че много ти харесва в училище.

— Учителите са толкова глупави.

— Всичките ли?

— Не и госпожа Дийн. Тя е симпатична.

— Какво преподава?

— Сънищата на жирафите — изкиска се тя.

Грейс спря, когато колоната от коли се нареди на опашка за кръговото движение.

— Това ли е всичко, което преподава?

Момиченцето замълча за момент и накрая внезапно изтърси:

— Мама смята, че трябва да се ожениш отново.

Изненадан, той попита:

— Така ли смята?

Тя кимна много убедено.

— А ти какво мислиш?

— Мисля, че ще си по-щастлив, ако имаш приятелка.

Стигнаха до кръговото. Грейс пое по втория изход, който излизаше на брайтънското околоръстно шосе.

— Да — каза той замислено, — кой знае?

— Защо нямаш приятелка? — попита го Джей.

— Защото... — поколеба се той. — Ами, нали знаеш... не винаги е лесно да намериш подходящия човек.

— Аз имам приятел — обяви кръщелницата му.

— Наистина ли? Разкажи ми за него.

— Казва се Джъстин и е от моя клас. Каза, че иска да се ожени за мен.

Грейс я погледна косо.

— А ти искаш ли да се омъжиш за него?

Тя поклати енергично глава в знак на отрицание.

— Той е гаден!

— Той ти е гадже, но е *гаден*! Що за гадже е това?

— Обмислям да приключа тази връзка — заяви Джей адски сериозно.

Това беше още една причина да обича дните с нея, защото усещаше, че чрез нея поддържа връзка със света на младите. Сега за момент се почувства напълно объркан. Дачи е имал гадже, когато е бил на осем? Няма начин...

Мобилният му телефон иззвъня в джоба на вратата. Поднесе го към ухото си, вместо да използва хендсфрий устройството, в случай че ще му съобщят лоши новини, които могат да разстроят Джей.

— Рой Грейс — каза той.

От другата страна се чу млад женски глас:

— Ало? Старши детектив Грейс?

— На телефона.

— Обажда се детектив Баутууд.

— Ема-Джейн? Здравей, добре дошла в екипа.

Гласът ѝ звучеше нервно.

— Благодаря. Аз съм в Съсекс Хаус — детектив Никол ме помоли да ви се обадя — има развитие по случая.

— Какво?

Още по-нервно, тя отвърна:

— Ами, сър, новините не са много добри. Някакви хора на разходка са открили тяло в Ашдаун Форест, на около три километра източно от Кроубъро.

Точно в района, който подозират, моментално си помисли Грейс.

— Млад мъж — продължи тя. — Между двайсет и трийсет години. Изглежда, отговаря на описанието на Майкъл Харисън.

Той хвърли бърз поглед към Джей и попита:

— В какво състояние е?

— Нямам сведения. Доктор Чърчман вече пътува натам. Детектив Никол иска да знае дали ще можете да присъствате?

Грейс отново погледна момиченцето. Нямаше избор.

— Ще съм там след час.

Когато затвори, тя го информира:

— Мама казва, че хората не трябва да използват мобилните си телефони, докато карат. Много е опасно.

— Майка ти е съвсем права. Джей, съжалявам, но ще трябва да те върна обратно вкъщи.

— Още не сме видели жирафа.

Включи индикатора, за да отбие от пътя на следващия изход и да обърне.

— Съжалявам. Един млад мъж е изчезнал и трябва да помогна да го намерят.

— Мога ли и аз да помогна?

— Не и този път, Джей. Съжалявам.

Той взе телефона и набра домашния номер на Джей. За щастие родителите ѝ си бяха вкъщи. Грейс представи цензурирана версия на събитията пред майка ѝ и обърна колата. Обеща в замяна да я изведе отново следващата неделя. Щяха със сигурност да отидат да видят жираф.

След десет минути, хванала го за ръка, тя се клатушкаше по пътеката към входната врата на къщата ѝ, а разочарованието ѝ беше явно.

Той се чувстваше като мерзавец.

Изпръскана с кал патрулна кола чакаше отстрани на главния път, за да му покаже къде започва черният път през гората. Грейс отби при нея и полицаят зад волана пое по пътя пред него. Двата караха около километър и половина.

Подгизналият, осеян с дупки черен път беше почти непроходим за неговата кола, долният картер на двигателя потъваше, предните колела се хлъзгаха и въртяха, губейки тяга. Над капака изригна кал и опръска предното стъкло с големи кафяви мазки. Грейс, който точно преди да изведе Джей бе закарал колата си на скъпа автомивка, изруга. След това някакви хрусталаци одраскаха колата отстрани и звукът беше твърд като от драскане с нокти. Изруга отново, вече по-високо, нервите му бяха обтегнати, беше разстроен, че е разочаровал Джей, но далеч повече го торможеше вестта за тялото.

Не е задължително да е Майкъл Харисън, помисли си той. Но трябваше да признае, че е трудно да пренебрегне съвпадението. Майкъл Харисън е бил видян за последен път точно в този район. Сега се появява тяло, което отговаря на неговата възраст, ръст и телосложение.

Не звучеше добре.

След като направиха завой, той видя няколко коли, скупчени в далечината, и жълта полицейска лента, ограждаща местопрестъплението. Имаше две полицейски коли, бял микробус на съдебна медицина, обикновен зелен микробус — вероятно беше от моргата — и спортен лотус елиз кабрио, за който знаеше, че е собственост на Найджъл Чърчман, местният консултант патолог, който имаше слабост към играчките за момчета. Как беше дошъл с нея дотук?

Спря и отвори вратата в очакване противната смрад на смърт да изпълни ноздрите му. Но усети единствено аромат на бор, цветя и пръст — уханията на гората. Който и да беше, не беше мъртъв отдавна,

помисли си той и слезе, а мокасините му моментално потънаха в мочурливата горска почва.

Извади белия си защитен костюм и шушони от чанта в багажника на колата, навлече ги и се запъти към останалите, мушкайки се под лентата. Джо Тиндал, също облечен в бял предпазен костюм и бели ботуши, се обърна към него с голям апарат в ръка.

— Здравсти! — поздрави го Грейс. — Прекарваш си страхотен уикенд!

— Ти и аз — сърдито отбеляза Тиндал и кимна към храсталаците зад себе си. — Знаеш ли, че майка ми искаше да стана счетоводител?

— Никога не съм си те представял като сребролюбец — отбеляза Грейс.

— Очевидно счетоводителите имат живот — възрази Джо.

— Какъв живот?

— Такъв, в който прекарват неделите вкъщи със съпругата и децата си.

— Всички хора с деца, които познавам — отвърна Грейс, — нямат търпение да се отърват от тях за деня. Особено в неделите — той потупа колегата си по гърба. — Неделята в градината за един мъж е ад за друг.

Тиндал кимна с глава към тялото, което едва се виждаше в гъстия храсталак.

— Е, както и да режем и тъкмим, и той определено не си прекарва страхотна неделя.

— Това май не е най-подходящата метафора при тези обстоятелства — заяви Грейс и се приближи до трупа, над който кръжаха десетина мухи месарки.

Чърчман, привлекателен мъж в добра форма и с момчешко лице, също облечен в бял предпазен костюм, беше коленичил край него с малък касетофон в ръка.

Грейс видя леко пълен млад мъж с къса щръкнала коса, облечен в карирана риза, широки джинси и кафяви ботуши, легнал по гръб, с отворена уста, затворени очи и восъчнобяла кожа. На дясното му ухо имаше малка златна халка. Закръгленото лице, замръзнало в предсмъртно изражение, имаше момчешки вид.

Опита се да си спомни снимките на Майкъл Харисън, които бе виждал. Цветът на косата беше същият, чертите може би бяха

неговите, но той като че ли изглеждаше по-добре от този младеж. От друга страна, Грейс знаеше, че видът на човек се променя след смъртта, тъй като кожата се свива и кръвта изсъхва.

Найджъл Чърчман вдигна поглед към него.

— Рой — поздрави го той. — Здравей, как си?

— Добре съм, а ти?

Патологът само кимна.

— Какво имаме?

— Още не съм сигурен — твърде рано е да се каже.

С ръце, надянати в гумени ръкавици, той внимателно вдигна главата на младия мъж. Грейс преглътна при вида на десетките малки мухи, които излетяха ядосано от нея. В задната част на черепа имаше дълбока, неравна вдлъбнатина, покрита със заплетена коса и тъмна, съсирена кръв.

— Нанесен му е силен удар с някакъв тъп предмет — обясни Чърчман. След това с типичния си черен хумор добави: — Не е било никак полезно за здравето му.

— Знаеш ли, ставаш все по-извратен всеки път, като те видя.

Патологът се ухили широко, сякаш бе получил комплимент:

— Като че ли го казва жена ми.

— Мислех, че си разведен.

— Такъв съм.

Внезапно съскане, пращане и порой от думи по радиостанцията на един от униформените полицаи зад тях заглушиха гласовете им. Грейс се обърна и видя, че той докладва по станцията си. След това погледна отново трупа, изучавайки го внимателно, като обърна внимание на лицето, дрехите, евтиния часовник и още по-евтината пластмасова каишка. Зелената мънистена гривна на дясната му китка. Той прокара ръка над лицето на трупа и разгони кръжащите мухи. Да, трупът беше на същото място, но можеха ли да са сигурни, че е Майкъл Харисън?

— Нищо ли нямаше в него? Нито кредитна карта, нито документи?

— Нищо не намерихме.

Детективът погледна за пореден път младежа и си помисли дали би се облякъл така за ергенската си вечер? Представата му за Майкъл Харисън беше за човек с доста по-изискан вид. Този мъж изглеждаше

като чернорборсаджия. Но който и да беше, не заслужаваше да лежи тук с дупка в главата и кръжаци наоколо мухи.

— Имаме ли вече предположение от колко време лежи тук? — попита Грейс.

Чърчман се изправи и чак сега се видя пълният му ръст около метър и осемдесет.

— Трудно е да се каже. Не дълго. Няма признаци за нападение на ларви от първо поколение; няма обезцветяване на кожата — при метеорологичните условия, които имахме напоследък, няколкото дни топъл и влажен въздух, щяхме да имаме бързо разлагане. Тук е от най-много двайсет и четири часа, вероятно и по-малко.

Мозъкът на Грейс работеше на бесни обороти, той трескаво мислеше за всички млади мъже на възраст от двайсет до трийсет години, обявени за изчезнали през последните две седмици. Двеста и петдесет хиляди души изчезваха годишно в Англия. От тях една трета не се появяваха никога повече. Някои бяха мъртви и телата им бяха скрити толкова успешно, че никога нямаше да бъдат намерени. Други бяха избягали и бяха извън обсега на полицията въпреки усилията ѝ. Или бяха заминали в чужбина с променена самоличност.

Той виждаше само много малка част от сигналите за изчезнали хора: тези, които бяха изчезнали при подозрителни обстоятелства; тези, които полицията разследваше, и малкия процент на онези, които бе поискал да прегледа.

Времето съвпаднаше. Външният вид също донякъде. *Донякъде.* Имаше само един сигурен начин да установи.

— Да го закараме в моргата — каза той накрая. — Да видим дали ще успеем да намерим някой да го идентифицира.

Гол, само по хавлия около кръста, Марк излезе от душа в съблекалнята на спортния клуб. Доста се беше поизпотил, но се получи слаб тенис мач. Игра лошо срещу редовния си противник за неделя сутрин — инвестиционен banker с маслинова кожа, наполовина датчанин, наполовина американец, жилав и решителен човек на име Тобиас Кормайнд. Обикновено не успяваше да бие Тобиас, но поне печелеше един сет. Днес, разсеян и неспособен да се съсредоточи, той успя да вземе само два гейма за целия мач.

Марк харесваше Тобиас, защото той никога не е бил част от сплотената клика от стари приятели на Майкъл. И Тобиас, който имаше находчиво мислене и добри връзки с банковия свят в Лондон, беше дал на Марк хитри идеи как да развият „Дабъл-М Пропъртис“ извън пределите на Брайтън и да я превърнат в международна предприемаческа империя. Но Майкъл не искаше и да знае. Не виждаше причина да поема рискове; искаше просто да продължи по бавния път, по който бяха поели — да работят по един обект, след това да го продават и да минават на следващ.

Тобиас го потупа приятелски по гърба.

— Предполагам, че умът ти не беше в играта тази сутрин, а?

— Явно не, съжалявам.

— Хей, ясно е, че ти се случиха ужасни неща тази седмица. Загуби четирима от най-близките си приятели, а съдружникът ти е изчезнал — Тобиас стоеше гол и енергично подсушаваше косата си. — Какво правят от полицията? Трябва да им дишаш в тила, да ги пришпорваш — като всеки друг. Те сигурно се преработват и е най-добре да им даваш зор, за да свършат работа.

Марк се усмихна.

— Ашли е доста твърдо момиче — направо ги побърква.

— Как е тя?

— Държи се доколкото може. Беше й тежко вчера — някои хора, с които не успя да се свърже, се появиха за сватбата.

Тобиас не познаваше нито Майкъл, нито Ашли, така че нямаше кой знае какво да каже.

— Звучи доста зле, че не се е появил на сватбата. Марк кимна и пъкна ключа във вратата на шкафчето си. Когато я отвори, мобилният му телефон, сложен вътре, изпиука два пъти. На дисплея бяха отбелязани четири съобщения.

Извини се на Тобиас и отстъпи на няколко крачки от него, за да ги прослуша. Първото беше от майка му, която го питаше дали има някакви вести и му напомняше да не закъснява за неделния обяд днес, тъй като тя ще ходи на концерт следобед. Следващото беше от Ашли, която звучеше притеснена.

„Марк? Марк? О, сигурно си на корта. Обади ми се веднага щом чуеш това.“

Следваше още едно съобщение от нея.

„Аз съм, опитвам се да те намеря отново.“

Четвъртото също беше от нея.

„Марк, моля те, обади се, наистина е спешно.“

Той се отдалечи още повече от Тобиас и усети, че кръвта се изцежда от главата му. *Дали Майкъл се бе появил?*

Цяла нощ беше мислил, опитваше се да разбере как Майкъл се е измъкнал от ковчега и какво ще му каже, ако се изправи очи в очи с него. Дали Майкъл щеше да повярва, че не е Знаел за плана? Достатъчно беше само да погледне един имейл на „Палм“-а си. Марк и останалите му бяха изпратили няколко, за да подразнят любопитството му за ергенската вечер.

Обади се на Ашли, опасявайки се от най-лошото. Гласът ѝ звучеше измъчено и същевременно странно официално — предположи, че го прави като предпазна мярка, в случай че телефоните се подслушват.

— Аз... аз не знам какво точно става — започна тя. — Преди около половин час ми позвъни млада жена, детектив на име Ема-Джейн еди-коя си... ъ... — тя замлъкна за момент. Марк чу шумоленето на хартия, после отново гласа ѝ. — Детектив Баутууд. Попита ме дали Майкъл има обица на ухото. Казах ѝ, че носеше, когато започнах да излизам с него, но го накарах да я махне, защото сметнах, че се отразява зле на имиджа му.

— Права беше — отвърна Марк.

— Мислиш ли, че може да я е сложил за ергенската вечер?

— Възможно е; знаеш, че обича да се облича малко щуро, когато излиза вечер. Защо?

— Току-що ми се обади старши детективът. Намерили са тяло, което отговаря на описанието на Майкъл — в гората близо до Кроубъро — тя се разплака. Представлението беше блестящо, ако някой подслушваше разговора им.

— О, Господи — пророни Марк. — Сигурни ли са, че е той?

Между дълбоките ридания тя успя да каже:

— Не знам. Помолили са майката на Майкъл да отиде в моргата и да идентифицира тялото. Току-що ми се обади да ме попита дали ще отида с нея. Искат да се явим колкото се може по-скоро.

— Искаш ли да дойда? Мога да ви закарам и двете?

— Ще имаш ли нещо против? Аз... не мисля, че мога да карам, а и Джил не може, тя е съкрушена. О, Господи, Марк, това е толкова ужасно — каза тя и се разплака отново.

— Ашли, ще съм при теб при първа възможност. Ще взема първо Джил, понеже ми е най-близо, после теб. Ще се видим след половин час.

Тя плачеше толкова силно, че дори не беше сигурен дали го е чула.

Докато караше обратно към Брайтън, Грейс се обади на Джей и ѝ се извини, че се е наложило да прекъсне разходката им.

— Как се казва загубеното момче? — попита тя. Грейс се поколеба, но не видя нищо лошо в това да ѝ каже.

— Майкъл.

— Защо се крие, чичо Рой? Да не би да е бил непослушен?

Той се усмихна; децата виждаха света толкова по-просто от възрастните. Но беше добър въпрос. Преди много време се бе научил да не приема нищо за чиста монета в полицейската си работа; преобърни всеки камък, отвори всяка врата, винаги мисли извън шаблона. Беше важно да разглежда Майкъл Харисън като активен участник в изчезването си, а не като пасивен. Въпреки трупа, който вече би трябвало да е в моргата.

— Не съм сигурен — отвърна той.

— Какво ще се случи, ако никога не откриете Майкъл?

Беше невинен въпрос, но уцели право в десетката.

— Мисля, че ще го намерим — не искаше да ѝ казва нищо за трупа.

— Но какво ще стане, ако не успеете? — настоя тя. — Колко време ще продължите да го търсите?

Той се усмихна тъжно на нейната невинност. Беше родена година след като изчезна Санди и нямаше представа колко уместни бяха въпросите ѝ.

— Колкото трябва.

— Това може да е доста дълго, ако се е скрил наистина добре. Нали?

— Възможно е.

— Значи това означава, че може да не видим жираф години наред?

След като свърши разговора си с нея, веднага набра Ема-Джейн Баутууд в залата за тежки произшествия.

— Какво откри за обичата?

— Едно време Майкъл е носел обича непрекъснато — малка златна халка — докато годеницата му не го убедила да я махне. Но е възможно да я е сложил за излизането си онази вечер.

Лоши новини, помисли си Грейс.

— Добре. Мобилните телефони. Вече би трябвало да имаме телефонните номера на Марк Уорън и Ашли Харпър — искам да се свържеш с техните мобилни оператори и да вземеш копия от разговорите им от — той помисли за миг — миналата събота.

— Може и да не извадя кой знае какъв късмет до утре, сър. И преди съм срещала проблем да получа информация от мобилни оператори през уикенда.

— Направи всичко възможно.

— Да, сър.

* * *

След десет минути, за втори път този уикенд, Грейс подкара колата си нагоре към дългата, ниска сграда на градската морга на Брайтън и Хоув. Ярката майска слънчева светлина нямаше никакъв ефект върху мрачния ѝ външен вид, сякаш сивите стени с каменна облицовка бяха там, за да отблъскват всякаква топлина, която може да се осмели да влезе. Вътре се допускаха само студени трупове и още по-студени души.

Освен Клео Мори.

Надяваше, се че днес отново е на смяна. *Много* се надяваше, докато вървеше към входа, за да позвъни на звънеца. След няколко секунди за негова радост Клео отвори вратата. Облечена както обикновено в униформата си от зелена престилка, зелена мушамена препаска и бели ботуши — единствените дрехи, в които някога я бе виждал, — тя го поздрави с щастлива усмивка, изглеждаше искрено зарадвана, че го вижда.

И за миг той застана с вързан език като хлапе на първа среща с момиче, за което в сърцето си знае, че не е от неговата категория.

— Здравей! — поздрави я той и добави: — Не можем да продължаваме да се срещаме така.

— Предпочитам да идваш сам, отколкото да дойдеш с краката напред — отвърна тя.

Грейс поклати глава, засмян.

— Много ти благодаря.

Вкара го в малкия си кабинет с розови стени.

— Да ти предложи чай? Кафе? Безалкохолно?

— Можеш ли да направиш чай с мляко по корнуолски?

— Естествено — кифли със сладко от ягоди и гъст каймак?

— И козуначени питки за чай?

— Разбира се — Клео отметна русата си коса назад, без да откъсва очи от неговите, като определено флиртуваше с него. — Значи това е представата ти за спокоен неделен следобед?

— Абсолютно. Не отиват ли всички на разходка в провинцията?

— Така е — съгласи се тя, докато включваше чайника. — Но повечето хора отиват да се радват на цветята и природата, а не да гледат трупове.

— *Наистина ли?* — попита той с престорено учудване. — Знаех си, че нещо не е наред в живота ми.

— В моя също.

Между тях настъпи мълчание. Това беше възможност, знаеше той. Чайникът издаваше лек съскаш звук. Видя да излиза струйка пара от пластмасовия чучур.

— Каза ми, че не си омъжена — била ли си някога? — попита той. — Имаш ли семейство?

Клео се обърна да го погледне и очите ѝ срещнаха неговите със сърдечен, приятелски, спокоен поглед.

— Имаш предвид дали имам бивш съпруг, две деца, куче и хамстер?

— Нещо такова — Грейс ѝ се усмихна, болезненото свиване на стомаха от страх бе изчезнало, чувстваше се добре с нея. Изключително добре.

— Имам златна рибка — отговори тя. — Това брои ли се за семейство?

— Наистина ли? Аз също.

— Как се казва тя?

— *Той* е. Марлон.

Клео избухна в смях.

— Това е абсурдно име за рибка.

— За щастие той не го знае — отговори Грейс.

Тя поклати глава, широко усмихната, докато чайникът завираше.

— Всъщност мисля, че е страхотно.

— Как се казва твоята?

Изглежда го лукаво за миг, преди да каже с престорена срамежливост:

— Рибка.

— *Рибка*? — повтори Грейс. — Това е името му?

— *Нейното* име.

— Добре. Лесно се запомня. *Рибка*.

— Не е толкова находчиво като *Марлон* — отбеляза тя.

— Хубаво е, харесва ми. Има нещо в него — след това се възползва от отворилата се възможност, макар че думите му прозвучаха тромаво: — Искаш ли да се видим на по питие по някое време тази седмица?

Сърдечността на отговора ѝ го изненада:

— *С удоволствие!*

— Супер. Добре. Кога ти е... ъ... тоест... как си утре?

— Понеделник ме устройва — отвърна тя.

— Добре. Страхотно! Ъ... — напругаше мозъка си, чудейки се къде да отидат. Брайтън беше пълен с хубави барове, но в момента не се сещаше за нито един. Дали да отидат в тих бар? Или някакво шумно заведение? Ресторант? В понеделник вечер е тихо. Може би просто кръчма като за първи път, реши той. — Къде точно живееш? — попита я.

— Малко по-нагоре от „Левъл“.

— Знаеш ли къде е „Грейс“?

— Разбира се!

— Какво ще кажеш за там, някъде към осем?

— Ще се видим там.

Чайникът изпищя и двамата се засмяха. Клео понечи да налее водата в чайника за запарване, но в същия момент звънецът звънна. Излезе от стаята и се върна, придружавана от върлинестата фигура на детектив Никол, облечен в спортни дрехи като за почивен ден.

— Добър ден, Рой — поздрави той началника си.

— Искаш ли чай? Днес обслужването тук е страхотно.

— „Ърл Грей“? — започна Клео. — Зелен чай? Лайка? „Дарджилинг“?

Видимо обърканият млад детектив, който винаги беше много сериозен, попита съвсем искрено:

— Имате ли някакъв обикновен чай?

— Идва един обикновен следобеден чай — отвърна Клео.

— Какво е положението за момента? — попита Грейс, минавайки по същество.

— Джилиан Харисън — майката на Майкъл Харисън — пътува насам да идентифицира тялото — осведоми го Ник.

— Постарах се да изглежда прилично — обяви Клео. Това беше едно от уменията ѝ — колкото и да е белязано или обезобразено тялото, да го направи да изглежда непокътнато и спокойно, доколкото е възможно, за любимите или роднините, които идват да го разпознаят. Понякога просто не беше възможно. Но когато отидоха в задната част на моргата, в малката, застлана с килим стая за идентифициране с нейната неизменна ваза с малък букет пластмасови цветя, която служеше като мултирелигиозен параклис за много хора, търсеци утеха, Грейс видя, че е свършила добра работа по това тяло.

Младият мъж беше положен по гръб, а главата му лежеше на пластмасова възглавница, която скриваше, че задната част на черепа му е разбита. Клео беше измила калта и мръсотията от лицето и ръцете му, беше сресала щръкналата му коса и бе оправила дрехите му. Ако не беше алабастровият цвят на кожата, той би могъл да изглежда като младеж, който се наслаждава на спокойна дрямка в неделя следобед след няколко чашки в кръчма, помисли си Грейс.

— Ема-Джейн се занимава с номерата на мобилните телефони — каза му Ник Никол.

— Трябва да видим в коя посока духа вятърът, преди да предприемем допълнителни действия — отбеляза Грейс, загледан в тялото. — Нека първо да разберем кой е този мъж.

В този момент чуха далечния звук на звънеца на входната врата.

— Мисля, че съвсем скоро ще разберем — отбеляза Клео и се отдалечи.

Не след дълго се върна, следвана от мъртвешки бледата Джил Харисън и Ашли Харпър с каменна физиономия на лицето, която държеше бъдещата си тъща за ръка. Майката на Майкъл Харисън

изглеждаше като развалина, сякаш току-що се е прибрала, след като е работила в градината. Косата ѝ беше разрошена; носеше мъряво шушляково яке върху фланела без ръкави, кафяви полиестерни панталони и протъркани чехли. Ашли беше пълната ѝ противоположност — облечена в тъмосин костюм и колосана бяла блуза, изглеждаше така, сякаш е сложила най-хубавите си неделни дрехи.

Двете жени поздравиха Грейс с мълчаливо кимване и той се отдръпна, за да им направи път. Наблюдаваше ги внимателно, докато Клео ги отведе към стъклената преграда, отделяща трупата, и за момент очите му бяха привлечени от нея. Каза няколко думи на двете жени, но успя да изрази точното съотношение между съчувствие и професионализъм. Колкото повече неща виждаше у нея, толкова повече я харесваше.

Джил Харисън каза нещо и се извърна ридаеща.

Ашли поклати глава и също се извърна, като обви утешаваща ръка около майката на годеника си.

— Напълно сигурна ли сте, госпожо Харисън? — попита Клео.

— Не е синът ми — каза тя, хлипайки. — Не е той, не е Майкъл. Не е той.

— Не е Майкъл — потвърди Ашли пред Клео. След това спря пред Грейс и каза: — Това не е Майкъл.

Той ясно видя, че двете жени казват истината. Смутеното изражение на Джил Харисън беше разбираемо. Но той бе изненадан, че Ашли Харпър сякаш не изпитваше облекчение.

Два часа по-късно Грейс, Глен Брансън, току-що завърнал се от Солихъл, Ник Никол, Бела Мой и Ема-Джейн Баутууд седяха в работната зона, определена за операция „Салса“.

Грейс се усмихна окуражаващо на новото им попълнение Ема-Джейн, слабо, привлекателно момиче с будно лице и дълга светла коса, вдигната на кок, и започна да им чете на висок глас доклада, който бе продиктувал, след като си тръгна от моргата и който Ема-Джейн току-що бе напечатала. Така обичаше да провежда всичките си разследвания — всичко да се подлага на непрекъснат преглед.

— Часът е шест и петнайсет вечерта, неделя, 29 май — започна той. — Това е първият преглед на операция „Салса“, разследването на изчезването на двацет и девет годишния Майкъл Харисън, направен на петия ден от изчезването. Сега ще обобща произшествието.

За няколко минути Грейс направи обзор на събитията, предшестващи изчезването на Майкъл. След това премина към възможните заподозрени.

— На този етап нямаме доказателства, че е било извършено престъпление. Но аз имам някои подозрения относно съдружника на Майкъл Харисън Марк Уорън и неговата годеница Ашли Харпър. Също така имам някои съмнения за нейния чичо от Канада, Бродли Кънингам, защото имам предчувствието, че не е този, за когото се представя — за момента е само предчувствие.

Направи пауза, за да пийне малко вода, и продължи:

— Ресурси. Участъкът на Ийст Даунс реагира изключително добре и ни предложи допълнителни подкрепления. Организирахме претърсване на района на катастрофата от миналия вторник вечерта и през последните няколко дни все повече разширяваме обсега. Сега включвам отдела за подводни претърсвания на съсекската полиция и техен екип ще провери всички реки, езера и язовири в района. Освен това ще поискаме още една обиколка с хеликоптер — подобрената видимост след opravилото се време може да е от полза.

Грейс премина през основните пунктове. „Цикъл на работните срещи“: той обяви, че ежедневно ще се провеждат брифинги в 8:30 сутринта и 6:30 вечерта. Също така съобщи, че компютърният екип по „Холмс“ е сигнализиран и работи от петък. Прочете списъка под точката „Стратегии на разследване“, която включваше „Комуникации/Медии“ и докладва, че изчезването на Майкъл Харисън е насрочено за тазседмичния брой на телевизионното предаване „Полицейска акция“, ако той не се появи дотогава.

Следващият пункт беше „Съдебна медицина“. Грейс съобщи, че почвени проби от колата на Марк Уорън са били анализирани заедно с проби, взети от дрехите и ръцете на четиримата мъртви младежи. По някое време в понеделник би трябвало да има първоначален доклад, изготвен от Хилари Флауърс, съдебния геолог, с когото са се консултирали.

След това стигна до точката „Подозрения, повдигнати от старшия разследващ служител“ и прочете подробните си наблюдения за отношението и странните аспекти в държанието на Марк Уорън и Ашли Харпър, както и разкритието за банковата сметка на „Дабъл-М Пропъртис“ на Кайманите.

Когато достигна края на доклада си, той обобщи:

— Възможните сценарии според мен са:

Първо. Майкъл Харисън е затворен някъде и не може да избяга.

Второ. Майкъл Харисън е мъртъв — или заради затварянето, или е преднамерено убит.

Трето. Майкъл Харисън е изчезнал нарочно.

След това попита хората от екипа имат ли някакви въпроси. Глен Брансън вдигна ръка и попита дали тялото на все още неидентифицирания мъж, открито в гората, има някаква връзка с тези събития.

— Освен ако няма сериен убиец в Ашдаун Форест, който да се цели в двайсет и девет годишни мъже, не мисля.

Отговорът на Грейс предизвика лек кикот въпреки сериозността на ситуацията.

— Кой ще поеме това убийство? — попита Брансън.

— Участъкът на Ийст Даунс — отвърна Грейс. — Ние си имаме достатъчно грижи на главата.

— Рой, обмислял ли си варианта да следим Ашли Харпър и Марк Уорън? — попита Брансън отново.

Беше възможност, която бе обмислял, но за да се постави някой под ефикасно двайсет и четири часово наблюдение, трябваша поне трийсет човека — три екипа, работещи по осем часа — при нормални обстоятелства. Повече, ако беше по-сложно. Изразходването на работна сила беше астрономично и Грейс от опит знаеше, че шефовете щяха да позволят наблюдение само ако е крайно необходимо — като при евентуална голяма акция по залавяне на наркотрафиканти или когато става въпрос за човешки живот. Ако скоро не отбележеха напредък, може би щеше да се наложи да поиска разрешение за следене.

— Да — отвърна той. — Но да оставим това засега. Онова, което искам, обаче е да се прегледат всички записи от пътни камери в Брайтън и Хоув от миналия четвъртък сутринта до един часа на обяд в петък. Марк Уорън е излизал с колата си, джип БМВ — подробностите са в папката по случая. Искам да знам къде е бил — заяви той и добави: — О, да, Майкъл Харисън има яхта, която държи в съсекския яхтклуб. Някой да провери дали все още е там. Ще изглеждаме като пълни идиоти, които организират хайка, а се окаже, че той е излязъл в морето с лодката си.

Погледна към детектив Баутууд.

— Можеш да стесниш обхвата на записите от пътните камери по телефонните обаждания — просто трябва да използваш камерите в района на използваните клетки. Имаш ли някакъв напредък?

— Не още, сър. Ще се заема с това още утре сутринта — никой не може да ми помогне днес.

Грейс погледна часовника си.

— Утре в десет сутринта трябва да съм в съда — може да се наложи да съм там цял ден, но може и да не се наложи. Така че първо ще се срещнем в осем и половина — той се обърна към Брансън. — Нашата връзка в Ийст Даунс е детектив инспектор Джон Ламб. Неговият екип вече се е задействал — ще е добре да поговориш с него.

— Ще му звънна след няколко минути.

Грейс замълча, докато преглеждаше страниците на доклада си, за да види дали не е пропуснал нещо. Трябваше да узнае повече за

характера на Майкъл Харисън, за бизнес отношенията му с Марк Уорън, а също и за Ашли Харпър. Накрая вдигна поглед към екипа си.

— Вече е почти седем и половина в неделя вечерта. Мисля, че трябва да се приберете и да си починете — имаме цяла седмица пред нас. Благодаря ви, че жертвахте неделите си.

Брансън, облечен в модерни широки смъкнати панталони и контешка памучна блуза с цип, тръгна към паркинга с него.

— Какво е усещането ти, старче?

Грейс пхна ръце в джобовете си и отвърна:

— Прекалено съм вътре в нещата през последните два дни — какво е твоето?

Приятелят му удари ръце по краката си в пристъп на раздразнение.

— Човече! Защо винаги ми причиняваш това? Не можеш ли просто да отговориш на въпроса ми?

— Не знам. Кажи ми?

— Мамка му, наистина ме вбесяваш понякога.

— О, значи ти прекара приятен уикенд със семейството си и ме остави аз да ти върша работата и това те вбесява?

Засегнат, Брансън възкликна:

— *Приятен* уикенд със семейството ми. Наричаш карането три часа по М1 на отиване и три на връщане със сърдита жена и две пицци деца *приятен* уикенд? Следващия път ти ги карай до Солихъл, а аз ще остана тук и ще върша каквато скапана работа пожелаеш. Става ли?

— Дадено.

Грейс стигна колата си. Брансън се поколеба.

— И така, какво е усещането ти?

— Не всичко е такова, каквото изглежда, Хорацио, това е усещането ми.

— Тоест?

— Все още не мога да го обясня по-точно. Имам лошо чувство за Марк Уорън и за Ашли Харпър.

— Какво лошо чувство?

— *Много* лошо чувство.

Той сърдечно потупа приятеля си по гърба, след което се качи в колата и се запъти към пропуската. Когато излезе на главния път с

панорамен изглед към Брайтън и Хоув, стигащ чак до морето, със слънцето, което още беше високо над хоризонта в безоблачното кобалтовосиньо небе, той пусна песента на Боб Бърг „Riddles“^[1] на плейъра и започна да се отпуска. И за няколко прекрасни мига мислите му се отклониха от разследването и се насочиха към Клео Мори.

И се усмихна.

След това отново се върна към работата: към дългото шофиране до Лондон и обратно, което му предстоеше. Ако имаше късмет, можеше да си е вкъщи към полунощ.

[1] Загадки. — Бел.прев. ↑

Марк, облечен в спортна блуза, джинси и по чорапи, обикаляше из апартамента си с чаша уиски в ръка, неспособен да застане на едно място или да мисли ясно. Телевизорът беше включен без звук и актьорът Майкъл Китчън обикаляше със сурова физиономия из военния южен английски пейзаж, който му изглеждаше далечно познат — някъде близо около Хастингс, реши той, че е разпознал мястото.

Бе заключил вратата отвътре и беше сложил предпазната верига. Балконът беше безопасен, непристъпен, чак на четвъртия етаж, а и Майкъл се страхуваше от високото.

Навън вече беше почти съвсем тъмно. Десет часът. Само след малко повече от три седмици щеше да е най-дългият ден в годината. През стъклената врата към балкона наблюдаваше единствената светлина, люлееща се в морето. Малка лодка или яхта.

Минали бяха седмици, откакто двамата с Майкъл за последен път бяха изкарвали „Дабъл-ММ“, техния състезателен едномачтов платноход. Беше планирал да отиде в яхтклуба днес и да поработи малко по него. Никога не можеш да оставиш лодка за дълго; винаги има нещо течашо, корозиращо, разкъсано или обелено.

В действителност за него лодката беше проклето задължение. Дори не беше сигурен, че му е необходима цялата тази разправия, а бурното море го ужасяваше. Плаването беше голяма част от живота на Майкъл и винаги е била, откакто Марк го познаваше. Ако искаше да бъде негов съдружник, поделянето на лодката вървеше заедно с подялбата на територията.

А и те определено се забавляваха, при това доста; множество хубави, ветровити дни, в които бяха плавали под искрящо небе, множество уикенди, в които се бяха спускали покрай брега до Девън и Корнуол, а понякога и до френския бряг или островите в Ламанша. Но ако никога повече не стъпи на яхта, нямаше да страда особено.

Къде, по дяволите, си, Майкъл?

Отпи от уискито и седна на дивана, облегнат назад, с кръстосани крака, чувстваше се толкова объркан. Майкъл и Ашли днес трябваше да отлетят на романтично сватбено пътешествие. Не беше измислил как щеше да се справи с факта, че Ашли щеше да прави любов с Майкъл, много пъти най-вероятно. Би трябвало да го очаква по време на проклетото сватбено пътешествие, освен ако тя не се престореше — беше му обещала, че ще измисли нещо, но как би могла да го пробутва две седмици?

А и той знаеше, че двамата с Майкъл вече са спали заедно, това беше част от плана им. Поне му беше казала, че Майкъл не струва нищо в леглото.

Освен ако не беше излъгала.

Той разклати бучките лед в чашата си и отпи още. Беше се обадил на вдовиците на Пит, Люк и Джош, както и на бащата на Робо — всеки път под предлога да разбере какво планират за погребенията, но всъщност за да разучи какво знаят, да разбере дали някой от приятелите му не се беше изпуснал, преди да излезе във вторник вечер. Нещо, което може да го злепостави или да му загатне какво са планирали.

Майкъл беше там в четвъртък през нощта със сигурност. Не си го беше въобразил. Нямаше начин. Значи е бил там в четвъртък през нощта, но не и миналата нощ. Капакът на ковчега беше плътно завинтен. А Майкъл не беше Худини.

Значи ако е бил там в четвъртък, а не беше сега, някой трябва да го е освободил. И след това да е завинтил отново капака. Но защо?

Чувството за хумор на Майкъл?

А ако се е измъкнал, защо не се появи на сватбата?

Той поклати глава, връщайки се отново в началната точка. Майкъл не е бил в ковчега и той си е въобразил, че е чул гласа му. Ашли беше убедена в това. Имаше моменти, в които той самият беше убеден. Но не достатъчно силно.

Имаше нужда да обсъди това с Ашли. Ами ако Майкъл някак се бе измъкнал и бе разкрил плановете им?

Тогава със сигурност досега вече щеше да се е изправил срещу единия или другия.

Изправи се, чудейки се дали да не отиде при Ашли. Тя го притесняваше, държеше се толкова студено с него, сякаш цялата

история бе по негова вина. Но знаеше какво щеше да му каже тя.

Отново започна да обикаля стаята. Ако Майкъл беше жив, ако беше успял да се измъкне от ковчега, какво можеше да разбере от имейлите на своя „Палм“?

Марк внезапно осъзна, че в паниката през последните няколко дни бе забравил един много прост начин да провери. Майкъл винаги копираше съдържанието на „Палм“-а си на служебния сървър.

Отиде в кабинета си, отвори лаптопа и се свърза със сървъра. Изруга. Проклетият сървър не работеше.

А имаше само един начин да го задейства.

Макс Кандил беше почти изключително привлекателен, мислеше си Рой Грейс всеки път, когато го видеше. На около двацет и пет години, с изрусена коса, сини очи и поразителни черти, той беше съвременен Адонис. Със сигурност би могъл да бъде топ модел или кинозвезда. Живееше обаче в скромната си къща в провинциалния град Пърли и бе предпочел да упражнява *дарбата* си, както я наричаше, да я превърне в своя кариера. Дори така той постепенно се превръщаше в изгряваща медийна звезда.

Безличният външен вид на къщата му с нейните псевдотюдорски арки, окосена ливада и чист смарт, паркиран в алеята, издаваше много малко за естеството на своя обитател.

Целият интериор на къщата — поне на долния етаж, единствената част, която Грейс някога бе виждал — беше бял. Стените, килимите, мебелите, тънките модерни скулптури, картините, дори двете котки, които кръстосваха наоколо като умалени версии на леопардите на Сигфрид и Рой^[1], бяха бели. А пред него в пищен рококо стол с бяла рамка и бяла сатенена тапицерия седеше медиумът, облечен в бяло поло, бели джинси „Келвин Клайн“ и бели кожени ботуши.

Държеше малката си порцеланова чашка с билков чай изящно между палеца и показалеца си и говореше с тих и тайнствен глас.

— Изглеждаш изморен, Рой. Много ли работиш?

— Извинявам се отново, че дойдох толкова късно — каза Грейс и отпи от еспресото, което Кандил беше направил за него.

— Светът на духовете няма същите времеви рамки като този на хората, Рой. Аз не се смятам за роб на никой часовник. Виж! — той остави чашата си, вдигна и двете си ръце и нави ръкавите им, за да покаже, че не носи часовник. — Виждаш ли?

— Ти си късметлия.

— Оскар Уайлд е моят герой, когато става въпрос за време. Винаги е закъснявал. Веднъж когато пристигнал извънредно късно за

някаква вечеря, домакинята гневно посочила часовника на стената и каза: „Господин Уайлд, наясно ли сте кое време е?“, а той отговори: „Скъпа госпожо, моля ви, кажете ми как би могла тази противна малка машина да знае какви са намеренията на великото златно слънце?“

Грейс се засмя.

— Добро е.

— Ще ми кажеш ли какво те води тук днес или да отгатна? Може ли да е нещо свързано със сватба? Топло?

— Няма да получиш награда за това, Макс.

Кандил се ухили. Старши детективът го ценеше. Не винаги беше прав, но процентът му на успеваемост беше висок. Въз основа на дългия си опит Грейс смяташе, че нито един медиум не може винаги да отгатва всичко, ето защо предпочиташе да работи с няколко и понякога да подлага заключенията им на кръстосана проверка.

Нито един медиум, с който бе работил до момента, не беше в състояние да му каже какво се е случило със Санди, а беше ходил при много. През месеците след изчезването ѝ той посети всеки медиум, който се ползваше с някаква репутация. Беше пробвал няколко пъти с Макс Кандил, който беше достатъчно честен да му каже на първата им среща, че просто не знае, че не може да осъществи връзка с нея. Някои хора оставяха следа след себе си, всевъзможни вибрации във въздуха или във вещите си, обясни той. Други — нищо. Сякаш, каза му, Санди никога не е съществувала. Не можеше да го обясни. Не можеше да каже дали тя е прикрила следите си или някой друг го е сторил. Не знаеше дали е жива или мъртва.

Но явно беше далеч по-категоричен относно Майкъл Харисън. Взе гривната, която Ашли беше дала на Грейс, но след секунди му я върна, сякаш бе прогорила ръката му.

— Не е негова — заяви той натъртено. — Абсолютно не е негова.

Намръщен, полицаят попита:

— Сигурен ли си?

— Да, сигурен съм, напълно.

— Даде ми я годеницата му.

— Тогава трябва да попиташ нея и себе си *защо*. Това със сигурност не принадлежи на Майкъл Харисън.

Грейс уви гривната в кърпичката и я прибра в джоба си. Макс Кандил беше емоционален — и не винаги точен. Но като съпостави

неговите наблюдения за гривната с думите на Хари Фрейм, наистина имаше нещо нередно в цялата работа.

— Какво можеш да ми кажеш за Майкъл Харисън? — попита го.

Медиумът скочи от стола си, излезе от стаята, след като спря за миг да прати въздушни целувки на котките, и се върна след няколко секунди с брой на „Нюз ъв дъ Уърлд“.

— Любимият ми вестник — събщи той на детектива. — Обичам да знам кой кого чука. Далеч по-интересно е от политиката.

Самият Грейс също понякога го четеше с удоволствие, но нямаше намерение да си го признава точно сега.

— Сигурен съм — отбеляза той.

Медиумът разгърна няколко страници и вдигна вестника така, че Грейс да види заглавието със снимката на Майкъл Харисън под него.

„ХАЙКА ЗА ИЗЧЕЗНАЛ ГОДЕНИК“.

След това погледна статията за няколко секунди.

— Ето, дори си цитиран тук. „Вече разглеждаме изчезването на Майкъл Харисън като тежко произшествие“, обяви старши детектив Рой Грейс от съсекската полиция. „И свикваме допълнителни полицейски сили да претърсим района, в който предполагаме, че е...“

Той отново вдигна поглед към Грейс.

— Майкъл Харисън е жив — заяви той. — Определено е жив.

— Наистина ли? Къде е? Трябва да го намеря — затова ми е нужна помощта ти.

— Виждам го на някакво малко, тъмно място.

— Може ли да е ковчег?

— Не знам, Рой. Твърде е замъглено. Не мисля, че има много енергия — той затвори очи за няколко секунди и бавно поклати глава отляво надясно. — Не, много малко е. Батерията му е почти изтощена, горкият.

— Какво искаш да кажеш?

Медиумът отново затвори очи.

— Той е слаб.

— Колко слаб? — попита загрижено Грейс.

— Изгасва, пулсът му е слаб, прекалено слаб.

Грейс го наблюдаваше и се чудеше. *Откъде Макс знаеше това?* Дали се свързваше по въздуха? Или просто предполагаше по предчувствие?

— Това малко, тъмно място — в гората ли е? В града? Под земята или над земята? Във вода?

— Не мога да видя, Рой. Не мога да кажа.

— Колко му остава? — попита Грейс.

— Не много. Не знам дали ще издържи.

[1] Циркови артисти в Лае Вегас. — Бел.прев. ↑

— Разбираш ли, ето каква е работата, Майк. Не всички хора изваждат късмет в един и същи ден. Така че в случая имаме нещо като необичайна ситуация — това е твоят щастлив ден и моят щастлив ден. Колко късмет е това?

Майкъл, отпаднал, треперещ от треската и почти в безсъзнание, вдигна поглед, но видя само тъмнина. Не познаваше гласа на мъжа; звучеше като смесица от австралийски и южнолондонски акцент, със скоростни, нервни интонации. Дейви с неговия акцент? Не, не мислеше. Мозъкът му работеше трескаво. Не знаеше къде е. В ковчег?

Мъртъв?

Главата му бумтеше, гърлото му пареше от жажда. Опита се да отвори уста, но устните му не се раздалечиха. Вените му бяха сковани от лед.

Мъртъв съм.

— Беше в отворотен мокър ковчег, подгизваше и хващаше ревматизъм, а сега си в хубава, суха, уютна колибка. Щеше да умреш. Сега може би няма да умреш — но държа да подчертая, че това е много голямо *може би*.

Гласът заглъхна в мрака. Майкъл потъваше, спускаше се в асансьорна шахта, надолу, надолу, стените прелитаха покрай него. Опита се да извика, но устните му не помръднаха. Нещо силно притискаше устата му. Единственото, което можа да издаде, бе уплашено ръмжене.

След това отново чу гласа, много наблизко, сякаш мъжът беше в асансьора с него.

— Знаеш ли за котката на Шрьодингер, Майк? Продължаваха да слизат. Колко етаж? Имаше ли значение?

— Учил ли си физика в училище?

Кой беше това? Къде беше?

— Дейви — опита се да каже той, но се чу единствено промърморване.

— Ако имаш някаква представа от наука, Майк, би трябвало да знаеш за нея. Котката на Шрьодингер е била в кутия и е била едновременно жива и мъртва. Така си ти сега, приятелю.

Майкъл усещаше как съзнанието му отслабва. Сега асансьорът се люлееше на въжета; мракът сякаш препускаше около него, отново и отново. Затвори очи. В следващия момент усети гореща вълна и видя червено през клепачите си. Отвори очи и веднага ги затвори заради ослепителния блясък на светлината.

— Не мисля, че трябва да заспиваш; трябва да стоиш буден сега, Майк. Не мога да те оставя да ми умреш, доста неприятности ми костваше. Ще ти дам още вода и гликоза след малко, трябва да те храня бавно. Обучавали са ме на тези неща, така че си в добри ръце. Подготовка за престой в джунгла. Знаем как да оцелявам и да помагам на другите да оцелеят. Късмет извади, че дойдох аз. Трябва да те държа буден. Ще си побъбрим известно време, трябва да се опознаем малко по-добре — да се посприятелим, става ли?

Майкъл отново се опита да проговори. Чу се само мънкане. Опитваше се да си припомни усещането как го вдигат от ковчега и го пренасят върху нещо меко в микробус — но дали това беше на ергенската вечер? Дали това не беше някой от другарите му? Те не бяха ли мъртви? Марк? Искаше само да затвори очи и да заспи.

Студена вода обля лицето му и го стресна. Очите му се отвориха моментално и замигаха в мокрия мрак.

— Просто те държа буден, не се засягай, приятел — сега гласът звучеше по-скоро австралийски, а не от южен Лондон.

Майкъл потрепери; водата го беше посъвзела малко. Опитва се да раздвижи ръце, да види дали още е в ковчега, но не може да ги помръдне. Опитва и с краката си, но те също не помръдваха; сякаш бяха вързани. Сетне пробва да вдигне глава и да докосне капака, но едва му стигнаха силите да я надигне няколко сантиметра.

— Сигурно се чудиш кой съм аз и къде си?

Майкъл отново плътно затвори очи, когато внезапната светлина го заслепи, предизвиквайки болка в очите му като от слънчево изгаряне. Издаде ново изръмжаване.

— Всичко е наред, Майк, не си прави труда да отговаряш. Сложил съм ти лепенка — трудно е да кажеш нещо през нея. Аз ще

говоря, а ти просто ще слушаш — докато се пооправиш. Разбрахме ли се?

Майкъл беше озадачен; но в същото време силно притеснен. Вече нищо не разбираше — дали сънуваше или халюцинираше.

— Първо, Майк, ще ти дам правилата за ред. Не питаш как се казвам и не питаш къде сме. Схвана ли?

Майкъл отново изръмжа.

— Ще те подсетя по-късно, така или иначе. Гледал ли си един филм по Стивън Кинг, казва се „Мизъри“?

Въпросът стигна до замъгленото съзнание на Майкъл, но той не беше сигурен дали е отправен към него или към някой друг. „Мизъри“. Май си го спомняше. Кати Бейтс. Опитва се да попита дали Кати Бейтс участва в него, но мокрите му устни не помръднаха.

— Мххх — успя да каже само.

— Това беше страшен филм. Спомняш ли си, Джеймс Каан беше заловен от своята луда почитателка, Кати Бейтс, която размаза краката му с чук, за да не избяга? Но това не беше като в романа, знаеш ли, Майк? Знаеше ли го?

— Мххх.

— В романа тя всъщност отрязва единия крак и го обгаря с поялник. Трябва да си доста откачен, за да направиш такова нещо, как мислиш, Майк?

Майкъл се напрягаше в мрака, опитваше се да различи чертите на непознатия, да свърже гласа с лице, да разбере дали гласът идва над него, под него, в него.

— Нали, Майк?

— Мххх.

— От пет дни те слушам, Майк. Теб и твоето другарче, Дейви. Реших, че той вече доста те изнервя — аз също щях да се изнервя на твоето място — мъжът се засмя. — Мисълта ми е, че това си е доста голяма гадост. Попаднал си в капан и единственият човек в целия свят, който знае, че си жив, е шибан идиот! — той запази мълчание известно време, след което продължи: — Разбира се, аз също бях там с вас, Майк, но не исках да ви прекъсвам. Кодексът на подслушвачите, не се намесвай в чужд разговор. Е, или поне това е моят кодекс. Как си?

Главата му пулсираше, а мракът се въртеше около него дори още по-шеметно.

— Добре си. Още едно денонощие в онзи гроб и можеше направо да си останеш там. Но сега си добре. Ще ти върна силите; ти си късметлия, обучаван съм в австралийските военноморски сили. Свързочник. Знам всичко за оцеляването; не би могъл да си в по-добри ръце, Майк. Бих казал, че това струва доста, нали? Говоря за пари, Майк. Големи пари! Много кинти!

— Мххх.

— Но се опасявам, че ще са ми нужни гаранции, Майк. Схващаш ли какви гаранции? Доказателство, че си ти — чаткаш ли накъде бия?

Майкъл здраво стисна очи пред поредното изригване на светлина. След това ги отвори отново и зърна блясък на стомана.

— Това малко ще боли, но няма от какво да се притесняваш, Майк. Няма да ти направя номера на Кати Бейтс — не съм откачен; няма да те осакатя. Нужна ми е малка гаранция, това е всичко.

В следващия момент Майкъл в несвяст усети пронизваща болка в левия си показалец. Изрева в агонията си, торнадо от въздух се втурна по трахеята му и профуча през лепенката като банши^[1].

[1] Дух в ирландската митология в образа на виеща жена, която възвестява предстояща смърт. — Бел.прев. ↑

Рой Грейс пристигна в Брайтън малко преди полунощ и изобщо не му се спеше. Двойното еспресо, което Кандил му бе направил, явно действаше на енергичността му като ракетно гориво. Без някаква определена причина той реши да направи малко отклонение и да мине покрай седалището на „Дабъл-М Пропъртис“, намиращо се на улица точно под брайтънската гара.

Когато наближи, с изненада установи, че беемвето на Марк Уорън е паркирано отпред. Спря пред него, слезе от колата и я заключи. Видя, че на третия етаж свети, и отново воден изцяло от моментен импулс, отиде до предния вход и натисна копчето на „Дабъл-М“ на домофона.

Не след дълго чу дрезгавия, доста отпаднал глас на Марк Уорън:

— Ало?

— Господин Уорън, тук е старши детектив Грейс.

Последва дълго мълчание. Накрая Марк Уорън каза:

— Качете се.

Чу се рязък стържещ звук от ключалката и Грейс бутна вратата, след което изкачи три стръмни, тесни стълбища.

Марк отвори стъклената врата към рецепцията, блед като платно и доста неспокоен според Грейс.

— Това е малко неочаквано, полицай — каза той тронаво.

— Просто минавах и видях, че свети — чудех се дали можем да поговорим набързо. Реших, че ще искате да чуете последните новини.

— Ъ... да, благодаря ви.

Марк стрелна нервен поглед към отворената врата зад него, водеща към офиса, където той очевидно работеше. След това насочи Грейс в друга посока, в студена заседателна зала без прозорци, включи осветлението и придърпа стол за госта си край лакираната до блясък конферентна маса.

Но преди да седне, Грейс бръкна в джоба си и извади гривната, дадена му от Ашли.

— Намерих това на стълбището — дали е на някой, който работи тук?

Марк я зяпна изненадано.

— На стълбището ли?

Детективът кимна.

— Всъщност, да, моя е, има малки магнити от двете страни — нося я заради възпаления си лакът. Аз... аз не знам как се е озовала там.

— Добре че я забелязах — заключи Рой.

— Наистина, благодаря ви — Марк изглеждаше много объркан.

Грейс забеляза редицата от снимки в рамки по стените: склад на пристанището Шорхем, висока сграда с тераси от периода на регентството и модерен блок с офис помещения, който разпозна, че се намира на Лондонския път, в покрайнините на Брайтън.

— Всичките ли са ваши? — попита той, кимвайки към тях.

— Да — Марк си поигра известно време с гривната и накрая я сложи на дясната си китка.

— Впечатляващо — отбеляза детективът. — Явно бизнесът ви е доста преуспяващ.

— Благодаря. Добре върви.

Марк помнеше скандала, който Ашли му бе направила, задето се е държал грубо с детектива на сватбата вчера, и сега усилено се стараеше да бъде вежлив.

— Да ви предложи ли кафе или нещо друго?

— Не, благодаря все пак — отвърна Грейс. — Равни дялове ли имате — вие и Майкъл Харисън?

— Не — той има по-голям дял.

— А, ясно. Той е дал парите?

— Да, всъщност две трети. Аз дадох останалите.

Като го наблюдаваше внимателно, Грейс попита:

— И между вас няма проблеми заради тази разлика?

— Не, полицаи, разбираме се добре.

— Добре. Ами... — полицаят потисна прозявка. — Утре сутрин засилваме претърсването на района. Може би сте чули, че днес имахме лъжлива тревога.

— Трупът на младия мъж. Кой е той?

— Местен човек — младеж, за когото ми казаха, че е умствено изостанал. Доста от местните полицаи го познават — баща му има камион за пътна помощ и се занимава с поправяне на катастрофирани коли — очевидно върши доста работа за пътна полиция.

— Горкият. Убит ли е?

— Така изглежда — отвърна Грейс предпазливо. След това без да престава внимателно да наблюдава Марк, попита: — Прав ли съм, че двамата с Майкъл Харисън имате банкова сметка на Каймановите острови?

Без да трепне, Марк отговори:

— Да, имаме компания там, „ХВ Пропъртис Интърнешънъл“.

— Подялбата е две към едно ли?

— Точно така.

Грейс си спомни, че в онази сметка имаше поне един милион лири. Повече от добра сума.

— Какъв вид застраховка имате с Майкъл Харисън? Имате ли полици за застраховка живот като съдружници?

— Имаме обичайната застраховка в полза на компанията — искате ли да видите полицата?

— Не в момента, но по-нататък, да, бих искал. Можете ли да ми изпратите копие по факса в залата за тежки произшествия утре?

— Няма проблем.

Грейс се изправи.

— Е, няма да ви притеснявам повече тази вечер. Зает сте, нали? Често ли работите в неделя вечер?

— Обичам да наваксам с бумащината през почивните дни. Това е време, когато телефонът не звъни непрекъснато.

Полицаят се усмихна.

— Познато ми е чувството.

Марк наблюдаваше как главата на детектива изчезва надолу по стълбището, след това затвори вратата, спусна резето и се върна в кабинета си, където отново включи компютъра и се залови с тягостната задача, която бе захванал преди два часа — да чете ежедневните копия от съдържанието на „Палм“-а на Майкъл, да се връща седмици назад и да изтрива всички споменавания на ергенската вечер.

Ашли бе прекарала следобеда, правейки същото на лаптопите на Питър, Люк, Джош и Робо под предлог, че търси някакви следи за местонахождението на Майкъл.

Долу Грейс затвори вратата зад себе си и прекоси тротоара към колата си. Но мина известно време, преди да се качи на нея. Вместо това той се облегна на предната врата откъм пътника, загледан в прозореца на третия етаж и потънал в мисли. Мислеше.

Не харесваше Марк Уорън. Той беше лъжец — и беше адски притеснен за нещо. Ашли Харпър също беше лъжкия. Тя нарочно му бе дала гривна, която не беше на Майкъл.

А и какво правеше гривната на Марк Уорън в дома ѝ?

— Господи, о, господи — ревеше Майкъл от болка, като държеше лявата си ръка колкото се може по-далеч, доколкото позволяваше увитата около тялото му лепенка, която притискаше и двете му ръце към хълбоците. Кръв шуртеше от края на пръста му, срязан при първата фаланга. Той вдигна поглед на заслепяващите светлини.

— Какво е това, какво, по дяволите, правиш? — се четеше в очите му.

— Всичко е наред, Майк, успокой се!

Ръката му бе хваната от тънка, космата длан с железен захват, а на китката ѝ се мъдреше водолазен часовник. И вече виждаше главата на нападателя си, тъмна на фона на ослепителната светлина, само две очи през прорези в черна качулка.

След това видя белия крем, излизащ от отвора на туба и в следващия момент имаше чувството, че на пръста му е сложен лед. Той извика отново от болката, която беше почти непоносима.

— Знам какво правя, Майк. Не се тревожи; няма да се възпали. Искам да ме наричаш Вик. Ясно? Вик?

— Вxxx — зина Майкъл.

Похитителят му извади дълъг бял бинт и го уви стегнато около кървящия край на пръста, след това надолу, все по-стегнато и стегнато, докато не се превърна в турникет. Накрая го омота с лейкопласт, за да го държи.

— Разбираш ли, Майк, така както виждам нещата, аз ти спасих живота — а това трябва да струва нещо, нали така? А от онова, което прочетох по вестниците и видях по телевизията, изглежда, си падаш богаташ. Аз пък не, разбираш ли, това е разликата. Искаш ли вода?

Майкъл кимна. Опитваше се да мисли съсредоточено, но вцепеняващата, пулсираща болка в пръста му пречеше.

— Ако искаш да пиеш, трябва да махна лепенката от устата ти. Ще го направя при условие, че не крещиш. Разбрахме ли се, Майк?

Той кимна утвърдително.

— Моите думи винаги са тежали като камък. А твоите? Майкъл отново кимна.

Протегна се ръка. В следващия момент изпита чувството като че ли половината от кожата на лицето му е била свалена. Устата му зейна отворена, брадичката и бузата го щипеха зверски. Мъжът се наведе с бутилка минерална вода със свалена капачка и изля част от съдържанието ѝ в устата му. Струваше му се студена и вкусна, докато преглъщаше жадно, а част от нея се разливаше и капеше по брадата и врата му. Но една глътка попадна в кривото му гърло и той започна да се дави.

Бутилката се отдръпна. Майкъл продължи да кашля. Когато кашлицата най-сетне премина, той вече беше по-нащрек. Усещаше миризмата на застоял въздух и моторно масло, сякаш се намираще в някакъв подземен паркинг. Вдигна поглед към очите през процепите и попита:

— Къде съм?

— Имаш къса памет, Майк. Казах ти никога да не ме питаш къде си, нито кой съм аз.

— Ти... ти каза, че си Вик.

— Аз съм Вик за теб, Майк.

Между тях се възцари мълчание.

Мислите на Майкъл бързо се проясняваха и той започваше да се страхува повече от този мъж, отколкото когато беше в ковчега.

— Как... как ме намери?

— Прекарвам цялата седмица в караваната си, Майк — проверявам сигналните кули на мобилните компании, това ми е работата. Слушам старото любителско радио, бърбя си е няколко приятели по света. Когато няма с кого да си говоря, проверявам всички радиочестоти, понякога слушам полицейските радиостанции. С моята техника мога да слушам който разговор си пожелаеш — мобилни телефони, всичко. Казах ти, че съм бил свързочник в австралийската флота.

Майкъл кимна.

— И така, значи, във вторник аз си седях след работа и случайно се натъкнах на вашата сладка раздумка с Дейви. Останах на тази честота и след това чух и други ваши разговори. Видях репортажите

по новините, чух за ковчега. Сложих си шапката за мислене и си казах, ако ще вода най-добрия си приятел на обиколка по кръчмите, защо ще взимам ковчег? Може би за да те скрия някъде? Леко извратена шега? Така отидох в местния отдел по планиране в Брайтън и проверих компанията ти — и хохо! — открих, че кандидатстваш за разрешително за строеж на горска земя, която си купил миналата година. Точно в района, където сте обикаляли по кръчмите. Помислих си — дали това е съвпадение или не съвсем? А и реших, че щом сте излезли по кръчмите, твоите приятелчета ще са мързеливи копелета. Няма да искат да те носят прекалено далеч. Ще си някъде близо до път, по който може да се стигне с кола.

— Там ли бях? — попита Майкъл.

— И още щеше да си там, приятел. А сега ми кажи за парите, които си скътал на Кайманите?

— За какво говориш?

— Казах ти, чух разговор по полицейските радиостанции. Имаш пари на Каймановите острови, нали? Близо милион, доколкото разбирам. Няма ли това да е една разумна награда, задето ти спасих живота. Направо ще ти излезе на половин цена, Майк, ако питаш мен.

В 7:20 часа сутринта Грейс пристигна в Съсекс Хаус. Небето беше тъмносиньо с тънки ивици облаци като парцалени ленти. Едно ченге, с което преди години дежуреха по улиците, знаеше всичко за образуването на облаци и можеше да предскаже времето по тях. Доколкото си спомняше, облаци тази сутрин бяха кълбестодъждовни. Сухо време. Това беше добре за днешното претърсване.

В повечето полицейски участъци можеше да получи бекон с яйца за закуска, която му бе нужна за повече енергия, помисли си той, докато вървеше по коридора към купчината автомати. Пусна монета в отвора за топли напитки и зачака пластмасовата чаша, пълна с кафе с мляко. Докато я носеше към кабинета си, той осъзна колко изморен се чувства. През цялата нощ се въртя и мятя, включва лампата, води си бележки, изключи я отново, след това пак я включи. Операция „Салса“ непрекъснато и безмилостно му подаваше своите факти и аномалии, капка по капка, по капка, докато сивата светлина започна да се процежда през завесите и се чуха първите колебливи песни на птиците по изгрев слънце.

Гривната. Беемвето, което се връща толкова късно в паркинга, покрито с кал. Марк Уорън, който работи в офиса си в неделя полунощ. Канадският чичо на Ашли Харпър, Брадли Кънингам. Изражението и поведението на Ашли Харпър в моргата днес. Резултатите от почвените проби, които се очакваха днес. Резултатите от пътните камери, вероятно.

Погледна подноса за входяща документация, пълен с поща от миналата седмица, с която още не се бе занимал, след това включи компютъра си и огледа още по-голямата купчина имейли на електронната си поща. В следващия момент вратата се отвори и той чу жизнерадостен глас:

— Добро утро, Рой.

Беше Елиноор Ходжсън, неговата офис асистентка, която бе помолил да дойде много рано днес. Държеше лист хартия в ръка.

— Как прекара почивните дни? — попита я той.

— Много хубаво, в събота бях на сватба на племенницата ми, а вчера къщата ми беше пълна с роднини, дошли на гости. А ти?

— Успях да изляза извън града вчера.

— Браво! — одобри тя. — Имаше нужда от почивка и малко свеж въздух — тя го погледна по-отблизо. — Изглеждаш много блед, да знаеш.

— На мен ли го казваш.

Той взе листа, като вече знаеше какво има на него — програмата му за седмицата. Елиноор я изготвяше всеки понеделник сутрин, откакто се помнеше.

Седна, миризмата на кафето дразнеше обонянието му, но още беше твърде горещо за пиене, затова прегледа програмата — трябваше да я изчисти от всичко несъществено, сега, когато беше главен разследващ офицер по случая.

В десет часа тази сутрин трябваше да се яви в съда за продължаването на делото срещу Суреш Хюсеин и този ангажимент не можеше да се отмени. В един часа имаше час при зъболекаря си в Луис, който трябваше да отложи. В три часа на следващия ден имаше среща с човек от управлението за криминални разследвания на Южен Уелс за обмяна на информация относно известен престъпник от Суонси, намерен мъртъв с билиардна щека, забита в окото му, на сметище близо до Нюхейвън. Това трябваше да се премести за друг ден. В сряда пък му предстоеше да се яви в колежа за обучение на полицаи в Брамсхил за последни данни относно ДНК на отпечатъци. Централното събитие за четвъртък беше годишно общо събрание на отбора по крикет на съсекската полиция — той по неволя си бе навлякъл допълнителното главоболие да бъде негов почетен секретар. Петък за момента беше свободен, а в събота имаше обучение по терористично нападение в пристанището Шорхем, в което той участваше.

Щеше да е лека седмица, ако не беше процесът на Суреш Хюсеин, а сега и операция „Салса“. Но, от друга страна, както сочеше опитът му, малко седмици завършваха така, както бе очаквал.

Каза на Елиноор да отложи всички ангажименти освен посещенията му в съда, след което прехвърли набързо пощата си и ѝ продиктува отговори на най-неотложните писма от купчината. Прегледа и имейлите си и понеже нямаше много време, а и не пишеше бързо, продиктува отговори и на тях. След това се запъти по лабиринта от коридори към залата за тежки произшествия. Вече започваше да се чувства там като у дома.

* * *

Брифингът по операция „Салса“ в 8:30 часа беше кратък. През нощта не бяха настъпили нови развития по случая освен чулото от Макс Кандил, което запази за себе си, и посещението му в седалището на „Дабъл-М Пропъртис“. Надяваха се, че при следващата им среща в 6:30 часа ще има някакви новини.

Грейс тръгна с колата си към Луис, спря на бензиностанция да си купи сандвич с яйце и бекон, който все още дъвчеше, когато се изкачи по стъпалата на съда в 9:50 часа. Денят вече започваше да му се струва много дълъг.

Сутрешните съдебни процедури се състояха в разглеждане при закрити врати на документи, предоставени от прокурора, и единственото, което му оставаше, бе да виси в чакалнята, като междувременно продиктува някои неща на Елиноор по телефона и говори два пъти с Глен Брансън. По време на обедната почивка нямаше достатъчно време да отиде до работата си и да се върне, затова в крайна сметка реши да спази часа си при зъболекаря за профилактична шестмесечна проверка и за негова радост зъбите му бяха добре въпреки мъмренето, че не четка венците си достатъчно внимателно. Но поне нямаше пломби — ужасяваше се от тях.

Когато пристигна в съда в 2 часа следобед, разбра, че нямат нужда от него през остатъка от деня и се върна в полицията. С времето, което сега поглъщаше операция „Салса“, се натрупваше доста масивна купчина от останалите му книжа и той направи всичко възможно да приключи с най-спешните от тях.

Следобедът му протече без никакви събития, чак докато отиде за срещата в 6 часа в залата за произшествия. Моментално отгатна по

лицата на екипа си, че има развитие. Бела Мой беше тази, която му съобщи новината.

— Току-що се обади Фил Уилър, Рой — бащата на убития младеж, който намерихме вчера следобед.

— И какво?

— Казва, че не знае дали е от значение, но явно синът му е казал, че си е говорил с Майкъл Харисън по уоки-токи... от... четвъртък.

Ашли се приближи зад Марк, който седеше прегърбен на бюрото си пред компютърния екран и се опитваше да навакса с работата. Спешно трябваше да изпрати отговори до архитекта, плановика на строежа и строителната компания на цяла купчина имейли, касаещи проблеми, повдигнати от Комитета по планиране относно най-амбициозния проект на компанията до момента — новият обект в Ашдаун, включващ двайсет къщи.

Тя обви ръце около врата му, наведе се напред и се сгуши до бузата му. Марк вдъхна опиващото ухание на свежия ѝ летен парфюм и лекия цитрусов аромат на косата ѝ.

Със замъглени очи вдигна ръце и обгърна лицето ѝ с длани.

— Всичко ще бъде наред — каза той.

— Разбира се, ние не правим неща, които не са наред, нали?

— Точно така.

Ашли се наведе още по-напред и го целуна по челото.

Той хвърли бърз поглед през кабинета към отворената врата, притеснен във всяка секунда от денонощието кой може да влезе.

Тя го целуна отново.

— Обичам те — каза му.

— И аз те обичам, Ашли.

— Наистина? Не си ми показвал особено топли чувства през последните няколко дни — изчурулика тя.

— О, да, все едно ти се разтапяше по мен?

— Нека да оставим това в миналото.

Тя лекичко ухапа ухото му, след което разкопча ризата му и плъзвайки ръце под нея, започна да гали зърната на гърдите му с върховете на пръстите си. Усети как той реагира почти моментално, чу как си поема дълбоко въздух и почувства гърдта му да се стяга. Извади ръце и се протегна до мишката, натисна копчето за излизане от програмата и прошепна в ухото му:

— Чукай ме.

— Тук?

— Тук и сега!

Марк се изправи, леко объркан, и погледна часовника си.

— Чистачките идват към шест и половина... те ще... Ашли разкопча панталона на костюма му и свали ципа.

След това свали панталона и гащетата му с едно бързо дръпване.

— Значи просто ще направим едно бързо, нали? — тя спря за момент, загледана доволно във възбудения му член, и допълни: — Е, явно някой се радва да ме види!

След което го пое в устата си.

Марк гледаше през прозореца. Виждаха се в цял ръст от прозорците на отсрещната страна на улицата. Опита се да пристъпи встрани и почти се спъна в панталона и бельото си. Наведе се надолу, опипом разкопча блузата на Ашли, пхна ръка вътре и разкопча сутиена й. След една-две минути, гол, само по обувки и чорапи, той лежеше върху й, проникнал дълбоко в нея, а прашната, найлонова миризма на твърдия килим се смесваше с уханията на Ашли.

Тогава чу рязкото извъняване на интеркома.

— Мамка му! — възкликна той, стреснат. — Какво, по дяволите, е това?

Тя го придърпа по-навътре в себе си, а ноктите й леко драскаха гърба му.

— Не му обръщай внимание — прошепна му.

— Ами ако е Майкъл? И проверява дали има някой тук?

— Ти си такова шубе! — възкликна тя и го пусна.

Без да реагира на забележката й, Марк бързо се изправи на крака и закуцука към рецепцията, където обикновено седеше Ашли, и погледна чернобелия монитор. Видя мъж с мотористка каска на главата и пакет в ръка, застанал пред централния вход откъм улицата. Марк натисна копчето:

— Ало?

— Пакет за господин Уорън, „Дабъл-М Пропъртис“.

— Искате ли просто да го пуснете през пощенската кутия?

— Трябва да се подпишете.

Марк изруга.

— След секунда съм долу.

Облече дрехите си, напъха краищата на ризата в панталона и прати въздушна целувка на Ашли.

— Връщам се след малко.

— Не се тревожи за мен — отвърна тя, без да се усмихва. — Ще продължа без теб.

Той се завтече по стълбите, отвори вратата долу и взе малка торбичка „Джифи“ с напечатан етикет, адресиран до него, но без информация за подателя. Предаде му я доста едър мъжага в кожено яке с надпис „ЕКСПРЕСНИ КУРИЕРИ“. Подписа разписката и получи копие, след което затвори вратата и се качи по стълбите.

Написаното на ръка име на подателя върху разписката гласеше: „Джей Кей предприемачи“. Марк нямаше никаква представа какво има вътре. Кандидатстването за планиране на обект беше свързано с толкова много бумацина, че той все повече затъваше под планината от хартии. Това вероятно бяха куп технически скици от плановика на строежа. Типична проява на екстравагантност от негова страна да ги прати по куриер, при положение че по пощата би имало същия резултат. Щеше да го отвори по-късно. Точно в този момент едноединствено нещо занимаваше съзнанието му — Ашли, която лежеше гола на пода в кабинета му. И беше бясно, шеметно, неистово възбуден.

Но секунди след като се озова отново върху нея, той напълно неочаквано свърши изведнъж.

— Съжалявам — промълви той и измести тежестта си върху лактите. — Аз...

— Надървил те е куриерът на мотор ли? — попита тя, но само донякъде на шега.

— Да бе, да.

— Много мъже са обратни, без да го съзнават. Сещаш се, мотористите в кожа могат да са доста възбуждащи за мъжете.

— Какво е това?

— Какво си мислиш, че е? Оставяш ме тук гола и на път да свърша; слизаш долу, виждаш някакъв тип в кожи и в следващия момент свършваш, още преди да си влязъл в мен...

Марк се претърколи и седна на пода до нея, вълна от печал го обля.

— Съжалявам — каза той. — В момента в главата ми се въртят един милион неща.

— А в моята не, така ли?

— Може би ти по-добре се справяш с това от мен.

— Не знам с какво си в състояние да се справиш, Марк. Мислех, че ти си силният, а Майкъл е слабият.

Той се наведе напред и зарови лице в дланите си.

— Ашли, и двамата сме напрегнати.

— Ти не би трябвало да си напрегнат, току-що получи страхотен оргазъм.

— Добре, добре, добре. Извиних се. Искаш ли да те оправя? Ще те накарам да свършиш... сецаш се... с ръка.

Тя се изправи рязко и взе някои от дрехите си.

— Забрави, вече не съм в настроение.

И двамата потънаха в мълчание. Ашли в крайна сметка го наруши, докато си слагаше червилото:

— Знаеш ли какво казват, Марк? Добрият секс е един процент от връзката; лошият секс е деветдесет и девет.

— Мислех, че правим страхотен секс — обикновено.

Тя провери как си е сложила червилото в огледалцето си, все едно отиваше на среща.

— Да, ами аз също.

Той се приближи и обви ръка около кръста ѝ.

— Ашли, скъпа, стига, извиних ти се — стресът е толкова голям. Трябва да заминем някъде за няколко дни.

— Да, звучи добре.

— Имам предвид, когато всичко свърши.

Тя го изгледа пронизващо.

— Кога точно ще свърши с всичко?

— Не знам.

Прибра огледалцето си в чантата.

— Марк, скъпи, никога няма да свърши, докато Майкъл е жив. И двамата го знаем. Изгорихме мостовете си назад в четвъртък през нощта, когато ти извади тръбата за въздух — тя леко го целуна по бузата. — Ще се видим сутринта.

— Тръгваш ли?

— Да, тръгвам. Винаги си тръгвам в края на деня; има ли нещо лошо в това? Мислех, че трябва да спазваме приличие.

— Предполагам, че да... имам предвид...

Тя го изгледа продължително.

— Стегни се, за Бога. Ясно?

Той кимна вяло. Ашли си тръгна.

Марк остана още час да поработи над имейлите, но после, когато шумът, вдиган от чистачките, започна да го разсейва, реши да приключи за деня и да отнесе останалото вкъщи.

На път към вратата взе пакета, за който се бе разписал по-рано, и го разкъса. Вътре имаше нещо, малък предмет, здраво увит в целофан и вързан с лепенка.

Намръщен, той се зачуди какво ли е това. Нова сим-карта за мобилен телефон? Компютърна част?

Извади ножица от чекмеджето на бюрото си и разреза единия край, стисна го и надникна вътре.

Първоначално реши, че е майтап, фалшив пластмасов пръст от тези, които се продават в магазините за евтини джунджурии. В следващия момент видя кръвта.

— Не — промълви той и внезапно му се зави свят. — Не. НЕ.

Отрязаният пръст падна от опаковката и се приземи безшумно на килима.

Марк отстъпи от него ужасен и видя, че в пакета има пощенски плик.

Грейс сви от главния път и излезе на селска улица, малко след покрайнините на Луис. Подмина знак за земеделски магазин, телефонна кабина и видя вляво отпред висока мрежеста ограда с бодлива тел, наполовина изправена, наполовина срутена. Имаше две порти, широко отворени, които изглеждаха така, сякаш не са затваряни от десетина години. На едната от тях беше прикрепена избледняла табела с олющена боя, на която пишеше „УИЛЪРС АВТОРЕМОНТ“. До нея имаше друга, много по-малка табела с надпис „Внимание, кучета!“.

Мястото изглеждаше като нещо, което най-много се доближава до селски чифлик, поне за Грейс. Беше повече от съборетина; беше най-мръсното място, което някога бе виждал в живота си.

Дворът се заемаше почти изцяло от голям син авариен камион, паркиран сред десетина частично или напълно оглозгани трупове на коли, някои смачкани, други силно ръждясали, и една малка тойота, която изглеждаше така, сякаш е била паркирана и някой е задигнал всичко, което може да се отмъкне от нея.

Имаше купчини нарязани и ненарязани дънери, дървено магаре, ръждясващ трион, разнебитена пристройка, на която беше подпряна избледняла табелка с тебеширен надпис „Разпродажба на коледни елхи“, и дървена къщурка, която изглеждаше така, сякаш щеше да се събори всеки момент.

Когато паркира и изключи двигателя, той чу бесния, гърлен лай на куче пазач да разкъсва тихото спокойствие на топлата вечер и предпазливо остана в колата в очакване да се появи хрътката. Вместо това се отвори входната врата на къщурката и от нея излезе един доста едър мъж. Около петдесетгодишен, с изтъняла, мазна коса, брадясало лице и масивно бирено коремче, което едва се удържаше от мрежест потник и се издуваше над катарамата на кафявите му дочени панталони като надвиснал сняг, който всеки момент ще се свлече.

— Господин Уилър? — попита Грейс, приближавайки се, все още нащрек заради лая на кучето, който ставаше все по-силен и гърлен.

— Да? — мъжът имаше нежно лице с големи тъжни очи и огромни мръсни ръце. Миришеше на луга и моторно масло.

Грейс извади служебната си карта и му я показа.

— Старши детектив Грейс от Съсекското управление за криминални разследвания. Много съжалявам за сина ви.

Мъжът стоеше неподвижен, притихнал и Грейс забеляза, че започва да трепери. Ръцете му се свиха в юмруци и от ъглите на очите му се стече по една сълза.

— Искате ли да влезете? — попита Фил Уилър с треперещ глас.

— Ще ви бъда благодарен, ако ми отделите няколко минути.

Вътрешността на къщата доста приличаше на външния ѝ вид, а силната миризма издаваше страстен пушач. Грейс последва домакина в неприветлива всекидневна с гарнитура от три части и голям стар телевизор. Почти всеки сантиметър от пода и мебелите беше покрит с мотоциклетистки списания и обложки на винилови плочи с кънтри музика. Имаше снимка на светлокоса жена, положила ръце върху малко момче на скутер, и няколко евтини порцеланови украшения върху бюфета, но стените бяха празни. На лавицата над камината стоеше часовник, вграден в корема на състезателен кон от порцелан, който показваше седем и десет. Грейс се изненада, когато погледна своя часовник и видя, че в общи линии онзи е точен.

Фил Уилър грабна няколко обложки на плочи от единия фотьойл и каза, сякаш обясняваше:

— Дейви харесваше тази музика, пускаше я през цялото време...

Той млькна и излезе от стаята.

— Чай? — провикна се мъжът.

— Не, благодаря — отвърна Грейс, който имаше съмнения за хигиената в кухнята.

Повечето старши разследващи офицери биха поверили този вид разпит на някой от подчинените си, но Грейс твърдо бе убеден, че сам трябва да отиде на място. Това беше неговият стил на действие — и една от страните на полицейската работа, която смяташе за най-интересна и благодатна, макар понякога, както в случая, да се оказваше сериозно изпитание.

След няколко минути Фил Уилър се дотързуи обратно в стаята, разчисти купчина списания и още плочи от малкото канапе, настани са на него и извади кутия за тютюн от джоба си. Отвори я с нокътя на палеца си, извади пакет с хартийки и си сви цигара с една ръка. Грейс не можеше да се въздържи да не го наблюдава; винаги се удивляваше как хората успяват да правят нещо такова.

— Господин Уилър, доколкото разбирам, синът ви е казал, че си е говорил по уоки-токи с изчезнал човек, Майкъл Харисън.

Фил Уилър прокара език по хартията и залепи цигарата.

— Не разбирам защо някой би искал да стори зло на момчето ми. Той беше най-сърдечният човек, който можете да си представите — хванал незапалената си цигара, той направи кръг с ръка във въздуха. — Горкото дете, имаше... сещате се... вода в мозъка, енцефалит. Беше бавноразвиващ се, но всички го обичаха.

Грейс се усмихна съчувствено.

— Имал е много приятели в пътна полиция.

— Беше добро хлапе.

— Така разбрах и аз.

— Той беше моят живот.

Грейс изчака. Уилър запали цигарата си с кутия кибрит „Суон Веста“ и след секунди сладникавият дим достигна до полицая. Той го вдъхна дълбоко, наслаждавайки се на миризмата, но без да се наслаждава на задачата си. Да разговаряш с човек, който наскоро е загубил близък, за него бе единствената неприятна страна на полицейската работа.

— Можете ли да ми разкажете за разговорите, които е водил? И за това уоки-токи?

Мъжът дръпна от цигарата и от устата и ноздрите му излезе дим, когато заговори:

— Доста му се ядосах в... не знам... петък или събота. Не знаех, че това проклето нещо е у него. Накрая ми каза, че го е намерил близо до ужасната катастрофа във вторник вечерта с четиримата младежи.

Грейс кимна.

— Непрекъснато говореше за новия си приятел. Честно казано, не му обърнах особено внимание. Дейви живееше в... как да се изразя... свой собствен малък свят през повечето време — винаги водеше разговори с хора в главата си — той остави цигарата на

тенекиен пепелник, попи сълзите си със смачкана носна кърпа и продължи: — Той вечно бърбореше. Понякога трябваше да престана да го слушам, иначе можеше да ме подлуди.

— Спомняте ли си какво каза за Майкъл Харисън?

— Беше много развълнуван — мисля, че беше петък, — бяха му казали, че ще стане герой. Разбирате ли, той обичаше американските полицейски шоупрограми по телевизията — винаги е искал да бъде герой. През цялото време обясняваше, че знае къде се намира един човек, че е единственият човек на света, който го знае, и това е неговият шанс да стане герой. Но не му обърнах кой знае какво внимание; имах тежък ден с две катастрофирани коли, които трябваше да докарам — не направих връзката.

— При вас ли е станцията?

Той поклати глава отрицателно.

— Дейви сигурно я е взел с него.

— Той караше ли кола?

Мъжът отново поклати глава.

— Не. Обичаше понякога да управлява камиона, позволявах му на спокоен път, сецатите се нали, с една ръка на кормилото. Но не, не можеше да кара, не беше способен на това. Имаше планински бегач, това е всичко.

— Намерили са го на около десет километра оттук — мислите ли, че е отишъл да търси Майкъл Харисън? Да се опита да стане герой?

— Трябваше да взема една кола в събота следобед. Не искаше да идва с мен, каза ми, че има важна работа.

— Важна работа?

Фил Уилър тъжно сви рамене.

— Харесваше му да вярва, че той значи нещо.

Грейс се усмихна, а наум си помисли, *всички ние го правим*. След това попита:

— Дали подразбрахте от думите на Дейви къде би могъл да се намира Майкъл Харисън?

— Не, не ми хрумна да направя връзката — затова не обърнах особено внимание какво казва.

— Може ли да видя стаята на сина ви, господин Уилър?

Мъжът посочи с пръст покрай Грейс.

— В пристройката. На Дейви му харесваше там. Можете да отидете, моля ви, нали няма да имате нищо против, ако аз не... аз... — той извади кърпичката си отново.

— Всичко е наред, разбирам.

— Не е заключено.

Детективът прекоси двора и се качи по стълбите на пристройката. Кучето, което още не беше видял и според него беше в далечния край на къщата, започна да лае отново, още по-агресивно отпреди. На стената до предната врата имаше прикрепена предупредителна табела за нападатели, на която пишеше: „Стреля се на месо!“

Изпробва дръжката на вратата, след което я отвори и стъпи на пода, покрит с парчета от мокет, някои от които бяха завити по ръбовете, но повечето бяха осеяни с чорапи, гащета, тениски, опаковки от десерти, отворена кутия за бургери на „Мақдоналдс“ с оцапан с кетчуп капак, автомобилни инструменти, капачки на колела, стари американски номера на коли и няколко бейзболни шапки. Стаята беше още по-мръсна от къщата и в нея се носеше противната миризма на крака, която му напомни за училищна съблекалня.

По-голямата част от пространството в стаята бе заето от легло и телевизор, колебаещ се между цветно и чернобяло, по който видя да дават финалните надписи на „Ред и законност“. Грейс не обичаше да гледа британски полицейски програми — винаги успяваха да го вбесят, като показват погрешни процедури или глупави решения на разследващите офицери. Американските полицейски шоупрограми изглеждаха по-вълнуващи, по-цялостни. Но може би само му се струваше така, защото не познаваше полицейските процедури в Щатите достатъчно добре, за да бъде критичен.

Огледа се наоколо и видя, че целите стени са покрити с реклами, които изглеждаха като откъснати от списания. Когато се вгледа поотблизо, видя, че всичките са на американски продукти — коли, оръжия, храни, напитки, екскурзии.

Мина покрай кутията за бургери и погледна един много стар компютър „Дел“ с дискета, подаваща се от предната част на процесора, разположен до бюро, на което имаше кутия с десерти „Туинки“, петнайсетсантиметрова пластмасова фигура на Барт Симпсън и голям лист хартия на редове с набързо нахвърляни бележки с детски почерк.

Грейс внимателно разгледа бележките и осъзна, че това е груба схема. До две успоредни линии беше надраскано: „А26. Сефер от Кробъру. Двойна ограта. 3 километра. Бела къща.“

Това беше карта.

Под нея видя поредица цифри: 0771 52136. Приличаше на номер на мобилен телефон и той се опита да го набере, но не се получи.

Следващите двадесет минути прерови всичко в стаята, отвори всяко чекмедже, но не намери нищо друго интересно. След това отнесе листа хартия обратно в къщата и го показа на Фил Уилър.

— Дейви говорил ли е с вас за това?

Уилър поклати глава.

— Не.

— Указанията говорят ли ви нещо?

— Двойна ограда, две мили, бяла къща? Не, не ми говори нищо.

— А номерът? Познат ли ви е?

Мъжът погледна листа и прочете всяка цифра на глас.

— Не, не е номер, който знам.

Грейс реши, че е узнал от него колкото може да се узнае за тази вечер. Изправи се, благодари му и отново повтори, че съжалява за сина му.

— Просто хванете мръсника, който го е направил, старши детектив. Направете поне това за мен и за Дейви, става ли?

Обеща му да направи всичко възможно.

Марк Уорън, плувнал в пот, ръчкаше с ключа в ключалката на входната врата на апартамента си, за момент уплашен, че е била разбита. Накрая отвори вратата боязливо, влезе вътре, заключи и сложи предпазната верига.

Без да обръща внимание на купчината поща, пъхната под прага, той остави куфарчето, свали вратовръзката и разкопча яката на ризата си, след което преметна сакото и връзката на дивана. Сипа си четири пръста „Балвени“, пусна няколко кубчета лед от хладилника направо в чашата и бързо изгълта част от съдържанието.

Отвори кожената си чанта за лаптопа, извади торбата „Джифи“, пристигнала по-рано същия ден, и я задържа далеч от себе си, като почти не смееше да я погледне. Сложи я на черната лакирана маса в далечния край на стаята и извади бележката, която вече бе видял по-рано в кабинета си, след което отпи още една голяма глътка уиски и седна.

Бележката беше кратка, напечатана на компютър на лист хартия с формат А4. Тя гласеше: „Накарай от полицията да проверят отпечатъка и ще разбереш, че е на твоя приятел и съдружник. На всеки 24 часа ще режа все по-голямо парче от него. Докато не направиш точно онова, което ти казвам.“

Нямаше подпис.

Марк отпи още от уискито и пресуши чашата. Напълни я отново — още четири пръста, но със същите кубчета лед — и отново прочете бележката. И още веднъж. Чу сирена някъде отвън и трепна. В следващия момент интеркомът иззвъня и той изпадна в паника. Приблужи се до панела за наблюдение, като отчаяно се надяваше, че е Ашли. Телефонът ѝ беше изключен, когато се опита да ѝ се обади от офиса, и продължаваше да е изключен преди минути, когато пробва отново, докато се качваше в асансьора.

Но не беше Ашли; беше лицето на мъжа, който виждаше прекалено често, колкото и да не му се искаше — старши детектив

Грейс.

Няколко секунди се чуди дали да се престори, че не е вкъщи, да го остави да си отиде и да се върне друг път. Но може би имаше новини.

Взе слушалката и каза на Грейс да се качи, след това натисна копчето за електронната ключалка на входната врата.

Само няколко секунди по-късно детективът почука на вратата му и той едва успя да грабне бележката и торбата и да ги напъха в един шкаф.

— Добър вечер, полицай — поздрави го Марк, когато отвори вратата и внезапно усети, че е леко замаян от питието и по гласа му си личи. Протегна ръката си максимално изпъната, за да се ръкува с Грейс от разстояние, без да усети полицаят мириса на алкохол.

— Може ли да вляза за няколко минути или сте зает?

— Никога не съм прекалено зает за вас, полицай — на ваше разположение съм седем денонощия в седмицата. Какви новини имате? Да ви сипя нещо за пиене?

— Чаша вода, ако обичате — отвърна му Рой.

Седнаха един срещу друг на дълбоките кожени дивани и Грейс го наблюдава известно време. Марк изглеждаше в много лошо състояние на духа; движенията му бяха леко некоординирани и от него се носеше силна миризма на алкохол. Внимателно наблюдавайки очите му, той го попита:

— Какво обядвахте днес?

Очите на Марк моментално се стрелнаха наляво, след това обратно в центъра.

— Ядох сандвич с пуйка и боровинки от магазина зад ъгъла. Защо?

— Важно е да се яде — отговори детективът. — Особено когато си подложен на стрес — той се усмихна окуражително на мъжа и отпи вода от високата елегантна чаша, която му бе поднесена. — Сблъсках се с една загадка, Марк, и се чудя дали вие бихте могли да ми помогнете да я разреша?

— Разбира се, ще се опитам.

— Две пътни камери са засекли в четвъртък късно вечерта БМВ Х5, регистрирано на ваше име, пътуващо от Брайтън в посока Луис — Грейс спря за момент и извади своя „Блекбъри“ от джоба си. — Да, в

12:29 и след това отново в 12:40 часа — реши за момента да не казва нищо за резултатите от анализа на почвата, които получи по-рано същия ден на работната среща с екипа. Като лъв, който се приближава и напада плячката си, той се наведе напред. — Може би сте направили нощна екскурзия до Ашдаун Форест?

Наблюдаваше внимателно очите на Марк. Вместо да се насочат наляво, в същата посока, както когато отговори на въпроса за сандвича, към страната на паметта, те се стрелнаха бясно надясно, след това наляво, после отново надясно и много категорично останаха вдясно. Режим на *измисляне*. Възнамеряваше да излъже на този въпрос.

— Може и да съм — отвърна той.

— *Може* и да сте? Шофирането посред нощ в гора не е ли малко необичайно? Бихте ли си припомнили по-ясно?

— Не е необичайно за мен — отвърна Марк, след което взе питието си и поведението му изведнъж се промени. Сега беше ред на Грейс да се почувства неловко, недоумявайки какво става. Уорън се облегна, разклати уискито в чашата си и кубчетата издрънчаха. — Работата е там, че това е мястото, където ще бъде новият ни голям обект. Преди два месеца получихме одобрение на проекта ни за двайсет нови къщи на петакров парцел сред гората и сега работим над детайлите, защото се сблъскваме с доста враждебно отношение от страна на природозащитните организации. Непрекъснато ходя до гората, денем и нощем — трябва да проверявам екологичните фактори и голяма част от това е въздействието върху дивата природа през нощта. Изработвам цялостен доклад, за да подкрепя предложението ни.

Грейс помръкна, почувства се така, сякаш много бързо и хитро са издърпали килимчето под краката му. Току-що беше пропилял повече от хиляда лири от бюджета си за почвен анализ и се чувстваше като идиот. Защо не беше разбрал за това? Защо Глен или някой друг от екипа не го знаеше?

Мислите му препускаха бясно и той се опита да ги забави и овладее. Марк Уорън продължаваше да изглежда като развалина и той просто нямаше впечатлението, че е от притеснение за съдружника му. Агресията, която бе показал на сватбата, говореше за нещо съвсем друго, но не знаеше какво.

В следващия момент за приблизително трети път през последните десет минути видя, че очите на Марк се стрелват към точка в далечния край на стаята, сякаш някой стои там. Грейс нарочно изпусна калъфа на своя „Блекбъри“ на пода и като се наведе напред да го вземе, погледна в посоката, в която непрекъснато гледеше домакинът му. Но не видя нищо интересно. Просто луксозна, модерна уредба, някакво интересно произведение на съвременното изкуство и няколко шкафа.

— Четох за младия мъж, който беше в моргата. Видях статия в днешния вестник. Много тъжно — поде Марк.

— Може би дори е бил на ваша земя — предположи Грейс, изпитвайки го.

— Не знам къде точно се е случило.

Детективът отново се втренчи в очите му и спомняйки си думите на листа от бележник в стаята на Дейви, попита:

— Поемаш по А26 след Кроубъро и свиваш веднага след бяла къща, после минаваш през двойна ограда. Там ли е вашият имот?

Не се налагаше Марк да отговаря. Грейс разбра всичко, което му бе необходимо, от бързото въртене на очите му, сбръчкването на челото, прегърбването и промяната в цвета на лицето му.

— Би могло... възможно е... да.

Сега на полицая вече започваше да му се изяснява.

— Ако момчетата от компанията ви са искали да погребат приятеля ви жив в ковчег, би било разумно да го направят на земя, която е ваша собственост, нали? Някъде, където ви е познато?

— Аз... аз предполагам...

— Все още ли твърдите, че нямате никаква представа за какъвто и да било план да се погребе Майкъл Харисън в ковчег?

Очите му обходиха цялото помещение за миг.

— Абсолютно. Съвсем нищо не знам.

— Добре, благодаря ви — Грейс погледна своя „Блекбъри“ за момент. — Освен това разполагам с един номер и се чудя дали можете да ми помогнете с него, Марк?

— Ще се опитам.

Грейс прочете числата, написани на същата диаграма.

— 0771 52136 — повтори Марк. Очите му моментално се стрелнаха наляво. Режимът на паметта. — Звучи като номера на

мобилния телефон на Ашли, но без две цифри. Защо питате?

Грейс допи водата си и се изправи.

— Открихме го в дома на Дейви Уилър, убитото момче. Заедно с указанията, които току-що ви дадох.

— Какво?

Грейс се приближи до прозореца, отвори вратата на балкона и стъпи на платформата от тик. Подпря се на предпазната метална решетка и погледна четири етажа по-надолу, към кипящата от движение улица под него. Не беше много, но беше достатъчно за него; винаги е страдал от световъртеж и не можеше да понася височини.

— Как са попаднали у това момче телефонът на Ашли и указанията как да стигне до земята ни? — попита Марк.

— Аз също много бих искал да знам.

Очите на Уорън отново се стрелнаха към края на стаята. Грейс се зачуди дали не го притесняваше шкафът? Нещо в него? Какво?

Той имаше толкова лошо усещане за този мъж и за Ашли Харпър, че му се прииска да вземе заповеди за обиск и да разглоби до основи домовете и офисите им. Но това не беше проста работа. Трябваше доста да убеждаваш магистратите, за да се навият да подпишат заповеди, а за да ги убедиш, трябва да събереш доказателства. Гривната, която му бе дала тя, не беше достатъчна. В момента единственото, което имаше срещу Марк Уорън и Ашли Харпър, беше просто усещане. Никакви доказателства.

— Марк, лесно ли е да се намери имотът ви? Указанията — бялата къща, оградата?

— Трябва да знаеш отбивката — няма друг знак освен два кола — не искахме да привличаме вниманието към него.

— Струва ми се, че това е мястото, където трябва да потърсим съдружника ви, при това доста бързо, нали?

— Абсолютно.

— Ще се свържа с полицията в Кроубъро, които вече правят пълно претърсване на района, но ми се струва важно и вие да присъствате — поне да им покажете правилното място. Ако уредя да ви вземат в следващия половин час, ще дойдете ли?

— Добре. Благодаря ви. А... колко време мислите, че ще отнеме?

Грейс се намръщи.

— Ами, единственото, което искам от вас, е да ни покажете входа — отбивката — и да ни отведете до мястото, където започва имотът ви. Може би общо около час. Освен ако вие самият не искате да се включите в претърсването?

— Да... имам предвид... ще направя каквото мога.

Марк затвори вратата след Грейс, изтича в банята, коленичи и повърна в тоалетната чиния. После още веднъж.

Изправи се, пусна водата и изплакна устата си със студена вода; дрехите му бяха подгизнали от пот, косата му — прилепнала към главата. Кранчето беше отворено, водата шуртеше и той за малко да не чуе домашния телефон.

Грабна слушалката и хвана последното позвъняване, преди обаждането да бъде прехвърлено към телефонния секретар.

— Ало?

Мъжки глас с австралийски акцент попита:

— Марк Уорън?

Нещо в гласа моментално изправи Марк нащрек.

— Това е номер, който го няма в телефонния указател. С кого говоря?

— Казвам се Вик и съм с твоя приятел Майкъл, той ми даде номера ти. Всъщност той иска да си кажете една-две думи, да ти го дам ли?

— Да.

Марк притисна слушалката към ухото си, целият трепереше. В следващия момент чу гласа на Майкъл, съвсем определено беше той, но издаваше звук, който Марк никога преди не беше чувал. Беше вой от болка, който сякаш започваше дълбоко в душата на Майкъл и излиташе като влак от тунел в кресчендо на крайна, непоносима агония.

Наложи му се да дръпне слушалката от ухото си. Ревът заглъхна и той чу съдружника си да стене и отново да крещи:

— Не, моля те, не, не. НЕ, НЕ, НЕ, НЕ!

Веднага след това чу отново гласа на Вик:

— Бас ловя, че се чудиш какво правя на приятелчето ти, нали, Марк? Не се тревожи, ще разбереш, когато пристигне утрешната ти поща.

— Какво искаш? — попита Марк, напрягайки слуха си, но вече не се чуваше нито звук от Майкъл.

— Искам да прехвърлиш пари от сметката ви в банката на Кайманите по номер на сметка, който скоро ще ти дам.

— Не е възможно — дори да искам да го направя. За всяка трансакция са необходими два подписа — моят и на Майкъл.

— В сейфа в офиса на компанията има документи, подписани и от двама ви, с които се упълномощава адвокат на Каймановите острови; сложихте ги там миналата година, когато и двамата заминахте с яхтата и се надявахте да приключите сделка с имоти на Гренадините, която тогава не се осъществи. Забравили сте да унищожите тези документи. Още по-добре, бих казал аз.

Как, по дяволите, този човек знае това, зачуди се Марк.

— Искам да говоря с Майкъл — не искам да го чувам как крещи от болка, просто да говоря с него, моля.

— Достатъчно говори с него за днес. Ще те оставя да помислиш над това, Марк, и ще се чуем по-късно, ще си побъбрим приятно. О, и, Марк, нито дума за това на полицията — това наистина може да ме ядоса.

Връзката прекъсна.

Марк моментално натисна копчето за набиране на последния номер. Но не се изненада особено, когато чу автоматичния запис: „Съжалявам, нямаме номера на обаждания се.“

Отново се опита да се свърже с Ашли. За негова радост тя отговори.

— Слава Богу — каза той с облекчение. — Къде беше?

— Какво имаш предвид къде съм била?

— Опитвах се да се свържа с теб.

— Всъщност отидох на масаж. Един от нас трябва да е със спокойна глава, схващаш ли? След това се отбих да видя майката на Майкъл и сега пътувам към къщи.

— Не можеш ли да минеш оттук сега, на секундата?

— Говориш завалено — да не би да си пил?

— Случи се нещо, *трябва* да говоря с теб.

— Хайде да говорим сутринта.

— Не може да чака.

Заповедният тон на гласа му постигна целта си. Тя неохотно каза:

— Добре, просто не знам дали е добра идея да идвам при теб — можем да се срещнем някъде на неутрална територия. Какво ще кажеш за бар или ресторант?

— Супер, някъде, където да ни чуе целият свят?

— Просто ще трябва да говорим тихо, става ли? По-добре е, отколкото да видят, че идвам в апартамента ти.

— Господи, тресе те параноя!

— Мен? Точно ти да ми говориш за параноя. Избери ресторант.

Марк се замисли за момент. Полицейската кола щеше да го вземе само след половин час. Пътят до мястото беше около трийсет минути. Може би десет минути на място и после още трийсет на връщане. Беше осем часа в понеделник вечерта; заведенията щяха да са спокойни. Предложи да се срещнат в десет часа в италиански ресторант близо до Кралския театър с просторна част на втория етаж, която почти със сигурност щеше да е празна.

* * *

Не беше. За негова изненада ресторантът се пукаше по шевовете — беше забравил, че след Брайтънския фестивал градът продължаваше да е силно оживен и баровете и ресторантите бяха препълнени всяка вечер. Повечето от масите на горния етаж също бяха заети и той се пъкна на една неудобна малка маса зад шумна компания от дванайсет души. Ашли още не беше дошла. Мястото беше типично италианско: бели стени, малки маси със свещи, сложени в бутилки от „Кианти“, и гласовити, енергични сервитьори.

Пътуването до Кроубъро и обратно беше протекло без особени събития: двама млади детективи в немаркирана кола, които прекараха по-голямата част от пътя на отиване в спорове за футболисти, а на връщане обсъждаха крикет. Не проявиха никакъв интерес към него, само му казаха, че смяната им е трябвало да приключи преди час и бързат да се приберат. Марк го прие като добра новина.

Насочи ги към началото на черния път с двойната ограда, след което зачака, докато те сигнализират на местния претърсващ екип да се присъедини към тях. Не след дълго няколко микробуса начело с полицейски рейндж роувър пристигнаха в конвой.

Марк слезе от колата, обясни им колко трябва да карат до мястото, но не предложи да се включи в търсенето. Не искаше да е там, когато открият гроба — а щяха да го открият със сигурност.

Имаше остра нужда от питие, но не беше сигурен какво точно иска. Беше жаден, затова си поръча бира „Перони“, за да се посъвземе малко, и зачете менюто да се поразсее от мислите си. Малко след това пристигна Ашли.

— Продължаваш да пиеш? — смъмри го тя вместо поздрав и без да го целува, се пхна на стола срещу него, като хвърли неодобрителен поглед на шумната компания до тях, които гръмогласно цвилеха на някаква шега, след което остави елегантната си чанта „Прада“ на масата.

Беше по-хубава от всякога, помисли си Марк, облечена в модерно небрежна кремава блуза, която излагаше гърдите ѝ доста еротично на показ, и малко колие; косата ѝ беше вдигната. Изглеждаше свежа и разтоварена и миришеше на великолепен парфюм, който той разпозна, но не можа да назове.

Усмихна ѝ се и каза:

— Изглеждаш зашеметяващо.

Очите ѝ нетърпеливо се стрелкаха из помещението, сякаш търсеха сервитьор.

— Благодаря, ти изглеждаш адски зле.

— Ще разбереш причината след малко.

Без да му обръща кой знае какво внимание, тя вдигна ръка и когато най-послед се появи сервитьор, тя заповеднически поръча „Сан Пелегрино“.

— Искаш ли малко вино? — попита я Марк. — Аз ще си поръчам.

— Мисля, че ти също трябва да си вземеш вода — пиеш прекалено много напоследък. Трябва да спреш и да се овладееш. Става ли?

— Става. Може би.

Ашли сви рамене.

— Добре, прави каквото искаш.

Марк плъзна длан по масата към нейната, но тя се отдръпна и се изпъна на стола с кръстосани ръце.

— Преди да забравя, утре е погребението на Пит. В два часа, в „Добрия овчар“ на „Дайк Роуд“. На Люк е в сряда; още не знам часа и не знам за Джош и Робо. И каква е тази голяма новина, която искаш да ми кажеш?

Сервитьорът донесе водата ѝ и те поръчаха. След като той се отдалечи, Марк започна да ѝ разказва за пръста. Тя поклати глава шокирана.

— Това не може да е истина, Марк.

Той беше сложил пръста в торбата „Джифи“ в хладилника в апартамента си, но бе взел бележката със себе си и ѝ я подаде.

Ашли я прочете внимателно няколко пъти, като изпиташе думите безмълвно в пълна почуда. В следващия момент очите ѝ се изпълниха с гняв и тя го погледна обвинително.

— Това не е твое дело, нали, Марк?

Беше негов ред да се шокира. Думите му се изписаха върху лицето, преди още да ги е изрекъл:

— Какво? Мислиш, че съм скрил Майкъл някъде и съм му отрязал пръста. Може и да не го харесвам много, но...

— На драго сърце го оставяш да умре от задушаване в ковчег, но никога не би му причинил нещо гадно, като да му отрежеш пръста? Стига, Марк, що за глупости са това?

Той се огледа наоколо, притеснен от начина, по който беше повишила тон. Но никой не бе обърнал внимание.

Марк не можеше да повярва как тя се обръща срещу него.

— Ашли, стига, това съм аз. Господи, какво ти става? Ние сме отбор, ти и аз — нали такава е уговорката? Обичаме се, отбор сме, нали?

Тя омекна, огледа се наоколо, след което се протегна, взе ръката му, поднесе я към устните си и нежно я целуна.

— Скъпи мой — каза тя с по-тих глас, — толкова те обичам, но просто съм в шок.

— Аз също.

— Предполагам, че двамата се справяме с шока и стреса, нали разбираш, по различен начин.

Марк кимна, притегли ръката ѝ към устата си и я целуна.

— Трябва да направим нещо за Майкъл.

Ашли поклати глава отрицателно.

— Идеално се получава, не виждаш ли? Просто няма да направим нищо! Този мъж — Вик — си мисли, че те е грижа, защото си съдружник на Майкъл — тя се усмихна. — Това е невероятна ситуация!

— Не е, не съм ти казал всичко — той допи бирата си и се огледа, като се чудеше дали виното му ще се появи скоро. След това ѝ разказа за обаждането на Вик и как е крещял Майкъл.

Ашли слушаше мълчаливо.

— Господи, горкият Майкъл... той... — тя прехапа устни и по бузата ѝ се стече сълза. — Мисълта ми е... о, мамка му, мамка му — затвори очи за няколко секунди, след което ги отвори и се втренчи право в Марк — Как... как, по дяволите, този мъж е намерил Майкъл?

Марк реши да не споменава за посещението на Грейс в този момент, Ашли вече беше достатъчно разстроена.

— Единственото, което ми идва наум, е, че може да е попаднал случайно на гроба — все пак той не беше особено добре скрит. По дяволите, момчетата планираха да го оставят само за час, най-много два. Аз го замаскирах малко, но не би било трудно да се види, случаен минувач би го забелязал лесно.

— Случаен минувач е едно нещо — каза тя безизразно. — Този тип не е случаен минувач.

— Може би е просто късметлия. Намира Майкъл, сеца се от материалите в пресата и медиите, че това е богатият тип, когото всички търсят — това е шансът на живота му. Отвежда го на друго място и ни изпраща бележка за откуп... и доказателство, че Майкъл е жив. Ашли каза с пресекуващ глас:

— Как... как... ти... ние... който и да е било... тоест — как да сме сигурни, че това е пръстът на Майкъл?

— Преди около три седмици двамата с Майкъл бяхме на лодката да ремонтираме нещо, един съботен следобед — спомняш ли си?

— Смътно.

— Майкъл си премаза показалеца на вратата на носа. Започна да ругае и да подскача, накрая изтича да го сложи под студена вода. Няколко дни по-късно ми показа черна ивица точно през нокътя — той замълча. — Пръстът, който получих, имаше черна ивица, разбираш ли?

Пристигна щедра порция от авокадо, моцарела и домати за Ашли. И голяма купа с минестроне^[1] бе поставена пред Марк. Когато

сервитьорът отново се отдалечи, Ашли попита:

— Искаш ли да се обадиш на полицията, Марк? Да кажеш на проклетия старши детектив за това?

Марк прехвърли това през ума си, докато чакаше супата да изстине, а Ашли започна да яде. Ако кажеше на полицията и мъжът изпълнеше заканата си да убие Майкъл, това беше един добър изход от ситуацията. Освен викът на болка на Майкъл, който му подейства. Нищо от това не му се струваше съвсем истинско преди това. Всичките момчета, загинали в разбитата кола. Отиването до гроба и изваждането на тръбата. Дори когато Майкъл извика от ковчегата, това не му бе подействало, не истински. Не по начина, по който звукът от болката му въздействаше сега.

— Майкъл трябва да е с „Палм“-а си. Ако се измъкне жив, ще разбере, че съм знаел къде е погребан.

— Откакто се случи катастрофата, никога не е ставало въпрос да се измъкне жив — заяви тя. След моментно колебание добави: — Нали?

Марк замълча. Умът му, обикновено толкова методичен и съсредоточен, сега беше в истински хаос. Нямаха никакво намерение да навредят на Майкъл с номера за ергенската му вечер — това просто беше начин да му върнат за всичките му шегички. А и първоначалният план, който бяха скроили с Ашли, не включваше идеята да навредят на Майкъл, нали? Ашли щеше да се омъжи за него и да получи половината от дяловете му в „Дабъл-М Пропъртис“. Още преди мастилото на бракоразводните документи да е засъхнало, Марк и тя щяха да имат достатъчно гласове да поемат контрол над компанията. Щяха да гласуват Майкъл да излезе от борда на директорите и той щеше да стане акционерът с най-малък дял — и нямаше да има друг избор, освен да ги остави да изкупят акциите му на ниска цена.

Защо, по дяволите, си бе замълчал в нощта, когато се прибра от Лийдс и разбра за катастрофата. Защо? Защо?

Но, разбира се, той знаеше истинската причина защо. Чиста ревност. Защото така и не можеше да понесе мисълта Ашли да замине на сватбено пътешествие с Майкъл — и решението на този проблем му падна от небето.

— Нали, Марк? — настойчивият глас на Ашли прекъсна мислите му.

— Нали какво?

— Ох! Добро утро! Някога ставало ли е въпрос той да се измъкне жив?

— Не, разбира се, че не.

Тя го изгледа сурово и непреклонно.

Той също я гледаше, като в главата му отново и отново звучаха ужасните викове и си мислеше, *Ашли, ти не ги чу.*

[1] Италианска зеленчукова супа. — Бел.прев. ↑

Майкъл лежеше в катранения мрак, сърцето му биеше глухо, главата му бумтеше, показалецът му пулсираше и пронизващи стрели на болка в топките се връзваха дълбоко в корема му. Беше минал може би час, може би по-малко, той не знаеше точно, откакто копелето с качулката беше закачило щипки на тях и му бе пуснало електричество.

Но болката беше нищо в сравнение с тъмния, студен страх, който сковаваше съзнанието му. Спомняше си филма „Мълчанието на агнетата“, който бе гледал преди години и наскоро двамата с Ашли гледаха повторно по телевизията. Едно момиче, дъщеря на сенатор, бе държано на дъното на кладенец от сериен убиец, който одираше жертвите си. Не можеше да се овладее, трепереше, опитваше се да се съсредоточи в мисълта някак си да оцелее.

Да се върне при Ашли. Да я отведе пред олтара. Това беше всичко, което искаше.

Господи, как копнееше по нея!

Не можеше да помръдне нито ръцете, нито краката си. След като го нахрани с яхния от консерва и хляб, неговият похитител отново залепи устата му и се налагаше да диша само през носа, който също бе отчасти запушен. Подсмъркна, внезапно уплашен, че е напълно запушен. Подсмъркна отново, по-силно, дълбоки, бързи поемания на въздух, от които сърцето му заби силно.

Опита се да разбере къде може да е. Мястото миришеше на влага и мухъл, все още се долавяше лека миризма на моторно масло. Лежеше на твърда повърхност и нещо остро се забиваше в гръбнака му, като му причиняваше адска болка и с всяка изминала минута ставаше все по-зле.

Чувстваше се по-силен въпреки болката, далеч по-силен отколкото по-рано. Храната имаше ефект. *Няма да остана тук и да умра. Не съм постигнал всичко това в живота си, за да свърша тук. Няма начин. Не, абсолютно не, абсолютно не, няма начин, мамка му.*

Напъна връзките си. Пое си въздух дълбоко, като се опита да свие тялото си и след това да го изопне. И усети нещо да поддава. Някакво съвсем леко разхлабване. Той отново напъна ръцете си, силно, силно, навън, навътре. О, мили Боже, успя да помръдне дясната си ръка. Съвсем малко. Но я помръдна! Отново напъна връзките си и се отпусна, напъване и пак отпускане. Още малко разхлабване на дясната ръка.

След това още малко!

Претърколи се на хълбока си, сетне по корем. Сега ноздрите му се изпълниха с миризмата на моторно масло; лежеше по очи в мазна локва, но нямаше значение, защото поне болката в гърба му бе преминала.

Изви ръката си назад, след това още по-назад и докосна нещо.

О, Боже мой!

Докосваше ръба на своя телефон „Ериксон“!

Дръпна го и той излезе от задния му джоб.

Сърцето му запрепуска в бесен ритъм. Апаратът бе престоял в ковчега, под водата. Макар да се предполагаше, че е водоустойчив, Майкъл се съмняваше, че ще проработи. Въпреки това прокара пръсти по повърхността му, сякаш галеше най-добрия приятел, който някога е имал в живота си. Намери копчето за включване най-отгоре и го натисна. Заслуша се.

Чу се съвсем леко изпиукване. След това се появи слаба светлина, достатъчна, за да види отвесните стени от двете му страни. Намираше се в пространство, широко около два метра и високо близо метър и половина, с някаква врата отгоре. И внезапно мозъкът му заработи на бързи обороти, мислите му се избистриха и съсредоточиха. Опита се да премести ръката си, да я измъкне от връзките и да поднесе телефона към лицето си, но не успя. Връзките бяха прекалено здрави, прекалено добре увити около ръцете му.

Все пак.

Трябваше да помисли.

Съобщение.

Можеше да се опита да прати съобщение.

Мисли! Включваш телефона и какво става? Първо иска пинкод. Подобно на повечето хора, той използваше прост код: 4-4-4-4, щастливото му число.

Прокара пръст по клавиатурата — 4 беше най-крайното копче вляво на втория ред. Натисна го и чу изпиукване; след това по още едно изпиукване при всяко от трите натискания. Невероятно! Апаратчето беше потънало във вода в ковчега, но работеше. Дали щеше да издържи достатъчно, за да изпрати съобщението?

Следващата част щеше да е доста по-трудна. Трябваше да си припомни буквите на клавишите. На клавиш номер 1, спомняше си той, няма букви. Клавиш номер 2 е с АВС. Изчисли бързо наум — цялата азбука беше в групи по три букви освен два клавиша, които имат по четири. Кой? Мамка му, толкова много пъти беше писал съобщения, че би трябвало да е запечатано в мозъка му, просто трябваше да го изрови.

Трябва да са най-малко използваните букви в азбуката Q и X или Z?

Майкъл започна да брои много внимателно, като се опитваше да си спомни последователността от операции на телефона си. Бутонът за менюто беше най-отгоре вляво. С едно натискане отиваш в *съобщения*. Второто натискане е за *писане на съобщение*. Третото те извежда на празен екран. След това натисна буквите, които смяташе, че са правилните. *Жив. Извикай полиция.*

Следващото натискане, надяваше се, че си спомня правилно, беше за *изпращане*.

Беше ред на *телефонен номер*.

Написа номера на Ашли.

Следваше *изпрати*.

Натисна и за своя огромна радост чу изпиукване за потвърждение. Съобщението беше изпратено!

Изведнъж усети прилив на паника. Дори ако съобщението беше изпратено успешно, каква полза щеше да има от него за нея или за полицията? Как, по дяволите, щяха да успеят да го намерят по съобщението? За секунди той бе погълнат от отчаяние, по-тъмно от обграждащия го мрак.

Но отказваше да се предаде. Трябваше да има начин. *Мисли! Мисли!*

Пръстите му се движеха по клавишите и брояха, 1-2-3-4-5-6-7-8-9.

Набра 9-9-9 и натисна копчето за звънене. Чу лекия звук за набиране. Веднага след това се обади женски глас, много тих.

— Спешни случаи, коя услуга?

Отчаяно се опита да проговори, но единственото, което успя да произведе беше леко изръмжаване. Чу гласът да казва:

— Ало? Ало? Наред ли е всичко? Ало, ало, бихте ли се представили? Ало? В беда ли сте? Чувате ли ме?

Последва тишина. Сетне отново чу гласа ѝ:

— Ало, там ли сте?

Затвори и позвъни отново. Чу друг женски глас, който изрече почти същите думи. Отново затвори. Трябваше да се досетят, ако продължи да прави това. Със сигурност трябваше да се досетят, нали?

В бара на кръчмата Грейс поръча на Клео Мори втора водка „Полстар“ със сок от боровинки, а за себе си диетична кока-кола. Един голям „Гленфидих“ му стигаше — трябваше да се върне в залата за произшествия по-късно тази вечер и беше важно да е с трезв ум.

Седяха на столове с меки седалки на ъглова маса. Заведението не беше много оживено, бяха общо десетина души. В далечния край на помещението мигаше и изгасваше едноок бандит като стара проститутка на брулена от вятъра уличка.

Клео изглеждаше великолепно. Косата ѝ, току-що измита и лъскава, се спускаше по раменете. Носеше изискано светло сако от велур върху тясна бежова блуза без ръкави, бели джинси в модерната дължина три четвърти, които разкриваха тънките ѝ глезени, и обикновени бели чехли.

Грейс беше избързал от апартамента на Марк Уорън право към залата за произшествия, за да уреди да се разпратят копия от схемата на Дейви на екипа, а оттам бе тръгнал направо за бара и въпреки това бе пристигнал с час и двайсет минути закъснение. Разбира се, нямаше време да се преоблече или дори да се пооправи. Носеше обикновения тъмносин костюм, който бе облякъл тази сутрин, в случай че се наложи да отиде в съда, с бяла риза и едноцветна синя връзка — сега разхлабена и повесена, с разкопчано горно копче на ризата. В сравнение с Клео се чувстваше доста старомоден.

— Никога преди не съм те виждал в нормални дрехи — пошегува се той.

— Щеше ли да се чувстваш по-удобно, ако се бях появила със зелената си престилка и ботушите?

— Предполагам, че в това щеше да има нещо *je ne sais quoi*^[1].

Клео му се усмихна приветливо и вдигна чашата си.

— Наздраве.

Тя имаше страхотна фигура. Грейс харесваше сините ѝ очи, малкия ѝ красив нос, устните ѝ почти като розова пъпка, брадичката с

трапчинка, тънката ѝ снага. А и ухаеше великолепно, сякаш е престояла в марината от някакъв много изискан парфюм. Съвсем различно от миризмата на дезинфектант „Трайджин“, която обикновено свързваше с нея — тази вечер тя излъчваше женственост, очите ѝ проблясваха весело и всички мъже в кръчмата я изпиваха с поглед. Грейс се замисли как ли биха я погледнали, ако знаеха как прекарва дните си.

Той наля малко от колата върху кубчетата лед и лимона и също вдигна чаша.

— Радвам се да те видя.

— И аз теб. И тъй, кажи ми как мина денят ти?

— Не ти трябва да знаеш!

Клео се наведе по-близо, видът ѝ ясно показваше, че е отворена към него. Ако се приближеше още повече, щеше да се сгуши в него. Чувстваше се много добре, много удобно да седят заедно и за миг всичките му грижи сякаш изчезнаха някъде много далеч.

— Напротив — каза тя, — искам подробен разказ за всяка минута!

— Какво ще кажеш за редактирана версия? Станах, взех си душ, излязох и се видях с Клео за по питие. Това достатъчно ли е?

Тя се засмя.

— Добре, това е начало. Сега мини през частите, които редактира.

Грейс ѝ представи кратък обобщен разказ, като не забравяше да следи времето. Беше девет и четвърт — след час трябваше да се върне в залата за произшествия. Изобщо не би трябвало да идва на тази среща, трябваше да я отмени заради всичко, което имаше да върши, но, по дяволите, нямаше ли право да се позабавлява малко поне веднъж?

— Сигурно е тежко да разпитваш хора, изгубили близките си — отбеляза тя. — За седем години трябва да съм свикнала да виждам опечалени, често дори само няколко часа след като са получили вестта, че техен любим човек е мъртъв; но все още се ужасявам от всеки такъв момент.

— Може да звучи коравосърдечно — отвърна Грейс, — но да се срещнеш с опечалените само няколко часа след трагедията е най-добрата възможност да ги накараш да говорят. Когато хората току-що са загубили някого, първата им автоматична реакция е да изпаднат в

шок. Докато още са в това състояние, те говорят. Но след дванайсет или повече часа, когато се съберат семейството и приятелите, започват да излизат от строя и млъкват. Ако искаш да научиш нещо полезно, моят опит показва, че трябва да го направиш през първите часове.

— Харесва ли ти това, което правиш? — попита го Клео.

Той отпи от колата си.

— Да. Освен когато се натъкна на хора от полицията с ограничени умове.

Тя пхна сламката в чашата, сякаш търсеше нещо, и за момент напрегнатият ѝ поглед напомни на Грейс за работата ѝ в моргата, докато взима тъканна проба. Мислеше си какво ли би било, ако някога прави любов с нея. Дали гледката на голото ѝ тяло щеше да му напомни за всички голи трупове, които бе гледал заедно с нея? Дали щеше да го отблъсне, като знае, че под красивата ѝ кожа се крият същите отвратителни, хлъзгави, обвити в мазнини вътрешни органи, които всички хора — и бозайници имат?

— Рой, има нещо, което отдавна искам да те питам. А и разбира се, видях статиите по вестниците миналата седмица. Как започна да се интересуваш от свръхестественото?

Беше негов ред да започне да рови из питието си. Притисна с пластмасовата сламка парченцето лимон и то пусна малко сок в колата.

— Когато бях дете, чичо ми — братът на баща ми — живееше на остров Уайт, в Бембридж. Всяко лято ходех там за по седмица и обожавах тези моменти. Те имаха двама синове, единият малко по-голям от мен, а другият — малко по-малък, и аз в общи линии израснах с тях от около шестгодишна възраст. Не знам дали някога си ходила в Каус?

— Да, татко много пъти ме е взимал на плаванията си дотам по време на Седмицата на Каус.

Имитирайки изискания ѝ акцент, Грейс каза:

— Оу, татко те е взимал.

Тя се усмихна и изчерви и приятелски го сръга по ръката.

— Не бъди зъл! Продължавай с историята си.

— Те имаха малка къща с тераса, но точно срещу нея имаше голяма къща — богаташка, на четири етажа. Имаше две много симпатични възрастни дами, които живееха отсреща и винаги седяха на голям еркереен прозорец на най-горния етаж и ни махаха всеки път,

като ни видеха. Когато станах на четиринайсет, леля и чичо продадоха къщата и емигрираха в Нова Зеландия, а след това не се върнаха почти осем години. Тогава, в лятото, когато се оженихме със Санди, аз я заведох на едно от онези пътувания, *да се върнем към корените*, и реших, че ще е забавно да ѝ покажа Каус и мястото, където съм прекарал толкова много щастливи ваканции като дете.

Той направи пауза, за да запали цигара, като не пропусна да забележи изненаданото намръщване на Клео, след което продължи:

— Когато стигнахме до къщата на чичо ми, видяхме, че рушат красивата голяма къща, за да освободят място за жилищна сграда. Попитах работниците какво се е случило с двете възрастни дами и те ме запознаха с предприемача — той бе живял в Каус през целия си живот и познаваше всички. Каза ми, че къщата стои празна повече от четирийсет години.

Замълча, за да си дръпне от цигарата.

— Имало е две възрастни дами, сестри — и двете са загубили съпрузите си през Първата световна война, така гласи историята. Те станали неразделни и когато едната узнала, че е болна от рак, другата решила, че не иска да живее сама. Така и двете се задушили с газ в тази стая на последния етаж, седнали до еркерния прозорец. Станало е през 1947 г.

Клео се замисли за момент.

— Никога не си виждал жените отвън?

— Не, бях малък, просто хлапе. Предполагам, че тогава въобще не ми е хрумвало, че винаги са вътре.

— А чичо ти и леля ти?

— Говорих с тях след това — обадох им се в Нова Зеландия. Казаха ми, че те са махали към този празен прозорец, само за да ни угодят — мислели са, че двете възрастни дами са наши измислени приятели!

— А за теб те бяха истински?

— Потърсих ги във вестникарските архиви. Намерих снимки на двете — нямаше грешка. За мен няма никакво съмнение — това бяха двете дами, на които махах и които ми отвръщаха всеки ден в продължение на седмица, цели десет години от детството ми.

— Удивително! Това е доста убедителна история — отбеляза тя.
— Какво е обяснението ти?

Грейс забеляза, че чашата ѝ е празна.

— Още едно?

— О, защо не! — отвърна тя. — Но този път е мой ред да черпя.

— Накарах те да чакаш час и двацет минути — аз поръчвам питиетата. Никакви възражения!

— Стига аз да ги поръчвам на следващата ни среща — разбрахме ли се?

Погледите им се срещнаха и двамата се усмигнаха.

— Дадено.

Клео нетърпеливо затрака по масата с пръстите си с маникюр.

— Хайде, кажи какво е твоето обяснение?

Грейс ѝ поръча трета водка със сок от боровинки и каза:

— Имам няколко теории за духовете — след кратка пауза добави:
— Мисълта ми е, че според мен има различни видове духове...

Прекъсна го изпиукване на телефона му. Извини се на Клео и се обади с по-рязък от обикновено тон:

— Грейс на телефона.

Беше детектив Баутууд, която звънеше от залата за произшествия.

— Съжалявам, че ви безпокоя, сър. Има ново развитие. Връщате ли се тук?

Той погледна Клео Мори, никак не му се искаше да тръгва, но накрая неохотно каза:

— Да, ще дойда след петнайсет минути.

[1] Букв. „Не знам какво“ (фр.). Израз, използван за нещо приятно, за което трудно се намират думи. — Бел.прев. ↑

В атмосферата на усилена работа в залата за тежки произшествия времето почти не се усещаше. В десет и пет, когато Грейс влезе тук отново, почти всички бюра бяха заети. В работната зона на операция „Салса“ Ник бодеше китайска храна за вкъщи, Бела ядеше ябълка, а Ема-Джейн седеше прилепена към компютърния си екран и смучеше със сламка от „Рибена“^[1] в картонена кутия. Никой от тях не го забеляза.

— Здравсти — поздрави ги той. — Какво става?

Моментално и тримата вдигнаха поглед. Бела Мой каза, дъвчейки ябълката:

— На Глен му се наложи спешно да се прибере вкъщи — някакъв проблем с детегледачката. Скоро ще се върне.

— Страхотно! Това ли е развитието, за което искахте да ми кажете?

Детектив Баутууд го гледаше неспокойно; най-млада в екипа, тя още не знаеше кога се шегува и кога е ядосан. Беше разумно от нейна страна да е предпазлива — в момента той беше на границата между двете, а и беше много изморен.

— Сър, намерили са ковчег в гроб, изкопан в имота на „Дабъл-М Пропъртис“ — по схемата, която донесохте.

— Супер! Фантастична новина!

В следващия момент усети три чифта очи върху себе си и разбра, че нещо не е наред.

— Да?

— Опасявам се, че новината не е толкова добра, сър. Вътре не е имало никой.

— Просто празен ковчег? В истински гроб?

— Доколкото разбирам, да, сър — тя ставаше все по-неспокойна.

— Имало ли е някой в него, имам предвид, дали някой е бил вътре?

— Очевидно по капака — отвътре — е имало следи, да, сър.

— Зарежи това *сър*, става ли? Наричай ме Рой.

— Да, сър... аз... ъ... тоест... *Рой*.

Той я дари с кратка окуражителна усмивка.

— Какви следи по вътрешността на капака?

— Следи, че някой се е опитвал да го издълбае и да се измъкне оттам.

— И Майкъл Харисън, или който и да е, е успял?

— Капакът е бил махнат, сър... Рой... но гробът е бил покрит с ламарина и някой е сложил храсти и мъхове отгоре. Явно се е опитал да го скрие.

Грейс уморено опря ръце върху плота на бюрото.

— Тогава с кого, по дяволите, си имаме работа? С Худини?

— Не изглежда много смислено — намеси се Никол.

— Този тип — Майкъл Харисън — има слава на голям майтапчия. Достатъчно смислено е — възрази Грейс раздражено. Чувстваше се много изтощен и много кисел, изобщо не искаше да е тук, а в кръчмата и да си говори със сърдечната и прекрасна Клео Мори.

Осъзна, че може би нивото на кръвната му захар е доста ниско — не беше ял нищо след един сандвич на обяд и сега умираше от глад. Излезе от залата, мина през коридора и отиде до един автомат, от който си взе двойно кафе, бутилка вода и „Марс“.

Когато се върна в залата за произшествия, вече дъвчейки марса, Ема-Джейн му подаде слушалката.

— Ашли Харпър — настоява да говори с вас и твърди, че е много спешно.

Грейс преглътна хапката си и пое слушалката.

— Тук е старши детектив Грейс.

— Обажда се Ашли Харпър — каза тя почти в истерия. — Току-що получих съобщение от Майкъл.

— Какво пише?

— *Жив, извикай полиция*. Мисля, че пише това.

— Мислите?

— Правописът е малко странен — понякога съобщенията излизат малко странни, нали?

— Само това ли пише?

— Да.

Мисълта на детектива препускаше и той попита:

— От собствения му телефон?

— Да, от неговия номер.

Би могъл да прати Ник или Бела при нея, но реши, че иска да се види лично с Ашли Харпър.

— Идвам веднага.

[1] Вид безалкохолна напитка. — Бел.прев. ↑

Марк наблюдаваше мрачното си отражение в матовото огледало на асансьора, който се издигаше към четвъртия етаж на сградата „Ван Ален“. Като че ли всичко около него се разпадаше.

Преди по-малко от седмица седеше в самолета на връщане от Лийдс, разглеждаше снимки на „Ферари“ 365 и се опитваше да реши дали да си купи червено или сребристо и дали да има скоростни лостове като във „Формула 1“ или обикновена ръчка на пода.

Сега тази кола бързо се отдалечаваше към хоризонта без него. Както и всичко останало.

Какъв ѝ беше проблемът на Ашли? В продължение на месеци бяха толкова невероятно близки, толкова близки, колкото в представите му могат да са две човешки същества. Имаха едно и също чувство за хумор, един и същи вкус за храна, напитки, еднакви интереси; привличаха се взаимно като луди и правеха любов винаги когато успеяха да откраднат няколко скъпоценни мига — дори на два пъти бяха опасно близо до това да ги хване Майкъл. Тя беше изумително момиче, интелигентна, умна и същевременно толкова любяща и грижовна. Никога не беше срещал някоя, която поне малко да прилича на Ашли, и не можеше да си представи живота без нея.

Тогава защо беше толкова студена с него сега? Добре, глупаво беше да се напива на сватбата и да се държи грубо с онова ченге, което си вре носа навсякъде. Но всички тези приказки да убият Майкъл наистина го притесняваха. Убийството никога не е било в плановете им. Никога. Сега тя говореше така, сякаш е било през цялото време. Думите ѝ отпреди половин час отекваха в главата му.

Никога не е ставало въпрос да се измъкне жив, нали?

И да, той се беше съгласил с нейния план. Не да убият Майкъл в действителност — просто да... да... да...

Не беше убийство. Определено не беше убийство.

Убийство е, когато планираш нещата, нали? Предумишлено? Това бяха просто обстоятелства. Идеята да погребат Майкъл жив, след

това катастрофата. Не изпитваше топли чувства към него. Той винаги беше пръв във всичко. В училище побеждаваше на 100 метра и на всяко друго проклето състезание. Той беше този, който отбелязваше головете в мачовете; пръв от тяхната компания се раздели с девствеността си — жените винаги са гравитирали около него, винаги, винаги. Озовава се с Майкъл в претъпкан бар, при него идват две красиви момичета и той им казва: „Това е моят приятел Марк!“ А момичетата се усмихват и казват „Здрасти, Марк!“, след което му обръщат гръб за цялата вечер. Беше се случвало неведнъж, случваше се отново и отново.

Същото беше с Ашли в началото. На първото интервю преди шест месеца както обикновено Майкъл бе водил разговора и Ашли изглеждаше запленена от него, почти не поглеждаше към Марк. (Покъсно му каза, че всичко това е било преструвка, защото толкова силно искала работата, а са й били подхвърлили, че Майкъл е този, който контролира компанията.)

През първия месец и нещо Марк видя колко е заинтригуван Майкъл от Ашли. Познаваше приятеля си достатъчно добре, за да разчете признаците — флиртуваше с нея с шегите си, с въпросите, ласкателствата, историите за себе си, точно както го правеше с жените, които харесва, и той наблюдаваше флирта му с огромно удоволствие и задоволство. За пръв път бе откъмнал момиче, което Майкъл харесваше, и чувството беше страхотно, освобождаващо, сякаш най-накрая след петнайсет години приятелство вече не беше изцяло под влиянието му.

Планът беше предложение на Ашли. Марк нямаше никакви скрупули за него, с изключение на идеята за сватбеното пътешествие. Беше му трудно да понесе тази част. В сърцето си знаеше, че именно това беше причината да отиде в гората миналия четвъртък през нощта и да извади тръбата за въздух.

Но да остави сега този откачен тип да измъчва и осакатява приятеля му? До смърт? Не беше сигурен, че може да понесе това.

Отключи входната врата и когато пристъпи вътре, телефонът иззвъня. Той затръшна вратата, изтича през стаята, погледна дисплея, но не се изписваше номер.

— Ало? — вдигна той.

Същият австралийски глас, който бе чул преди, каза:

— Здравсти, приятел, Вик е. Малко съм любопитен за ченгето, което се отби да те види по-рано. Мисля, че ти казах да не говориш с полицията.

— Не съм — отвърна Марк. — Това е старши детективът, който разследва изчезването на Майкъл — нямах представа, че ще дойде.

— Не знам дали да ти вярвам, приятел. Искаш ли да си побъбриш отново с Майкъл по този въпрос или нещата са ясни?

Опитвайки се да разбере какво има предвид, Марк отвърна:

— Мисля, че са ясни.

— Значи ще направиш каквото ти казвам?

— Слушам.

— Просто иди в офиса си още сега, отвори сейфа, извади документите, които подписахте с Майкъл, за да упълномощите адвокат на Каймановите острови на име Юлиъс Гробе, и му ги прати по факс. Междувременно се обади на Юлиъс Гробе и му кажи да прехвърли един милион двеста петдесет и три хиляди седемстотин и дванайсет лири от вашата сметка на сметка с номер в Панама, който аз вече му пратих по факса. Ще ти се обадя точно след час и ще ми кажеш как е минало. Ако не вдигнеш слушалката, твоят приятел ще загуби още една част от тялото си и този път *наистина* ще боли. Ясно ли е?

— Ясно.

Един милион двеста петдесет и три хиляди седемстотин и дванайсет лири беше точната сума, която Марк и Майкъл имаха в общата им сметка.

Рой Грейс и Глен Брансън — който се бе върнал в Съсекс Хаус точно когато Грейс тръгваше — седяха в изисканата дневна на Ашли и изучаваха лошо написаното съобщение на изящния ѝ телефон „Сони Ериксон“.

*жИв. *&oБад понлиця*

Ашли седеше срещу тях и кършеше ръце, лицето ѝ беше бледо, а очите ѝ плувнали в сълзи. Изглеждаше така, сякаш е била някъде навън, помисли си Грейс, докато оглеждаше небрежната ѝ кремава блуза, косата, ленената пола и вдъхваше прекрасния аромат на парфюма ѝ. *Къде? С кого?*

Би трябвало да изпитва съжаление към нея, знаеше той.

Годеникът ѝ беше изчезнал, сватбата им беше отменена и тази вечер, вместо да е някъде на сватбено пътешествие, тя седеше и плачеше в къщата си в Брайтън. Но не изпитваше съжаление, не можеше да я съжали. Единственото, което изпитваше, беше дълбоко подозрение.

— Опитайте ли се да му позвъните?

— Да, и му пратих съобщение. Телефонът просто иззвънява и се прехвърля на гласова поща.

— Това е по-добре отпреди — отбеляза Грейс. — Преди не звънеште, а директно се включваше гласова поща.

Глен си играеше с телефона — той беше много по-добър с техниката от Рой.

— Изпратено от Майкъл Харисън, номер +44797 134621 — обяви той, след което натисна едно копче с палец, хапейки долната си устна съсредоточено. — В 22:28 часа днес.

И двамата погледнаха часовниците си. Само преди час.

Двайсет минути преди да се обади тя, помисли си Грейс. *Защо е изчакала двайсет минути?*

Приятелят му набра номера и поднесе телефона към ухото си. Грейс и Ашли го наблюдаваха в очакване. След няколко секунди Брансън каза:

— Здравейте, Майкъл Харисън, обажда се детектив сержант Брансън от Брайтънското управление за криминални разследвания в отговор на съобщението ви до Ашли Харпър. Моля, обадете ми се или пратете съобщение на номер 0789 965018. Повтарям, номерът е 0789 965018 — след тези думи той затвори.

— Ашли, Майкъл често ли ти праща съобщения?

Тя сви рамене.

— Не страшно много, но да, сецате се, малки любовни съобщения, такива неща — внезапно се усмихна и по сърдечността, която се изписа на лицето ѝ, и красотата, която то излъчваше, Грейс можеше да си я представи как разтопява почти всяко сърце, което си избере.

Брансън се ухили.

— Винаги ли пише толкова зле?

— Не, обикновено не.

Грейс отново се загледа в думите. *жИв. *&оБад понлиця*

Съобщението изглеждаше така, сякаш е пратено от дете, а не от възрастен. Освен ако, разбира се, не го бе написал набързо или докато кара.

— Каква информация може да получите от това? — попита Ашли.

Понечи да ѝ каже, но реши да не го прави. Тайно докосна крака на Брансън със своя, за да му направи знак да не му противоречи.

— Всъщност не много, опасявам се. Това донякъде е добра новина, защото знаем, че е жив, но е и лоша новина, защото очевидно е в беда. Освен ако това не е част от някакъв номер.

Очите ѝ шареха из цялото помещение, забеляза Грейс; той наблюдаваше всеки сантиметър от езика на тялото ѝ, откакто се бе появила на вратата; всичко се обмисляше, всичко се правеше след пауза, нямаше нищо спонтанно.

— Не може все още да смятате, че Майкъл прави някакъв номер? — каза тя невярващо. Грейс забеляза нещо много насилено и театрално

в начина, по който го изрече. Разказа ѝ за намерения ковчег — всички подробности.

— Значи е избягал — така ли смятате?

— Може би — отвърна Грейс. — А може би никога не е бил там.

— О, да, и нарочно е издълбал вътрешността на капака.

— Според мен това е един възможен сценарий, да. Не е непременно правилният.

— О, стига, слезте на земята! Това съобщение е толкова отчаяно, а вие седите тук и ми пробутвате някаква тъпа теория за номер?

— Ашли, ние сме съвсем на земята — спокойно отговори Грейс.

— Имаме цял екип в залата за тежки произшествия; повече от сто полицейски служители издирват Майкъл Харисън; ще отразим случая в националните медии — правим всичко възможно.

Внезапно на лицето ѝ се изписа разкаяние, превърна се в малко момиченце, изгубено и уплашено. Втренчи се кротко в двамата полицаи с широко отворени очи и ги попи с кърпичка.

— Съжалявам — подсмъркна тя. — Не исках да ви се нахвърлям, вие се справихте толкова блестящо, и двамата. Аз просто съм толкова... толкова... — тя започна да се тресе, лицето ѝ се изкриви под потока от сълзи.

Грейс се изправи неловко, а Брансън го последва.

— Всичко е наред — каза ѝ Рой. — Не ни изпращайте.

Успя да се обади по телефона. Но му трябваха пет опита, за да изпрати проклетия факс. Първия път, понеже се опитваше да го направи прекалено бързо, не беше сложил писмото както трябва и то се надъвка. Прекара десет ценни минути в опити да го извади, без да го скъса.

Беше шофирал, което беше глупаво предвид погълнатото количество алкохол, но беше прекалено далеч, за да отиде пеша до офиса и да се прибере навреме, а не искаше да поеме риска да не успее да хване такси.

Сега влетя през вратата на апартамента си по-малко от три минути до крайния срок и се отправи директно към шкафа с напитките, сипа си три пръста „Балвени“ и го пресуши на един дъх. Усети паренето в гърлото си, след това потрепна, когато почувства още по-силно изгаряне в стомаха си, и затвори очи за момент.

Телефонът му избръмча. Сигнал за съобщение.

Извади го от джоба си и погледна дисплея.

Браво, приятел! Току-що стана.

Телефонът подскачаше в ръката му от нерви. Къде, по дяволите, беше този човек, Вик? Натисна бутона за *опции*, опитвайки се да разбере откъде идва съобщението. Непохватно написа отговор: *Всичко наред ли е вече?* След това натисна бутона за *изпращане*. Моментално се чу тихо избръмчаване, показващо, че съобщението е изпратено.

Уискито не помагаше, поне не на нервите му. Приблужи се с олюляваща се походка към шкафа с напитките. Но преди да стигне до него, телефонът отново избръмча. Още едно съобщение.

Излез на балкона, приятел. Погледни към улицата отдолу!

Марк се запъти към балконската врата, отключи я и излезе на платформата от тик, прекоси тесния балкон, минавайки покрай два шезлонга, сложи ръце на оградата и погледна надолу. Чувахе се силна музика от гей клуба на няколко метра по-надолу по улицата и той видя плешивите кубета на двамата охранители. Минаваше двойка влюбени,

хванати ръка за ръка. Три пияни момичета се препъваха и се блъскаха една в друга с кикот. По улицата се движеше поток от коли.

Погледна към далечния ѝ край, като се чудеше дали това е мястото, което има предвид Вик, но видя единствено двама души, които се целуваха страстно. Хванал телефона в ръка, той написа: *Не те виждам*, и го изпрати. Отново огледа улицата.

След секунди чу ново избръмчаване. Отговорът на екрана гласеше: *Аз съм точно зад теб!*

Но преди да успее да се обърне, една силна ръка го сграбчи отзад за колана, а другата се вкопчи в яката на ризата му. За части от секундата и двата му крака се озоваха във въздуха. Той изпусна телефона си, като отчаяно се опитваше да се хване за балконския парапет, но беше твърде високо и пръстите му не хващаха нищо друго освен въздух.

Преди дори да има време да извика, той полетя през преградата като копие и се понесе към тротоара.

Приземи се по гръб и при удара гръбнакът му се счупи на седем места, а черепът му се разби с ефекта на кокосов орех, ударен с чук.

Едно от пияните момичета изпищя.

Грейс и Брансън чуха обаждането по полицейската радиостанция минути преди да стигнат до Съсекс Хаус. Вероятно самоубийство — човек, скочил от сградата „Ван Ален“ на крайморския булевард „Кемп Таун“.

Спогледаха се. Грейс извади синята лампа от жабката, сложи я на покрива и натисна педала на газта. Минаха покрай пътна камера, която им проблесна, но не го беше грижа, можеше да уреди този проблем.

След няколко минути беше принуден да намали до пълзене, когато излезе на „Марин Парейд“. Пред себе си виждаше цял цирк от просветващи сини светлини, насъбрала се тълпа и две линейки.

След като паркира, двамата изскочиха от колата, проправиха си път през тълпата и стигнаха до двама униформени полицаи, които опасваха мястото с лента, на която беше изписано: „ПОЛИЦЕЙСКА ЛЕНТА, НЕ ПРЕМИНАВАЙ.“

Набързо показаха служебните си карти и се пъхнаха под заграждението, където видяха двама санитаря, които стояха безполезно до размазаните останки на мъж сред тъмна локва кръв, тук-там с жълти петна, изтичаща от главата му и още една, по-голяма и потъмня, идваща от торса му.

Под кехлибарената светлина на уличната лампа Грейс видя лицето на мъжа. Беше Марк Уорън, нямаше никакво съмнение. Пребори се с надигащата се в гърлото му жлъч и се обърна към единия от полицаите, показвайки му картата си.

— Какво се е случило?

— Аз... не знам, сър. Току-що говорих със свидетелка — минавала отгук с приятелките си, когато той се приземил почти в краката ѝ. Тя е във втората линейка — изпаднала е в силен шок.

Грейс хвърли бърз поглед към Брансън, който изглеждаше доста разтърсен, след това към безжизненото тяло. Очите на Марк Уорън бяха широко отворени, като в шок.

Господи. Само преди няколко часа бе разговарял с него. Смърдеше на алкохол и изглеждаше като кълбо от нерви. Внезапно Грейс се сети за Клео. Как след около час ще се труди усилено в моргата, за да го приведе в що-годе приличен вид за пред някой роднина, който ще дойде да го идентифицира. Не ѝ завиждаше за това.

— Някой знае ли кой е мъжът? — попита един глас.

— Да, аз го познавам — каза друг. — Живее на моя етаж. Съсед ми е!

Грейс чу приближаващ се звук от сирена.

— Аз също го познавам — каза той и веднага се поправи: — Познавах го.

Робърт Алисън, жилав детектив инспектор — и бивш шампион по снукър на съсекската полиция, — когото Грейс добре познаваше, се появи от предния вход на сградата и двамата с Брансън отидоха при него.

— Рой! Глен! — поздрави ги Робърт Алисън. — Какво правите тук, издънки?

— Решихме да се отбием да подишаме малко морски въздух — отвърна Грейс.

— Опасно нещо е това по тези места — отбеляза инспекторът, кимвайки към трупа. — Той също е решил да излезе на балкона и да подиша малко морски въздух.

Полицейският хирург и фотографът бяха пристигнали. Алисън поговори за кратко с тях и се върна при Грейс и Брансън.

— Някаква информация какво се е случило? — попита го Рой.

— Още не.

— Познавам го — обясни той. — Разпитвах го по-рано тази вечер. Около осем часа. Той е съдружник на младия мъж, който изчезна... номерът със сватбата... четиримата младоци, които загинаха миналата седмица.

Алисън кимна.

— Сещам се.

— Можем ли да огледаме апартамента му?

— Току-що бях горе — портиерът има ключ. Искате ли да дойда с вас?

— Да, добре, защо не?

След няколко минути Грейс, Брансън и инспектор Алисън влязоха в апартамента. Портиерът, мускулест мъж на около петдесет, облечен в спортни панталони и фланелка, изчака отвън.

Грейс мина през дневната, която вече познаваше донякъде, и отиде до балкона, на който бе излязъл само преди няколко часа. Излезе отново и огледа сцената долу. Видя малката тълпа, двете линейки, полицейските коли, светкавиците от апарата на полицейския фотограф, лентата, ограждаща размазаното тяло на Марк Уорън, тъмните петна като сенки около тялото и главата му.

Припомни си сватбата, когато Марк се бе държал агресивно с него. И тази вечер, когато беше пиян и пълна развалина. Грейс от опит знаеше, че оцелелите от злополуки, в които са загинали други, често са разяждани от чувство за вина, задето те са оживели; това би могло да съсипе някои хора. Но дали Марк Уорън бе скочил от балкона заради това?

Онази нощ се бе прибрал късно в този апартамент с кал по колата си — дали това беше продиктувано от чувство за вина пътуване до мястото на катастрофата, в която той би трябвало да умре с приятелите си? Възможно е. Но каква беше тази огромна агресия на сватбата? Това не се връзваше. Нямаше хубаво усещане за Марк Уорън. Кумът, който не знаеше какви са плановете за ергенската вечер.

Доколко бе възможно това?

Влезе вътре, замислен.

— Нека да огледаме добре наоколо за няколко минути — предложи той и започна, като се приближи към вратата на шкафа, който Марк непрекъснато гледеше по-рано вечерта. Но в него имаше само две прашни вази и празна кутия от пури „Коиба Робусто“.

Той бавно и последователно огледа всеки шкаф, отвори всяка врата и чекмедже. Глен Брансън започна да прави същото, докато Алисън наблюдаваше. Накрая Грейс стигна до хладилника в кухненския бокс и отвори вратата. Хвърли поглед по кутиите с прясно мляко, кофичките с кисело мляко, няколкото салати и бутилките с бяло бургундско вино и шампанско и за малко щеше да пропусне торбата „Джифи“ на третия ред.

Извади я и надникна вътре намръщен. След това изсипа малката найлонова торбичка в нея върху черния мраморен кухненски плот.

— Господи — възкликна Брансън, като видя пръста.

— Добре — намеси се Робърт Алисън. — Сега това вече започва да се изяснява. Намерих го в жертвата, когато търсех личната му карта — той извади сгънат лист хартия размер А4 от джоба си и го подаде на Грейс.

Двамата с Брансън го прочетоха.

„Накарай от полицията да проверят отпечатъка и ще разбереш, че това е на твоя приятел и съдружник. На всеки 24 часа ще режа все по-голяма част от него. Докато не направиш точно онова, което ти казвам.“

Грейс го прочете отново, после още веднъж за трети път.

— Мисля, че това ни казва две неща — накрая заяви той. И двамата детективи го погледнаха, но трябваше да изчакат, докато той най-сетне проговори:

— Първото е, че според мен в този случай не става въпрос за самоубийство. И второ, ако съм прав, ще сме истински късметлии да намерим Майкъл Харисън жив.

Телефонът отново звънеше! За трети път! Всеки път преди това натискаше копчетата да го спре, за да не би да го чуе Вик. Сетне опипом набираше на клавиатурата 901. И всеки път чуваше един и същи проклет женски глас.

— Нямате нови съобщения.

Но сега гласът каза нещо различно.

— Имате едно ново съобщение. Веднага след това Майкъл чу:

— Здравейте, Майкъл Харисън, обажда се детектив сержант Брансън от Брайтънското управление за криминални разследвания в отговор на съобщението ви до Ашли Харпър. Моля, обадете ми се или пратете съобщение на номер 0789 965018. Повтарям, номерът е 0789 965018.

Това беше най-приятният звук, който някога бе чувал в живота си.

Отново заопипва клавишите, опитвайки се да напише отговор във влажния мрак: *А9 см дръжан...*

В този момент блесна ярката, ослепителна бяла светлина.

Вик.

— Имаш мобилен телефон, за който не си ми казал, нали, Майки? Непослушно момче си ти, нали? Мисля, че е най-добре да ти го взема, преди да се забъркаш в неприятности.

— Ъррр — каза Майкъл през лепенката.

В следващия момент усети, че телефонът бе изтръгнат от ръката му. Последва обвинителният глас на Вик:

— Не играеш по правилата, Майк. Много съм разочарован от теб. Трябваше да ми кажеш за телефона. Наистина трябваше.

— Ъррр — измънка Майкъл отново, треперещ от ужас. Виждаше очите, проблясващи през качулката над него, на сантиметри от лицето му, светлозелени очи като на дива котка.

— Искаш да те нараня отново ли? Това ли искаш, Майки? Я да видим на кого се обаждаш?

След няколко секунди Майкъл чу отново слабия глас на полицая от слушалката на телефона.

— Ха, виж ти — каза австралиеца. — Колко сладко. Да се обадиш на годицицата си. Сладък си, но непослушен. Мисля, че е време за наказание. Искаш ли да ти отрежа друг пръст — или да сложа щипките на топките ти?

— Неррррр.

— Съжалявам, приятел, трябва да говориш по-ясно. Каж ми какво най-много ти допада. За мен е все едно — и между другото, приятелчето ти Марк е доста невъзпитано копеле. Реших, че ще искаш да чуеш, че така и не каза довиждане.

Майкъл примигна срещу светлината. Не знаеше за какво говори мъжът. Марк? Той се замисли къде може да се е дянал Марк.

— Ето ти нещо, над което да помислиш, Майки. Онези един милион двеста петдесет и три хиляди седемстотин и дванайсет лири, които сте каширали на Кайманите. Това е доста добра сумичка, нали?

Колко знаеше мъжът за него и за живота му, чудеше се Майкъл. Това ли целеше? Можеше да ги вземе, до последното проклето пени, само да го пусне да си върви. Опита се да му каже.

— Ърррр. Даввмммм ттти.

— Много мило от твоя страна, Майки, каквото и да се опитваш да ми кажеш. Наистина оценявам всички усилия, които полагаш. Но ето каква е работата, разбираш ли. Проблемът ти е, че вече са в мен. А това означава, че ти повече не си ми нужен.

Малко преди полунощ Грейс вкара колата си в паркинга на Съсекс Хаус, кимвайки уморено на охраната. Бяха говорили малко по пътя на връщане от сградата „Ван Ален“ и двамата бяха потънали всеки в своите мисли.

Докато приятелят му паркираше, Брансън се прозя шумно.

— Мисля, че можем да си идем вкъщи, да си легнем, да поспим?

— Не ти стигат силите ли, младок? — подразни го Рой.

— А ти си супербуден, кипиш от енергия? Всички цилиндри са на пълна мощност, а? Чувал съм, че след определена възраст човек започва да се нуждае от по-малко сън; което е все тая, защото тъй или иначе прекарваш половината нощ в ходене до тоалетна.

Грейс се усмихна.

— Не очаквам с нетърпение старостта — вметна Брансън. — А ти?

— Честно казано, не мисля за нея. Виждам човек като Марк Уорън да лежи размазан и мозъкът му да изтича по тротоара, а си спомням, че двамата сме говорили само преди няколко часа; такива неща ме карат да вярвам в това да живееш ден за ден.

Глен отново се прозя.

— Връщам се на работа — заяви Грейс. — Ти можеш да се разкараш.

— Знаеш ли, понякога можеш да си такъв гадняр — заяви Брансън и неохотно го последва към главния вход, през вратата и нагоре по стълбището покрай витрините с полицейски палки.

Ема-Джейн Баутууд, с бяла жилетка и розова блуза, беше единственият човек в залата за произшествия. Грейс отиде при нея и махна с ръка към празните бюра.

— Къде са всички, Ема?

Тя се наведе напред като да прочете някакъв ситен шрифт на компютъра си и отговори разсеяно:

— Мисля, че всички се прибраха вкъщи.

Грейс се вгледа в умореното ѝ лице и леко я потупа по рамото, докосвайки меката вълна на жилетката.

— Според мен ти също трябва да се прибиращ, денят беше дълъг.

— Можеш ли да ми отделиш минута, Рой? Има нещо, което мисля, че ще ви заинтригува и двамата.

— Някой иска ли кафе? — попита Грейс. — Вода? Кока-кола?

— Ти ли черпиш? — попита Брансън.

— Не, данъкоплатците на Съсек черпят този път. Искат да работим посред нощ, значи могат да ни купят кафе. Това отива към служебните разходи.

— Аз искам диетична кола — каза Брансън. — Всъщност не, сменям. Нека да е обикновена кола; имам нужда от ударна доза захар.

— Аз бих искала капучино — каза на свой ред Ема-Джейн. Грейс излезе, мина през празния коридор до зоната за почивка с малка кухня и автомати за храни и напитки. Прерови джоба си за дребни, взе двойно кафе за себе си, капучино за Ема-Джейн и кола за Брансън, след което ги отнесе в залата за произшествия на пластмасов поднос.

Когато влезе, младата жена показваше нещо на компютърния екран и Брансън, наведен над рамото ѝ, изглеждаше погълнат от него. Без да извъръща глава, той каза:

— Рой, ела и погледни това!

Ема-Джейн се обърна към Грейс:

— Казахте ми да проверя миналото на Ашли Харпър...

— Аха. Какво откри?

Почти преливайки от гордост, тя отговори:

— Всъщност доста неща.

— Слушам те.

Баутууд прелисти две страници на тефтера си, изписани със стегнатия ѝ красив почерк, и заговори, следейки бележките си:

— Информацията, която ми дадохте, е, че Ашли Харпър е родена в Англия и родителите ѝ са загинали при автомобилна катастрофа в Шотландия, когато е била на три; впоследствие е била отгледана от осиновители, първо са живели в Лондон, после са се преместили в Австралия. Когато станала на шестнайсет, заминала за Канада, където отседнала при чичо си и леля си — леля ѝ е умряла наскоро. Чичо ѝ се казва Брадли Кънингам, не разполагам с името на леля ѝ.

Без да престава да следи бележките си, тя продължи:

— Ашли Харпър се върнала в Англия — към корените си — преди около девет месеца. Казахте, че преди това е работила във фирма за недвижими имоти в Торонто, която е била филиал на „Бей груп“ — тя вдигна поглед към Грейс и Брансън, сякаш търсеше потвърждение.

Старши детективът отвърна:

— Да, точно така.

— Така — поде тя. — По-рано днес говорих с началника на отдела за човешки ресурси в „Бей груп“ в Торонто както може би знаете, те са една от най-големите вериги универсални магазини в Канада. Няма филиал за недвижима собственост, нито някога са имали служителка на име Ашли Харпър. Направих допълнителна проверка и установих, че никъде в Канада няма фирма за недвижими имоти, в чието име да се съдържа думата „Бей“.

— Интересно — забеляза Брансън, докато отваряше кутийката си с кока-кола. Чу се рязко просъскване.

— Става даже още по-интересно — отвърна Ема-Джейн. — Няма Брадли Кънингам в телефонния указател на Торонто, нито където и да било в цяло Онтарио. Нямах време да проверя останалата част от Канада. Но — тя направи пауза, за да отпие от покритата с шоколад пяна на капучиното си — имам приятелка журналистка, която работи за „Глазгоу Хералд“ в Шотландия. Тя провери архивите на всички големи шотландски вестници. Ако тригодишно момиче остане сираче след катастрофа, това би присъствало в новините, нали?

— Обикновено да — съгласи се Грейс.

— Ашли твърди, че е на двайсет и осем. Накарах приятелката ми да се върне двайсет и пет години назад и след това по пет години преди и след това. Името Харпър не се появи.

— Може да е приела името на осиновителите си — вметна Брансън.

— Би могла — съгласи се младата жена. — Но онова, което ще ви покажа, намалява тази вероятност.

Грейс я наблюдаваше с възхищение. Увереността ѝ като че ли нарастваше пред очите му. Тя беше точно от типа свежи попълнения, от които толкова остро се нуждаеше полицията. Умни, трудолюбиви младежи с решителност.

— Проверих името Ашли Харпър през мрежата „Холмс“, както поискахте — каза тя, обръщайки се към Грейс.

„Холмс“-2 беше втората фаза на компютъризираната база данни за престъпления, която свързваше всички полицейски управления във Великобритания и Интерпол, а отскоро имаше връзка и с други полицейски мрежи в чужбина.

— Нищо не се появи под името Ашли Харпър — започна тя. — Но ето къде става интересно. Взех инициалите „АХ“, свързах ги с по-обща категория „строителство“ и ето какво изскочи от „Холмс“. Преди осемнайсет месеца млада жена на име Абигейл Харингтън се омъжва за богат строителен предприемач в Лим, Чешир, който се казва Ричард Уонаш. Бил много запален по скоковете с парашути. Три месеца след сватбата им умира, защото парашутът му не се отворил по време на скок. Преди четири години в Торонто жена на име Александра Хюрън се жени за предприемач на име Джо Къруин. Пет месеца след сватбата той се дави по време на плаване в езерото Онтарио. Преди седем години жена, наречена Ан Хампсън, се омъжва за строителен предприемач в Лондон на име Джулиън Уорнър. Той бил ерген от висшето общество с големи имоти в района на лондонското пристанище около времето на големия срыв при недвижимата собственост от началото на деветдесетте. Шест месеца и два дни след сватбата се задушава с газ в подземен паркинг в Уопинг.

Ема отпи отново от пияната.

— Едни и същи инициали — съгласи се Брансън. — Но какво доказва това?

— Много измамници запазват едни и същи инициали, когато променят имената си — каза тя. — Четох за това в полицейския колеж. Само по себе си това не доказва нищо. Но ето къде става още по-хубаво — тя написа нещо на клавиатурата си и се появи чернобяла снимка на млада жена с късо подстригана тъмна коса. Лицето беше на Ашли Харпър — или на нейна двойничка.

— Това е от статия в „Ивнинг Стандарт“ за смъртта на Джулиън Уорнър — обясни тя.

Последва дълго мълчание, докато Грейс и Брансън изучаваха снимката.

— Определено прилича на нея.

Без да казва нищо, Баутууд отново чукна по клавиатурата. Появи се още една снимка, също чернобяла. На нея беше жена с дълга до раменете светла коса. Лицето ѝ приличаше още повече на Ашли Харпър.

— Това е от „Торонто Стар“ преди четири години, репортаж за смъртта на Джо Къруин.

Грейс и Брансън не казаха нищо. И двамата бяха изумени.

— Следващата е от „Чешир Ивнинг Поуст“ преди осемнайсет месеца, в статия за смъртта на Ричард Уонаш. Абигейл Харингтън е красивата опечалена вдовица.

Тя натисна отново и се появи поредна снимка, този път цветна. Косата беше червена, оформена в елегантна къса прическа. Лицето отново, вече несъмнено, беше на Ашли Харпър.

— По дяволите! — възкликна Брансън.

Грейс гледа лицето замислен дълго време. Накрая каза:

— Ема-Джейн, браво, отлична работа.

— Благодаря... Рой.

Той се извърна към приятеля си.

— Така — поде той. — Часът е един без двацет. Кой съдия се чувстваш достатъчно смел да събудиш?

— За заповед за обиск?

— Сама ли си направила всичко това? — изправяйки се, попита Грейс, без да обръща внимание на гримасата на Брансън. — Ема-Джейн, прибирай се да поспиш.

Глен се прозя.

— Ами аз? Не заслужавам ли и аз малко сън?

Грейс го удари приятелски по рамото.

— Опасявам се, приятелю, че твоят ден току-що започна.

След няколко минути старши детективът вече говореше по телефона с една много сънена съдебна чиновничка, която попита дали това не може да почака до сутринта.

— Разследваме вероятно отвличане и ситуацията е на живот и смърт — уведоми я Грейс. — Трябва ми заповед за обиск и се опасявам, че никак не може да почака.

— Добре — каза тя неохотно. — Дежурният съдия е госпожа Куентин.

Грейс се усмихна на себе си. Хърмайъни Куентин беше съдийка, която особено много не харесваше, след като бе влязъл в спор с нея за един заподозрян, когото той искаше да задържи в ареста; тя беше отказала. Според него Куентин беше от най-лошия вид съдии — омъжена за богат брокер, с когото живееше във вулгарно показна къща, лъскава красавица на средна възраст, която нямаше никакъв опит с истинския свят, но ревностно следваше някакъв личен план да промени начина, по който полицията като цяло разглежда престъпниците. Щеше да му достави огромно удоволствие да я изкара от леглото, за да подпише заповед за обиск в малките часове на утрото.

След това двамата с Брансън прекараха още десет минути на телефона, за да свикат екип, който да се събере в Съсекс Хаус в 5 часа сутринта. Накрая Грейс съжали приятеля си и го прати да се прибере вкъщи и да подремне два часа.

Следващото обаждане беше до детектив Никол, на когото първо се извини за безпокойството, след което го инструктира да се отправи към къщата на Ашли Харпър и да следи за някакви промени.

В 2 часа сутринта с подписана заповед в ръка, Грейс се прибра у дома, нагласи будилника си за 4:15 и се срути смазан на леглото.

* * *

Когато натисна будилника и автоматично скочи от леглото в тъмната стая, той чу първите чуруликания на птичия хор по изгрев слънце, които му напомниха, докато влизаше под душа, че макар лятото още да не е настъпило, оставаше по-малко от месец до най-дългия ден, 21 юни.

В 5 часа Грейс се върна в Съсекс Хаус, чувствайки се забележително бодър след двата часа сън. Бела и Ема-Джейн вече бяха там, както и Бен Фар, сержант с кръгло лице и брада, приближаващ петдесетте, който щеше да се занимава с доказателствата, а също и Джо Тиндал. Глен Брансън пристигна няколко минути по-късно.

На по чаша кафе Грейс набързо ги запозна със ситуацията. Малко след пет и половина всички, облечени в предпазни жилетки, потеглиха с микробус транзит и полицейска кола, която Брансън шофираше, а Грейс седеше на седалката до него.

Когато стигнаха до улицата на Ашли, старши детективът каза на приятеля си да паркира до цивилната астра на Ник и свали прозореца си.

— Всичко е спокойно — докладва Никол.

— Добро момче — похвали го Грейс, като забележа, че аудито на Ашли Харпър беше на обичайното си място пред къщата ѝ. Каза на Никол да покрива улицата отзад и продължиха.

Нямаше свободни места на улицата, затова паркираха до аудито. Грейс даде няколко минути на Ник Никол да заеме позиция, след което начело на полицейския отряд пристъпи към предната врата и вече на пълна дневна светлина позвъни на звънеца.

Нямаше реакция.

Позвъни повторно, сетне след минута опита пак. Накрая кимна на Бен Фар, който отиде до транзита и извади свръхтежка стенобойна машина с размера на пожарогасител. Поднесе я към вратата, засили я и тя зейна отворена.

Грейс влезе пръв.

— Полиция! — изкрещя той. — Ехо? Полиция!

Посрещнаха го безшумните мигаци светлини на музикалната уредба. Последван от останалите от екипа, той се изкачи по стълбите и спря на площадката на първия етаж.

— Ехо! — провикна се отново Грейс. — Госпожице Харпър?

Тишина.

Отвори една врата, която водеше към малка баня. Следващата врата беше на малка приветлива спалня за гости, която изглеждаше така, сякаш никога не е била използвана. Той се поколеба, след което отвори вратата на голямата спалня с огромно легло, в което очевидно никой не бе спал тази нощ. Завесите бяха дръпнати. Намери ключа за осветлението, натисна го и няколко лампички осветиха стаята.

Мястото създаваше усещане, че е изоставено, като хотелска стая, очакваща следващия наемател. Видя безупречно чист юрган върху легло с огромни размери, телевизор с плосък екран, радио с часовник и няколко снимки на басейна „Хокни“ на стената.

Но не и Ашли Харпър.

Къде, по дяволите, беше тя?

Усетил остро пробождане на паника, той размени поглед с Глен Брансън. И двамата знаеха, че някъде по трасето бяха надхитрени, но къде и как? За момент единственото, което се въртеше в главата му, бе скандалът, който ще отнесе от Алисън Воспър, ако се окаже, че е събудил съдия посред нощ, за да получи заповед за обиск без особена причина.

А можеше да има всякакви причини Ашли Харпър да не е тук тази нощ. За момент се ядоса на приятеля си. Всичко беше по вина на Глен. Той го беше въвлякъл в този проклет случай. Цялата история нямаше нищо общо с него, не беше негов проблем. А сега си беше навлякъл шибания проблем и ставаше все по-зле.

Опита се да направи преглед на ситуацията, да помисли как да си спаси задника, ако Номер 27 му се нахвърли. Смъртта на Марк Уорън. Бележката. Пръстът в хладилника. Разкритията на Ема-Джейн. Имаше един куп неща, които не бяха както трябва. Марк Уорън, толкова войнствено настроен на тържеството за сватбата. Брадли Кънингам, толкова спокоен, толкова изтупан на сватбата.

„Но тези гащи са ми страшно неудобни... Наех костюма от прекрасния ви «Мое Брос», но май ми дадоха друг чифт гащи!“

От времето, което бе прекарал в Съединените щати и Канада, и от разговорите, които бе водил за разликите в техния език, Грейс знаеше, че изисканите американци и канадци може и да нарекат обикновените панталони „гащи“, но за официалните ще използват „панталони“. Това беше моментно издаване, че Брадли Кънингам може би не е този, за който се представя.

Не че тази хилава хипотеза би задоволила Алисън Воспър.

— Разглобете до основи това място — каза той уморено на екипа си. — Погледнете под всеки проклет камък. Разберете кой притежава къщата. На кого са телевизорите, уредбата, аудито навън, килимите, фасонките по стените. Искам да знам всяка скапана подробност за Ашли Харпър. Искам да знам за нея повече, отколкото тя знае за себе си. Ясно ли е на всички?

* * *

След два часа търсене до момента никой не беше открил нищо. Все едно Ашли Харпър бе минала през къщата с някаква суперпрахосмукачка. Нямаше нищо друго освен мебели, кофичка с кисело мляко в хладилника заедно с малко соево мляко, връзка репички и изпита наполовина бутилка с шотландска минерална вода „Сейнсбъри“.

Глен Брансън се приближи до Грейс, който в този момент вдигаше матрака на леглото в спалнята за гости.

— Човече, това е толкова странно — все едно е знаела, че идваме, схващаш ли?

— Тогава как ние не сме знаели, че тя заминава?

— Ето пак започваш. Поредният въпрос.

— Да — отвърна Грейс, умората го правеше раздражителен. — Може би защото винаги ми задаваш въпроси, вместо да ми даваш шибани отговори.

Брансън вдигна ръка във въздуха.

— Не се засягай, човече.

— Не съм.

— Тогава, къде, по дяволите, е тя?

— Не е тук.

— Това го разбрах и сам.

— Рой! Виж това — не знам дали е важно? — детектив Никол влезе в стаята с малък лист хартия в ръка, който показва на Грейс.

Беше касова бележка от магазин на име „Сенчъри Рейдио“ на „Тотънхем Корт Роуд“. На бележката пишеше: „AR5000 Cyber Scan, 2437:25 лири“.

— Къде го намери?

— В кофата за боклук в задния двор — отвърна Ник гордо.

— Две хиляди четиристотин трийсет и седем лири за скенер? — попита Рой. — Що за скенер струва толкова много? Някакъв компютърен скенер ли? — след няколко минути размисъл попита: — Защо някой би изхвърлил бележката? Дори да не можеш да прекараш разхода като служебен, адски сигурно е, че ще запазиш бележката, в случай че се развали. Нали?

— Аз със сигурност бих го направил — съгласи се Брансън.

Грейс погледна датата на бележката. Миналата сряда. Времето на закупуване беше 14:25 часът. Във вторник вечерта годеникът ѝ изчезва. В сряда следобед тя излиза и купува скенер за две и петстотин. Това нямаше смисъл — не още. Часовникът му показваше, че до момента са минали два часа, сега беше малко след 8 сутринта.

— Не знам кога отваря „Сенчъри Рейдио“, но трябва да разберем за скенера — заяви той.

— Имаш ли някакви идеи за него? — попита Брансън.

— Доста — отговори Грейс. — Твърде много. Прекалено много — след това добави: — Трябва да съм в Кралския съд в Луис в десет без петнайсет.

— Заради добрия ти приятел Суреш Хюсеин?

— Не ми се вярва да съм му липсвал. Какво ще кажеш за закуска? Огромна порция бекон с яйца и всичко останало?

— Холестерол, човече, вредно е за сърцето ти.

— Знаеш ли какво? В момента всичко е вредно за сърцето ми.

Грейс влезе в просторната, претъпкана с хора чакалня на три съдебни зали в красивата джорджианска сграда на Кралския съд в Луис с предостатъчно време за убиване. Изключи звука на телефона си. Поне Клодин явно бе схванала идеята и бе престанала да му праща съобщения.

Прозя се, тялото му беше натежало като олово, огромната порция бекон с яйца, която бе изял, по-скоро изпиваше енергията му, отколкото да я подхранва. Просто искаше да полегне някъде и да дремне. Преди седмица този процес беше преобладаващото събитие в живота му, в мислите. Сега беше от второстепенна важност; намирането на Майкъл Харисън беше основното, което имаше значение.

Но този процес също имаше значение. Имаше значение за вдовицата и децата на Реймънд Коен — човекът, размазан на пихтия с тояга с шипове или от Хюсеин, или от неговите наемници. Имаше значение за всеки обикновен почтен човек в Брайтън и Хоув, защото хората имаха правото да бъдат защитавани от чудовища като него, и не на последно място имаше голямо значение за реномето на Грейс.

Намери си тихо ъгълче в чакалнята, седна и се обади на Елинор, която се занимаваше с пощата и имейлите му. Сетне затвори очи, благодарен за облекчението, което изпита, и подпря глава с ръцете си в опит да подремне, като се стараеше да не обръща внимание на отварянето и затварянето на вратите, бодрите, закачливи поздравии и разговори, щракането на закопчалки на куфарчета, тихите беседи между адвокати и клиенти.

След няколко минути си пое дълбоко дъх на два пъти и кислородната атака за момент го ободри донякъде. Изправи се и се огледа. След малко щеше да разбере дали днес ще имат нужда от него. Надяваше се, че не и че ще успее да се върне в Съсекс Хаус, помисли си той, докато се оглеждаше за човека, с когото трябваше да говори — Лиз Райли от кралската прокуратура.

В залата имаше около стотина души, включително няколко адвокати в тоги и асистенти. Грейс забеляза Лиз в другия край на помещението, изискано облечена, консервативна на вид жена, около трийсетинагодишна, която държеше в ръце папка и водеше разговор с адвокат, когото старши детективът не познаваше.

Прекоси залата и застана наблизко, след като улови знака ѝ, че ще говори с него след момент. Когато накрая се откъсна от адвоката, тя изглеждаше развълнувана.

— Имаме евентуален нов свидетел!

— Наистина ли? Кой?

— Момиче на повикване от Брайтън. Обади се в прокуратурата миналата вечер, обясни, че следи процеса във вестниците, и заяви, че Суреш Хюсеин я е пребил по време на секс сеанс. Той е бил в нощта на десети февруари миналата година в Брайтън.

Десети февруари беше нощта на убийството, за което Суреш Хюсеин беше подсъдим.

— Хюсеин има желязно алиби, че в онази нощ е бил на вечеря в Лондон с двама приятели. И двамата го потвърдиха — отбеляза Грейс.

— Да, така е, но и двамата са негови служители. Това момиче не е. Тя се ужасява от него — причината да не се обади по-рано е, че са я заплашили с убийство, ако го направи. А има и проблем — тя не вярва на полицията. Ето защо се обади на нас, а не в полицията.

— Мислиш ли, че показанията ѝ ще минат в съда?

— Много е вероятно — отвърна тя. — Трябва да издействаме за нея засилена защита на свидетел.

— Каквото поиска. Всичко! — Грейс закърши ръце от възмущение. Идеше му да прегърне Лиз Райли. Това бяха чудесни новини. *Чудесни!*

— Но някой трябва да отиде и да я убеди, че от полицията няма да я приберат заради... сещаш се... бизнеса ѝ.

— Къде е тя в момента?

— В дома си.

Детективът погледна часовника си.

— Мога да отида веднага при нея. Възможно ли е?

— Отиди с цивилна кола.

— Да, и ще взема някоя униформена полицайка, която може да остане с нея. Не искаме да дадем на Хюсеин никакъв шанс да се

добере до нея. Искам да се видя с нея и да я убедя да дойде още на момента.

— Ако пипаш внимателно, ти е в кърпа вързана.

Внезапно Грейс вече не изпитваше умора.

Минаваше обяд, когато Грейс се върна в залата за произшествия. Свидетелката, Шели Сандлър, беше добра, мислеше си той. На около двайсет и пет, интелигентна, уязвима, тя щеше да спечели доверието на съда. Стига да не изпадне в паника и да не промени решението си в последната минута, както често се случваше. Но изглеждаше решена да си го върне на Хюсеин. Много, много твърдо решена.

Това беше толкова добра новина. След няколко дни на сътресения през миналата седмица сега на Грейс му се струваше, че издаването на присъдата, която толкова искаше, е постижимо.

Целият екип беше в определената им работна зона, плюс двама нови помощници — млад полицай и асистентка на средна възраст, така че той реши да направи брифинг, като им каза да останат седнали.

Ник Никол заговори пръв с тих глас, тъй като другите работни зони бяха заети от екипи, които също се трудеха усилено.

— Рой, бележката, която взехме тази сутрин от дома на госпожица Харпър, онази за две хиляди четиристотин трийсет и седем лири?

— Аха.

— Получих пълна информация за нея от „Сенчъри Рейдио“ — той подаде на Грейс няколко напечатани страници с текст, свален от интернет. — Останалите са го виждали.

Старши детективът го погледна.

AR5000 предавател Cyber Scan. Невероятен диапазон на честоти — от 10 kHz до 2600 MHz! AR5000 гарантира още по-добри резултати с отличен сигнал, висока чувствителност и широко покритие на честоти с приложени микропроцесорни адаптори, включително 5 отделни осцилатора за променливи честоти, възможност за запаметяване на 1000 канала, 20 търсачки, бързо сканиране

и търсене — включително всички мобилни честоти. Скоростта на сканиране и търсене е 45 канала или диференциала на секунда...

Той се обърна към Брансън.

— Ти си най-добрият техникар, когото познавам. Мисля, че вече отгатнах какво е това — ще го потвърдиш ли?

— Това е скенер за радиочестоти, последен писък на технологиите. Такива използват откачалките от любителското радио, за да търсят нови приятели, да подслушват полицейските радиостанции или мобилни телефони.

Грейс кимна. След това се обърна към Ема-Джейн Баутууд:

— Имаме ли някакви доказателства, че Ашли Харпър някога се е подвизавала в любителското радио с настоящата си самоличност или с някоя от предишните?

— Не, нямаме — отвърна тя.

Той погледна цветната снимка на скенера. Голяма сребриста кутия на крачета, със скала отпред и с онази озадачаваща поредица от копчета и бутони, които има всеки по-сложен радиоуред.

— Значи във вторник вечерта годеникът ѝ изчезва. В сряда следобед в два и половина тя отправва за Лондон и купува радиоскенер за две и петстотин. Някаква подходяща теория защо? И откъде, по дяволите, знае как да го използва?

— Отчаяние? — предложи Ник Никол.

— Не го вярвам — заяви Грейс.

— Тя очевидно наистина не е знаела къде е — предположи Бела Мой.

Старши детективът кимна разсеяно. Това имаше смисъл, но за него не се връзваше.

— Може да е знаела, че Майкъл Харисън има уоки-токи. Сигурно се е опитвала да се свърже с него? — обади се Ема-Джейн Баутууд. — Или... какво ще кажете... да слуша с кого другото общува той?

Грейс беше впечатлен.

— Добро предположение — отбеляза той и се огледа. — Някакви други теории? Добре, да оставим това настрана за момент. Някакво

друго развитие?

— Има — обяви Ник Никол. — След като си тръгнахте от къщата на Ашли Харпър, Джо Тиндал започна да вдига дъските по пода. Открихме пощенски плик, пълен с касови бележки, зад един скрин, който преместихме — може да е паднал там случайно или да е бил скрит. Повечето бележки не са особено интересни за нас, но има една, която трябва да видите.

Беше разписка за 1000 лири от компания с адрес на „Мадокс Стрийт“ в Лондон, която се казваше „Конкуест Ескортс“. Под името пишеше „Дискретни, чаровни придружители от двата пола за всякакви случаи“. Имаше две дати — предишната събота, планираната дата за сватбата на Ашли Харпър, и предишният понеделник.

— Обърни я, Рой — каза му Ник Никол. — Погледни от другата страна.

Грейс я обърна и видя написано с химикалка името на Брэдли Кънингам.

Мислите му се стрелнаха назад към разговора, който проведе с Ашли Харпър в дома ѝ в петък вечерта. Спомняше си я как седеше напълно съкрушена и говореше за канадския си чичо: Ние сме много привързани един към друг... той си взе цяла седмица отпуска, за да може да присъства на репетицията в понеделник.

— Измислила си е фалшив чичо? — попита той озадачен.

— Измислила си е много повече фалшиви неща от чичото — Ема ще ти разкаже след малко — осведоми го Глен Брансън. — Първо виж това.

Подаде на Грейс преснимано копие на лист във формат А4. Това беше пратено по факс указание до банка Хекста на Големия Кайманов остров за прехвърляне на сума от 1 253 712 лири по сметка в Банко Алиадо в Панама. Документът беше подписан от Майкъл Харисън и Марк Уорън, а датата и часът отгоре сочеха 11:25 вечерта на предния ден.

Грейс го прочете два пъти и погледна намръщено към Глен Брансън.

— Това е пратено двайсетина минути преди да полети от балкона.

— Да, точно така.

Рой се сети за бележката, открита в джоба на Марк Уорън.

— Значи е отишъл да преведе парите, за да спаси живота на приятеля си. След което се самоубива?

— Възможно е да са имали да плащат някакъв голям дълг. Панама може да е свързана с Колумбия — колумбийската мафия — и да са се вързали с някакъв кофти заем? Плащат го и Марк Уорън се самоубива?

— Това е разумна теория — съгласи се Грейс. — Но бизнесът на тези двамата върви доста добре. Имат онзи огромен обект в Ашдаун Форест за двайсет къщи, който ще им донесе няколко милиона. Защо да се самоубива — какъв би бил неговият дял, няколкостотин хиляди лири?

— Значи прави трансфера, след което го убиват.

— Това е по-елегантна теория — отбеляза Грейс. — Току-що говорих с Клео Мори от моргата. Натам пътува криминален патолог. Вероятно ще разполагаме с малко повече информация по-късно днес.

След това детектив Баутууд докладва на Грейс, че е получила информация от телефонната компания. От Водафон, бяха засекли активност от телефона на Майкъл Харисън в периода между 10:22 и 11 часа предната вечер. Имало е няколко позвънявания от телефона му до 999, номера за спешни случаи, като при всяко от обажданията операторката не е чула никого от отсрещната страна и не е получила отговор на въпросите си.

— А какво е положението с клетката?

— Точно се канех да ти кажа, Рой. От Водафон бяха много отзивчиви тази сутрин и вече разполагаме с местоположението на най-близката клетка до телефона на Майкъл Харисън — отговори тя.

— Къде е?

Лицето ѝ леко посърна.

— Това вече не е толкова добра новина — в центъра на Нюхейвън, като една клетка покрива целия град.

— Е, все пак е нещо — отбеляза Грейс. — Дали има някакво съвпадение в това, че Нюхейвън е морско пристанище?

— Вече пуснах сигнал до всички пристанища — осведоми го Ема-Джейн.

— За какво?

— За Ашли Харпър и Александра Хюрън — това е името, което е използвала в Канада преди четири години.

Тя явно имаше какво още да каже, затова Грейс я остави да продължи.

— Проверих и нейното ауди ТТ. Изплаща се от нейно име, взета е от търговец в Хамърсмит преди година. Всички вноски до момента са изрядни и в срок. Същото е и с къщата, взета на изплащане, но лизингът изтича този месец.

— За да съвпадне със сватбата? — предположи Брансън.

— Доста е възможно — съгласи се Баутууд. — Но водена от шесто чувство, накарах нашите нови попълнения да се свържат с всички фирми за коли и микробуси под наем в района и да им дадат предишните имена на Ашли Харпър, заедно с настоящото. Нищо не изскочи на името на Ашли Харпър — продължи тя. — Но десет минути след полунощ — тази сутрин — жена на име Александра Хюрън наела мерцедес от местен клон на Авис до летище Гетуик с кредитна карта от Торонто Доминиън Банк. Асистентът, обслужил клиентката, я идентифицира по снимките като Ашли Харпър.

— Пътните камери — започна Грейс. — Онова, което...

Глен Брансън вдигна ръка.

— Вече работим по тази следа. Проверяваме всяка камера между Гетуик и Нюхейвън от момента, в който е взела колата.

— Напуснала е къщата си около час преди да отидеш там, Ник — обърна се Рой към детектив Никол.

— Да.

— Знаем ли как е стигнала до летището?

— Не.

Грейс замълча. Известно време никой нямаше какво да каже. Той внимателно премисляше случилото се вчера по часове — кога беше видял Марк Уорън, кога двамата с Глен Брансън посетиха Ашли. Марк Уорън отива в гората да помогне за намирането на гроба. Парите биват прехвърлени. Смъртта на Марк Уорън. Ашли наема кола под друго име.

Сега вече знаеше каква е играта ѝ; беше достатъчно ясно. И знаеше, че трябва да я намерят. Нищо друго нямаше значение в момента.

При това бързо.

Ако вече не беше прекалено късно.

— Бога ми, жено, четири шибани куфара — какво ти става, Алекс?

— Какво искаш да кажеш?

— Няма да ти помагам да мъкнеш четирите шибани куфара, това искам да кажа.

— Тогава ще вземем носач.

— Ами таксата за свръхбагаж?

— Пътуваме в клубна класа, Вик, там се допуска повече багаж. Успокой се.

— Да се успокоя ли, мамка му? Защо просто не оставиш тия боклуци и не си купиш нови неща в Сидни — имат магазини и там, нали знаеш!

Ашли, облечена в тъмносин панталон Прада и с високи обувки, стоеше между куфарите си във всекидневната на малката къща в Нюхейвън, сложила предизвикателно ръце на кръста и с поглед, втренчен през прозореца. Гледката от отдалечената къща на върха на хълма обхващаше почти целия град и доста от пристанището към него.

Наблюдаваше как пътническият ферибот през Ламанша се плъзга покаяк пристанищната дига и се отправя в морето. Беше мрачен, сив и влажен ден; тя се потеше, което, в добавка с лошото й настроение и предстоящия цикъл, влошаваше нещата още повече.

Извърна се към него и язвително повиши глас:

— Нима? Има магазини в Сидни? Имаш предвид магазини, в които влизаш и купуваш нещо?

— О, разкарай се, глупава краво — не ми говори като на някакъв шибан прислужник.

— Ти се разкарай! Защо трябва да оставям тези неща? Това е моят живот.

— Какво искаш да кажеш, че *това* е твоят живот?

С ръста си от метър и осемдесет Вик беше с около сантиметър по-висок от нея, но винаги й се бе струвало, че е доста по-едър. Имаше

жилавото, мускулесто телосложение и излъчване на побойник, с татуирани ръце, подстригана по войнишки коса и издялано, красиво лице. Дрехите му допълваха военния му имидж; в този момент беше облечен с военно яке върху черна тениска, широки войнишки панталони в цвят каки и черни войнишки ботуши.

— Искаш да кажеш, че Майкъл е животът ти? Марк? Тези двама мухльовци са животът ти, това ли искаш да кажеш? Да не би нещо да не схващам — мислех, че аз съм животът ти, тъпа кучко.

— И аз така мислех — каза Ашли през зъби, задържайки сълзите си.

— Тогава какво, по дяволите, значи това?

— Нищо — отвърна тя.

Вик я сграбчи за раменете и я извърна с лице към себе си.

— Алекс, успокой се, добре. Почти успяхме, вече сме на финала; хайде да се успокоим.

— Аз съм съвършено спокойна — заяви му тя. — Ти си този, който е напрегнат.

Той я придърпа към себе си. Вгледа се в зелените ѝ очи. След това нежно отмахна няколко кичура коса, паднали върху челото ѝ.

— Обичам те — каза ѝ. — Толкова много те обичам, Алекс.

Тя обви ръце около врата му и го целуна страстно.

— И аз те обичам, Вик. Винаги съм те обичала.

— Да, но това не ти попречи да изчукаш Марк и после Майкъл. И един куп типове преди това.

Ашли отстъпи ядосана назад и едва не падна на един от куфарите.

— Боже Господи, какво те прихваща?

— Какво ме прихваща ли? Този път се прецакахме, ето какво. Ясно ли ти е?

— Не сме се прецакали, Вик, имаме резултат.

— Жалките милион и двеста? Половин година от живота ни заради това?

— Никой от нас не би могъл да предвиди какво ще се случи.

— Трябваше да изиграем нещата различно. Можеше да измъкнеш Майкъл, да направиш сватбата и след това щяхме да вземем половината от парите му и тези на съдружника му.

— И това щеше да ни отнеме месеци, Вик, ако не и години. Те все още имат разни проблеми с големия си обект. Така както стана, получихме бърз резултат. А и ако не беше пропилял на хазарт половината от проклетите ни пари, нямаше да се налага да сме тук, ясно ли ти е?

Той смутено погледна часовника си.

— Трябва да тръгваме, ако искаме да хванем полета.

— Готова съм.

— Нямаш никаква представа колко адски мъчително е това за мен, нали, Алекс? Какво правим ние? Аз седя отстрани и през цялото време много добре знам, че тази година се чукаше с Майкъл и Марк, а преди това се чукаше с онзи глупак Ричард в Чешър, да не споменавам Джо Къруин и Джулиън Уорнър.

— Не мога да повярвам, че чувам това, Вик. Направих го, защото беше моята част от сделката, окей?

— Не, не е окей.

— Винаги накрая им поднасяш сладкото си отмъщение, така че какъв ти е проблемът? А и по този начин спестих и на двама ни сватбеното пътешествие с Майкъл.

Вик отново погледна часовника си нетърпеливо.

— Ще говорим в колата — имам да свърша само още едно нещо, преди да тръгнем.

Той издърпа куфарите ѝ в коридора, след което се върна във всекидневната и премести дивана в средата на стаята. Сетне коленичи и отви единия ъгъл на килима.

— Вик — понечи тя.

Мъжът вдигна поглед.

— Какво?

— Не може ли просто да го оставим?

— Да го оставим?

— Никъде няма да отиде, нали? Няма да успее да се измъкне, дори не може да говори, както каза ти.

— Ще го довърша, ще го отърва от нещастieto му.

— Защо просто да не го оставим? Никой никога няма да го намери.

— Трябват ми само десет секунди да му счупя врата.

— Но защо?

Той я изгледа.

— Падаш си по него, а, кучко?

Ашли се изчерви и бързо каза:

— Изобщо не си падам по него.

— Никога не ти е пукало, че се отървавам от останалите. Какво му е толкова специалното на малкия Майки?

— Няма нищо специално.

Вик пусна килима, изправи се и премести дивана обратно на мястото му. После премести и малката маса.

— Имаш право, Алекс, няма да се измъкне. Защо да проявя милост към копеленцето, като го отърва от мъките му? Ще го оставим да умре от глад съвсем сам в тъмното. Това устройва ли те?

Тя кимна.

— Провери ли днешните вестници?

— Не, чистих къщата. Имам всички вчерашни — нищо, от което да се притесняваме. Ще видим днешните на летището — той се ухили. — И след това никакви грижи, нали?

Пет минути по-късно наетият мерcedes бе натоварен с четирите куфара на Ашли и големия денк на Вик. Тя заключи предната врата и пусна ключовете от къщата в джоба си.

— Мислиш ли, че трябва да ги оставим в агенцията?

— Остават ни пет месеца от лизинга, жено! Искаш да дойдат хора и да започнат да душат наоколо? Защото казвам ти — тук определено няма да мирише никак хубаво след седмица-две.

Ашли не каза нищо, докато закопчаваше колана си и наблюдаваше през прозореца къщата за последен път. Беше странна къща, идеална за целите им заради изолираността си — най-близкият съсед беше на половин километър — и всъщност двойно по-идеална в светлината на събитията от миналия вторник вечерта. Никога, при никакви положения не би могъл да я наречеш красива или стилна къща. Построена сред покрита с шубраци пустош — която не се бе променила изобщо — през трийсетте години, тя изглеждаше като отрязана половина от къщи близнаци, като че ли другата ѝ половина никога не е била построена. Първоначално е имала вътрешен гараж, но преди няколко години той е бил превърнат във всекидневна.

Вик запали колата. След час щяха да са на летище Гетуик. Утре или по-късно днес — винаги имаше проблем с часовите зони — щяха

да са обратно в Австралия. У дома. Капки ситен дъжд забарабаниха по предното стъкло. Въпреки това тя сложи новите си слънчеви очила Гучи. Вик беше подрязал косата ѝ — нямаше време да ходи във фризьорски салон, — а тази сутрин бе сложила къса тъмна перука. Ако изобщо издирваха някого на летището, щяха да търсят Ашли Харпър. Имаше съвсем малка вероятност да търсят Александра Хюрън. Но когато погледна паспорта в чантата си, който все още имаше две години до изтичането си, тя се усмихна. Със сигурност никой нямаше да търси Ан Хампсън.

Вик премести скоростния лост и започна да опипва наоколо.

— Къде е шибаната спирачка?

— Дръжка е и се дърпа.

— Защо, по дяволите, имат дръжка? Защо не нае нормална кола?

— Колко по-нормална от мерцедес можеш да намериш?

— Такава със спирачка като хората.

— За Бога!

Той свали прозореца си и изкрещя:

— Чао, загубеняк. Приятен остатък от живота ти!

— Вик?

— Да? — той форсира ожесточено надолу по покрития с дупки път, който явно общината бе забравила напълно. — Какво става, вече ти липсва оная работа на любовника ти ли?

— Знаеш ли нещо? Неговият е по-голям от твоя.

Той се обърна към нея, удари я през лицето, а колата се отклони на обраслия с трева банкет, след което се върна обратно на пътя и подскочи в дупка.

— Това кара ли те да се чувстваш добре — да ме удрияш?

— Ти си просто шибана курва.

Стигнаха до Т-образно разклонение и завиха вдясно покрай модерен строеж с дървета, които бяха още фиданки.

— А ти си просто грубиян, Вик. Ти си садист, знаеш ли? Това кара ли те да се чувстваш добре? Така ли всъщност го надървяш, като тормозиш някой като Майкъл?

Той се извърна да я изгледа и излезе на главния път.

Стана толкова бързо — видя единствено нещо, което за миг ѝ се стори като внезапна промяна в светлината. Последва страхотен удар; тя усети рязко изтласкване, ушите ѝ заглъхнаха, а вътрешността на колата

се изпълни с нещо, което приличаше на пера и миришеше на барут. В същия момент клаксонът се разбибитка.

— О, мамка му, мамка му, мамка му! — Вик удряше по кормилото с юмруци; шофьорската въздушна възглавница висеше като използван презерватив от главината на волана, а друга възглавница бе отпусната край главата му.

— Добре ли си? — попита той Ашли.

Тя кимна, втренчила поглед в нащърбения капак на колата, така че сега емблемата на Мерцедес не се виждаше. Имаше друга кола, бяла, спряла под странен ъгъл наскред пътя на няколко метра.

Вик се опита да отвори вратата, но се оказа трудно. Натисна я с тежестта на тялото си и с мощно изскърцване на пантите тя най-после поддаде.

Вратата на Ашли се отвори без проблем. Тя разкопча колана си и излезе с треперещи крака, като стисна носа си и наду силно, за да си прочисти ушите. Видя побеляла жена с удивено изражение зад волана на другата кола, сааб, по-голямата част от предницата ѝ беше смачкана.

Вик огледа пораженията по мерцедеса. Едното предно колело беше смачкано и изкорубено, като се беше забило право в двигателя. Нямаше никакъв шанс да подкара колата.

— Ти, глупава шибана кучко! — изкрещя Вик към сааба, надвиквайки клаксона на мерцедеса.

Ашли видя друга кола, задаваща се отгоре, и микробус, идващ от срещуположната посока. В следващия момент видя млад мъж, който тичаше към тях.

— Вик — изкрещя тя бързо, — трябва да направим нещо, за Бога!

— Да бе, трябва да направим нещо. Какво, по дяволите, предлагаш?

В залата за произшествия Ник Никол внезапно изкрещя на Грейс:
— Рой! Седма линия, вдигни, вдигни!

Старши детективът натисна копчето и поднесе слушалката към ухото си.

Обаждаше се детектив сержант от брайтънското полицейско управление на име Марк Тъкуел.

— Рой — започна той, — онзи мерцедес, за който сте пуснали стигнал за издирване, син салон, Лима-Джулиет-Нула-Четири-Папа-Хикс-Лима?

— Да.

— Току-що е участвал в пътнотранспортно произшествие в Нюхейвън. Пътниците, мъж и жена, са отвлекли кола.

Грейс се изпъна на стола, притиснал силно телефона към ухото си и преливащ от адреналин.

— Взели ли са заложници?

— Не.

— Разполагаме ли с описания на двамата?

— Не кой знае какво до момента. Мъжът е добре сложен, бял, на около четирийсет и пет; жената е с къса тъмна коса, края на двајсетте, началото на трийсетте.

Грейс сграбчи химикалка и попита:

— Какви са данните на колата, която са отвлекли?

— Джип Ленд Роувър, зелен, Уиски-Седем-Девет-Шест-Лима-Делта-Янки.

Той бързо надраска информацията и попита:

— Някакъв контакт с тази кола до момента?

— Не още.

— Преди колко време е била похитена?

— Десет минути.

Грейс помисли за момент. Десет минути. Можеш да изминеш адски много път за десет минути. Благодарни на детектива и му каза, че

ще му се обади след малко, така че да държи линията свободна.

След това набързо представи развоя на събитията пред екипа си. Подаде данните на колата на Ник Никол и каза:

— Ник, пусни данните на колата до всички околни графства — Съри, Кент, Хемпшир — а също и Мет. Веднага!

Помисли за момент. Пътищата на изток от Нюхейвън водеха до Ийстбърн и Хастингс. На север бяха преките пътища към летище Гетуик и Лондон. На запад се падаше Брайтън. Ако останеха в ленд роувъра, най-вероятно щяха да се отправят на север. Обърна се към детектив Мой и каза:

— Бела, кажи да изкарат хеликоптера. Ако приемем, че се отдалечават от района, нека да се разположи така, че да покрива пътищата от петнайсет до двайсет и пет километра на север от Нюхейвън.

— Слушам.

— Когато свършиш с това, обади се да започнат наблюдение на всички камери по железопътните гари в района, в случай че решат да зарежат колата и да се качат на влак.

Той отпи глътка вода.

— Ема-Джейн, обади се на пътна полиция и им кажи незабавно да изкарат коли на А23 и да направят засада на тази кола. След това се свържи с полицията в пристанището на Нюхейвън и на летищата Гетуик и Шорхем.

Той прегледа наум мислен списък със задачи. *Гари, пристанища, летища, пътища.* От опит знаеше, че когато хората похитяват коли, много често те ги карат съвсем кратко разстояние, след което ги зарязват и отвличат друга кола.

— Глен — обърна се той към приятеля си, — накарай да покрият с наши коли целия район на Нюхейвън — трябва да сме сигурни, че още не са изоставили колата. И нека две от нашите патрулни коли да бъдат тук в режим на готовност.

— Ще го направя веднага.

Грейс се обади в оперативната централа за спешни случаи и ги осведоми, че той поема контрол над произшествието. Чиновникът там го уведоми, че току-що е постъпила информация за нов развой на събитията. Кола, отговаряща на описанието, бе ударила няколко автомобила на светофар, минавайки покрай тях на тротоара, за да се

качи на подвижния мост на Нюхейвън секунди преди да го отворят.
Това сведение беше само отпреди две минути.

Вик Дилейни рязко натисна педала на спирачката, когато стигнаха до десен завой на криволичещ селски път, който беше далеч по-остър, отколкото той смяташе. Предните гуми блокираха и за една ужасяваща секунда продължиха право напред към топола, докато той се бореше да овладее волана.

— Вииик! — изкреця Ашли.

Колата се наклони силно надясно, предницата се обърна и задните гуми поеа движението, но той смени курса прекалено рязко и се понесоха към друга топола. След това обратно; тежката кола се мяташе като пълен чувал, а багажът им се блъскаше отзад. В следващия момент той отново пое контрол над управлението.

— Намали, Вик, за Бога!

Пред тях се движеше огромен камион, който пълзеше бавно по пътя и след миг те се озоваха зад него, без възможност да го изпреварят.

— О, мамицата му! — изруга той, наби спирачки и удари волана в пристъп на гняв.

Всичко се бе прецакало. *Историята на моя живот*, помисли си той. Баща му беше умрял от пианство в юношеските му години. Малко преди осемнайсетия си рожден ден бе пребил любовника на майка си, защото онзи тип беше гадняр и се отнасяше с нея като с боклук. А в резултат на това майка му бе го изхвърлила, него, Вик.

Записа се в армията в търсене на приключения и моментално се почувства в свои води във военноморските сили, само дето също така разви страст към парите. Много пари. Особено много си падаше по скъпи дрехи, коли, хазарт и мацки. Но най-много му харесваше чувството, което изпитваше — целия този респект към него, — когато влезеше в казино, изтупан в скъп костюм. А и какъв по-добър мехлем за гордостта на един мъж от това да получи като бонус от казино обилна вечеря и дори стая.

Серия от успешни удари из казината през втората година във флота му донесе голяма печалба, но последвалата неуспешна поредица го разори напълно.

След това се сдуши с един безскрупулен интендант на име Брус Джакман, който отговаряше за снабдяването, и намери лесен начин да изкарва бързи пари, като продава оръжия, амуниции и други военни доставки чрез уебсайт. Когато бяха на път да ги разкрият, той удуши Брус Джакман и го остави обесен в стаята му с прощална бележка на самоубиец. Оттогава не си бе губил съня заради случилото се.

Животът беше игра, *оцеляват най-хитрите*. Според него хората правеха огромна грешка, като се опитваха да се преструват, че са по-различни от животните. Целият живот се движеше по закона на джунглата.

Това не значеше, че не можеш да обичаш някого. Той беше дълбоко, лудо влюбен в Алекс от мига, в който я видя за пръв път. Тя имаше всичко: истинска класа, стил, зашеметяваща красота, страхотно тяло и беше истинска мръсница в леглото. Беше всичко, което някога е искал от една жена, даже повече от това. А и беше единствената жена, която някога бе срещал, която беше по-амбициозна от него и имаше план да постигне простите си цели: да направиш състояние, докато си млад, и да прекараш остатъка от живота си, като му се наслаждаваш. Убийствено просто.

Сега всичко, което трябваше да направят, бе да стигнат до летище Гетуик и да се качат на самолета.

Вътрешността на джипа смърдеше на дизелови изпарения от ауспуха на огромния камион пред тях, който пълзеше с по-малко от 50 км/ч. Подаде се през прозореца, за да види дали може да мине, но бързо се прибра вътре, когато един камион избумтя покрай тях в противоположната посока. Все по-нетърпеливи, те последваха камиона през бърз S-образен завой, покрай знак за струпване на камъни и нагоре по хълм, на който камионът още повече намали скоростта. Плъзна лявата си ръка в скута на Ашли, напипа дланта ѝ и я стисна:

— Всичко ще бъде наред, ангелче.

Тя също стисна неговата в отговор.

В следващия момент погледът му бе привлечен от синьо проблясване в огледалото. И студена тръпка на страх се плъзна в стомаха му.

Наблюдаваше огледалото внимателно. Зад тях се разгръщаха асфалт, трева и дървета. Синята светлина проблесна отново и този път нямаше никакво съмнение. *Мамка му*. Всеки момент щеше да се появи зад ъгъла.

Отново показва глава навън и видя дървена табела за пътека за пешеходци и широк черен път и с едно бързо завъртане на кормилото плъзна джипа точно на пътя на задаващ се микробус, след което се озова на неравния, обрасъл с трева път. Колата попадна в дълбока дупка, пълна с вода и мина от другата страна. В огледалото видя полицейската кола да профучава в обратната посока, прекалено бързо, надяваше се той, за да ги е видяла.

— Защо зави?

— Полиция.

Вик натисна педала за газта, усети как гумите се въртят и сцепват, колата се наклони напред, изкачи се по коловоза и отново се спусна. Минаха през двор на ферма, в който имаше празен конски вагон и притихнал трактор, както и ламаринена конструкция с празни кошари за овце.

— Къде води този път? — попита Ашли.

— Не знам, по дяволите.

В края на черния път зави наляво по тясно междуселско шосе; минаха покрай няколко къщи и се озоваха на натоварен главен път. Облян в пот Вик свали прозореца си и каза:

— Това е А27... ще ни изведе на А23 и оттам направо към Гетуик, нали така?

— Да. Но не можем да продължим по главния път.

— Мисля... най-добрият начин...

И двамата чуха едновременно шума от хеликоптер. Вик подаде глава през прозореца и погледна нагоре. Видя тъмносин хеликоптер, който се спускаше от небето право към тях. Докато кръжеше наоколо, звукът бе станал още по-силен и вече беше достатъчно ниско, за да успее Вик да прочете надписа „ПОЛИЦИЯ“ под кабината.

— Копелета.

В движението нямаше пролука, затова прецени, че е прекалено рисковано, за да продължи право напред. Вместо това направи ляв завой и форсира мощно пред ягуар, който му засвятка с фарове и засвири с клаксон, но той не му обърна никакво внимание, втренчил

поглед напред, а мозъкът му се тресеше от паника. Отпред движението се забавяше. Мамка му, направо спираше! Той се отклони леко вдясно, надникна покрай колоната и видя причината за задръстването, въпреки че част от гледката се закриваше от висока каравана.

Пътят бе блокиран от полицейска кола и от двете ѝ страни имаше голяма синя бариера с надпис „ПОЛИЦИЯ! СПРИ!“.

— Току-що са профучали през полицейска бариера на разклона при Бедингхем — съобщи на Грейс оперативният служител Джим Робинсън — и сега продължават на запад по А27. Следващата им възможност за завой е на разклона след около километър и половина, където могат да направят десен завой към Луис или ляв към село Кингстън.

— Имаме ли хора на разклона?

— Един моторизиран полицай пътува натам — може да стигне навреме.

— Той няма да ни е от полза. Трябва да ги обградим. Поне не са с бърза кола, така че можем да ги хванем. Нужни са ни четири коли — къде са разположени най-близките четири?

— Имаме две, които пътуват към кръстопътя с А23 — една на път от Луис, ще е там след около четири минути; една от Шорхем с очаквано време на пристигане три минути до кръстопътя между А23 и А27; две са тук, в Съсекс Хаус, готови да потеглят, и една идва от Хейуърдс Хийт, време на пристигане след две минути.

— Хеликоптерът още ли има видимост към тях?

— Точно над тях е.

Грейс затвори очи за миг и си представи пътя. Точно в момента престъпниците, които и да са те — а той имаше силно подозрение кой е единият от тях, — бяха допуснали грешката да поемат по пътя, по който той отиваше на работа всеки ден и познаваше вероятно по-добре от всеки друг път на планетата. Познаваше всяка отбивка, всяко разклонение и отчиташе факта, че бегълците са в кола, пригодена за труден терен, и макар почвата да беше доста мокра от скорошните валежи, разполагаха с множество възможности да излязат от пътя и да минат през полето където си пожелаят.

— Можем ли да включим и два полицейски джипа в коктейла? — попита той. — Разположи ги колкото се може по-близо до пресечката на А27 и А23.

Погледна часовника си. Два без петнайсет. Вторник. Щеше да има доста голямо движение и едно от нещата, които го безпокояха, бяха другите участници в движението. През последните години полицията беше отнесла доста критики в пресата за бесни преследвания с коли и няколко трагични смъртни случаи на невинни хора при подобни мероприятия. Трябваше да направи това преследване възможно най-безопасно, доколкото позволяват обстоятелствата.

Да ги обградят би било най-добре; една кола отпред, една отзад, по една от двете страни — това ще ги принуди бавно да намалят скоростта. Това щеше да е щастлив финал по учебник.

Само дето не беше попадал на много щастливи развързки, откакто бе станал твърде голям да чете приказки.

Пердашеха надолу по дълъг, лъкатушещ наклон в бързото платно, а стрелката за скоростта трептеше след 200 км/ч. Вик знаеше, че пресечката с А23 ще се появи след минута и се налагаше да вземе решение. През последните няколко минути под неотменната сянка на хеликоптера съзнанието му беше заето с една-единствена мисъл: *Ако аз бях полицай, кои пунктове щях да покривам точно в този момент?*

Летищата не бяха вариант. Нито пък пристанищата. Но имаше едно нещо, за което ченгетата вероятно нямаше да се сетят — може би защото дори не знаеха за него. Но за да се доберат до там, трябваше да се отърват от проклетия хеликоптер. А само след няколко километра имаше място, където може да го направи.

Двойното платно се издигаше стръмно нагоре, като отдясно се разкриваше вълниста повърхност на варовиковите полета, а отляво — огромният разпрострял се градски пейзаж на Брайтън и Хоув. А отпред, все още на доста километри разстояние, се извисяваше комин, отличителният знак на мястото, към което се бе отправил — пристанището на Шорхем. Но това нямаше да е първата му спирка.

— Защо продължи, Вик? — попита нервно Ашли. — Мислех, че отиваме на Гетуик.

Мъжът не отговори. Дребен старец пъплеше по вътрешното платно в бронзова тойота с четири врати, която изглеждаше поне десетинагодишна. Идеално!

Тунелът приближаваше всеки момент. По неговите спомени беше дълъг около два километра и минаваше точно през варовиковите полета. Подминаха знак забранено изпреварването и влязоха в слабо осветения сумрак на тунела със 175 км/ч. Вик моментално зави във вътрешното платно и наби спирачки, като намали до пълзене и включи аварийните светлини.

— Вик... какво, по дяволите...

Но той не й обърна внимание, а втренчи поглед в огледалото, като напрегнато следеше върволицата от преминаващи коли. Сега

тойотата приближаваше. Вик се изопна, знаеше, че трябва да разчете времето си идеално. Тойотата даде знак, че ще изпреварва и започна да се изнася, но в същия момент се чу звук от клаксон и проблесна мигане на фарове от профучаващо порше, така че старецът наби спирачки и се върна обратно във вътрешното платно.

Жестоко!

Вик натисна ръчната спирачка на ленд роувъра колкото се може по-силно, понеже знаеше, че тя ще спре колата, без да се включват стоповете.

— Дръж се! — изкрещя той, като пусна спирачката и натисна газта.

Зад тях се чу писък на гуми, но когато тойотата се удари в тях, те вече се бяха отместили напред. Сблъсъкът беше лек, само малко раздрусване, което едва усетиха, придружено от звук на счупено стъкло.

— Излизай! — изрева Вик.

Веднага след това отвори бясно вратата си, изскочи на платното, изтича отзад и огледа пораженията. Единственото, което го интересуваше, беше предницата на тойотата. Изглеждаше добре — скарата беше хлътнала и единият фар беше паднал, но не течеше нито бензин, нито вода.

— Изкарай шибаните чанти! — изкрещя той на Ашли, която разтревожена се приближаваше към него. — Шибаните чанти, жено!

Той отвори предната врата на тойотата. Шофьорът беше дори по-немощен, отколкото му се бе сторил, когато мина покрай него. Изглеждаше отдавна надхвърлил осемдесетте, с лице, покрито със старчески петна, рехава коса и очила с тъмнозелени стъкла.

— Хей, какво... какво си мислиш... какво...? — запелтечи старецът.

Вик откопча колана му, внезапно осъзнал, че зад тях спира кола, и махна очилата му, за да го дезориентира.

— Ще ти намеря линейка, приятел.

— Не ми трябва проклета...

Вик издърпа мъжа, праметна го през рамо и го сложи на задната седалка на ленд роувъра, след което затвори вратата. Мъж на средна възраст с шкембе, който току-що бе слязъл от микробус форд, паркиран зад тойотата, дотича при Вик.

— Трябва ли ти помощ?

— Да, горкият човечец, мисля, че получи удар — мяташе се по пътя като луд.

Покрай тях прогърмя камион, сетне два мотора. Ашли изкрещя:

— За Бога, помогни ми, Вик, не мога да пренеса тези проклети куфари сама!

— Остави шибаните боклуци!

— В единия са всичките ми документи...

Вик видя, че шкембелията наблюдава Ашли със странен поглед, и реши, че най-бързото решение е да го отстрани. Удари го само веднъж и той се строполи в безсъзнание, а австралиеецът го подпря на предната врата на форда му.

След това двамата с Ашли бързо натовариха неговия денк и два от куфарите ѝ в тойотата и се качиха в нея. Вик намери задната и със стържещ звук, който предположи, че вероятно идва от ремъка, премести колата няколко метра назад, сетне намери копчето за подкарване и колата се разтресе. Провери огледалото си, натисна газта и се отпрати, доколкото позволяваше определено разнебитената стара тойота, към все по-разширяващата се светлина в далечния край на тунела.

Ашли го гледаше изумена.

— Това беше умно — похвали го тя.

— Виждаш ли шибания вертолет? — попита той, присвивайки очи, когато излязоха на светло.

Младата жена се изви на седалката си, като първо проточи врат към предното стъкло, сетне към задното.

— Не ни следва! — възкликна тя. — Кръжи над предната част на тунела, почакай... страхотно — сега се връща назад!

— Перфектно, мамка му!

Вик пое по първия изход от двойното платно, който се появи след около километър и половина. Той ги отведе към смесената градско-индустриална част на Саутуик, предградието, отделящо Брайтън и Хоув от Шорхем. Имаха няколко минути преднина, преди полицията да идентифицира тази кола, и може би с малко късмет старият перко, собственикът, няма да си спомни номера ѝ, надяваше се Вик.

— Добре, къде, по дяволите, отиваме, Вик?

— На единственото място, което полицията няма да наблюдава.

— А то е?

— Майкъл и Марк имат лодка, нали така, истинска яхта. Била си на нея?

— Да, казвала съм ти — излизала съм с нея няколко пъти.

— Достатъчно голяма е да прекоси Ламанша, нали?

— Типът, от когото я купиха, е преплувал Атлантическия океан с нея.

— Това е добре. Двамата с теб знаем как да плаваме.

— Да — Ашли си спомни няколко ваканции в открито море, които бяха направили в Австралия и Канада. Наемаха яхта и плаваха сами. Някои от малкото щастливи и спокойни моменти в живота ѝ.

— Значи сега вече знаеш къде отиваме. Освен ако нямаш по-добра идея?

— Да вземем лодката им?

— Ще отплаваме, след като се мръкне.

Сега бяха на натоварен главен път с прилепени една към друга къщи близнаци от двете страни на улицата. Той намали, когато приближиха светофар в червено, и видя пазарен участък напред по пътя. Спря и в следващия момент лицето му посърна. Ярка бяла светлина изпълни огледалото за обратно виждане. Чу пронизителния вой на сирената. Видя синята проблясваща полицейска лампа и чу шум от клапан; в следващия момент до прозореца му се изравни моторизиран полицай, който му направи знак да слезе.

Вместо това обаче Вик натисна газта докрай и се стрелна на червено, пресичайки пътя на тежкотоварен камион.

— О, мамка му — възкликна Ашли.

След няколко секунди, вече с включена сирена, моторът отново се изравни с тях и ченгето му замаха строго да отбие. Вик завъртя рязко кормилото надясно и се удари в мотора, прекатурвайки го на една страна; в огледалото си зърна за кратко полицай, паднал от седалката, да се търкаля по шосето.

Испаднал в паника, Вик видя пощенска кутия на стълб и спокойна на вид странична улица. Рязко сви в нея, чувайки звука от чантите, които се плъзнаха по задната седалка, и форсира по широкия път с три ленти. Отново започваше да вали и той опипа копчетата,

докато накрая намери това за чистачките и ги включи. Достигнаха до Т-образно разклонение с църква отпред.

— Знаеш ли къде се намираме?

— Пристанището не може да е далеч — отвърна той. Продължи да кара през лабиринт от спокойни улички с жилищни сгради и внезапно излезе на тясна, натоварена главна улица, по която колите пълзяха. — Ето! — посочи Вик напред. — Там е пристанището!

Улицата излизаше на главния крайбрежен път, който минаваше покрай брега на Брайтън и Хоув, след това през пристанището на Шорхем и накрая се спускаше по бреговете на река Адюр.

— В коя посока е лодката?

— Тя е в съсекския яхтклуб — отвърна Ашли. — Трябва да завиеш наляво.

Задаваше се един автобус с висока скорост. Щеше да го изчака да мине, когато проблясване на бяла светлина привлече вниманието му в огледалото; почти не повярва, когато видя полицейският мотор да си проправя път през задръстването зад него. Същото проклето ченге, което току-що бе съборил от мотора му?

Мина пред автобуса и гумите му просвириха. След секунди сякаш от нищото се появи черно БМВ с мигаща синя лампа на таблото и още сини светлини на задното стъкло, което профуча покрай автобуса и неговата тойота и му пресече пътя, принуждавайки го рязко да набие спирачки. Над задната му броня с пресветващи червени светлини се изписа „СПРИ! ПОЛИЦИЯ!“.

Издаден в пълно заслепение от паника, той завъртя колата в обратен завой, форсира в срещуположната посока и се промуши през трафика, който напред се забавяше на кръгово разклонение. Мотористът беше точно зад тях с виеща сирена. Вик качи две гуми на тротоара, натисна с ръка клаксона, за да разгони пешеходците от пътя си, и промъквайки се покрай колоната от коли, успя да достигнело разклонението. Имаше три възможности: надясно щеше да се върне в лабиринта от къщи; направо движението беше попаднало в задръстване. Наляво се излизаше към метален мост над реката.

Зави наляво, моторът се залепи за него, докато той форсираше доколкото бе възможно тойотата, а вентилаторът скърцаше и свистеше, като звукът ставаше все по-лош с всяка изминала секунда. Отдолу водата беше в отлив, реката представляваше застояла кафява тънка

струя между кални брегове с полегнали на една страна закотвени лодки, много от които изглеждаха така, сякаш едва ли ще успеят да се помръднат, когато приливът дойде.

В далечния край на моста пътят беше чист. Но беемвето се приближаваше бързо към него. Моторът внезапно изскочи пред него и уби скоростта, опитвайки се да го принуди да намали.

— Мислех, че вече съм ти дал урок, мамка ти — промърмори австралиеца, натисна педала на газта, опитвайки се да го блъсне, но мотористът беше прекалено бърз за него и се стрелна напред, сякаш бе предвидил хода му.

Вик, който отчаяно се опитваше да се съсредоточи, огледа пейзажа от двете страни. Вляво имаше гараж, редица магазини и нещо, което изглеждаше като голям жилищен район. Отдясно се виждаше плоската шир на летището на Шорхем, използвано предимно от частни самолети и от няколко малки авиокомпани на островите в Ламанша. Входът му приближаваше.

Без да дава мигач, той сви надясно по тесния път. От лявата му страна имаше бетонна стена, а отдясно се падаше обширната територия на летището, осеяна с хангари, малки самолети и хеликоптери, както и извисяващата се бяла контролна кула в стил арт деко, която определено се нуждаеше от боядисване. Идеята, която се въртеше в главата му сега, бе да успее да се отърве от ченгетата за няколко минути и да се опита да отвлече малък самолет като онзи двумоторен Бийчкрафт, който виждаше, че пристига в този момент — просто отиваш при него и хващаш пилота.

Сякаш бе очаквало точно това, беемвето мина край него и се удари в тойотата, като го запрати към бетонната стена. Ашли изпищя, когато колата се удари и остърга в нея, а от бронята се разхвърчаха искри.

— Вик, за Бога, направи нещо!

Той седеше, сграбчил волана, сякаш от това зависи животът му, и стискаше зъби съсредоточено с ясното съзнание, че беемвето и моторът ги превъзхождат. Отпред се задаваше тунел. Можеше да предположи съвсем точно каква е идеята на беемвето — да влезе в него преди тях и да спре. Затова той наби спирачките. Хванат неподготвен, шофьорът на беемвето профуча покрай тях, а Вик моментално зави зад него, слезе от пътя и влезе в самата писта.

Моторът остана с него и след секунди беемвето също се присъедини. Той се насочи по осеяната с буци трева към първата редица от паркирани самолети и бясно се запровира между тях, като се мъчеше да се отърве от ченгетата подире му и същевременно се опитваше да види някой, който да отива към самолет или пък да слиза от него. Тъкмо се отправи към една пролука между реактивен самолет „Груман“ и „Пайпър Ацтек“, когато беемвето мощно се удари в него и те двамата подскочиха напред, а Ашли въпреки колана си удари челото в предното стъкло и изплака от болка.

Чу беемвето да форсира. Изходът му за бягство беше точно пред него и той виждаше двумоторния самолет, който се спускаше надолу и само след няколко метра щеше да докосне земята. Натисна газта докрай и се устреми през изхода, точно през сянката на самолета. И тогава за един кратък миг нямаше нито мотор, нито БМВ в огледалото! Продължи с пълна газ, колата се тресеше, стърженето от двигателя ставаше все по-силно и сега беше придружено от остра миризма на изгоряло, но той се бе запътил право към оградата на летището и тесния път отвъд нея.

— Трябва да излезем и да се скрием, Вик. Няма да успеем да им избягаме с тази кола.

— Знам — отвърна той мрачно, паниката отново го завладяваше, а и не виждаше никаква пролука в оградата. — Къде е шибаният изход?

— Просто мини през оградата.

Мъжът послуша съвета на Ашли и продължи да кара с пълна сила към оградата. Намали точно преди да се ударят в нея, а телената мрежа издаде глух звънтящ звук и се разкъса като плат. Озова се на обиколния път, отдясно се падаха тинестите земи около реката, а отляво — пистата, точно зад него бяха моторът и колата. Отсреща се задаваше спортен мерцедес. Вик продължи напред.

— Разкарай се от шибания път!

В последния момент мерцедесът отби в банкета.

Наближаваха Т-образен разклон с тесен път, който беше малко по-широк от алея. Отляво имаше паркиран пред малка къща камион за пренасяне на покъщнина, който в този момент разтоварваха, блокирайки целия път.

Зави надясно и натисна докрай педала, без да откъсва поглед от огледалото. Поне тази уличка беше прекалено тясна, за да мине беемвето. Моторът се придвижваше да заеме позиция. Всеки момент щеше да профучи покрай тях. Вик се отклони леко, за да го сплаши. Караха със сто и десет, сто и двайсет, сто и трийсет и приближаваха дървен мост през реката.

В мига, в който стигнаха до моста, две малки момчета на велосипеди се появиха от другия край, точно по средата на пътя.

— Маааамка му, о, мааамка му, маааамка му — изруга Вик, натисна спирачките и наду клаксона, но нямаше време; те не можеха да спрат, а нямаше място да мине покрай тях.

Колата се замята надясно, наляво, пак надясно. Удари дясната преграда на моста, поднесе на другата страна и удари лявата, отскочи от нея с половин пирует, сетне се прекатури на покрива си, подскочи във въздуха, събаряйки предпазната преграда, разцепи дървената част на надстройката на моста, натроши я като кибритени клечки и полетя надолу преобърната, задните врати се отвориха и куфарите се спуснаха редом с колата към калното корито на реката, което беше меко и коварно като подвижни пясъци.

Мотористът слезе от возилото си, накуцвайки с единия крак — контузен, когато го събориха от мотора му само преди няколко минути, — дотътри се до дупката в оградата на моста и надникна надолу.

Единственото, което видя да стърчи от калта, беше мръсната долна част на тойотата. Останалата част от колата беше потънала. Той се втренчи в металния под, ауспуха и заглушителя и в четирите колела, които още се въртяха. Малко след това пред очите му в калта се появиха мехурчета навсякъде около колата, като врящ казан, и след секунди дъното и колелата се плъзнаха под повърхността, а калта се затвори над тях. Последваха още мехури, които разкъсаха повърхността, сякаш е било обезпокоено подводното леговище на някакво чудовище. Сетне нищо.

Приливът затрудняваше усилията им. Широк кордон опасваше района, в който бе потънала колата, и брезентовите платнища само отчасти закриваха гледката от набъбващата тълпа от любопитни зяпачи на отсрещния бряг. Пожарна, две линейки, половин дузина полицейски коли, включително и влекач, бяха паркирани надолу по уличката.

На застарелия мост бе прекаран подемен кран въпреки опасенията дали той ще издържи тежестта. Грейс стоеше на моста и наблюдаваше как напредва изваждането на колата. Полицейски водолази усилено се мъчеха да закачат куките на теглича на крана за тойотата. Небето, от което на промеждутъци се изсипваха малки порции дъжд, се бе просветлило през последния час и слънцето се опитваше да пробие облаците.

Гъстата кал пречеше на водолазите да се спуснат по-надолу и единствената надежда, че някой от пътниците на колата все още беше жив, почиваше на прозорците, които бяха останали непокътнати, и вероятно бе останал въздух в колата. Количеството стъкла, пръснати по моста, правеше това предположение доста пресилено.

От изоставения ленд роувър бяха извадени два куфара, но в тях имаше само женски дрехи; нито едно парче хартия, което би могло да им подсказже местонахождението на Майкъл Харисън. Грейс имаше мрачното чувство, че тази кола също няма да им помогне.

Глен Брансън, застанал до него, се обади:

— Знаеш ли за какво ме подсеца това? Оригиналният вариант на Психо от 1960 г. Когато изтеглят колата на Джанет Лий от езерото. Спомняш ли си?

— Спомням си.

— Това беше жесток филм. Римейкът е пълен боклук. Не знам защо хората си дават зор да правят римейки.

— Пари — отвърна Грейс. — Това е една от причините двамата с теб да имаме работа. Защото хората правят страшно много неща за пари.

След още няколко минути куките най-после бяха закачени. И вдигането започна. На фона на оглушителния рев от мотора на крана Грейс и Брансън почти не чуваха всмукващите и бълбукащи звуци от калта под водите на прилива, отстъпващ плячката си.

Пред очите им бронзовата Тойота бавно се издигна във въздуха, измита от водата и с отворен увиснал капак на багажника. Калта се стичаше лепкаво от всички первази на прозорците. Колата изглеждаше доста смачкана и покривните опори бяха пристегнати. По всичко личеше, че нито един прозорец не бе останал на мястото си.

И докато калта падаше, някъде на дебели отломъци, другаде на тънки струи, първоначално се появиха само очертанията на двамата пътници, сетне и застиналите им лица.

Кранът залюля колата над брега и я положи на покрива ѝ на няколко метра от гниеща лодка. Няколко пожарникари, полицаи и работниците, обслужващи крана, откачиха подемното въже и бавно обърнаха колата. Докато се прекатурваше, двете фигури вътре подскочиха като кукли в тренировъчна възстановка на катастрофа.

Треперещ, Грейс последва Брансън, приближи се до колата, клекна и надникна в нея. Въпреки че по лицето ѝ все още имаше полепнала кал и косата ѝ беше по-къса от последния път, когато я бе видял, нямаше никакво съмнение, че това е Ашли Харпър, с широко отворени немигащи очи. В следващия момент той потрепна от отвращение, когато тънък, дългокрак рак изпълзя в скута ѝ.

— Господи — промълви Брансън.

„Кой, по дяволите, беше мъжът до нея, на шофьорското място?“, чудеше се Грейс. Неговите очи също бяха отворени, силен мъжага с вид на побойник и лице, застинало в ужасената маска на смъртта.

— Виж какво можеш да намериш в нея — каза Грейс на колегата си и отвори вратата откъм шофьора, за да провери подгизналите, кални дрехи на мъжа за лични документи. Извади тежък кожен портфейл от вътрешния джоб на якето му и го отвори. Вътре имаше австралийски паспорт.

Снимката безспорно беше на мъжа в колата. Казваше се Виктор Брус Дилейни и беше на четирийсет и две години. В графата *лице за контакт при спешни случаи* беше вписано името *г-жа Александра Дилейни* и адрес в Сидни.

Глен Брансън избърса калта от жълта дамска чанта, отвори ципа ѝ и също извади паспорт, британски, и го показа на Грейс. В него имаше снимка, която несъмнено беше на Ашли Харпър, но с късо подстригана черна коса и под името Ан Хампсън. Графата *лице за контакт при спешни случаи* беше празна.

Имаше кредитни карти както в портфейла на мъжа, така и в портмонето от дамската чанта, но нищо друго. Никакъв знак откъде идват или накъде са се отправили.

— Хюстън, имаме проблем — каза Глен Брансън тихичко на приятеля си, но гласът му не беше шеговит.

— Да, имаме — Грейс се изправи и се обърна. — Внезапно проблемът се оказа много по-голям, отколкото беше преди два часа.

— И как, по дяволите, ще намерим Майкъл Харисън?

След миг мълчание старши детективът отвърна:

— Имам идея, но няма да ти хареса.

Брансън погледна смутено пътниците в колата и отбеляза:

— В момента нищо не ми харесва.

Час и половина по-късно Грейс помагаше да се закопчае коланът на дребната, жилеста фигура на Хари Фрейм на предната седалка на служебния форд мондео, който двамата с Брансън бяха използвали този следобед.

Медиумът с конска опашка и козя брадичка, който миришеше на олио от пачули и беше облечен в любимия си екип от кафтан и дочени панталони, беше сложил на скута си улична карта на Нюхейвън, а в дясната си ръка държеше метален пръстен, провисен на конец.

Старши детективът беше решил да не въвлича Брансън в това. Не искаше отрицателни вибрации и знаеше, че енергията на Хари Фрейм е доста чувствителна към тях, меко казано.

— Донесе ли онова, както поисках? — обърна се Хари Фрейм към него, докато той се качваше зад волана.

Грейс извади кутийка от джоба си и я подаде на медиума. Той я отвори и извади чифт златни ръкавели.

— Със сигурност са на Майкъл Харисън — увери го Рой. — Взех ги от апартамента му на път за тук.

— Чудесно.

Разстоянието от крайбрежната къща на Хари Фрейм в Пийсхейвън до Нюхейвън беше съвсем малко. Докато минаваха покрай безкрайната върволица от магазини и ресторанти с храна за вкъщи, Хари Фрейм държеше ръкавелите в затворената си длан.

— Нюхейвън, казваш?

— Една кола, която следяхме, по-рано днес участва в пътна злополука в Нюхейвън. А и това е мястото, откъдето идва сигналът от мобилния телефон на Майкъл Харисън. Реших, че е най-добре да отидем дотам и да видим дали няма да уловиш нещо. Това добра идея ли е?

Медиумът отвърна със своя приповдигнат, пронизителен глас:

— Вече улавям нещо. Близо сме. Определено.

Грейс последва указанията му и намали скоростта. Следи от гуми, разлят бензин по пътя и няколко проблясващи парчета стъкло сочеха къде се е ударил мерцедесът и той зави надясно към модерен строителен обект с малки, отделени къщи с недовършени градини, след което веднага отби и спря.

— Добре — каза той. — Това е мястото, където е станала злополуката тази сутрин.

Хари Фрейм, хванал ръкавелите в лявата си ръка, започна да люлее махалото над картата, като си поемаше дъх все по-дълбоко. Стисна очи и след няколко секунди каза:

— Карай, Рой, просто карай право напред. Бавно.

Старши детективът го послуша.

— Приближаваме се! — възкликна Фрейм. — Определено. Виждам, че скоро се задава завой наляво — може дори да не е асфалтиран път, а черен.

След около стотина метра наистина имаше черен път, който се изкачваше наляво. Преди много години е бил покрит с баласт, но сега беше в пълен упадък. Криволичеше нагоре по хълм през брулена от вятъра, покрита с шубраци пустош и оттук поне не изглеждаше, че ще ги отведе донякъде.

— Направи ляв завой, Рой!

Грейс го погледна, като се чудеше дали медиумът не мами и всъщност не наднича между клепачите си. Но ако Хари изобщо гледаше нанякъде, това беше надолу към скута си. Детективът зави по черния път и продължи нагоре около половин километър, когато точно на билото на хълма се появи схлупена и грозна самостоятелна къща. Имаше хубав изглед към Нюхейвън и пристанището в далечината, но никакво друго предимство.

— Виждам къща, няма нищо наоколо. Майкъл Харисън е в къщата — заяви Фрейм с нарастващо вълнение в гласа.

Грейс паркира отпред. Махалото се въртеше все по-бързо в тесен кръг и Хари Фрейм, който продължаваше да седи със затворени очи, се тресеше, сякаш е бръкнал в контакт.

— Тук ли?

Без да отваря очи, медиумът потвърди:

— Тук.

Реши да го остави в колата и се отправи сам към къщата. Спря пред входната порта и огледа занемарената ливада отпред и цветните лехи, които представляваха плетеница от бурени. Имаше нещо странно в къщата, което той не успя да определи веднага. Изглеждаше така, сякаш е построена през трийсетте или може би в началото на петдесетте, а конструкцията ѝ беше особена, килната на една страна.

Мина по пътека от бетонни плочки с избуяли плевели между процепите и натисна напукания пластмасов звънец на вратата. Чу се пронизителен звън, но никой не излезе. Опита отново. Отново нямаше отговор.

Сетне направи обиколка на къщата и надникна през всеки прозорец. Имаше запуснат, окаян вид вътре, както и отвън. Всички мебели изглеждаха на по двайсет-трийсет години, както и обзавеждането и уредите в кухнята. С изненада забеляза, че на кухненската маса има купчина вестници.

Погледна часовника си. Точно минаваше 6 вечерта. Трябваше да вземе заповед за обиск, знаеше той. Но това щеше да отнеме още два часа, а с всяка изминала минута шансът да намери Майкъл Харисън жив намаляваше.

Доколко можеше да се довери на Хари Фрейм? Медиумът беше давал верни сведения няколко пъти в миналото, но беше грешил също толкова пъти.

Мамка му.

Мисълта какво ще му каже Алисън Воспър, ако го хванат, че прониква в къща без заповед за обиск, го тормозеше.

Не разполагаше с достатъчно информация, за да обоснове решението си, но трябваше да стигне. Времето изтичаше за Майкъл Харисън.

Със захвърлена в градината тухла той разби стъклото на кухненския прозорец, омота ръката си в носна кърпа, за да махне парчетата стъкла, които останаха в маджуна, сетне намери райбера на прозореца, отвори го и пропълзя вътре.

— Ехо! — изкрещя той. — Ехо! Има ли някой?

Мястото създаваше неприветливо усещане и миришеше по същия начин. Кухнята беше празна и с изключение на няколкото вестника, всички с вчерашна дата, нямаше никакви признаци, че някой е живял тук скоро. Голямата всекидневна беше мрачна като ада, с

няколко копия на морски пейзажи по стените. Забеляза, че по килима има линии, като че ли някой наскоро е местил дивана. Продължи към тъмната трапезария с дъбова маса и четири стола, облепена с релефни тапети, след това влезе в малка тоалетна с избродиран надпис Бог да благослови тази къща, закачен на стената.

На горния етаж къщата изглеждаше също толкова лишена от обич и живот. Имаше три спални, като всички легла бяха без завивки, само с голи матраци и стари, пожълтели възглавници без калъфки, и малка баня, обзаведена с бойлер, покрита с петна мивка и вана.

Над леглото в най-малката спалня имаше капак на тавана. Той внимателно постави стол на матрака, качи се на него, успя да бутне капака и да надникне вътре. За негова изненада точно до отвора имаше електрически ключ, който работеше, и той моментално видя, че горе няма нищо. Само малък резервоар за вода, стара подочистачка и навит килим.

Отвори вратата на всеки шкаф и скрин. На горния етаж всички хавлии и спално бельо бяха сгънати в шкафовете. На долния етаж кухненските шкафове съдържаха само най-основни неща — кафе, чай, няколко кутии, но нищо друго. Спокойно би могло да е минало година-две, откакто някой е живял тук за последно. Нито помен от Майкъл Харисън. Нищо.

Никъде.

Провери шкафа в коридора, в случай че там има вход към мазето, въпреки че добре знаеше, че малко къщи след викторианската епоха имат мазета. Трябваше да узнае кой притежава това място и кога за последен път е било обитавано. Може би собствениците бяха умрели и сега беше в ръцете на изпълнители на завещанието? Може би от време на време идваше чистачка?

Чистачка, която чете всички национални вестници?

Грейс излезе през задната врата и мина отстрани на къщата, където бяха двете кофи за боклук. Вдигна капака на първата и моментално прочете в съдържанието ѝ друг разказ. Имаше черупки от яйца, употребявани торбички от чай и празни кутии от мляко с изтичащ срок на годност в същия ден, както и кутия от лазаня на „Марк енд Спенсърс“ с още неизтекла годност.

Мозъкът му работеше на бързи обороти и той мина пред къщата, като усилено се опитваше да разбере какво не е наред с конструкцията. Тогава осъзна. Там, където сега имаше прозорец с грозна пластмасова рамка вдясно от предната врата, трябваше да има вътрешен гараж. Вече го виждаше ясно; цветът на тухлите не съответстваше с останалата част от къщата. В някакъв момент някой го бе превърнал във всекидневна.

И внезапно това го подсети за един спомен от детството му: за баща му, който обичаше да бърника разни неща. Харесваше му сам да се занимава с колата си, да сменя маслото, да оправя спирачките, *да не се оставя на кожодерите търговци*, както той наричаше сервизите.

Спомни си гаражната дупка, в която беше прекарал много щастливи часове като дете, докато помагаше на баща си да оправя поредицата от фордове, които той неизменно купуваше. Сети се как се омазваше целият в масло и грес, да не говорим за паяците, които изникваха от време на време.

И си помисли за линиите по килима, във всекидневната, които бе забелязал преди малко и по който си личеше, че диванът е бил преместван.

Воден само от предчувствие, нищо повече от това, Грейс се върна в къщата и влезе направо във всекидневната. Премести малката маса настрани, след което премести дивана по следите върху зеления килим на цветя.

Забеляза, че единият край на килима е леко подвит нагоре. Коленичи, дръпна го и той се вдигна лесно. Прекалено лесно. И вместо прах и фъндъци под него се показва дебела настилка, която не приличаше на никоя обикновена настилка под килим. Знаеше точно какво е. Звукоизолираща материя.

С нарастващо вълнение той хвърли поглед през рамо, след което вдигна тежката сива материя и видя под нея голям лист шперплат. Подпъхна пръсти под краищата му с известна трудност, тъй като се беше заврял във вдлъбнатина на пода, накрая го отместа и дръпна настрани.

Моментално усети гадене от миризмата, която връхлетя ноздрите му.

Отвратителна смрад на телесна миризма, урина и екскременти.

Притаил дъх и уплашен от онова, което ще намери, Грейс надникна в дълбоката близо два метра гаражна дупка и видя тъмна фигура на дъното, с вързани ръце и крака и запушена с лепенка уста.

Първоначално помисли, че човекът е мъртъв. В следващия момент очите примигнаха. Уплашени очи.

О, мили Боже, той беше жив! Грейс усети как почти неконтролируемо чувство на радост изригва в него.

— Майкъл Харисън!

Отговори му задавено:

— Мхххх.

— Старши детектив Грейс от съсекската полиция — представи се Грейс и се пхна в дупката, без да обръща внимание на миризмата, просто отчаяно нетърпелив да разбере в какво състояние е младият мъж.

Коленичи до него и внимателно отлепи лепенката от устните му.

— Вие ли сте Майкъл Харисън?

— Да — отвърна той дрезгаво. — Вода. Моля.

Рой го стисна внимателно за ръката.

— Веднага ще ви донеса. И ще ви измъкна оттук. Ще се оправите.

Той изпълзя от дупката и бързо се отправи към кухнята, където пусна кранчето и междувременно се обади по станцията си за линейка. След това слезе обратно в дупката, стиснал в ръка голяма чаша вода.

Наклони я към устата на Майкъл Харисън, който я изпи на една дълга, лакома глътка и само няколко капки се разляха по брадичката му. Когато Грейс махна чашата, Майкъл вдигна поглед към него и попита:

— Как е Ашли?

Детективът също го изгледа, като усилено мислеше какво да каже. Накрая му се усмихна приятелски и окуражително:

— Тя е в безопасност — отвърна той.

— Слава Богу.

Грейс отново го стисна за ръката.

— Искате ли още вода?

Майкъл кимна.

— Ще ви донеса, а после ще срежа тези лепенки.

— Слава Богу, че е добре — промълви Майкъл, гласът му беше слаб и треперлив. — Тя беше единственото, за което мислех, аз... аз...

Рой Грейс излезе отново от дупката. В някакъв момент щеше да се наложи да разкаже всичко на Майкъл, но сега не беше нито времето, нито мястото.

А и не знаеше откъде да започне.

БЛАГОДАРНОСТИ

Писането винаги е било възприемано като самотно занимание, но за мен то е колективно усилие и аз съм особено задължен на няколко души, които толкова щедро ми предоставиха времето и сътрудничеството си в множество различни области. По-конкретно искам да благодаря на старши детектив Дейв Гейлър от полицията в Съсекс, който ми даде много предложения за този роман и няколко пъти изчете ръкописа на различни етапи. Той също така отвори всяка необходима ми врата в различните отдели на съсек-ската полиция — никога не бих могъл да напиша тази книга без него. Искам да благодаря също така на редица служители на полицията в Съсекс, които бяха толкова отзивчиви и особено много ми помогнаха, по-конкретно детектив сержант Кийт Халет от отдел Холмс, инспектор Уилям Уорнър и старши следовател на местопрестъпления Стюърт Лионард.

Бих желал да изкажа благодарности на доктор Найджъл Къркхем и неговия екип от моргата на Брайтън и Хоув, където се надявам дълго време да остана дневен посетител, а не гост с пренощуване; на моя добър приятел Джеймс Симпсън; на партньорката ми за телевизионните и филмовите сценарии Карина Коулман, която влезе в ролята на неофициален редактор и ми даде някои блестящи идеи; на Майк Харис, Питър Уингейт Сол, Грег Шекълтън; на полицейския хирург и патоанатом доктор Питър Дийн. И на Хелън Шенстън — тя ми вдъхна вяра и кураж, които поддържаха ентузиазма ми за тази книга в най-мрачните ми дни.

Искам да благодаря и на чудесната си нова агентка Карол Блейк за вярата ѝ в мен и на фантастичния екип на новите ми издатели Макмилан, по-конкретно на Дейвид Норт и Джеф Дъфийлд, както и на редактора си Стеф Байъруърт, който е истинско съкровище. А също и на Джефри Барли и Тони Мъликен за трайната им подкрепа и доверие във възможностите ми. И както винаги благодаря на вярната си хрътка Бerti и на по-отскорошния ми кучешки приятел Феб, които понасят

моето писане макар и с известна неохота — като скучна пауза между разходките им.

Питър Джеймс
Съсекс, Англия
<http://www.peterjames.com>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.